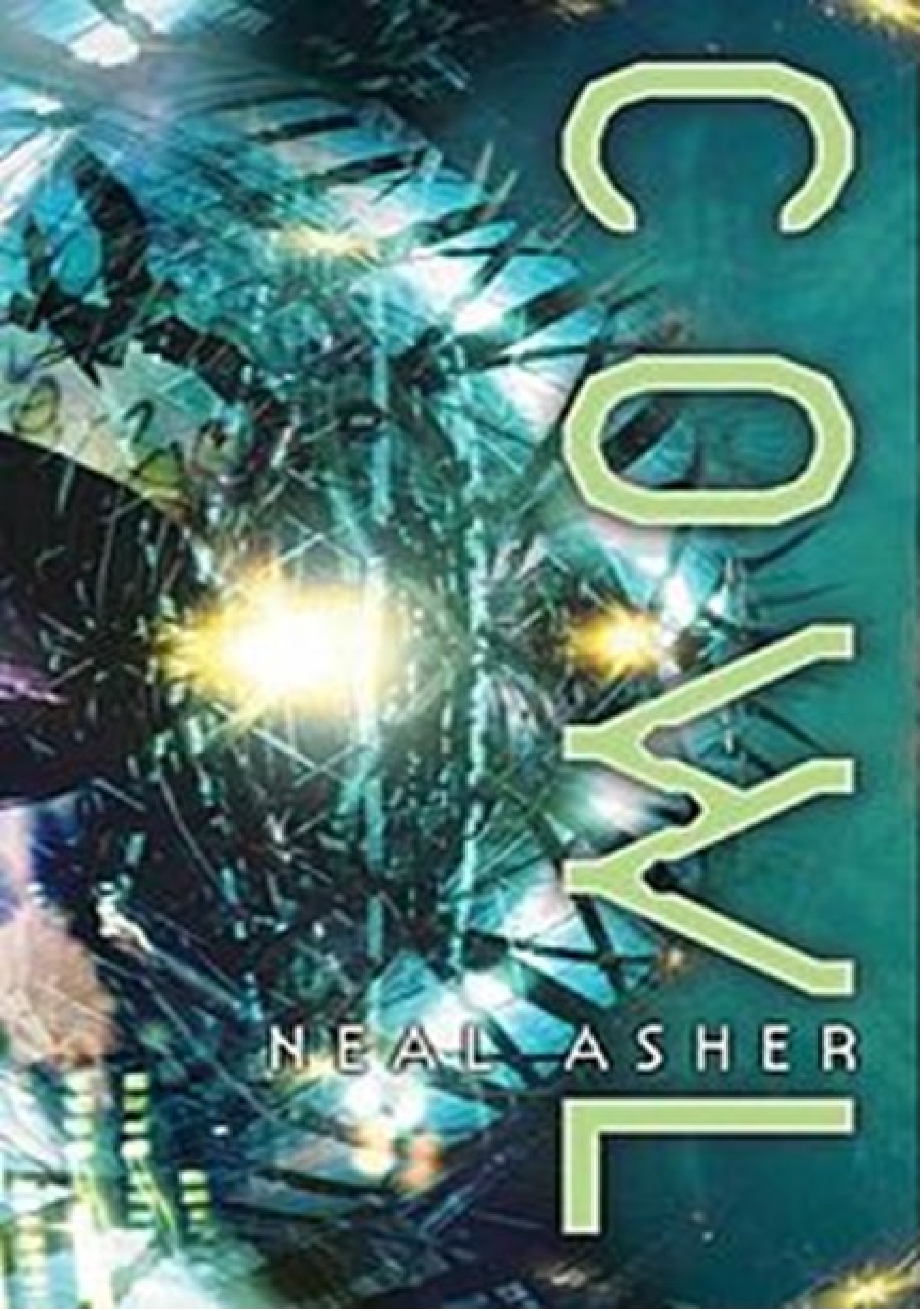

COWL
NEAL ASHER

Neal Asher

Cowl

- Cowl –
2004

Capitolul 1

Inginer Goron:

Din câte am aflat de la cei doi supravieţuitori, este clar că trebuie să găsim un alt mod de a-l ataca pe Cowl. Cei din primul grup au luat cu ei o bombă cu fuziune şi un generator de transfer, pentru a da o gaură în interspaţiu şi a asigura o valvă energetică. Acest lucru era necesar pentru ca următorii călători să poată sosi cu precizie în aceeaşi locaţie - imprecizia unei călătorii în timp creşte direct proporţional cu distanţa temporală faţă de o sursă de energie corespunzătoare. Asta au reuşit. Dar cum nu puteau transporta decât câţiva oameni şi cantităţi mici de echipament la fiecare drum, a durat prea mult timp până să stabilească o bază. Supraomul a detectat valva şi şi-a trimis animalul - care crescuse deja la dimensiuni gigantice. Fiara i-a ucis pe Pământ şi apoi şi în interspaţiu, când au fugit. I-a mâncat de vii.

Furtuna deschidea crăpături albe, fierbinţi în cerul de bazalt şi după scurt timp ploaia începu să graveze toate suprafeţele de metal expuse. Polly ştia că trebuia să se adăpostească, din cauză că ploaia acidă degrada hainele sintetice până când ajungeau de consistenţa unei sugative, făcea părul să cadă şi producea erupţii pe pielea capului. Îşi stinse ţigara şi scoase pelicula de ploaie din cartuşul de mărimea unui trabuc, simţind brusc o singurătate pe care vodca nu reuşise să o îndepărteze. În astfel de momente, simţea cel mai mult lipsa lui Marjae. Acum s-ar fi întors împreună în apartament ca să împartă o cutie cu trabucuri marocane, să bea cafea şi să bârfească despre acea seară, înainte să iasă pentru tura de noapte.

Când Polly îşi pierduse virginitatea, la unsprezece ani, mama ei, un Savant Creştin, petrecuse tot anul următor încercând să o dezbare de păcat, prin bătaie. La vârsta de doisprezece ani, Polly furase timp de câteva luni cât de mulţi bani putea fără să trezească bănuieli, îşi umpluse rucsacul cu nimicuri şi îşi lăsase mama întinsă pe linoleumul din imitaţie, cu un cuţit antic din oţel, pentru verdeţuri, înfipt în vintre şi cu instrucţiunea de a se ruga pentru copci. Din punctul ei de vedere, nu avusese

niciodată o mamă şi singura persoană la care ţinuse mai mult decât la propria persoană fusese Marjae. Dar acum nu mai era decât umbră.

Cu foiţa de ploaie umflată ca un clopot în jurul ei şi cu gluga pusă, Polly porni pe străzile care deja erau alunecoase, din cauza burniţei. Din când în când, câte o rafală de vânt împrăştia mirosul dioxidului de sulf, din locurile unde acidul din ploaie reacţiona cu cutiile de Coca-Cola goale sau cu alte gunoaie. Polly ajunse în câteva minute la uşa locuinţei ei, bâjbâi cu cardul de acces în încuietoare şi împinse uşa cu umărul. Urcă scările la lumina rece a becurilor, cu mâna pregătită pe micul electrocutor din geantă. Mai fusese atacată acolo şi nu avea de gând să permită să se mai întâmple asta. Ajungând la uşa din plastic a apartamentului său, verifică din nou dacă în spatele ei era cineva, după care îşi folosi din nou cardul de acces şi intră.

— Lumina! spuse, închizând repede uşa în spatele ei. Luminile se aprinseră la timp ca să-l vadă pe bărbatul îmbrăcat în uniforma de camuflaj a Task Force, care făcu un pas spre ea şi o izbi cu spatele de uşă.

— Nandru!

Polly era mai mult surprinsă decât speriată, dar asta nu dură mult.

— L-ai atins, ştii, şi acum te strigă... te strigă tot timpul, şuieră el, cu o respiraţie urât mirositoare şi o privire nesigură.

— Nandru... ce este?

Bărbatul avea părul murdar şi barba nerasă de o săptămână. Părea pierdut, debusolat.

— Dar *ei* sunt unionişti - veniţi direct de la Bruxelles, zise el. Crescuţi în incubatoare, pot să pariez.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Polly.

— Ştii ce înseamnă să fii vânat? mârâi el.

Ea clătină din cap.

Bărbatul flutură arma prin aer, ca să îşi sublinieze spusele, iar în clipa aceea Polly tresări. Nu era paralizantul lui clasic marca ONU şi nici tipul de armă care se găsea în mod obişnuit pe străzi. Polly recunoscu arma ca pe una preferată în ultimele piese interactive cu lupte: era un MOG 5, o armă care trăgea cu gloanţe de uraniu depreciat, cartuşe autoghidate şi minigrenade cu efect puternic, capabile să transforme o casă în pietricele - dacă era să crezi ce se spunea în piesele interactive.

— Ştii? urlă el.

Polly se uită fix la ochii lui injectaţi de sânge şi la faţa răvăşită, după care îşi coborî privirea spre grupul de ţevi pe care el i-l flutura sub bărbie. Întinse mâna încet şi îl împinse într-o parte, îşi scoase geanta de pe umăr, trecu pe lângă el şi se aşeză pe canapea. Îşi scoase bricheta şi ţigările, îşi aprinse una şi suflă fumul în aer.

— De ce nu-mi spui tu? Polly întrebă coerent, în ciuda vodcii pe care o turnase în ea toată seara.

Bărbatul făcu semn cu tunul Gatling în miniatură spre fereastra care era acum brăzdată de ploaia luminată de neon, ale cărui culori se schimbau la fiecare secundă, o dată cu secvenţele reclamei barului de pe partea cealaltă a străzii.

Omul se duse la fereastră, unde rămase câteva clipe, cu silueta conturată pe fondul ferestrei.

— E un rahat, zise el. Dacă te vânează, nu mai eşti nimic - nu mai reprezinţi nimic pentru viitor. Eşti doar un gust, o bucăţică de proteină, şi nu poţi face nimic - *nimic.* Iisuse, suntem nişte amărâte de bucăţele pentru *ea* şi ne poate prinde oricând vrea. Mă va prinde şi pe mine. Ştie asta. Şi eu o ştiu. Pentru *ea* e doar un joc.

Se rezemă cu umărul de rama ferestrei, cu arma sprijinită în îndoitura braţului drept. Întinse mâna stângă şi netezi apa condensată pe geam datorită căldurii din apartament. Apoi oftă, părând dintr-o dată foarte obosit. În mod sigur, era ceva legat de Marjae.

Datorită meseriei lor, ea şi Polly primiseră soft-ul pentru World Health pe gratis. Polly îl urmărise într-o seară în care îşi luase liber, ca să permită medicamentelor prescrise pe care le lua să cureţe ultimul acces de herpesuri - contractate înainte ca Marjae să şi le termine de tratat pe ale ei, conform disciplinei igienice a meseriei lor. Soft-ul o informase că cel mai recent şi mai sever HIV produsese noul SIDA. Acest microb deosebit putea supravieţui în afara corpului uman timp de o oră şi putea fi transmis la fel de uşor ca hepatita A. Toaletele publice intraseră în restricţii de igienă stricte, iar la anumite niveluri ale societăţii era deja la modă să porţi masca de gaze, atunci când ieşeai din casă. Pe stradă se zvonea că virusul putea să supravieţuiască în trompa unui ţânţar şi că această informaţie era ţinută secretă. Nu era un zvon nou. Marjae fusese

descoperită pozitiv cu HIV la ultimul ei test lunar, la un an după ce râseseră amândouă de informaţiile din soft - prezentat de un program doctor înfumurat -, fiind sigure că nu erau atât de proaste încât să ajungă să se infecteze. Murise de una dintre formele de pneumonie, un an mai târziu. Probabil PS 24, căci aceasta era cea mai frecventă în acel moment. Polly îşi aminti că Marjae fusese cea care observase: „Tipul spunea că este ca şi cu războaiele, ştii? Am ajuns suficient de inteligenţi încât să le asociem numere.”

Marjae, întinsă ca un schelet pe un pat din spitalul-carantină. La ultima lor discuţie, în timp ce ea stătea întinsă cu aparatul de eutanasiere în poală şi cu un deget îndreptat spre buton. Răspunsurile lui Polly se auzeau înăbuşite, din cauza măştii chirurgicale pe care o purta.

— Nu mai este uşor. Te va ucide. Fugi! Fugi cât mai poţi! Degetul lui Marjae apăsă repetat pe buton până când se aprinse o luminiţă roşie, iar medicamentele ucigătoare ţâşniră prin tubuleţe spre cateterul ei. Zece minute mai târziu, era adormită, iar după alte zece minute murise. Când ieşise din spital, Polly realizase că după o jumătate de oră Marjae avea să ajungă în incinerator. Acele spitale aveau o cifră de afaceri mare şi trebuia să îndeplinească obiectivele de eficienţă ale guvernului unionist.

Când Marjae fusese eutanasiată, Nandru era plecat cu Task Force, cauterizând ultimele accese de hemoragie ale fanatismului izvorât din cauza secării puţurilor petroliere. Probabil că acum o condamna pe ea pentru moartea sorei lui. Polly îşi spuse că avea nevoie de ceva mai puternic pentru ce urma. Scoase din partea din spate a pachetului de ţigări ultimul plasture H, dezlipi folia din spate şi şi-l lipi la încheietura braţului.

— Ştii... Îmi pare rău pentru Marjae, spuse ea.

El se întoarse de la fereastră şi se holbă la ea, cu o uimire confuză, apoi expresia lui se înăspri, când văzu ce făcea Polly.

— Proastă ignorantă ce eşti. Vrei să sfârşeşti ca sora mea? se răsti Nandru.

— SIDA şi septicemie, reuşi ea să spună, în timp ce-şi presa plasturele mai tare pe piele, înfiorându-se în aşteptarea plăcerii. Şi-l injecta. Mare prostie.

— Adică *tu* eşti cea deşteaptă, nu? şuieră el.

Era o ironie. Polly îşi dădu seama de asta, chiar şi în starea în

care era. Efectul plasturelui era slab. De fapt, părea mai mult că o trezise, în loc să o transporte într-un loc plăcut. Avea nevoie să folosească „gravorul” - al doilea plasture -, dar ştia că astfel l-ar fi enervat probabil şi mai rău pe Nandru. Acesta se apropie şi se apleca spre ea.

— Ei bine, deşteapto... Eu am văzut-o, întinzându-se mai departe decât poţi vedea cu ochii: un iad de carne, dinţi, oase şi, bineînţeles, solzi. Doar o fracţiune de secundă. Doar o privire aruncată dincolo de gura înfometată cu care înghiţea patru terorişti, apoi pe Leibnitz, Smith... Patak.

Era nebun, la naiba!

Probabil că îşi pierduse cunoştinţa pentru o secundă, pentru că, atunci când îşi reveni, Nandru stătea pe braţul canapelei, cu arma unsuroasă sprijinită de una dintre pernele ei. Iar în mână ţinea un obiect sclipitor.

— ... prea multe referinţe literare, nu crezi?

— Ce? Ce-ai zis?

El o privi din nou fix, cu acea expresie bolnavă şi dementă.

— Nu am timp, iar tu eşti prea ameţită ca să înţelegi.

Băgă mâna în buzunarul uniformei, scoase un sul de bani şi i-l arătă.

— Îi vei primi după ce îmi vei urma instrucţiunile. Ţi i-aş da chiar acum, dar ştiu că nu îmi vei mai fi de nici un folos, dacă o fac. Sper să pot rezolva asta înainte să mă prindă. Eu sunt marcat - am fost selectat din stocul de graşi.

Făcu o pauză, părând dintr-o dată foarte furios.

— Ştii, ei nu dădeau doi bani pe noi, ceilalţi. Ne-au închis şi au pus camere de filmat, ca să poată urmări şi învăţa, în timp ce ea ne prindea. Ei bine, o să-i prind *eu* pe ei. Fii atentă!

Polly îl privea uimită. Un animal îi omorâse oamenii şi acum îl vâna pe el. Cine erau *ei?* Alţii decât animalul? Despre ce vorbea? Se uită la bani, în timp ce el îi strecura înapoi în buzunar.

— L-am dus la locul nostru. Îţi aminteşti? Locul nostru de petrecere, înainte ca voi două să o ştergeţi...

Se apleca în faţă şi o zgudui.

— Îţi aminteşti!

— Mda! Da, îmi amintesc. Lasă-mă, pentru Dumnezeu! Avusese parte de o distracţie pe cinste, când fusese cu cortul în

Anglia Reforest[1]. Habar nu avea de ce se numea aşa, întrucât acolo nu mai fusese pădure dinainte de potop şi de asanare. În estul Angliei fuseseră numai câmpuri imense şi complexe de fabrici, care se întindeau de la periferia Londrei până pe coastă. Poate că numele avea legătură cu trecutul îndepărtat. Cu mult înainte de pre-mileniu, înainte de staţia spaţială europeană şi de Marea Arşiţă, pe vremea când cavaleri în armuri se luptau cu dinozaurii. Polly nu-şi amintea prea clar detaliile.

Tabăra lor era amplasată lângă o ruină care era mai mult un bloc de clincher pe jumătate prăbuşit şi ziduri din cărămidă, golurile fiind pline cu nămol din estuar, din care ieşeau urzici şi ciulini înţepători. Ruina se înălţa în umbra unui turn generator de energie termică, ridicat pe vremea când zona era încă sub apă. Vacanţa fusese ideea lui Marjae. Petrecuseră două zile cu amfetamine şi întăritoare, distrându-se cu Nandru şi cu unul dintre colegii lui din Task Force: făcând sex prin iarba înaltă şi urzicile înţepătoare, oprindu-se numai când se terminau chimicalele şi începea să-i usture serios pielea.

— Casa veche de sub turn, îi aminti Nandru. Nu îţi spun exact unde, pentru eventualitatea în care te vor interoga. O să îţi dau mai multe indicii când îi vei conduce acolo. Ştii, ei nu au curaj să-i dea de mâncare... o ţin la izolare şi o studiază.

Polly acceptă ideea că acolo, undeva, era un obiect de valoare şi că ea era implicată cumva în asta. Simţea mirosul banilor. Şi al pericolului. Îşi întoarse atenţia spre obiectul sclipitor din mâna lui.

— Acesta este valoros, valoros ca un diamant. Au aşa ceva în Delta Force şi poate în SAS. Aşa cum ţi-am mai spus, li se spune Gânditori.

Probabil că îi spusese când era inconştientă. Se uită mai atent la ceea ce îi arăta el. În palma lui Nandru se aflau un cercel frumos şi o picătură de aluminiu de mărimea unei brichete.

— Este AI[2], are cam 100 terabiţi de memorie şi poate distruge orice silicon idiot pe raza a cinci metri.

Nandru o prinse de umăr şi îi apăsă picătura în adâncitura de la baza gâtului. Simţi o durere. O durere puternică.

— Ce e asta? Ce faci?

---

[1] Reforest = Reîmpădurită (n.t.)
[2] AI = Artificial Intelligence = Inteligenţă artificială (n.t.)

El îi umbla în geantă şi în câteva clipe găsi ce căuta. Scoase al doilea plasture şi i-l arătă, iar Polly aprobă din cap, icnind când durerea se întinse de la baza gâtului până în ceafă, ca şi cum cineva îi reteza încet capul. Bărbatul veni în faţa ei, îi depărtă picioarele şi îi apăsă plasturele pe partea interioară a coapsei, ascuns de dantela ei de piele. I se spunea PD. Plasture dublu. Al doilea plasture era un „derivat naltraxon cu poartă endorfină” sau un „sidefat”, cum îl numeau cei care-l foloseau. Acţiona asupra receptorilor neurali saturaţi, reactiva efectul drogului. Îl aducea la starea iniţială. Durerea păli şi Polly se lăsă pe spate, privind luminiţele frumoase. Auzi vag cum uşa se deschise şi apoi se închise la loc.

Polly se trezi la cinci dimineaţa pe canapea, cu o depresie posteuforică. Se dezbrăcă şi se duse în pat, unde se încovrigă ca un fetus din cauza durerii din capul pieptului. Nu ştia ce-i făcuse Nandru, dar simţea cocoloşul metalic ascuns chiar deasupra sternului. Încercă să adoarmă din nou, dar, pe lângă durere, o mai sâcâia ceva. Nu numai faptul că fratele lui Marjae reapăruse, înarmat până-n dinţi şi cu o scrânteală serioasă în cap, dar erau şi aspectele prozaice şi sordide ale vieţii ei cotidiene.

Depăşise data de plată a chiriei, îşi folosise ultimul plasture, cardul DSS îi fusese retras din cauză că fusese prinsă „agăţând” fără licenţă guvernamentală, iar acum cei de la Impozite erau pe urmele ei ca să încaseze taxele restante pentru „serviciul public” pe care-l oferea. Dar era hotărâtă să nu le permită să o includă în nici unul dintre proiectele sociale, cum se proceda de obicei în astfel de situaţii. Avea prieteni care făcuseră asta şi care fuseseră catalogaţi faliţi, urmarea fiind revocarea cetăţeniei şi legarea totală prin contract cu guvernul Uniunii. Lanţurile erau acum cardurile din plastic, coliere de locaţie, dar nimeni nu îndrăznea să numească asta sclavie.

La şapte, Polly se dădu jos din pat şi începu să facă mişcare. Îşi găsi de lucru, ca să poată ţine depresia în frâu. Fără somnifere, nu mai avea nici o şansă să adoarmă. Oricum, temperatura crescuse deja la douăzeci de grade şi se anunţa o zi înăbuşitoare. Veni în faţa oglinzii şi examină cercelul pe care Nandru îl introdusese probabil în lobul urechii ei, atunci când era sub efectul drogului. Arăta mult mai bine decât cercelul ei de

topaz obişnuit, aşa că îl lăsă acolo, după care îşi îndreptă atenţia spre picătura din metal. Încercă să o ridice prin piele, cu unghia, dar obiectul era prins bine în acel loc. Probabil că folosise lipici pentru piele - chestia aceea pe care glumeţii o puneau pe scaunele toaletelor publice, înainte ca acestea să fie închise. Fără îndoială că avea să se mai întâlnească cu el, într-un moment în care ea să fie lucidă şi el raţional, şi atunci avea să-i ceară explicaţii. Acum nu era vreme de asta. Trebuia să prindă tura de dimineaţă şi avea de lucru.

Îşi puse nişte pantaloni absorbanţi, o vestă largă şi cizme căptuşite până la genunchi, apoi se aşeză la oglindă şi se fardă. Chiar dacă apartamentul era sărăcăcios şi creditul epuizat, se mândrea totuşi cu faptul că putea să-şi pună orice zdreanţă de la vreun magazin de vechituri şi, cu puţin creion de ochi şi lac de buze, arăta destul de bine ca să intre la Raffles sau la Hothouse. Zâmbi, expunându-şi dinţii albi şi regulaţi. Cel mai bine cheltuiţi o mie de euro. Nici un pic de tartru dentar, nimic prins de suprafeţele netede ale dinţilor, şi nici o durere. Iar o lovitură atât de puternică încât să-i spargă, probabil că ar fi ucis-o, aşa că din punctul acesta de vedere nu avea de ce să-şi facă griji. Mulţumită, îşi prinse geanta impermeabilă de şold şi o umplu cu lucrurile esenţiale pentru supravieţuirea pe stradă. Băgă înăuntru prezervative, şerveţele şi spray spermicid, un electrocutor Toshiba de mărimea unui pat de pistol, cardurile, bani, ţigări şi brichetă şi ultima „priză”. Avea de gând să păstreze „priza” ca să mai înceţoşeze lucrurile pentru inevitabilul ticălos bogătaş şi urât cu care ajungea de obicei să facă sex. Odată încheiată această operaţiune, ieşi pe străzile din Maldon Island.

Când ajunse la Granny's Kitchen, aici tocmai se deschisese. Se aşeză lângă fereastră şi apăsă tastele pentru cafea şi pâine prăjită pe meniul holografic ce apăruse pe geamul mesei, imediat ce se aşezase. După fiecare apăsare pe taste se deschiseră alte ferestre, întrebând-o cum dorea preparate cafeaua şi pâinea. Selectă ceea ce dorea şi apoi apăsă „execuţie”, înainte să se mai deschidă şi alte ferestre. După ce îi sosi comanda, Polly mâncă una dintre feliile de pâine prăjită, o împinse pe cealaltă într-o parte şi îşi aprinse prima ţigară din acea zi. Începu să fumeze şi să soarbă din cafea, uitându-se pe geam.

Oraşul insular se umplea deja de pietoni şi de hidrovehiculele acelea „carbon zero” care aveau voie să circule în interiorul oraşului. După a doua ceaşcă cu cafea şi a doua ţigară, Polly decise că era vremea să meargă la muncă. Ieşi repede de la „Granny's” şi porni pe High Street, legănându-şi şoldurile. După câteva minute, îşi ocupă poziţia obişnuită din faţa Bisericii Reformate din Hubbard. Rămase acolo, cu mâna în şold, fumând. I se spusese că nimeni nu reuşea să fumeze atât de provocator ca ea. Primul client se apropie de ea zece minute mai târziu.

— Am mare nevoie de un sex oral, ceru el.

Polly îl recunoscu din săptămâna precedentă. După costum, părea să fie un director la TCC şi avea pe umăr o curea de care era prins un laptop, deghizat într-o carte veche.

— Cincizeci, spuse Polly, ridicând preţul cu zece euro.

— OK!

Polly îl conduse în spatele bisericii. Îşi pulveriză din mers spermicid în gură şi îşi lăsă geanta de umăr deschisă, ca să poată să scoată electrocutorul în orice moment. Aleea din spatele bisericii era înmiresmată de mugurii de iasomie care creşteau sălbatici pe un zid din lemn sintetic. Pe caldarâm erau plasturi H utilizaţi, resturi cleioase ale unor prezervative în putrefacţie, învelitori de gumă şi o cască zdrobită. Polly observă o pată de sânge împroşcată pe ziduri şi pe frunzele viţei din apropiere. Se întoarse spre clientul ei şi scoase un prezervativ din geantă. Bărbatul se descheia deja la pantaloni. Polly îngenunche în faţa lui, mulţumind în gând căptuşelii din cizmele până la genunchi. Nu dură mult şi după ce aruncă prezervativul într-un colţ, ca să putrezească alături de celelalte, bărbatul îi transferă direct banii pe card.

— Ne vedem şi săptămâna viitoare? o întrebă, privind-o aproape posesiv.

Polly rămase prudentă şi detaşată şi îşi pulveriză intenţionat spermicid în gură, în timp ce el o privea, ca să îl facă să înţeleagă natura relaţiei lor. Mai avusese necazuri cu un tip care devenise prea obsedat de ea şi începuse să-i facă probleme. După plecarea bărbatului, Polly îşi ocupă din nou locul. Până la amiază câştigase deja şapte sute de euro. Nu era prea rău, deşi, după ultima sută, ajunsese să meargă cam pe vârful picioarelor. Îşi spuse din nou să nu mai uite gelul, data viitoare. Iar când

plecă, îşi promise să renunţe la toată treaba asta înainte să împlinească şaisprezece ani. Ceea ce însemna că mai avea un răgaz de şase luni.

Polly se îndreptă spre apartament, cu nerăbdarea ei obişnuită. Câştigase bani buni în acea dimineaţă şi transformase jumătate din ei în PD-uri, într-o optime de pachet de marocane, zece pachete de cincizeci de grame de tutun de rulat, plus hârtii - traficantul ei local rămăsese fără ţigări la pachet - şi un litru de Metaxa. Undeva, în adâncul sufletului, exista remuşcarea că ar fi trebuit să pună nişte bani deoparte pentru chirie şi taxe, dar muncise din greu ca să ofere plăcere altora, iar acum era momentul să-şi ofere acelaşi lucru ei.

„Aplicaţie tactică online. Comunicaţii tehnice nedisponibile. Instrucţiuni?”

Polly se învârti repede în faţa uşii, căutând în geantă electrocutorul, dar în spatele ei nu era nimeni. Se uită pe stradă, oprindu-şi în cele din urmă privirea pe clienţii care stăteau la mesele din faţa barului de vizavi. Câţiva bărbaţi se uitau la ea, dar asta nu era ceva neobişnuit. Îmbrăcată aşa, puţini bărbaţi nu ar fi urmărit-o cu privirea. Nici unul nu râdea, aşa că era puţin probabil să fi fost vreun glumeţ cu un difuzor direcţional. La fel de puţin probabil era să fi fost ţinta unei reclame. Se întoarse din nou la uşă, folosi cardul şi intră.

„Trec pe modul silenţios până la instrucţiuni ulterioare.”

— La naiba! Cine e acolo?

Nu se vedea nimeni - nimeni care să îndrepte un difuzor direcţional spre ea. Asta însemna că trebuia să fie vreun telefon ascuns pe undeva, în apropiere.

„Gânditor 184”, se auzi răspunsul inexpresiv.

— Ce naiba e asta? întrebă Polly, dar ceva îi gâdila memoria.

Parcă Nandru menţionase cuvântul „Gânditor”. Încercă să-şi amintească discuţia, dar erau multe puncte lipsă sau neclare, ceea ce părea să se întâmple mereu în ultima vreme. Brusc îşi aminti de arma pe care o avea Nandru: o armă ultima generaţie, ca în piesele interactive. Şi ce erau celelalte lucruri, pe care ei le numeau „Micii Amici”? Atinse metalul de la baza gâtului. La naiba, ce îi băgase acolo?

— Cine vorbeşte cu mine? întrebă.

„Gânditor 184”, veni din nou răspunsul.

— Cine naiba eşti?

„Sistem tactic şi de referinţă Gânditor Adaptech AI. Interdicţie activată. Observaţie: comunicaţie indisponibilă şi necesar a fi raportată la centrul de comunicaţii. Instrucţiuni?”

— Taci!

„Trec pe modul silenţios, până la alte instrucţiuni.” Polly alergă pe scări până la apartamentul ei, bâjbâind cu cardul ca să intre mai repede. Înăuntru, îşi aruncă cumpărăturile pe canapea şi se aşeză lângă ele, tremurând. După o clipă, scoase un bloc de răşină înfăşurat în folie, deschise un pachet cu tutun şi începu să-şi facă o „priză”. Mişcările familiare îi calmară tremuratul mai mult decât fumul pe care îl trase. Se strădui să gândească limpede. După spusele lui Marjae, Nandru făcuse aluzii la o slujbă importantă pe care o primise în Task Force, ceea ce însemna că era prins în ceva mai serios decât mâzgălirea unor containere. Dar nu avea nici o logică. De ce venise acolo, la ea, şi îi introdusese... chestia aceea? Brusc, îi veni o idee.

— Gânditorule, hmm, vreau... să te scot din mine, zise ea. *„Aştept codul de detaşare.”*

Deci nu mergea.

— Treci pe silenţios!

„Trec pe modul silenţios, până la alte instrucţiuni.”

Polly se ridică, clătinând din cap, şi merse în bucătărie, luă un pahar, după care se întoarse la canapea şi îl umplu cu Metaxa. După ce bău jumătate, începu să se gândească la plasturii ascunşi în compartimentul secret din partea din spate a genţii ei de umăr. Pe de altă parte, ştia că acele doze luate constant nu o ajutau să se gândească la problema pe care o avea, ci doar să abandoneze orice gând.

„Polly, e timpul.”

— Parcă ţi-am spus să treci pe silenţios, zise ea, iritată.

Apoi realiză ceea ce tocmai auzise.

— Nandru?

„Da, scumpo. Doar nu credeai că te-am dotat cu hardware de patruzeci de mii doar ca să fii mai drăguţă? Este un sistem de comunicaţii absolut nedetectabil. Dacă foloseam orice altceva, m-ar fi localizat în câteva secunde.”

— Ce naiba vrei să spui, Nandru?

„În maximum o oră, nişte ticăloşi foarte duri or să-ţi facă o

vizită. Gânditorul tău a fost al meu şi este urmărit, iar ei vor da de tine, căutându-mă pe mine. Mare păcat că n-am putut face asta chiar cu monstrul, dar măcar o să le dau de lucru.”

— Ai făcut asta din cauza lui Marjae, spuse Polly.

Îşi goli paharul, băgă tutunul şi foiţele de ţigări în geantă şi se îndreptă spre uşă. Dacă urma să fie atacată de nişte ticăloşi, prefera să fie undeva afară, la vedere, cu o mulţime de martori în jur.

„Te înşeli, micuţul meu tonomat. Tu eşti difuzorul meu şi ţapul meu ispăşitor. Când te vor găsi, te vor întreba unde sunt eu şi unde am ascuns solzul acela blestemat pe care-l vor atât de mult. Le vei spune adevărul şi îi vei conduce la locul nostru, iar eu voi vorbi cu ei prin tine.”

Iar o luase razna? Solzul? Polly ajunsese deja la jumătatea scării, când întrebă:

— Şi, după ce le vei da ceea ce vor, ce se va întâmpla cu mine?

„Nu-ţi face griji, vei trăi, dacă vei face exact ceea ce-ţi spun eu. Pe de altă parte, nici nu prea ai de ales. Nu ai cum să-ţi scoţi Gânditorul, aşa că ei te vor găsi. Şi, dacă nu-mi urmezi instrucţiunile, te vor lua şi îţi vor decoji craniul până când nu va mai rămâne nimic.”

Afară, în lumina orbitoare a după-amiezei, Polly îşi umbri ochii cu mâna şi, în clipa în care apăru un spaţiu în fluxul de hidrovehicule, traversă strada spre bar. Localul avea reputaţia de a fi puţin retro, acestui fapt datorându-i-se aspectul sinistru al multora dintre clienţii „al fresco” cu ochelari de soare şi cape. Trase un scaun din plastic, ascuns sub una dintre mesele de afară, deci pe care putea sta fără să se ardă, şi se aşeză cu spatele la geamul din sticlă, astfel încât ceilalţi să-i ofere o oarecare acoperire şi în acelaşi timp, să aibă vedere asupra străzii. Imediat ce se aşeză, pe suprafaţa mesei apăru o porţiune rotitoare de sticle cu bere şi alcool. Apăsă pe o sticlă de Stella care-i trecea pe sub mână şi lovi marginea ecranului, ca să îl stingă. Masa reveni la aspectul ei obişnuit din granit şlefuit.

Chelneriţa care-i aduse berea o privi neîncrezător.

— Ştii, noi nu permitem..., începu fata, stânjenită.

— Stai liniştită, zise Polly, aruncându-i 5 euro pe tavă. Am venit doar să beau o bere.

Prima înghiţitură produse un adevărat extaz, în arşiţa aceea

plină de praf. Vântul care începu brusc era la fel de plăcut. Polly îşi lăsă capul pe spate, ca să savureze senzaţia şi abia în clipa aceea auzi zumzetul jos care însoţea adierea de vânt.

— Ia te uită! exclamă bărbatul de la masa alăturată, care o evitase intenţionat cu privirea, căci stătea faţă în faţă cu soţia sau partenera lui.

Deasupra lor apăru o umbră şi, când deschise ochii, Polly văzu unul dintre noile Forduri Macrojet apărând pe cer, cu cele patru elice sinistre, ca nişte ochi care priveau cercetător strada. Vehiculul pluti pe loc câteva clipe, după care ţâşni ca să coboare în spirală pe platforma de conexiune de pe deal folosită rar, chiar dincolo de High Street. Se prevedea ca în următorii zece ani, tot traficul avea să se mute pe cer. Asta nu o îngrijora pe Polly, căci nu strânsese niciodată suficienţi bani ca să-şi permită măcar o motoretă electrică.

— Iată-l din nou! exclamă bărbatul, zece minute mai târziu. Exact ca un Bluebird.

Polly nu ştia ce însemna asta, dar se simţi chiar şi ea impresionată, când văzu vehiculul uriaş care cotea de pe High Street. Acel vehicul de transport exprima o avere pe care era sigură că ea nu o va avea vreodată. Când maşina opri în dreptul barului, primul instinct fu să încerce să urce în ea şi să guste un pic din bogăţiile de acolo. Dar, în clipa în care-i văzu pe cei patru bărbaţi care coborâră, nu-şi mai dori decât să o ia la fugă.

Erau clar „carne” guvernamentală. Exact cum spusese Nandru: veniţi direct de la agenţia din Bruxelles. Purtau costume cenuşii şi cravate cu albastrul Uniunii Europene, ca şi cum ar fi avut o uniformă; şi ce nevoie aveau de ochelari de soare reflectorizanţi, când aveau ochii reflectorizanţi? Unul dintre ei, un Adonis blond cu o faţă total inexpresivă, se uită la dispozitivul pe care-l ţinea în mână, îl ridică pentru o clipă, după care îl băgă repede în buzunar şi porni spre masa lui Polly. În afară de culoarea părului, bărbatul care-l urmă părea identic, ca şi cei doi care rămăseseră lângă maşină. Fiţuicile ilegale spuneau că astfel de oameni erau rezultatul unui proiect ciudat de eugenie, care implica donare şi augmentare. Bineînţeles, toate organizaţiile de ştiri guvernamentale descriau aceste afirmaţii drept idioţenii isterice, dar erau nevoite oricum să facă asta, dacă voiau să rămână funcţionale.

Ceilalţi clienţi din bar începuseră deja să caute motive să

plece de acolo. Cei doi de la masa vecină îşi goliră repede paharele şi îşi luară cumpărăturile. Blondul se aşeză vizavi de Polly. Clipi, pentru a îndepărta efectul reflectorizant, şi expuse nişte ochi cenuşii calmi. Cu un zâmbet care parcă cerea scuze, băgă mâna în haină şi scoase un revolver auto-ghidant scurt şi urât. Îl îndreptă spre ea, ridică cu un deget cătarea-ecran şi apăsă un buton de pe lateralul armei, după care o aşeză pe masă. Polly observă ledul clipitor şi jucase în suficiente piese interactive ca să ştie că arma o memorase.

„Interdicţie activată. Comunicaţii tehnice nedisponibile”, o informă Gânditorul, ceea ce nu o lămuri cu nimic.

„Ah!” făcu Nandru. *„Văd că prietenii noştri au venit.”*

„Vezi?” se întrebă Polly.

— De unde ai acel Gânditor? întrebă în cele din urmă comeseanul ei solid.

Polly privi în jur. Toate celelalte mese erau acum libere. Chelneriţa ieşise, dar intră repede înapoi, când văzu noii clienţi. În bar erau încă oameni, care stăteau departe de geam şi priveau scena cu interes. Nici o şansă de ajutor de acolo. Singura salvare posibilă într-o astfel de situaţie ar fi fost să aibă câteva sute de mii pe care să le strecoare unui eurocrat, şi chiar şi atunci...

— Mi-a fost dat de un soldat din Task Force, pe nume Nandru Jurgens, răspunse ea.

Bărbatul aprobă încet din cap şi spuse:

— Şi presupun că acum eşti în legătură cu el, nu?

Polly aprobă.

— Întreabă-l cât vrea, vorbi bărbatul.

Polly îşi înclină capul într-o parte, ascultând ce spunea Nandru. Simţi cum i se usucă gura şi avu nevoie de o clipă de răgaz, ca să adune suficientă salivă încât să poată repeta mesajul lui:

— Cinci milioane, transferaţi direct la Usbank, în contul PX 203, 207, 40. Şi vrea să-ţi ştie numele.

Acum bărbatul îşi înclină capul şi Polly fu sigură că şi el asculta nişte voci din capul lui, asemănătoare cu aceea din al ei, căci în lobul urechii lui stângi era o pastilă cenuşie, mică, despre care era sigură că nu avea un scop decorativ.

— Mă numesc Tack, zise el, în final. Trebuie să înţeleagă că transferul nu poate fi efectuat înainte să fiu în posesia

obiectului.

— Eu trebuie să vă duc la el, zise Polly.

Pe faţa lui Tack nu apăru nici o schimbare de expresie şi fata îşi spuse: *„O să mor.”*

— Mi se pare puţin probabil, spuse Tack. Ce ne va opri să luăm obiectul, o dată ce îl vom vedea?

— Spune că veţi afla atunci.

Tack îşi luă arma, se ridică şi făcu semn spre Macrojet. Polly încercă să pară indiferentă în timp ce-şi termina berea, dar aceasta era caldă acum şi o înghiţi cu greutate. Se ridică şi porni în faţa blondului, spre maşină. Urcă şi se trezi prinsă între nişte pereţi de muşchi identici. Cel care se numea Tack se urcă în faţă, iar şoferul crescu turaţia elicelor şi ridică vehiculul în aer. Polly se îndoia că poliţia rutieră avea să oprească acel vehicul. Întrebările privind legalitatea, adresate unor astfel de oameni, rămâneau simple întrebări.

Sonda semăna cu un capăt de săgeată ghimpat pe care îl văzuse odată într-un muzeu, îşi spuse Carloon. Dar un capăt de săgeată uriaş. Urcată pe platforma de lansare care plutea geostaţionar deasupra Africii Ecuatoriale, sonda stătea acum separată de schele şi de pilonii de susţinere, fiind sprijinită doar de turnurile de alimentare care pompau în ea oxidul de deuteriu folosit în arderea iniţială de fuziune. Personalul părăsea platforma în strato-maşini şi nave de aprovizionare. Îmbrăcat în costumul antivid, Carloon plutea mult deasupra platformei, prins de un cablu ataşat de un turn de control, pe primul inel uriaş de transfer. Voia să vadă totul cât mai direct posibil şi în interiorul turnului oricum nu mai era prea mult de făcut acum. Lansarea urma să aibă succes sau nu. Varianta în care nu avea să aibă succes era motivul pentru care oamenii lui părăseau platforma. Ridică privirea spre locul în care abia dacă se zărea al doilea inel, la o mie de kilometri de Pământ.

— Dacă am putea folosi călătoria în timp, am putea aduce sonda înapoi înainte să plece, observă laconic Maxell, prin sistemul de comunicaţii.

Carloon aruncă o privire spre a doua siluetă care plutea la câţiva metri de el. Faptul că venise şi ea să vadă totul demonstra importanţa proiectului pentru Dominionul Heliotan.

— Dar nu putem, răspunse el scurt.

— Explică-mi motivul! ordonă Maxell.

Carloon oftă. Şi el abia începea să înţeleagă posibilităţile şi limitele inerente în acea ştiinţă nouă. Înţelegea fazarea materiei şi transferul materiei, dar lucruri de genul inerţiei temporale, al paradoxurilor de scurtcircuit sau energiei vorpale generate de viaţă îl cam depăşeau.

— Din câte am înţeles, călătoria în timp este mai uşoară pe Pământ şi devine din ce în ce mai grea, pe măsură ce te depărtezi de centrul... generării vorpale. Putem să o folosim în interiorul unei sfere limitate, care cuprinde cea mai mare parte a sistemului solar din jurul Pământului. Dincolo de această sferă, nivelurile de energie necesare cresc exponenţial.

— Dar tu foloseşti aici o deviaţie a acelei tehnologii?

— Da. Folosim transferul spaţial ca să mutăm sonda înapoi în punctul ei de lansare, atunci când motoarele ei anti-gravitaţionale accelerează, în acelaşi timp alimentând-o cu energia necesară pentru accelerare - ceea ce nu am putea face dacă ar ieşi din sistemul solar. Dacă reuşim douăzeci de deplasări succesive, sonda va călători cu o viteză de 93% din viteza luminii, atunci când o vom elibera. Am fi putut folosi şi transferul temporal între inele, dar acesta ar fi redus timpul misiunii doar cu mai puţin de o sutime şi ar fi folosit patru cincimi din capacitatea energetică a reţelei Pământului.

— Şi cât este acel timp al misiunii?

Carloon îşi reprimă iritarea: Maxell ştia toate astea. În loc să răspundă, zise:

— Proba este lansată.

Îşi întoarseră amândoi atenţia spre platforma geostaţionară, unde turnurile de alimentare se retrăgeau sub o ceaţă de aburi de apă grea. Apoi, ceaţa fu luminată de arderea strălucitoare a motoarelor de fuziune pornite şi sonda începu să se înalţe spre ei, pe două coloane subţiri de flăcări albe. În spatele ei, pe platformă, schelele străluceau şi se aprinseră în flăcările eşapate. Era o lansare unică. Carloon simţi cum corpul i se încorda şi gura i se usca, în timp ce sonda accelera rapid. Într-o clipă ajunse aproape de inelul de transfer şi apoi trecu prin el, călătorind cu o viteză de 5000 kilometri pe oră, într-o linişte feerică. O privi înălţându-se şi accelerând spre al doilea inel. Când devenise aproape invizibilă, flăcările de fuziune se stinseră.

După ce trase din ţeava de lângă gură, Carloon spuse:
— Acum accelerează numai cu AG.
— Cât va trece până la primul transfer? întrebă Maxell.
— Câteva minute, dar noi nu vom vedea mare lucru.
— Şi în cât timp va ajunge la destinaţie?
— Şaisprezece ani până ajunge la Proxima Centauri. Dar până să primim ceva rezultate... răspunse Carloon, ridicând din umeri.
Câteva minute mai târziu, sonda ajunse la al doilea inel de transfer, aflat la o mie de kilometri depărtare. Spaţiul se distorsionă în acel inel şi sonda dispăru pur şi simplu. Apăru instantaneu în interiorul primului inel şi continuă să accelereze, motoarele ei AG opunându-se gravitaţiei Pământului. Parcurse acelaşi traseu iar şi iar, primind energie de la transmiţătoarele în microunde plasate chiar în inelele de transfer - o energie suficientă ca să alimenteze ani de zile o civilizaţie solară. Într-un final, acea civilizaţie o lăsă să plece. Sonda ţâşni în întuneric, pentru a confirma sau infirma teoria referitoare la existenţa vieţii pe Pământ.

Capitolul 2

Astolere:

Încercarea de a ataca la sol instalaţia Callisto a fost o mişcare disperată, o încercare pentru care umbratanii au plătit scump. Dar încă mai avem de învăţat până vom înţelege adevărata dimensiune a plăţii pe care e posibil să o facem, folosind această tehnologie infantilă. Ştiam că acea călătorie a fratelui meu, Saphothere, în trecut, folosind o bioconstrucţie, urma să aibă consecinţe imprevizibile. Iar faptul că a luat cu el o armă atomică pe care să o plaseze în punctul de sosire al forţei de atac, ştiam că nu putea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Opt mii de soldaţi din trupele de sol au murit în acea conflagraţie. Cât despre noi, ceilalţi? Avem acum cu toţii amintiri despre două evenimente paralele, deşi trăim în viitorul numai al unuia dintre ele. Şi ştim cu toţii acum că o astfel de manipulare a unor evenimente atât de apropiate de noi pe linia temporală ne-a împins în jos faţă de linia principală, iar acum suntem cu un pas mai aproape de uitare.

Tack era total imoral. Fusese crescut pentru imoralitate şi antrenat pentru ea. Cunoştea regulile, toate regulile, şi ştia cum să le încalce, cu o meticulozitate înfricoşătoare. Iar regula pe care ştia s-o încalce cel mai eficient era „Să nu ucizi!” şi toate derivatele acesteia în termeni juridici.

Tack nu avea mamă sau tată, în sensul obişnuit al cuvântului. Fusese clonat după un ucigaş CIA deosebit de eficient şi crescut în incubator la două sute de ani după ce acelaşi criminal făcuse o vizită în furnalul unui crematoriu, fără beneficiul de a muri. Ţesutul genetic al ucigaşului mort fusese recoltat cu ani înainte, ca parte a unui proiect smintit, strict secret din acea perioadă. Creşterea accelerată a lui Tack consta, în timpul zilei, într-un antrenament forţat care îi ucisese pe mulţi dintre colegii lui de clasă - toţi surprinzător de asemănători cu el -, iar în timpul nopţii, prin legarea la un computer semi-AI, prin conectorul de interfaţă instalat chirurgical la baza craniului. La vârsta de zece ani, era adult din punct de vedere fizic şi mental, dar la nivel mental mai era ceva. Cunoştinţele lui intensive de arte marţiale orientale şi armament modern se contopeau într-un întreg

coerent, care îl transformau în ucigaşul perfect. Modul în care înţelegea lumea ca întreg nu provenea din experienţa personală, ci din software-ul încărcat. Prin el, creatorii şi stăpânii lui îşi atinseseră obiectivul: aveau atât un soldat, cât şi un agent secret şi nu erau nevoiţi să-şi facă griji în privinţa ascultării ordinelor, căci acestea erau *programabile.*

Tack aruncă o privire micuţei prostituate şi se întrebă ce se aşteptase Nandru Jurgens să obţină prin ea, căci era evident că fata era la fel de puţin importantă pentru soldatul din Task Force cât era pentru Tack însuşi. În curând, avea să fie realizat schimbul, iar într-o astfel de tranzacţie venea întotdeauna un moment în care una dintre părţi trebuia să fie pregătită să se încreadă în cealaltă, fie chiar şi pentru un timp foarte scurt. Şi în astfel de intervale scurte opera Tack cel mai eficient. Se aştepta la pericol şi înşelătorie, dar avea încredere în capacitatea lui şi a camarazilor săi de a zădărnici acest plan. Era încrezător că până la sfârşitul zilei se va afla atât în posesia obiectului, cât şi a banilor, şi că Jurgens şi mica lui târfă aveau să fie morţi.

— Încotro? întrebă el.

— Ia-o spre Anglia Reforest şi opreşte lângă vechiul turn generator de energie termică, răspunse Polly.

În timp ce şoferul cotea, Tack se întoarse din nou cu faţa spre direcţia de înaintare şi scană scurt consola de pe lateralul armei sale autoghidante. Din momentul în care o îndreptase prima dată spre prostituată, arma înregistrase prin scanare laser şi ultrasonică tiparul ei de recunoaştere şi acum conţinea efectiv gloanţe care aveau pe ele numele ei, deşi pentru moment arma nu era setată să utilizeze acele gloanţe. În clipa de faţă, arma era programată să-l urmărească pe omul pe care Tack îl considera cel mai mare pericol: Nandru Jurgens. Oricum, era puţin probabil ca Tack să fie nevoit să folosească arma împotriva lor, căci intenţiona să o ţină pe fată aproape, iar pentru lucrul de aproape prefera să folosească cei optsprezece centimetri ai cuţitului malaizian din buzunar.

După scurt timp, ieşiră din zonele rezidenţiale şi trecură pe lângă zidul vechi care pe vremuri oprea apa, înainte de proiectul sponsorizat de guvern de asanare a terenului - proiect care, la fel ca toate celelalte proiecte de acelaşi tip, scăpase de sub control din punctul de vedere al costurilor şi acum era pe punctul de a eşua. Dincolo, se întindea câmpia din Anglia

Reforest, însămânţată cu ulmi-urzică, iarbă adezivă şi nesfârşite şiruri de muri. Controversa ecologistă că locul avea să fie plin cu rapiţă şi porumb fusese eronată. Micile cârpăceli cu codul genetic ale omului mai aveau până să se dovedească suficient de eficiente ca să învingă miliarde de ani de evoluţie.

Tack arătă spre turnul care se înălţa ca o tulpină de lalea uriaşă dintr-un pâlc de stejari mici.

— Luminişul. Pe lângă acele ruine, îi spuse el şoferului.

Bărbatul aprobă din cap şi coborî în spirală Macrojet-ul spre un luminiş care probabil fusese în trecut o fermă.

Tack se întoarse spre Polly.

— Acum ne vei duce la obiect. Trebuie să înţelegi că te voi ucide dacă va apărea vreo problemă. Se va întâmpla aşa ceva?

— Ascultă, eu nu vreau să fiu aici. Nandru m-a târât în chestia asta fără să mă întrebe, răspunse Polly, ridicând mâna spre Gânditorul de la gâtul ei.

Numai prezenţa acelui dispozitiv îl neliniştea pe Tack, căci nici chiar el nu avea autoritatea necesară să cunoască toate posibilităţile acestuia. Era o tehnologie militară dezvoltată recent, fiind astfel o necunoscută. Totuşi, el considera că era o tehnologie cu rol în primul rând informaţional, şi nu vreo formă de armament, prezenţa lui fiind cerută de Jurgens numai ca o legătură sigură de comunicaţii.

Macrojet-ul ateriză, aruncând cu suflul său, ca pe nişte confeti, carapace vechi de crabi, ai căror proprietari fuseseră duşi probabil de apă în interiorul continentului, în timpul inundării digului construit cu incompetenţă, care se întindea la câţiva kilometri spre est. Bărbaţii aflaţi de-o parte şi de cealaltă a lui Polly coborâră imediat şi alergară să cerceteze clădirile şi vegetaţia încâlcită din jur, scoţându-şi armele din tocurile ascunse. Tack îi aruncă o privire lui Polly şi îi făcu semn cu degetul spre uşa deschisă, după care coborî şi el. Tack nu alergă la adăpost. Avea deplină încredere că ceilalţi doi acopereau zona în mod eficient. Şoferul rămase în maşină.

— Şi acum, unde mergem? o întrebă pe Polly.

Fata ridică un deget spre un cercel, despre care el presupuse că era inductor. Tack cunoştea acea tehnologie pentru că şi el purta un dispozitiv care folosea inducţia electrostatică pentru a face să vibreze oasele urechii sale interne - în cazul lui, pentru a transmite instrucţiunile directorului de operaţiuni din Bruxelles.

După o clipă, fata arătă spre o ruină din apropiere - nişte blocuri din clincher prăbuşite şi movile de moloz. Când Tack nu făcu nici o mişcare spre acea direcţie, ea se încruntă şi porni în faţa lui.

Tack cercetă împrejurimile, mergând în urma ei. Lumina apusului de soare era puternică, aşa că îşi activă membranele nictitante polarizate, care îi acoperiră din nou ochii.

„Nu e nimeni prin preajmă”, îi spuse Glock prin legătura de comunicaţii.

„Controlul de trafic nu a detectat nimic pe o rază de cinci kilometri”, transmise Airan.

„Totuşi, există şi turnul”, adăugă Provish, şoferul.

— Fiţi atenţi şi ţineţi toate detectoarele pornite! spuse Tack, aruncându-i o privire cercetătoare lui Polly. Tipul ăsta a lichidat doi în Praga cu o mină plasată la uşă.

Când ajunseră la ruină, prostituata înlemni şi pierdu tot interesul pentru ceea ce era în jurul ei. Privind pe lângă ea, Tack văzu că obiectul era acolo, aşezat pe un fragment mare de polistiren, şi că spre acesta era aţintită acum toată atenţia ei. Tack cunoştea acea reacţie, dar el nu o simţise niciodată, probabil din cauza programării. Observă apoi încărcătura explozivă plasată pe o latură a obiectului şi începu să priceapă care era jocul lui Jurgens.

„Te strigă... te strigă tot timpul.”

Urzicile erau moarte şi uscate pe zidurile de cavitate, iar iarba era maronie şi trosnea sub picioarele lor. Polly aruncă o privire spre însoţitorul ei apatic şi letal şi păşi în lateral, în umbra aruncată de stejarii mici. Îi era sete şi era speriată, nu numai din cauza situaţiei în care se afla, ci şi a reacţiei pe care o simţise imediat. Pentru o clipă, crezuse că chestia aceea era vreun obiect chitinos adus de apă, ca şi carapacele roz şi albe de crabi din jurul lor. Semăna cu un crustaceu mutant din mare, şi multe lucruri ciudate din apă deveniseră mucegăite şi radioactive. Totuşi, în jurul excrescenţelor lui cornoase era îngrămădit nişte plastic alb, iar ecranul miniatural al unui detonator negru conectat la exploziv afişa o spirală rotitoare de luminiţe roşii.

„Aici e”, îi spuse Nandru, şi ea fu uimită de lăcomia din tonul lui.

— Acum ce fac? întrebă Polly tare.

Tipul solid se uită lung la ea, dar nu răspunse.

„Spune-i că detonatorul este legat la reţea şi este programabil. Ştiu că este monitorizat şi în legătură permanentă de comunicaţii. Directorul lui de operaţiuni poate lansa o sondă de diagnosticare de acolo de unde se află şi asta nu va provoca detonarea. Va găsi o legătură hard de la contul numerotat.”

Polly repetă cuvintele lui Nandru, privind în continuare obiectul. Părea să fie făcut din sticlă şi argint în formă de ţepi. Un lucru periculos de pus pe antebraţ, deşi asta îşi dorea cu disperare. Băgă mâna în geantă să-şi caute ţigările şi îl văzu pe Tack îndreptând imediat arma spre ea.

„Interdicţie iniţiată. Căutare...”

Ignorând vocea moartă a Gânditorului 184, Polly îşi încetini mişcările, dar nu se opri, căci murea după un fum. Deschise punga cu tutun cu mâinile tremurânde şi îşi făcu o ţigară. O aprinse şi se întoarse spre Tack, evitând în mod deliberat tentaţia obiectului ciudat, după care suflă provocator fumul spre agent. Acesta avea o expresie oarecum distrasă, în mod evident ascultând ceea ce i se spunea prin legătura de comunicaţii, dar ţeava armei era în continuare îndreptată ferm spre faţa fetei.

— Legătura hard a fost găsită şi sonda de diagnosticare este introdusă, spuse Tack. Care este scopul acestei manevre?

După ce ascultă ce spunea Nandru, Polly răspunse:

— Îmi spune că veţi constata că detonatorul se va opri, atunci când suma specificată va fi transferată în cont.

— Şi noi trebuie să credem asta? întrebă Tack, tonul lui trădând respect pentru ingeniozitatea aranjamentului.

— Îmi spune că, la un moment dat, trebuie să existe încredere.

Tack tăcu din nou, pentru câteva momente lungi. Polly simţea cum sudoarea i se scurgea pe sub bluză. Nu transmise Nandru ce-i spusese acum.

„Aşa cum am crezut, ticăloşii încearcă să întrerupă legătura hard. Nici o şansă, fraierilor... Trebuie să asculte - sunt prea disperaţi să pună mâna pe blestemăţia aceea.”

— S-a acceptat, spuse Tack, după câteva momente. Transferul fondurilor va fi efectuat. Informează-I pe domnul Jurgens că, dacă după aceea detonatorul nu este oprit sau dacă se întâmplă altceva, îl voi urmări personal şi îl voi arunca într-un compactor de gunoi.

„Te-am auzit, ticălosule. Şi zilele tale de vânat s-au încheiat.”

Polly aruncă o privire spre luminiţele ce se deplasau în spirală pe ecranul detonatorului şi făcu un pas în spate, în lumina fierbinte a soarelui, pregătindu-se să o ia la fugă. Luminile dispărură brusc şi, realizând că nu se afla suficient de departe, Polly închise ochii şi îşi simţi inima îngheţând.

— Tranzacţie încheiată, spuse Tack.

Polly deschise ochii şi îl văzu păşind spre obiect şi spre explozibilul agăţat de acesta, cu arma ascunsă din nou, în timp ce îşi trăgea pe mâini nişte mănuşi chirurgicale. Bărbatul se aplecă, scoase detonatorul şi îl aruncă într-o parte. Apoi desfăcu explozibilul plastic, îi rulă şi îl aruncă în cealaltă direcţie.

„Ştii, Polly, dacă nu ai fi fost tu, Marjae ar fi încă în viaţă. Poţi să-i spui prietenului tău de acolo că l-am introdus în memoria armei pe el şi pe tovarăşii lui, când au venit. Afacerea e încheiată şi acum e vremea răzbunării.”

Explozia veni din spate şi Polly se răsuci pe loc, la timp ca să vadă cum partea de jos a Macrojet-ului era cuprinsă de flăcări. Alte două lovituri îl aruncară la pământ, ca şi cum ar fi fost făcut din balsa şi mucava, sfărâmându-l în bucăţi. Fata aruncă o privire în spate şi îl văzu pe Tack ridicându-şi pistolul. O luă la fugă spre copaci.

„Interdicţie găsită.”

Şuieratul ca de ţânţar al gloanţelor autoghidante se auzi brusc peste tot în jurul ei. Şuierau prin aer ca nişte albine. În faţă, îl văzu apărând din tufe pe unul dintre camarazii lui Tack, cu frunze lipite de haina lungă. Bărbatul ridică arma spre ea, dar apoi se prăbuşi şi bubuitura înfundată a unei explozii înăbuşite îi împrăştie intestinele pe iarba uscată.

„Lipsă ţintă. Interdicţie oprită.”

În spatele ei îl auzea pe ucigaş, pe Tack, urmărind-o. Coti spre stânga, când auzi duduitul scurt al unei arme, în apropiere.

„Interdicţie găsită.”

Un cartuş autoghidant ţiui pe lângă ea şi lovi un copăcel din faţă, rupându-l în două. Un alt glonţ şuieră pe deasupra, scoase un sunet ciudat, apoi coborî în spirală spre sol, exact în faţa ei, şi explodă. Polly sări peste gaura fumegândă şi continuă să alerge. Gloanţele o ratau şi nu putea să înţeleagă de ce.

„Provish avea dreptate. În blestematul acela de turn! în...”

Cel care spunea asta era Airan, pe lângă rămăşiţele căruia Tack trecu doar un minut mai târziu. Cartuşul autoghidant îi retezase capul, ceea ce fusese un mare ghinion pentru el, căci, ca şi Tack, îşi luase precauţia de a purta o vestă antiglonţ.

Tack trase din nou în fata care se ascundea printre copaci şi privi uluit cum cartuşul - programat să urmărească victima - coti spre stânga şi se înfipse în resturile unui zid vechi din cărămidă. Neavând timp să-şi verifice arma, Tack dezactivă funcţia programată, ţinti cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Gloanţele porniră acum în direcţia în care ţintise. Copacii luară foc şi bucăţi de scoarţă arzânde începură să cadă la pământ, în timp ce fata sărea peste un şanţ. Prea mulţi copaci, iar ea se mişca foarte repede. Tack sprintă pe urmele ei, când auzi un şuierat familiar în spate. Glonţul tras din turn îl izbi în spate, doborându-l la pământ, chiar lângă şanţ. Se chinui să se ridice, dar un alt cartuş îl izbi în piept şi îl doborî pe spate, în şanţ. Zări pentru o fracţiune de secundă cum fata se întorcea şi o lua la fugă spre ruine, după care leşină.

„Ei bine, gata cu superucigaşii, şi tu eşti încă întreagă, micuţă Polly.”

Polly se prăbuşi dincolo de ruine, gâfâind şi se trase la umbră, cu spatele lipit de zidul de clincher.

— Aproape că am fost ucisă din cauza ta, ticălosule!

„Doar puţin şi, oricum, vei fi plătită, căci acum am şi banii lor, şi preţiosul lor obiect de artă.”

Polly ridică privirea spre lucrul la care se referea el şi simţi din nou o dorinţă teribilă de a se duce să-l ridice, ca să şi-l pună pe antebraţ, ca pe o bijuterie barocă. Ce naiba era? Părea mai curând organic. Era ca un tub rulat dintr-o frunză, de mărimea antebraţului unui om, o frunză confecţionată la rândul ei din metal alb şi argintiu. În timp ce îl contempla, simţi cum se ridică, atrasă în mod inexorabil spre obiect. Acesta o atrăgea la fel de mult ca o rolă de plasturi cu droguri. Simţea dorinţa, *dependenţa...*

„Ajung la tine într-o clipă. Aşteaptă-mă acolo.”

Polly se lăsă pe vine lângă obiect, întinse mâna şi îl atinse. Simţi ceva în interiorul corpului ei şi ştiu exact ce avea de făcut.

„Polly, nu atinge chestia aceea! La naiba, am spus să n-o atingi!”

Era greu. Fu nevoită să-l apuce cu amândouă mâinile şi, când îl ridică, palmele începură să-i sângereze. Durerea era ca un extaz. Îl trecu peste antebraţul drept. Pielea se coji şi carnea se despică, exact ca pământul în faţa plugului. Ţipă, când sângele ţâşni din arterele tăiate, şi căzu în genunchi.

„Nu! Nu! Se declanşează, când îl atingi direct!”

Sângerarea încetă rapid. Fata se uită la obiect cu ochii holbaţi. Se contopea cu pielea ei. Simţi cum se contopea cu oasele de sub piele. Ridică privirea şi îl văzu pe Nandru, care alerga spre ea, cu arma prinsă peste piept.

— Ce naiba ai făcut? urlă el.

Aerul se distorsionă şi ceva aspru din interiorul corpului ei o făcu să se ridice în picioare. Avea senzaţia că ceva îi spăla interiorul ca un foc de citrin. Drogurile şi ameţeala produsă de ele începuseră să dispară. Elemente din mintea ei înfloriră şi se desfăcură. Trezirea adevărată durea mai rău decât orice durere fizică şi înţelese de ce atât de mulţi oameni îşi trăiau viaţa ferindu-se de ea.

— Oh, Iisuse!

În acea distorsiune, Nandru se trezi în faţa unei fisuri a realităţii. Fisura se desfăcu şi expuse două tăvăluguri mari de ţesut viu, care se roteau unul contra celuilalt. Polly realiză că erau pământ şi cer, compuse din carne vie. Din asta, se înălţa în lumina zilei o uşă vie, cu gât, dinţi şi umbre, şi cu nişte oase ascuţite ca lamele, în loc de buze - terminaţia oribilă a unui tentacul uriaş, cât un tren, care se întindea până în spate, în acea imensitate de carne.

Se auzi un muget profund, un plânset ascuţit, şi apoi duhoarea de hoit.

„Nu! Nu! Nu vreau să...”

Se închise peste el, trăgându-l în interior.

„Legătura de deces stabilită. Încarc...”

Nandru dispăruse, mâncat de viu. Ea îl văzu dispărând, rupt în bucăţi, îngropat.

Apoi fisura se deschise cu un tunet şi toată distorsiunea dispăru. Polly vedea acum totul clar şi nu crezu nici măcar pentru o clipă că avea halucinaţii. Şi nu avea halucinaţii nici când îl văzu pe ucigaş, pe Tack, care apăru dintre copaci şi porni spre ea.

O ajungea din urmă. Acea izbucnire iniţială de adrenalină o

ajutase să se depărteze, dar acum obosea rapid. Lucrul acela de pe braţul ei îi clarificase gândurile, însă nu reparase şi corpul deteriorat de anii întregi de abuz de droguri. Aruncă o privire în spate şi îl văzu ridicând şi coborând arma autoghidantă, în timp ce ea se ascundea printre copaci. Tack îi ţintea picioarele şi în cealaltă mână a lui văzu sclipirea urâtă a unui cuţit. Se izbi cu umărul de un copac, murii i se răsuciră în jurul picioarelor şi, în clipa în care căzu, cunoscu adevărata teroare. Ucigaşul era atât de aproape... Într-o clipă ajunse lângă ea, cu o expresie de satisfacţie rece pe faţă, în timp ce în ochii lui reflectorizanţi se oglindea verdele din jur.

— Ridică-te! făcu el.

Polly se uită în gura ţevii, apoi spre cuţit. Când fata se ridică, Tack băgă pistolul în toc şi ea simţi panică, gândindu-se la ce avea el să facă. Se răsuci să fugă, iar Tack păşi spre ea, ţinând cuţitul jos, pregătit pentru o lovitură cu care să o despice. Ucigaşul o prinse de braţ, dar gemu surprins şi cu durere, şi îi dădu drumul. Polly aruncă o privire în spate, îndepărtându-se poticnit, şi văzu că acum el mergea după ea, ştiind că o prinsese. Trebuia să scape. Fisura - acea distorsiune. Simţi cum se întindea, cu ceva din interiorul ei, ceva legat de acel lucru din antebraţul ei. Răsuci acel ceva şi alergă în singura direcţie în care putea, căzând în valurile de întuneric de sub cenuşiul fără formă. Urlă, eliminând ultimele guri de aer din plămâni şi, când încercă să inspire, nu reuşi. Apoi simţi o răsucire lentă, ca şi cum tocmai penetrase un menisc. Se trezi cu faţa în jos, în întuneric şi frig. Apa sărată îi umplu gura. Împinse cu mâinile în jos şi simţi cum acestea se afundau în mâl. Se smuci în sus, respiră şi clătină din cap, ca să îşi limpezească ochii. Văzu că era în apă până la genunchi, sub aceiaşi copaci. Numai că acum copacii erau fără frunze şi era frig. Se ridică în genunchi şi observă nişte crabi care se vânzoleau prin apă, în apropiere.

— Ce e asta?

Ucigaşul era încă lângă ea, în apă până la glezne, şi privea în jur, fără să-i vină să creadă.

Apoi se concentră din nou asupra lui Polly. Păşi în faţă, o apucă de braţul care nu era prins în acel obiect şi o trase în picioare. Fata încercă să-l lovească cu genunchiul în testicule, dar el se răsuci cu şoldul spre lovitură şi, într-o fracţiune de secundă, ridică vârful cuţitului exact în dreptul Gânditorului 184.

Bărbatul înclină capul şi spuse:
— Aici Tack. Situaţia misiunii?
Polly văzu cum expresia de pe faţa lui trecea de la uimire la uluire totală.
— Cum adică „întoarcere semnal dublat”? Unde e directorul de operaţiuni?
Aproape fără să dea importanţă, Polly observă că hainele bărbatului erau rupte şi arse pe piept, expunând vesta antiglonţ purtată de acesta. Deci aşa supravieţuise cartuşelor autoghidante trase de Nandru din turn.
„Ticălosul ăsta...”
Vocea se auzi şoptind în capul ei, rostind o expresie omenească, dar pe tonul unei maşinării. Poate că toată acea claritate a gândirii era doar o iluzie şi de fapt luase recent un drog puternic. Dar trebuia să alunge această posibilitate şi să reacţioneze numai conform circumstanţelor, aşa cum le vedea ea. În clipa de faţă, era la un pas de a fi ucisă. Era sigură că acel bărbat i-ar fi tăiat gâtul fără ezitare, după care i-ar fi retezat braţul, ca să ia obiectul înfăşurat în jurul lui şi să-l ducă la stăpânii lui.
Cu faţa palidă din cauza şocului, Tack o trăgea acum spre un loc uscat, unde pământul se strânsese ca o movilă, lângă zidurile ruinei. O împinse spre acel petic de pământ.
— Stai acolo şi nu te mişca. Dacă încerci să fugi, te spintec! o ameninţă el, după care băgă cuţitul în teacă şi îşi suflecă mâneca însângerată.
Polly îl privi fix şi făcu un nou transfer.

Ignoră toate amănuntele irelevante. Concentrează-te asupra ţintei. Ce era *irelevant?* Când o prinsese cu mâna de braţ, atinsese obiectul pe care ea şi-l prinsese cumva acolo şi care acum părea să fie una cu mâna ei. Durerea pe care o simţise fusese mai vie decât ar fi trebuit. Acum se uita uluit la mâna lui. Palma îi fusese despicată şi în încheietură avea înfipt un fragment, ca un ghimpe de coral, iar în jurul acestuia curgea sânge. Fata se îndepărta. Nu fusese neatent. Simţise primul transfer şi cum fusese prins la marginea acestuia şi tras înăuntru, nu ştia cum, de acea bucată de metal înfiptă în încheietura lui. Văzând copacii desfrunziţi şi peisajul inundat, luase pentru o clipă în considerare posibilitatea unui blocaj al

memoriei. Unul din acele momente de blocare, asociate cu reprogramarea. Totuşi, comunicaţia trunchiată care urmase cu Centrul de Operaţiuni îi confirmase că era real. Nimeni de acolo nu auzise de directorul lui de operaţiuni şi nici chiar de el, de Tack. Şi din răspunsul lor înţelesese că acum trimiseseră o echipă de atac, care să se ocupe de un agent anormal - de el.

Fata făcuse ceva. Îi mutase. Acum, când se întâmplă a doua oară, îi confirmă ideea nebunească pe care o avea despre ceea ce făcuse ea. Se uită în jur şi văzu că se aflau pe un câmp de nămol uscat, cu crăpături adânci şi plin de petice de salvie de mare şi pătlagină. De data aceasta nu mai era nici un copac acolo şi văzu digul îndepărtat, încălecat de o maşinărie uriaşă de fixat dale. În apropiere, ruinele nu se vedeau clar, fiind înconjurate de nămol şi încă netocite de vreme. În dreapta lui, turnul generator de energie termică se înălţa, frumos şi antic, de la el pornind un drum pavat, care trecea prin digul vechi interior, spre complexul industrial aflat în afara Maldon-ului. În turn şi în jurul lui lucrau oameni şi o macara cobora de pe el un generator demontat, pe o remorcă joasă.

Tack îşi desprinse privirea de la imaginile uluitoare şi văzu că era până la glezne în nămol. Îşi eliberă piciorul, cu oarecare dificultate. Avea noroi uscat în pantofi, în şosete. Fata era întinsă în noroi şi părea la fel de uimită ca el, iar în clipa aceea, Tack realiză că trebuia s-o păstreze în viaţă. Îi plăceau cărţile şi piesele interactive, la fel ca oamenilor normali, aşa încât cunoştea conceptele călătoriei în timp şi faptul că cei mai buni specialişti în fizică cuantică declaraseră că aceasta era posibilă.

Ridică din nou privirea, să examineze împrejurimile. Primul transfer îi adusese pe vremea unei inundaţii: între doi şi zece ani în trecut. Acest al doilea transfer îi adusese înapoi în perioada imediat următoare construcţiei noului dig, când zona de teren înconjurată de acesta fusese asanată. Tack văzuse documentare despre furorile create de proiect, asanarea fiind considerată de către toate companiile de asigurări ca fiind nesigură, din cauza pericolului de inundaţie - o predicţie care se dovedise ulterior întemeiată - şi, în consecinţă, un loc considerat de toţi constructorii ca fiind nepotrivit pentru orice fel de construcţie. Proiectul costase milioane şi apoi alte milioane, căci transformase în inutile multe turnuri termale, care aveau nevoie de apă de mare ca să funcţioneze. Şi toate acestea se

întâmplaseră cu o jumătate de secol înainte ca Tack să fie măcar o idee incipientă în tubul de testare al creatorului său.

— Nu ar fi înţelept să mergi mai departe, o avertiză Tack pe fată.

Ea ridică spre el nişte ochi mari, panicaţi. Tack îngenunche lângă ea, cu mişcări deliberat lente, încercând să pară cât mai neameninţător. Se întrebă dacă ea ştia ce făcuse.

Tack îşi privi mâna rănită şi observă că, deşi aceasta sângera încă, rana din încheietură se închisese în jurul ghimpelui. Amănunte. Îşi lăsă mâneca în jos, încercând să pară calm, şi se uită la fată.

— Dacă mergi mai mult în trecut, acest loc se va afla la zece metri sub apă, îi spuse.

Fata se uită în jur şi se ridică în picioare. I se lipise nămol de haine. Era nămol peste tot. Îşi scoase bluza din pantaloni şi o dată cu ea ieşiră bucăţi de nămol, conturate pe una dintre părţile corpului ei, ca şi cum ar fi stat întinsă în el şi nămolul s-ar fi uscat. Tack nu era nedumerit din cauza asta. Nivelul solului se schimba în timp, ea călătorise, locul nămolului uscat fusese luat de corpul lui. Înţelegea perfect totul. Dar nu pricepea de ce copacii şi alte părţi ale acelui peisaj nu fuseseră trase şi ele cu ei. De ce hainele ei, de ce el şi hainele lui.

— Cum ai făcut asta, fetiţo? întrebă, fără să se aştepte la vreun răspuns coerent.

Fata părea în continuare uluită, probabil fără să înţeleagă exact ce se întâmpla. Era clar că toate acestea se întâmplaseră din cauza obiectului din braţul ei, referitor la care Tack nu ştia decât instrucţiunile primite de la directorul lui de operaţiuni: „*Să te întorci cu el, Tack, sau să nu te mai întorci deloc*...”

— Mă cheamă Polly.

Tack se gândi o clipă. Întotdeauna era mai bine să nu folosească numele unei ţinte potenţiale, să nu se gândească la ea decât ca la ceva de care se putea lipsi. Se gândi ce trebuia să facă în clipa aceea. Un glonţ în cap ar fi împiedicat-o să mai facă ceva, iar apoi ar fi putut să-i ia obiectul de pe braţ. Dar după aceea? Nu ştia cum să acţioneze lucrul acela şi bănuia că şi ea o făcea doar la nivel instinctiv.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise.

— O să mă ucizi. De ce ţi-aş răspunde?

Tack înclină din cap şi se ridică în picioare, apropiindu-se ca

să-i ofere mâna.

— Trebuie să ne duci înapoi... trebuie să ne duci din nou înainte.

— De ce naiba aş face asta!?

Fata se rostogoli şi se ridică în picioare, îndepărtându-se de el. Tack îi privi expresia şi fu surprins de inteligenţa care se citi brusc pe aceasta. Realiză că avea puţine şanse să-i câştige încrederea. Nu exista decât o opţiune: să recupereze obiectul şi să înveţe cum să-l folosească. Păşi în faţă şi scoase revolverul autoghidant din tocul de la piept. Comenzile acestuia se agăţară pentru o clipă de hainele lui rupte. Văzu cum fata inspira adânc şi închidea ochii.

— Nu!

Trase, şi în clipa aceea realiză că, atunci când smucise arma din toc, o trecuse din nou pe modul autoghidant. Glonţul ţâşni, îşi lăsă tubul să cadă în clipa în care părăsi ţeava şi îşi deschise aripile, dar coti şi trecu pe lângă fată. Tack înjură şi trecu din nou arma pe manual. Dar în clipa următoare momentului în care îi ochea fruntea, se trezi cu plămânii plini de apă.

Presiunea apei se închise peste el ca o menghină. Nu ştia unde era suprafaţa apei. Se zbătu, dădu din picioare, luptă. Ieşi la suprafaţă, scuipă apa şi începu să respire greoi. Ea era acolo, îndepărtându-se înot de el. Tack ştia că trebuia să stea aproape de ea, dar pentru moment tot ce reuşea să facă era să se menţină la suprafaţă şi să respire. Marea era agitată, ploua puternic şi un fulger brăzdă orizontul. Fata făcu un nou transfer, lăsând un gol în apa care se închise cu un zgomot de absorbţie. Şi dispăru.

Cu o hotărâre disperată de a supravieţui, Tack se descotorosi de haină şi de pantofi şi înotă spre digul care abia se zărea - digul original, care fusese mult în interiorul continentului, după asanare. Anii de antrenament fizic, atât legat la un computer, cât şi pe teren, îi permiseră să ajungă la obiectivul său prin apa agitată, deşi mulţi alţii nu ar fi reuşit. După ce se chinui să înainteze printr-un covor de plante de mare, se trase obosit pe faţada de dale a digului şi tuşi, scuipând afară din plămânii îndureraţi apa sărată. Îl durea mâna şi simţea că avea febră. Când întinse mâna să-şi scoată ghimpele din încheietură, văzu că acesta se deschisese sub forma unui disc mic şi tare, de mărimea unei capse, şi că acum era acoperit cu ghimpi mai

mici, ca nişte fire de păr, care îi zgâriară degetele, când încercă să-l scoată. Obiectul ieşi parţial, ca o crustă, dar când îi dădu o clipă drumul, ca să-l prindă mai bine, se retrase din nou sub piele. Când încercă din nou, cu vârful cuţitului, constată că nu mai putea deloc să-l mişte. Ghimpele se lipise acum de oasele încheieturii. Se târî în vârful digului şi privi în jur, tremurând în hainele ude.

Ştia că acum era cu cel puţin o sută cincizeci de ani în urmă, în perioada de dinaintea ascendenţei guvernului unionist. Directorul lui de operaţiuni nu se născuse încă, iar programul şi antrenamentul lui nu aveau cum să acopere această situaţie. Încercă să se concentreze asupra esenţialului. În clipa aceea voia să se încălzească şi să se usuce. Îi era foame şi sete. Programarea lui de bază îi permitea să rezolve aceste probleme.

Când cizmele ude, lungi până la genunchi, i se înfăşurară pe picioare ca un cearceaf de plumb, Polly se zbătu să şi le scoată, fără să mai înghită apă de mare. Eliberată în final de ele, se chinui să înoate spre linia ţărmului, luminată în portocaliu de soarele care apunea. Se simţea îngrozitor de slăbită, dar înţelesese în sfârşit, datorită ultimelor cuvinte ale ucigaşului: *„Dacă mergi mai mult în trecut, acest loc se va afla la zece metri sub apă.”* Călătorise înapoi în timp, exact ca în filme sau în piesele interactive, dar în nici unul dintre acestea eroina principală nu se înecase imediat după transfer. Sosea întotdeauna într-un moment crucial din istorie, unde putea influenţa evenimentele istoriei *cunoscute.*

Când se apropie de ţărm, văzu nişte stâlpi din lemn, care sprijineau reţele urâte de sârmă ghimpată. În spatele acestui gard de apărare, pe o schelă, era o gheretă din lemn şi sub ea un buncăr din saci de nisip, din care ieşea o pereche de ţevi, uşor de recunoscut, ale unui tun.

‚Al doilea război mondial, presupun. În primul nu erau prea multe avioane.”

— Ce e? reuşi Polly să zică, înghiţind apă. Ce e?

„Acela e un tun antiaerian. Tipicul «bum-bum» onomatopeic, aş spune.”

În clipa aceea, nu avea puterea să continue conversaţia cu Gânditorul şi nici energia să se întrebe de ce dispozitivul ataşat la gâtul ei vorbea cu ea pe acel ton conversaţional şi *cu vocea*

lui Nandru. Continuă să înoate, simţind cum o părăseau şi ultimele resurse de energie. în plus, ţărmul parcă se îndepărta de ea. Dar poate că era doar o iluzie cauzată de apus. Soarele dispăruse şi ţărmul se contura pe fondul cerului roşu aprins şi mat. Auzi în spate duduitul jos al unor motoare. Aruncă o privire şi văzu o escadrilă de bombardiere, abia vizibile prin întunericul înconjurător.

„Sunt avioane Heinkel, cu o escortă de Messerschmitt. Asta confirmă ipoteza."

— Nandru... Nandru, tu eşti? reuşi Polly să îngaime. Se opri din înot, călcând apa, şi realiză, spre groaza ei, că era trasă spre larg. Avioanele erau mai aproape acum şi brusc fu orbită de o explozie de lumină. Sunetul ajunse la ea o secundă mai târziu. Tunurile de pe coastă deschiseseră focul şi reflectoare puternice brăzdau cerul, de undeva mai din interiorul coastei. În faţă, când focurile de tun făcură o pauză suficient de mare ca să poată vedea ceva, zări alte avioane apărând pe cerul roşu ca sângele, dinspre vest.

„Probabil Spitfire... uite, asta este ceva ce ştiam dinainte... Nu, se pare că mă înşel. E mai probabil să fie Hurricane."

— Nandru... ce s-a întâmplat?

„Ştii, memoria mea nu a fost niciodată mai clară - e chiar excepţională -, dar, cu fiecare secundă... aceste secunde sunt lungi aici.... Îmi vine din ce în ce mai greu să fac distincţia între memoria mea şi biblioteca de referinţă a Gânditorului."

— Dar ai... murit, murmură Polly, începând să înoate din nou.

„Chiar aşa, dar se pare că Gânditorul meu a încărcat o copie a mea în Gânditorul tău. Nu ştiam că pot să facă asta. Există o facilitate de transferare a înregistrărilor, în cazul morţii purtătorului, astfel încât informaţiile de luptă vitale să nu fie pierdute, dar se pare că tu ai primit totul... cel puţin din câte ştiu eu."

Nuanţa roşie de pe cer aproape dispăruse, pierdută în căderea nopţii şi împrăştiată de lumina de cordită produsă de tunurile care bombardau cerul. Ridicând privirea, Polly văzu cum avioanele de vânătoare atacau şi clipitul focurilor de tun semăna cu strălucirea îndepărtată a unor ţigări aprinse. Apoi, dintr-o dată, fu prinsă în lumina actinică a unui soare nou şi un zid cenuşiu apăru lângă ea. Valurile o izbeau din toate părţile.

— Frank, este o femeie. Ce să fac? strigă cineva.

— Aruncă-i colacul, prostule, şi trage-o sus! răspunse o voce de om în vârstă.

O frânghie de tracţiune, un colac împroşcă apa lângă ea şi Polly se prinse de el, simţind un val copleşitor de recunoştinţă faţă de salvatorii ei nevăzuţi.

„Probabil că vei fi împuşcată, ca spion.”

Sentimentul de recunoştinţă nu se extinse şi asupra acelei reîncarnări a lui Nandru.

Sistemele, setate la intensitatea luminii Doppler a stelei roşii pitice de care se apropiau, începură să opereze în interiorul sondei. Aceasta se răsuci şi scoase nişte suporţi lungi din jurul monopolilor magnetici ai motoarelor AG, pe care le extinse în spaţiu. Din suporţii principali se desfăcură alţi suporţi de legătură, care se uniră unii cu ceilalţi, formând o structură de genul unei pânze de păianjen, ce se întindea pe zece kilometri. Între aceşti suporţi se întindea un menisc argintiu, care, ca şi restul sondei, se autorepara când se lovea de particulele interstelare. Era doar noroc că până în acel moment nimic mai mare de un atom de hidrogen nu apăruse în drum - la o astfel de viteză, orice obstacol mai mare ar fi putut distruge sonda.

Această pânză uşoară încetini sonda, în valul de fotoni, dar doar infim de puţin. Forţa de frânare crescu şi mai mult când motoarele AG porniră din nou - alimentate de pânză, care era şi fotovoltaică. Pe măsură ce sonda se apropia de steluţa roşie, presiunea asupra pânzei crescu, la fel alimentarea cu energie a motoarelor AG. Dar trecură zece ani din momentul în care sonda îşi desfăşurase pânza fină, înainte ca ea să cadă pe orbita lui Proxima Centauri, şi alţi doi ani, înainte să găsească o lume moartă şi rece, care orbita în jurul soarelui bătrân. Sonda intră pe orbită în jurul acelei planete.

Mult deasupra lanţurilor de munţi cenuşii şi a ceţii de metan, sonda îşi plie pânza, ca o persoană care îşi strângea umbrela, la întoarcerea acasă după o zi ploioasă. Apoi, petrecu un an scanând şi realizând harta suprafeţei planetei. Satisfăcută în cele din urmă, ejectă o sferă de doi metri dintr-un aliaj din plumb, care coborî pe sol, cu ajutorul motorului ei AG independent. Minisonda ateriză pe o întindere de stâncă neagră. Aici, îşi întinse nişte braţe cu gheare, care stătuseră lipite de suprafaţa ei ca sepalele unei flori, şi din capetele braţelor, nişte bolţuri explozive se înfipseră cu zgomot în pământ. Din partea

inferioară ieşi un cap de forare, care începu să se răsucească, ridicând în jur un nor de praf, când se înfipse în sol. Sonda testă o probă de sol, la o adâncime predeterminată, folosind datarea pe bază de thoriu, apoi începu să examineze mai atent roca detritică rezultată în urma forării. Stratul pe care-l căuta fu penetrat la un metru distanţă de locul prevăzut, dar de vină pentru asta era activitatea geologică. Comprimat în rocă, stratul avea numai câţiva microni grosime, dar în el era suficient material pentru analiza intensivă a sondei.

Rezultatele, transmise imediat, avură nevoie de 4,3 ani ca să ajungă înapoi pe Pământ: o confirmare care reprezenta o revelaţie fericită, pentru unii, şi o sursă de ameninţare, pentru alţii.

Capitolul 3

Astolere:

Cei doi conducători ai celor şapte mii de soldaţi rămaşi - acum ţintuiţi la pământ de forţele fratelui meu -, dar într-o poziţie din care ar fi putut produce multe pierderi lui Saphothere, dacă acesta încerca să-i alunge - s-au predat, în mod surprinzător. Din experienţa mea anterioară, ştiam că umbratanii luptă întotdeauna până la moarte. În timp ce ei au mers să negocieze cu Saphothere, pe Staţia 17, eu m-am minunat de dimensiunea extraordinară a planului. Umbratanii atacau din cauza dezvoltării de către noi a ceea ce era numit tehnologie vorpală (un cuvânt dintr-o poezie veche, pe care încă nu am avut timp să o depistez), aşa că e sigur că înţelegeau cu ce au de-a face. Încercarea eşuată a flotei umbratane de a distruge digul energetic dintre Io şi Jupiter confirmă asta: ei ştiu că necesarul de energie pentru călătoria în timp este imens şi, dacă atacul flotei ar fi izbutit, atunci Saphothere nu ar fi reuşit niciodată să plaseze bomba atomică. Totuşi, eu nu cred că ne putem permite multe astfel de încercări periculoase, ca aceea a fratelui meu, şi mă întreb care sunt consecinţele a ceea ce noi şi preterumanul, Cowl, creăm.

Tack încerca să-şi păstreze controlul, concentrându-se asupra nevoilor imediate, dar lipsa unui scop plutea ameninţător asupra lui, ca un zid negru de depresie. Guvernul unionist nu exista în acest timp îndepărtat, nu existau nici fata, nici obiectul pe care ea şi-l prinsese pe braţ, iar asta făcea ca misiunea lui să fie nu numai imposibilă, dar chiar şi irelevantă. Încet, inexorabil, programul de urgenţă intra în funcţiune, ordonându-i să se întoarcă la agenţie, pentru instrucţiuni. Numai că el nu avea unde să se întoarcă. Înaintând împleticit pe un câmp arat, prin ploaia densă, se lupta cu impulsuri pe care nu le putea satisface. Se simţea ca şi cum ar fi fost beat sau drogat şi nu putea controla valurile de emoţie, care acum îl făceau să chicotească isteric, acum îl făceau să se alăture plânsului ploii.

Tack zări în faţă şi puţin în dreapta licăriri de lumină artificială, prin gardul viu, des. Noroiul i se lipise de tălpile goale

între degete şi îl stropise pe picioare. Era mânjit cu noroi şi pe piept, şi pe faţă, de când se împiedicase şi începuse să lovească pământul cu pumnii, ca un copil într-un acces de furie. Ajuns în cele din urmă la o poartă într-un gard de spini, se aplecă şi smulse o mână de iarbă udă ca să-şi şteargă picioarele. În clipa aceea, constată că ochii îi înotau în lacrimi şi că pieptul îi era strâns de un acces de autocompătimire. Blestemându-se singur, se ridică şi sări peste poartă. De cealaltă parte era o alee asfaltată şi, puţin mai departe, lumina de la ferestrele unei case. Frecându-şi picioarele întărite de karate pe suprafaţa asfaltată în timp ce mergea, Tack... se opri când un vehicul pluti spre el prin noapte şi trecu pe lângă. Îşi scoase cuţitul, îl deschise şi privi atent în jur. Dar neliniştea nu dispăru, căci în jurul lui sesiza acum o anormalitate - ciudată şi de nedefinit. Înaintă spre casă, strecurându-se în modul de luptă, ca un animal în apărare. După scurt timp, trecu pe lângă el un Ford Capri strălucitor, care pe vremea lui ar fi putut fi văzut doar într-un muzeu. Ajuns la uşă, Tack ciocăni în lemn cu încheieturile pline de noroi, ţinând cuţitul ascuns la spate.

O femeie în halat de baie deschise uşa şi îl privi surprinsă, o dată cu ea ieşind şi o adiere de căldură parfumată.

— Bună, cu ce pot să te ajut? întrebă ea.

Altă epocă - deci multă încredere.

— Cum te numeşti?

— Poftim?

— Cum te numeşti?

— Jill... Jill Carlton. De ce te interesează?

Numele ei de căsătorie, evident. Purta verighetă. Nu recunoştea numele nici din guvernul unionist, nici din agenţie, deci era improbabil ca ea să fie strămoşul vreunuia dintre stăpânii lui. Dacă ar fi fost aşa, poate că ar fi avut scrupule. Întinse mâna şi îi tăie gâtul. Femeia se sufocă cu sângele roşu, care stropi halatul alb, se retrase poticnit şi căzu, braţele ei agăţând în cădere un telefon şi un coş cu flori uscate.

— Jill?

Tack îşi scoase revolverul autoghidant, păşi în hol şi apoi în dreapta, în bucătărie, unde un bărbat tocmai se ridica de la masă, pe care se găsea un ziar deschis la un careu de cuvinte încrucişate pe jumătate completat. Soţul îşi zări soţia sângerând în hol, în spatele lui Tack, şi pentru o clipă nu reuşi să înţeleagă

ce vedea.

— Oh, Dumnezeule! reuşi să spună, înainte de ţăcănitul scurt al armei şi de şuieratul glonţului, care îl aruncă pe spate, în bufetul de bucătărie, spărgându-i toţi dinţii şi împroşcându-i jumătate din cap pe suprafaţa cu aspect de granit a bucătăriei.

Era mort înainte ca sângele care ţâşnea din gâtul despicat al soţiei să se oprească.

Tack băgă pistolul în toc şi cuţitul în buzunar, înainte să privească în jur. Amintindu-şi ce se întâmpla de obicei în poveştile tradiţionale despre călătoria în timp, se duse la ziar şi se uită la dată: 1997. Era mai departe în trecut decât crezuse. Se duse apoi la chiuvetă şi se spălă pe mâini, privindu-se cu răceală în oglinda înnegrită de deasupra acesteia.

— Energia necesară pentru saltul scurt până aici este imensă, dar mi s-a permis această realitate alternativă ca să te pot vedea - ca să te cunosc.

Tack, cu arma în mână, se răsuci atât de rapid, încât piciorul lui smulse bucăţi de gresie din podea. Se răsuci din nou, în cealaltă parte, fără a reuşi totuşi să localizeze sursa acelei voci androgine calme.

— Acum te cunosc, Tack, şi nu mai am nici o remuşcare, absolut nici una. Noul Tack va fi diferit. Tu sfârşeşti aici.

O mână, albă ca un os, ieşi din spaţiul de deasupra chiuvetei. Mâna prinse arma care părea ridicol de mică şi de ineficientă. Urmă un clinchet, o lumină strălucitoare infinit de puternică şi o agonie scurtă, indescriptibilă. Tack arse. Acel Tack.

Tack zări în faţă şi puţin în dreapta licăriri de lumină artificială, prin gardul viu, des. Noroiul i se lipise de tălpile goale între degete şi îl stropise pe picioare. Era mânjit cu noroi şi pe piept, şi pe faţă, de când se împiedicase şi începuse să lovească pământul cu pumnii, ca un copil într-un acces de furie. Ajuns în cele din urmă la o poartă într-un gard de spini, se aplecă şi smulse o mână de iarbă udă ca să-şi şteargă picioarele. În clipa aceea, constată că ochii îi înotau în lacrimi şi că pieptul îi era strâns de un acces de autocompătimire. Blestemându-se singur, se ridică şi sări peste poartă. De cealaltă parte era o alee asfaltată şi, puţin mai departe, lumina de la ferestrele unei case. Frecându-şi picioarele întărite de karate pe suprafaţa asfaltată în timp ce mergea, Tack... se opri când ceva pluti spre el prin

noapte şi trecu pe lângă el. Îşi scoase cuţitul, îl deschise şi privi atent în jur. Dar neliniştea nu dispăru, căci în jurul lui sesiza acum o anormalitate - ciudată şi de nedefinit.

O siluetă înaltă şi solidă, îmbrăcată într-o haină lungă, pantaloni largi şi pantofi ciocaţi ieşi din umbră în dreapta lui.

Mâinile şi faţa acelei apariţii erau albe ca varul, iar părul deschis la culoare era legat la spate, într-o coadă. Pe faţa lui se citea furie şi dispreţ. Tack avu timp doar să respire o dată, înainte ca un pumn ca o piatră să-l izbească în stomac. Se prăbuşi, iar cuţitul zăngăni pe asfalt. Nu reuşea să-şi recapete respiraţia. Nu mai fusese niciodată lovit atât de tare, în toată viaţa lui.

— Asta este pentru ce urma să faci, spuse o voce androgină, oribil de calmă. Şi asta, şi ceea ce urmează sunt pentru tot ce ai făcut deja.

Un picior, mişcându-se prea rapid ca Tack să apuce măcar să se gândească să pareze, îl izbi în testicule. În timpul bătăii sistematice care urmă, auzi vocea unei femei care întreba ce se întâmpla afară, şi apoi pe cea a unui bărbat adresându-i-se femeii Jill să se întoarcă înăuntru şi să-l lase pe el să vadă. Şi în tot acest timp, Tack nu putea înţelege de ce gândea mereu: *Nu e bine. Nu se întâmplă asta.*

Cu aceste gânduri, căzu în inconştienţă.

Cei doi soldaţi o conduseră la căpitanul vasului, deşi acesta părea că nu poartă uniformă. Dar era îmbrăcat într-un impermeabil lung şi avea o căciulă de blană, aşa încât uniforma putea să fie ascunsă de acestea.

— Te simţi bine, scumpo? întrebă soldatul mai tânăr, cu păr roşcat, care o trăsese din mare, şi a cărui îngrijorare nu-l împiedica să se holbeze la ea.

Ameţită de oboseală, Polly se uită în jos şi văzu că bluza ei udă era acum foarte transparentă, iar sfârcurile sânilor îi ieşeau în relief, din cauza apei reci. Fusta i se ridicase până în talie, lăsând să i se vadă chiloţii, care deveniseră şi ei transparenţi.

— Mi-e frig, îngăimă.

Tânărul roşi şi îi aruncă o privire camaradului său, care se apropiase acum, ca să vadă mai bine. Polly văzu că acest tânăr purta o mitralieră, în timp ce primul avea o carabină prinsă la spate.

„O mitralieră Sten şi o carabină Lee Enfield - informaţia asta vine în mod sigur de la Gânditor. Eu nu aş fi în stare să identific o «carabină 0,303 acţionată cu percutor» nici dacă m-ai pica cu ceară.”

Ignorând comentariul lui Nandru, Polly îşi trase fusta în jos şi îşi încrucişă braţele peste sânii mult prea vizibili. Se simţi prost făcând asta, ţinând cont de meseria ei, dar bănuia că cei doi nu aveau euro lichizi sau carduri. În acelaşi timp, simţea o ruşine copleşitoare, când se gândea la acea meserie. Realiza acum că aceea fusese doar una dintre numeroasele reacţii pe care le înăbuşise cu droguri şi alcool. Cei doi soldaţi se holbau acum uimiţi la braţele ei încrucişate. Privind în jos, Polly realiză ce le atrăsese probabil atenţia: obiectul ciudat care îşi pierduse spinii şi marginile ascuţite şi era acum mulat perfect în jurul antebraţului ei drept, de la încheietură până la numai câţiva centimetri sub cot. Cu toate acestea, când îşi coborî din nou braţele, le oferi imediat altceva la care să se concentreze.

Căpitanul îi strigă, aplecându-se în afară din timonerie.

— Hei, voi doi! Aveţi de gând să staţi acolo să vă holbaţi la tânăra domnişoară sau are vreunul dintre voi intenţia să-i ofere o haină?

Cei doi trecură imediat la acţiune. Cel cu mitralieră Sten spuse:

— Haide să te ducem dedesubt... Poţi să iei mantaua mea. Tânărul cu păr roşcat întinse mâna să o prindă de braţ, apoi ezită şi transformă mişcarea într-un gest prin care îi indica să meargă în faţa lui. Polly porni înainte, nesigură pe picioare, trecu prin tambuchi şi coborî pe treptele din lemn într-o cabină încălzită de o sobă mică şi plină de fum de ţigară. Fără să spună nici un cuvânt, tânărul cu păr roşcat trecu pe lângă ea şi luă o haină grea de armată dintr-un cârlig de pe perete. Mitraliorul, care îi urmase, luă o pătură dintr-una din lăzile pe care le foloseau ca scaune şi i-o întinse. Încă tremurând, Polly îşi şterse braţele şi picioarele şi încercă să stoarcă restul de umezeală din haine, extrem de conştientă de tăcerea celor doi soldaţi, care nu-şi puteau lua ochii de la ea. Când acceptă haina şi se înfăşură cu ea, ducându-se mai aproape de sobă, liniştea fu întreruptă.

— Te-au reperat de pe una dintre cazemate. Cum ai ajuns în mare? întrebă roşcovanul.

— Toby, pune blestematul acela de ceainic pe foc! se auzi un strigăt de deasupra, dându-i timp lui Polly să încerce să găsească un răspuns plauzibil.

Toby, soldatul cu păr roşcat, se duse spre o ladă folosită ca masă, care era plină cu ceşti, ustensile pentru ceai şi două scrumiere pline. Luă un ceainic mare şi îi goli resturile într-o găleată de alături, care, după miros, servea şi în scopuri mai puţin sanitare. Apoi puse cu linguriţa ceai în ceainic. Celălalt soldat îşi scoase mitraliera Sten şi se aşeză pe una din treptele de jos, sprijinindu-şi arma de genunchi. Scoase un pachet de Woodbines din buzunarul de sus al cămăşii de armată, pescui o ţigară şi o aprinse.

„Nu e prea inteligent. O sobă cu petrol şi ţigări aici, jos. Ar trebui să fie mai atenţi, ţinând cont de încărcătura pe care o au. Dar presupun că devii blazat în legătură cu astfel de amănunte, după o vreme.”

Polly îşi dorea cu disperare să întrebe ce voia Nandru să spună. Se uită la lăzile îngrămădite peste tot şi văzu scris pe ele „Carne conservată de vacă” şi, pe una, „Sardele”. Într-o parte erau îngrămădiţi nişte saci, în care presupuse că erau cartofi.

„în stânga ta.”

Polly aruncă o privire în acea direcţie, întrebându-se dacă nu cumva Nandru era mai aproape de gândurile ei decât şi-ar fi dorit. Văzu o grămadă de cutii metalice, prinse cu frânghii şi cârlige, şi acoperite parţial cu o pânză. Pe una dintre cutii văzu scris cu litere albe: „AA 3,7 ţoli”, ceea ce nu-i spuse nimic.

„Pare a fi muniţie.”

— Deci, ce ai păţit? întrebă cel cu mitralieră Sten, scuturând chibritul şi apoi strivindu-i cu piciorul.

„M-am gândit la asta şi nu există nici o poveste simplă. Spune că te-ai certat cu prietenul tău sau ceva de genul ăsta şi că el te-a împins de pe barca lui.”

— Cum te cheamă? îl întrebă Polly pe tânăr.

— Dave, răspunse acesta, aşezându-şi arma într-o poziţie mai confortabilă. El e Toby, iar pe căpitan îl cheamă Frank. Dar pe tine?

— Polly.

Dave continuă să o privească lung, evident aşteptând încă un răspuns la întrebarea lui anterioară.

— Nandru... prietenul meu... a murit şi eu am vrut să-l urmez,

spuse Polly.

Ibricul pe care Toby tocmai îl umpluse dintr-o cană căzu cu zgomot pe suprafaţa de fontă a sobei. Tânărul se holba la ea, cu gura deschisă, neştiind ce să spună.

— Soldat indian? întrebă Dave.

Lui Polly i se păru că era în regulă dacă-l aproba.

— Atunci, presupun că a murit în luptă?

— Da, răspunse Polly. Aşa cred.

„Oh, foarte amuzant. Acum te vor întreba unde şi cum am fost ucis, şi noi nu ştim nici măcar în ce dată suntem, la naiba!”

— Unde a fost ucis? întrebă Dave.

— A fost ucis la... În deşert. Au spus că a murit la datorie. Dave o privi fix pentru o clipă.

— Deci a fost cu Monty?

Polly aprobă amorţită din cap.

„Ah, la naiba, aşa e. Spune-i că am mierlit-o la El Alamein.”

— Da, la El Alamein, repetă ea.

— Mda. Rommel era un ticălos şmecher, dar nemernicii îşi trag acum ultima răsuflare, spuse Dave.

Făcu semn cu ţigara spre tavan şi tăcură cu toţii, ascultând zgomotul îndepărtat al tunurilor.

— Probabil că încearcă din nou să lovească Marconi. Este unul dintre cele la care nu au renunţat, zise el.

Polly nu ştiu ce să răspundă. Auzise numele Marconi odată, dar nu-şi putea aminti în legătură cu ce. Dave o privi pentru o clipă, apoi îşi scoase pachetul de ţigări şi îl întinse spre ea. Polly păşi spre el şi luă una, apoi se aplecă să o aprindă de la chibritul pe care el îl aprinsese şi îl ţinea între palme. Trase din ţigară şi simţi numai un gust de hârtie arsă, care nu-i oferi nici o satisfacţie.

— Voiai să te sinucizi? întrebă Toby, care primi o privire de avertisment de la Dave, şi roşi, stânjenit.

— Da, dar acum mă întreb dacă asta nu însemna să le dau satisfacţie ticăloşilor, la dracu'!

Se lăsă brusc tăcere şi, aruncând o privire celor doi tineri, realiză că aceştia erau şocaţi de înjurătura ei. Se duse la una dintre lăzi şi se aşeză. Trase din nou din ţigară, şi de data aceasta simţi gustul ceva mai mult. Totodată, simţi imediat o mişcare a obiectului din braţul ei, dar mai trase un fum, ignorând-o.

— Unde mergeţi? întrebă.

— Dacă îţi spun, va trebui să te ucid după aceea, răspunse Dave, cu un reproş glumeţ.

— OK, făcu Polly.

Se uită la Toby, care acum turna apă fiartă într-o ceaşcă. Polly încercă să-şi aducă aminte când băuse ultima dată ceai. Mama ei avea obiceiul să-i dea ceai şi, încă de atunci, ceaiul îi lăsa un gust rău în gură.

— Nu e nici un secret, admise Dave. Lucrăm pe frontul de aprovizionare, între Herne Bay şi Knock John. Aşa că acum ducem câte ceva la Goldhangar, cât să le mai ajungă pentru o săptămână. Ştim cu toţii că se apropie ceva mare.

— Knock John? repetă Polly, înainte să se poată abţine.

— Întotdeauna mi-am dorit să mergem la ei, spuse Toby. Nu i-am văzut niciodată.

— Mulţi oameni nu i-au văzut, adăugă Dave, după care i se adresă lui Polly. Ne îndreptăm spre portul naval Knock John. Este unul dintre forturile maritime din Maunsell.

Polly aprobă din cap, ca şi cum ar fi înţeles despre ce vorbea el, sperând că Nandru îi va putea oferi mai multe informaţii. În timp ce aştepta intervenţia lui, sorbi din cana de alamă pe care i-o întinsese Toby, şi amintirile revenIră, mai dureroase ca oricând.

Tack îşi reveni rapid în simţiri şi constată că nu se putea mişca. Privind în sus, la bârnele prăfuite, crezu mai întâi că atacatorul îi rupsese gâtul. Dar nu bătaia era cea care-l paralizase. Senzaţia familiară de comenzi care i se dizolvau în creier îi spuseră că era *conectat,* la fel ca durerea puternică din ceafă, din locul în care era fixat conectorul de interfaţă. Se părea că cineva făcuse puţină chirurgie pe acea podea prăfuită pe care era întins, ca să ajungă la mufă şi să-l conecteze. Era reprogramat şi nu putea face nimic în privinţa asta.

Mişcare în stânga lui, dar nu putea să-şi întoarcă privirea, să se uite. Cineva spuse ceva într-o limbă pe care nu o recunoscu, după care continuă, zicând:

— Ah, nu te-ai grăbit prea mult. Dar presupun că era de aşteptat. Voi, oamenii AD, sunteţi moi şi plini de gene imprecise.

Faţa omului cu piele albă apăru deasupra lui, cu o expresie dispreţuitoare.

— Ştiaţi legile fundamentale ale evoluţiei şi le-aţi ignorat. Aţi creat boli puternice şi oameni slabi, otrăviţi cu programarea idioată moştenită. Tu, Tack, ai fost programat dublu. Şi al doilea program al tău va fi înlocuit.

Străinului îi plăcea să vorbească, asta era evident. Tack asculta aşa cum putea, prin zgomotul alb din creier, pe măsură ce comenzile vechi erau schimbate şi instrucţiunile noi le luau locul.

— În mod normal, nu am fi avut nici o treabă cu cei de tipul tău, dar nu puteam rata această ocazie de a creşte un tor viabil.

Faţa omului apăru din nou deasupra lui Tack pentru o clipă, apoi dispăru. Tack sesiză un aspect straniu, dar nu îi venea uşor să definească în ce consta acesta.

— Torul este dispozitivul pe care ai fost trimis să-l recuperezi, într-un viitor care nu există aici şi acum. Piesa ruptă, prinsă în încheietura ta poate fi încurajată, cu substanţele nutritive necesare şi în condiţii potrivite, să crească şi să devină un tor nou, întreg. Şi ar fi unul de care Cowl nu ştie. Poate că prin tine putem ajunge în sfârşit la el.

— Cowl? reuşi Tack să întrebe, cu o voce care îi zgârie gâtul uscat.

— Ah, Cowl!

În tonul omului se sesiza acum un şuierat.

— Cowl este mult înainte faţă de speciile sociale. Este individul suprem şi, oricât nu mi-ar plăcea să recunosc asta, reprezintă aplicaţia supremă a legilor lui Darwin. Ucide orice reprezintă o ameninţare pentru el şi ar distruge întreaga umanitate să se salveze pe sine. Existenţa ta e în pericol, ca şi a mea.

Tack nu pricepea. Era prea mult. Dar recunoscuse pe cineva aflat mult înaintea lui în arta violenţei şi se întrebă care era programarea celui care-l capturase.

— Poţi să te ridici acum.

Tack ascultă ordinul şi observă că se afla pe podeaua unui hambar, într-un spaţiu înconjurat de baloţi de paie, ca nişte cărămizi uriaşe. Lumina soarelui pătrundea prin găurile din pereţi şi iluminau firele de praf din aer. În apropiere era un tractor cenuşiu vechi, mânjit de excremente de păsări. Tack se uită mai întâi la cel care-l capturase, apoi la cablul care ieşea din propriul gât şi şerpuia până la o consolă portabilă cu aspect

ciudat, sprijinită de o unealtă ruginită. Consola părea făcută din sticlă, sculptată într-o formă potrivită, apoi topită din nou şi lăsată să se distorsioneze şi să se deformeze, înainte să se răcească. Întorcându-se într-o parte, observă un brăzdar de plug la numai câţiva centimetri de mâna lui dreaptă, dar constată că nu putea acţiona conform intenţiei sale iniţiale, şi anume, să ridice bucata de fier şi să despice cu ea acea faţă albă.

— Ia consola!

Tack îndeplini comanda. Programul lui se schimbase şi nu-i plăcea asta. Dintr-o dată, nu mai suporta nici un fel de control. Voia să fie el însuşi. Oare această dorinţă făcea parte din noul lui program?

— Acum poţi detaşa cablul.

Tack ascultă şi trase cu degetele mufa optică însângerată din ceafă. Faţă-albă luă cablul şi consola din mâinile lui şi le puse într-un rucsac. Apoi se întoarse, întinse mâna şi apăsă ceva în rana din ceafa lui Tack. Tack simţi cum obiectul se mişca, ocupând cavitatea şi închizând-o. Celălalt bărbat arătă spre rucsac.

— Ridică-l şi pune-l în spate!

Tack ascultă ordinul.

— Întrebări?

Nu avusese niciodată întrebări, atunci când discutase cu directorul lui de operaţiuni. Totuşi, acum întrebă:

— Cum trebuie să te numesc?

— Poţi să-mi spui Călătorul. Este un titlu, în *vremea noastră,* şi nu ai permisiunea să foloseşti numele meu de botez.

Tack absorbi cuvintele *„vremea noastră”* şi se întrebă din ce timp venea acel om.

— Ce vrei de la mine? Mai înainte nu am înţeles ce ai vrut să spui.

— De fapt, nu pe tine te vrem, ci obiectul încastrat în încheietura ta.

Călătorul arătă spre braţul lui Tack. Acesta-şi ridică mâna şi văzu că încheietura era acoperită acum de o bandă transparentă, plină cu piese electronice complicate şi un fel de fluid gelatinos. Obiectul încastrat în încheietură abia se mai vedea printre acestea. Se afla în centrul unei zone de conexiuni aurii, aproape ca un circuit integrat.

— Ce este un tor? întrebă, într-un târziu.

— Torii sunt maşinării temporale organice complexe: portabile şi direcţionate spre trecutul din care sunt trimise. Din nefericire, aparatele noastre trebuie să forţeze drumul din viitor în trecut - împotriva tuturor capcanelor lui Cowl şi a realităţilor alternative amestecate - şi în sus pe panta probabilităţii, pe care el împinge în jos.

— Tot nu înţeleg.

— Bineînţeles că nu înţelegi. Tu gândeşti liniar. Probabil că eşti un adevărat existenţialist: nu este real decât ceea ce percepi. Dacă ai călători în trecut şi ţi-ai ucide tatăl înainte să fii conceput, ai provoca o realitate alternativă, care se va ramifica din acel punct temporal. Această acţiune, totuşi, te va împinge mult în jos pe panta probabilităţii şi poate că nu ai mai putea călători niciodată în timp. Ai rămâne prins în alternativa pe care ai creat-o.

— Panta probabilităţii?

Tack avea senzaţia că păşea prin melasă.

— Realităţile paralele au forma unui val, iar linia principală se află pe creasta acestui val. Celelalte realităţi paralele coboară din această linie, în ordine descrescătoare a probabilităţii. Cu cât eşti mai jos pe panta probabilităţii, cu atât ai nevoie de mai multă energie ca să poţi călători. Amândouă liniile noastre, din perspectiva noastră, pornesc din vârf. A mea este mult mai jos decât a ta.

Tack constată că acum tipul avea simţul umorului.

— Mulţumesc pentru lămuriri, făcu el.

Călătorul îl plesni şi Tack se învârti pe loc şi căzu, dezechilibrat de rucsac şi cu sângele ţâşnindu-i din nas. Călătorul se aplecă deasupra lui şi îl trase de păr, ridicându-i capul. Tack simţi cum mâna sa atingea patul pistolului auto-ghidant, dar nu era capabil să-l scoată din toc.

— Când vom termina cu tine, s-ar putea să te ucid, şuieră Călătorul.

Îl prinse pe Tack de braţ şi îl ridică aşa încât acesta să poată vedea clar banda de pe încheietură.

— Înţelege că deocamdată asta este tot ce te ţine în viaţă, din simplul motiv că substanţele nutritive pe care le extrage acum din corpul tău îl menţin în viaţă.

Călătorul îl trase pe Tack în picioare cu o singură mână, cu uşurinţa unui om care ridică o păpuşă din cârpă, şi îl împinse

spre uşile duble ale hangarului.

— Şi acum, mişcă!

În spatele uşilor duble era o grădină acoperită cu bucăţi de pavaj compacte, dincolo de care se afla un hambar, ce adăpostea o combină, un tractor şi diferite piese pentru acesta. Ştergându-şi sângele de pe faţă, Tack observă un plug, cu numeroasele lui brăzdare lustruite şi strălucitoare datorită folosirii recente, şi dori să-l arunce pe Călător în acea încâlceală de fier şi să-i audă oasele rupându-se.

— Ia-o la dreapta! comandă Călătorul şi Tack nu putea să facă altceva decât să-şi asculte noul stăpân.

Aruncând o privire în spate, văzu o fermă şi se întrebă dacă era aceeaşi din care auzise vocile, în seara precedentă, când fusese bătut. În faţă se întindea un drum, ce trecea printre câmpuri de pământ arat, sclipind ca nişte cruste maronii în soarele de dimineaţă. Era frig, respiraţia lui se vedea ca un abur şi observă gheaţa depusă pe urzicile şi socul care creşteau în umbra clădirilor.

— Unde mergem? întrebă, sperând că nu era o întrebare care să-i atragă o pedeapsă.

Călătorul îi aruncă o privire.

— La digul de la care ai venit. Te-am localizat imediat ce purtătorul torului s-a desprins de tine, dar nu am acţionat în nici un fel timp de mulţi ani. Localizasem torul în timpul tău original, dar fiara era acolo şi îl păzea, aşa cum face mereu, până când este luat de cineva.

Fiara?

Tack nu rosti tare acea întrebare. Îşi continuă şirul iniţial de întrebări.

— De ce mergem acolo?

— Acolo vom folosi călugăriţa care m-a adus pe mine aici. În prezent stă, defazată, sub pantă, răspunse Călătorul, cu o voce iritată.

— Călugăriţa?

— Ajunge. Nu am chef acum, iar tu nu ai inteligenţa necesară.

Tack înţelese că era o limită dincolo de care nu mai putea insista, aşa că închise gura şi continuă să meargă alături de Călător. Era evident că era târât într-o situaţie pentru înţelegerea căreia trebuia să facă eforturi, dar existenţa unei

şanse ca el să o înţeleagă pe deplin era o indulgenţă pe care guvernul unionist nu i-o permisese niciodată.

Urmară drumul printre câmpuri, apoi cotiră la stânga, unde se termina cu o poartă şi un gard gros de porumbar. Dincolo de poartă era un alt câmp, care fusese lăsat necultivat, aşa încât era plin de buruieni. După ce se căţărară peste poartă, porniră pe marginea drumului, pe o cărare bătătorită. Partea îndepărtată a acelui câmp era mărginită cu un gard din sârmă ghimpată, cu o barieră la un capăt. Trecură peste barieră şi apoi traversară o zonă acoperită cu iarbă, lată cât o autostradă, şi urcară, în sfârşit, pe dig.

În acel loc, apa nu ajungea chiar până la dig, între mare şi dig întinzându-se o zonă cu nămol plină de salvie de mare şi iarbă albicioasă şi brăzdată de canale umplute cu noroi lucios şi invadate de creşterea accelerată a anasonului de mare. Călătorul arătă cu mâna spre o epavă cufundată pe jumătate în buruieni, cu intrările ca nişte ochi închişi şi nămolul din jur pătat cu rugină. Îşi croiră drum spre ea prin iarba deasă, în care carapacele de crab păreau înfipte ca în nişte pari, evitând canalele care îi puteau trage cu uşurinţă la fund. Ajunseră în sfârşit la marginea unei găuri pline de nămol, în care se vedea o grămadă de lemne negre şi metal corodat. Călătorul rămase pe loc pentru o clipă, cu ochii închişi şi capul lăsat pe spate, în timp ce briza sărată îi trecea prin buclele de păr desprinse, din jurul feţei.

Privindu-l, Tack fu izbit de cât de *diferit* părea omul acela. Nu era vorba doar de albinism, ci şi de structura osoasă de sub piele. Călătorul semăna cu un elf... sau cu un demon.

— Când o să vină, te vei urca şi te vei face confortabil, atât cât se poate. În timpul transferului nu trebuie să-ţi scoţi nici o parte a corpului în afara structurii, altfel acea parte va fi amputată, în interspaţiu.

Călătorul deschise ochii şi-l privi fix pe Tack, iar ochii lui erau acum mai strălucitori, mai intenşi. Tack văzu că erau aproape portocalii şi nu înţelese de ce nu observase asta mai înainte. Aprobă năucit din cap, fără să înţeleagă mare lucru.

Călătorul făcu semn în direcţia epavei şi, în aerul gol dintre ei, începu să apară ceva. Era un obiect sferic, de cel puţin cinci metri diametru, o structură vag geodezică, formată din bare ca de sticlă, de diverse grosimi, de la cea a unui deget uman la cea

a unui picior. Când alunecă spre ei, Tack văzu că în materialul ei pulsau vene şi vase capilare, iar zonele mai dense erau ocupate de structuri complexe abia vizibile, care în unele locuri semănau cu organe vii, iar în altele, cu grămezi încâlcite de circuite. Din structura exterioară, membre curbate urcau spre interior şi se intersectau sub două sfere mai mici, care erau doar puţin mai mari decât un cap omenesc. Curbura acelor membre lăsa suficient loc pentru a fi ocupat de Tack şi de Călător, sub cele două sfere. În clipa în care se prinse de materialul ce dădea o senzaţie de sticlă caldă şi se trase sus, în cavitate, în spatele Călătorului, Tack realiză ce erau cele două sfere gemene. Erau nişte ochi uriaşi, cu faţete multiple, plasaţi deasupra mandibulelor sticloase sudate, a unui torace subţire şi a începuturilor unor picioare care se contopeau în membrele curbate exterioare şi apoi în sfera înconjurătoare. Tocmai urcase în interiorul viziunii unui sticlar nebun asupra unei insecte gigante, o călugăriţă, întoarsă pe dos.

— Este vie, observă Tack.

— De unde vin eu, definirea a ceea ce este viu a devenit cam problematică, răspunse Călătorul. Şi acum, taci până când îţi voi spune eu că poţi vorbi din nou.

Tack simţi forţa ordinului acţionând prin noul lui program şi realiză că, dacă acel Călător l-ar fi părăsit chiar în clipa aceea, el nu ar mai fi putut vorbi din nou, decât dacă ar fi fost reprogramat. Găsi în interiorul ciudatei creaţii un loc în care să îngrămădească rucsacul, o ridicătură pe care să se poată aşeza şi o bară internă de care să se poată ţine.

Călătorul se ridică în faţa capului călugăriţei şi întinse mâinile spre ochi. Mâinile i se scufundară în ei ca într-un sirop şi structura din jur căpătă aspectul sticlei topite. Apoi lumea dispăru şi Tack se simţi imponderabil într-o cuşcă de sticlă, zburând printr-un abis cenuşiu, deasupra unei mări întunecate şi agitate. Văzu în ea o vastitate de neînţeles, combinată cu o imposibilă lipsă de perspectivă şi, încercând să înţeleagă ambele senzaţii, simţi cum ceva era gata să se rupă în creierul lui. După o clipă, închise ochii, dorindu-şi ca totul să dispară.

Capitolul 4

Astolere:

După ce am văzut creatura în containerul de creştere, a trebuit să întreb de ce era acum atât de mare. Cowl m-a informat că, cu cât creştea masa complexităţii organice, cu atât creştea energia vorpală generată (din nou acel cuvânt). Asta este de la sine înţeles, dar părerea mea este că necesităţile noastre pentru cercetare din această energie sunt mici, pe când ceea ce poate genera acea creatură este foarte vast. Cu toate acestea, am fost informat că inginerul Gordon, guvernatorul de facto *al lui Callisto (blestemat fie!), va interzice orice cercetări, până în momentul în care vor putea fi evaluate exact consecinţele depline ale călătoriei în timp. Palleque mi-a spus că motivul real al acestei opriri a cercetării este faptul că inginerul nu are deloc încredere în preteruman. Când l-am întrebat pe Palleque care era motivul acestei neîncrederi, mi-a spus:* „Surioară, după atacul lor asupra digului energetic, umbratanii au scăpat prin transferarea navelor lor. Dă-ţi şi tu seama.”

Nu prea aveam de ce să-mi dau seama. Ştiu asta, pentru că eu am construit primul generator de transfer, folosind un produs derivat al cercetării lui Cowl. Probabil că inginerul crede că Cowl a transmis schemele acelor umbratani şi, în consecinţă, este un trădător. Mai mult, cum de au ştiut destule despre pericolele reprezentate de cercetarea lui, încât să rişte un astfel de atac sinucigaş? Bineînţeles, îndoiala rămâne căci, dacă atacul lor ar fi reuşit, Cowl ar fi putut fi ucis şi el. Doar dacă atacul nu era, de fapt, o încercare de salvare...

Când Polly se întoarse pe punte, focurile de tun încetaseră şi luna se vedea pe cer, cu coarnele ei sinistre. Observă nişte siluete ca o escadrilă de maşini de război marţiene, îngheţate pe mare, şi dintr-una dintre ele un reflector îşi lansa suliţa de lumină spre vasul lor, care micşoră viteza şi viră.

— Fortul armatei Nisipurilor Roşii, spuse Dave. Am dat o fugă acolo cu două săptămâni în urmă, aşa că acum nu le ducem proviziile obişnuite. Sunt aprovizionaţi până la următorul tur.

Merseră pe punte până la timonă, unde Frank stătea lângă cârmă, ghidând-o încet cu o mână şi pufăind din pipă. Polly se

uită lung la obiectul din gura lui şi îşi aminti că ultima dată când văzuse pe cineva fumând o pipă, aceasta conţinea un amestec de marijuana şi LSD. După stratul de fum de tutun tare din interiorul cabinei, bănuia că aceste droguri nu reprezentau slăbiciunea lui Frank.

— Deci, cine eşti? întrebă el.

— Se pare că a plecat să înoate, fără intenţia să se mai întoarcă, spuse Dave, sprijinindu-se de peretele cabinei.

Afară, pe un coş din metal, începu să iasă fum, când Toby stinse focul din sobă, conformându-se ultimelor ordine ale şefului.

Frank o măsură din ochi câteva clipe, după care întrebă:

— Şi de ce să faci aşa ceva?

— Soţul meu a murit la El Alamein, răspunse Polly.

— Parcă ai spus că era prietenul tău, interveni Dave, aprinzându-şi încă o ţigară.

„Hopa, acum vor deveni suspicioşi! Spune-le că mi-ai zis soţ din obişnuinţă, căci se pare că sexul extramarital nu era prea acceptat pe vremea aceea.”

Polly explică, cu calm:

— Obişnuinţa. Acolo unde locuiam noi, era mai bine ca oamenii să creadă că suntem căsătoriţi.

„Te pricepi binişor la asta. Dacă ştiam, te-aş fi folosit altfel.” Polly ar fi vrut să-i explice lui Nandru că, înainte să-şi pună acel obiect în braţ, i-ar fi fost greu şi să-şi găsească propriul spate cu mâinile. Acum gândea mult mai clar decât înainte şi, cu fiecare moment care trecea, simţea cum drogurile erau curăţate tot mai mult din organismul ei. Ceea ce o îngrijora era ce avea să se întâmple în momentul crizei datorate abstinenţei. Nu se întâmplase încă, dar era sigură că avea să vină şi acel moment.

— Tot mai ai intenţia să faci acea baie? întrebă Frank.

— Nu… ar fi o trădare a memoriei lui. Era un bărbat bun. *„Ha, ha, ha! înainte voiam să te văd moartă, din cauza lui Marjae. Acum nu mai simt asta, dar atunci, când trăiam, te consideram o insectă abjectă, care trebuia strivită.”*

— Ne iubeam mult, adăugă Polly şi auzi un râs spart în cap.

Frank şi Dave se priviră stingheriţi.

— Ştii, toate astea trebuie verificate, spuse Frank. În aceste forturi nu le place să primească vizitatori neanunţaţi, chiar dacă tu nu aveai nici o intenţie să ajungi aici.

— Nici o problemă, zise Polly, aruncându-i o privire lui Toby, care acum manipula un troliu, să ridice o ladă din cală.

Frank opri nava sub una dintre construcţii, mâinile lui manevrând delicat comenzile, pentru a menţine vasul pe poziţie. Polly văzu o plasă ataşată de un cablu căzând cu zgomot pe punte. Dave se duse să ridice un pachet mic legat de cablu şi apoi îl ajută pe Toby să ridice lada în plasă. O lanternă lumină de deasupra şi Dave răspunse la semnal cu lanterna lui. Polly nu avea nevoie de claritatea de gândire pe care o poseda acum, ca să înţeleagă că acea livrare nu era una programată.

— Locotenentului Pearce îi place whisky-ul lui din malţ, comentă Frank, când ceilalţi doi se întoarseră la cabină şi vasul porni din nou.

Conversaţia continuă pe un ton scăzut după aceea şi Polly se simţi dispărând în fundal, în timp ce cei trei bărbaţi discutau despre un război care ei nu-i trezea nici o amintire. Află că Dave şi Toby se aflau încă în perioada instrucţiei şi erau nerăbdători să intre în luptă, şi recunoscu privirea obosită a lui Frank, la auzul acelui entuziasm. Şi se miră şi ea de atâta naivitate.

După încă o oră, Dave arătă spre un alt fort, aflat departe, în stânga lor, şi anunţă:

— Shivering Sands.

Mai târziu, Frank făcu semn spre nişte balize aproape invizibile şi viră vasul spre babord, spunând:

— Knob Sand. Şi acolo e Knock John.

Polly era impresionată. Fortul naval se înălţa ca un cuirasat străvechi, pe doi stâlpi groşi. Nu se vedea nici o lumină pe el, dar, cum se profila pe cerul acoperit de stele, fata distinse tunuri şi antene radio.

— Sunt Frank. Venim dinspre sud, spuse Frank în emiţător.

Intrară în umbra lui Knock John şi încetiniră lângă un debarcader de lemn, ce era prins de o schelă ce urca pe lateralul celui mai apropiat stâlp. Abia atunci realiză Polly adevărata dimensiune a portului. Dave şi Toby aruncară parâmele oamenilor care ieşiseră pe debarcader şi aşteptau pe poziţii, după care desfăcură trapele de pe punte, ca să ajungă la încărcătura de dedesubt. Deasupra lor se roti braţul unei macarale, care coborî o plasă pentru încărcătură, direct în cala deschisă.

— Ar fi bine să vii cu mine. Te simţi în stare să urci pe scara

aia? o întrebă Frank.

Polly se uită la scară, vizibilă acum în luminile aprinse în interiorul schelei, şi se întrebă dacă avea să reuşească.

Dintr-o dată se simţea slăbită, îi era puţin greaţă şi era din ce în ce mai înfometată - o foame ce nu mai simţise de ani de zile.

— Cred că Brownlow a pus deja tocăniţa pe foc şi ceaiul la fiert, iar ceaiul lui e mai bun decât orice întăritor, spuse Frank, bătând cu mâna pe sacul de umăr pe care îl ridicase de jos.

— O să reuşesc, zise Polly cu fermitate.

În clipa aceea, ceva se mişcă în corpul ei şi se trezi închizând gura, care se umpluse de salivă. Ceea ce o surprindea cel mai mult era că nu-şi dorea să bea ceva, ci să mănânce. Îl urmă pe Frank pe debarcader, apoi pe scara din fier, suflecându-şi mânecile lungi ale hainei şi înjurând în gând că nu mai era încălţată..., aruncase cizmele undeva, în mare. Cineva din capul scării se repezi să o ajute, imediat ce văzu că era femeie.

— Fiica mea, explică Frank celor care se opriseră să se holbeze la ea, apoi o conduse sub umbra macaralei, spre o uşă deschisă.

Înainte să-l urmeze înăuntru, Polly ridică privirea şi observă ţevile unui tun antiaerian. Urcară alte scări şi Polly rămase cu impresia neclară a unui loc plin de oameni şi echipament, şi de fum de ţigară. În cele din urmă, se trezi într-o popotă, unde singurul lucru la care reuşi să se mai concentreze era mirosul de mâncare.

După scurt timp, toată atenţia ei se concentră asupra unei gamele pline cu cocoloaşe imposibil de identificat, care îi fusese împinsă în faţă, şi la bucata de pâine care aterizase alături. Tot restul deveni insignifiant, când luă furculiţa şi începu să mănânce. Parcă trecură numai câteva clipe până goli farfuria şi începu să culeagă sosul de pe fundul ei.

— Presupun că ai mai vrea? întrebă Frank. Polly aprobă din cap, amorţită.

După alte trei gamele pline, Polly ridică privirea şi văzu expresia amuzată a lui Frank. Se simţi copleşită de o oboseală uriaşă şi nu mai reuşi decât să împingă gamela într-o parte, înainte ca fruntea să-i lovească masa şi somnul să coboare asupra ei ca o plapumă neagră. Apoi, parcă doar câteva clipe mai târziu, cineva îi scutură umărul.

Marea de întuneric se transformă în alb şi cerul căpătă un

aspect familiar, de nori cenuşii răspândiţi pe albastrul nesfârşit. Gravitaţia îl prinse din nou în forţa ei şi îl trase în jos, spre oasele tari ale călugăriţei. Tack se uita cu ochii mari la culoare, absorbind-o ca un înfometat. În spaţiul dintre locuri nu era nici un pic de culoare. Totuşi, timp de încă o clipă, totul păru ireal. Tack îl văzu pe Călător scrutând preocupat împrejurimile. Apoi omul mişcă o mână în interiorul ochiului călugăriţei şi ajunseră *cu adevărat.*

— Coboară. Acum! şuieră Călătorul, retrăgându-şi mâinile din cele două sfere.

Tack înşfăcă rucsacul şi se trase spre gaura prin care intrase în călugăriţă. Căzu şi se pregăti pentru impact, dar, spre bucuria lui, căzu într-un morman de zăpadă. Se ridică şi începu să-şi scuture zăpada de pe haina zdrenţuită, când Călătorul se lăsă să cadă pe vine pe un teren cu iarbă din apropiere, care era acoperit doar cu un strat foarte fin de zăpadă. Călătorul se ridică din nou în picioare. Tack aruncă o privire spre călugăriţă şi, văzând că aceasta dispărea înapoi în acea dimensiune inefabilă, îşi feri repede ochii. Când se uită din nou, călugăriţa dispăruse şi nu mai rămăsese decât cerul, străbătut din când în când de păsări. Luă rucsacul, îl puse pe umăr şi se întoarse spre Călător.

Faţa ciudatului om era marcată de oboseală şi Tack observă că ochii acestuia aveau acum o culoare maro-aurie, ca şi cum ar fi fost atenuată de aceeaşi sfârşeală.

— Acolo, spuse Călătorul, arătând spre linia unei păduri îndepărtate.

Începură să meargă în acea direcţie.

După o clipă, Călătorul continuă:

— Nu eşti curios unde suntem sau, mai curând, *când* suntem?

Tack îl privi prosteşte.

— Ah, zise Călătorul. Poţi să vorbeşti.

— *Sunt* curios, recunoscu Tack, acum liber să vorbească din nou.

— Bine ai venit în Pleistocen! spuse Călătorul, arătând cu mâinile în jur. Omul de Neanderthal este specia dominantă, în prezent, dar au început să apară şi oameni ca tine şi nu vor trece decât încă o sută de mii de ani, înainte ca aceştia să ajungă la putere. În timpul tău, se crede că oameni ca tine i-au exterminat pe Neanderthalieni. Adevărul este că o boală a trecut hotarul dintre specii. Au luat-o de la animalele pe care le

vânau pentru hrană şi boala i-a ucis pe mulţi dintre ei. Care au supravieţuit s-au împerecheat cu cei ca tine şi ADN-ul lor încă există, chiar şi în timpul meu.

„Foarte interesant”, gândi Tack, ştiind că, dacă ar fi rostit acea remarcă ironică cu voce tare, s-ar fi ales probabil cu încă o bătaie.

Se uită în jur şi realiză pe loc că nu se afla într-un loc pe care să-l cunoască, pentru că în timpul său nu văzuse niciodată un teritoriu total neatins de mâna omului. Poate că existau astfel de locuri în acele porţiuni din Antarctica încă nelocuite în epoca sa, dar unul ca el nu avea de ce să călătorească acolo. Meseria lui îi cerea de obicei să se afle în strâns contact cu alte fiinţe umane, chiar şi numai pentru puţin timp, nu să le evite.

Călătorul se opri o clipă şi lovi cu piciorul o grămadă de excremente, înainte să pornească din nou.

— Un mamut, probabil. Ne-am transferat într-o perioadă interglaciară, aşa că ei au urcat, pe măsură ce stratul de gheaţă s-a retras. Nişte animale destul de mari în epoca asta. Categoric nu vrem să dăm peste vreun astfel de animal de pradă.

Tack observă urmele de labe uriaşe din zăpadă şi brusc se simţi cuprins de o emoţie puternică. Faptul că fata îl târâse înapoi în timp îl constatase cu o logică detaşată - ceea ce era de înţeles, deoarece guvernul unionist îşi programa ucigaşii pentru lipsa sentimentelor. Acum simţi cum un val de emoţie îi încălzea stomacul şi făcea ca lumea din jurul lui să pară şi mai mare. *„Mamutul”,* îşi aminti, din primii ani de şcoală. *„Smilodoni”...* În timp ce mergeau, îşi întoarse capul şi îşi şterse lacrimile din ochi. Apoi, cu o voce întretăiată, readuse subiectul la problemele curente:

— Acea construcţie, călugăriţa, este vie?

Călătorul răspunse, fără să se uite la el:

— Este vie în singurul mod care contează.

— Nu înţeleg...

— Energie vorpală, afirmă scurt Călătorul şi, după mina omului, Tack înţelese că, dacă ar fi insistat, ar fi atras un nou acces de violenţă.

„Poate că e mai avansat”, îşi spuse Tack, *„dar este şi mai irascibil”.*

Totuşi, când Călătorul întoarse capul spre el, expresia i se schimbase total. Tack observă o încruntătură mirată pe faţa

omului, apoi o urmă de amuzament. Călătorul continuă explicaţia:

— Numai un organism viu poate călători în timp şi călătoria în timp este posibilă numai în vremuri în care există viaţă. Este o profeţie care se adevereşte în virtutea faptului că a fost făcută. Realitatea este modelată în cercuri, sfere, spirale şi dimensiuni care se deformează. Nu este necesar să fie concepute de logica ta. O minte liniară poate avea probleme în a înţelege asta.

Tack simţi impulsul de a face o remarcă sarcastică, dar şi-o reprimă rapid.

— Limita pentru viaţă, a călătoriei în trecut, este Nodul. Este acel punct din Precambrian în care a apărut viaţă multicelulară.

— De ce este viaţa multicelulară limita? De ce nu celulele singulare? întrebă Tack şi aşteptă, parţial pregătindu-se să se trezească iar cu nasul sângerând.

— Ah, în sfârşit un semn de inteligenţă! Tack nu-şi putu reprima un oftat uşurat. Călătorul continuă:

— Această problemă este foarte controversată. Gradientul de energie devine mai abrupt în aceste ere, şi călătoria în timp este posibilă, dar nesigură. Răspunsul are legătură cu cantitatea de materie vie existentă pe Pământ şi cu cantitatea de energie vorpală generată de aceasta.

„E ceva dubios în explicaţia asta”, îşi spuse Tack.

— Nu ştiu ce este energia vorpală, zise el.

Se părea că stăpânul lui nu-l ataca atunci când punea întrebări, indiferent cum erau puse. Probabil că prima bătaie fusese doar pentru a uşura capturarea lui, iar a doua oară fusese lovit pentru că fusese sarcastic.

— Aş putea să-ţi spun ecuaţiile, dar nu ai cunoştinţele necesare ca să le înţelegi. Este un gen de energie generată de interacţiunea slabă a moleculelor complexe. A fost descoperită la câteva sute de ani după timpul tău, când ştiinţele izolate au început să se contopească.

Tack se surprinse singur, că începe să înţeleagă. Nu uitase nimic din discuţiile lor din hambar şi acum în mintea lui începuse să se formeze o imagine. Avu viziunea timpului întinzându-se din acel punct numit Nod, ramificându-se şi multiplicându-se între oglinzile paralele ale probabilităţii, extinzându-se dintr-un punct spre infinit. Acea viziune veni însoţită de încărcătură emoţională şi îl înspăimântă.

Când ajunseră în sfârşit la pădure, era clar că soarele din spatele norilor apunea. După ce îşi croiră drum o vreme prin pădure, găsiră un teren plin cu ace de pin şi lemn uscat, presărat doar din loc în loc cu zăpadă.

— Aici. Acum poţi să-ţi scoţi rucsacul.

Sub copaci era întuneric şi Tack era foarte obosit. Antrenamentul şi condiţia lui fizică perfectă îl aduseseră până acolo, dar nici măcar el nu putea suporta la nesfârşit genul de chinuri la care fusese supus în ultimele - se uită la ceas - douăzeci şi cinci de ore.

— Acum aprindem focul, mâncăm şi ne odihnim. Tu vei sta primul de gardă, timp de trei ore standard, dar fii atent, aici sunt numai animale sălbatice, aşa că probabil nu va fi nevoie să faci altceva decât să ţii focul aprins. Ai înţeles?

În acel luminiş al pădurii, la adăpost de vântul îngheţat care arunca fulgii de nea ca un suflător de alice, făcură o movilă de lemne, iar Călătorul le aprinse cu o armă pe care Tack reuşi să o vadă doar o clipă. Arma părea destul de caraghioasă şi ineficientă, dar concentră suficientă energie în acea fracţiune de secundă încât incineră instantaneu jumătate din grămada de lemne. Un fum alb, uriaş începu să urce printre copaci. Cei doi îngrămădiră peste foc şi alte lemne şi se ghemuiră în jurul flăcării.

Polly deschise ochii nisipoşi, dar vederea îi era înceţoşată şi avu nevoie de o clipă înainte să-l vadă pe Frank stând aplecat deasupra ei. Se ridică încet şi privi în jur. Era într-un pat, într-unui din dormitoarele mici, cu o pătură peste ea.

— Unde e toaleta? întrebă fata, năucă.

Frank făcu un pas în spate şi îi coborî picioarele peste marginea patului.

— Acolo, răspunse el, făcând semn spre o uşă din spatele lui. Dar, mai întâi, am găsit astea pentru tine.

Bărbatul puse o legătură de haine pe pat: o uniformă de armată, o pereche de cizme şi două perechi de şosete groase, pentru că cizmele în mod sigur nu erau suficient de mici. Polly le acceptă cu recunoştinţă, apoi se ridică şi porni clătinându-se spre uşă. Urmând-o, Frank o îndrumă spre un coridor scurt şi partiţionat, până la o altă uşă. Înăuntru, Polly se închise, îşi scoase haina şi găsi o uşurare binecuvântată pe toaletă, în timp ce-şi scotea geanta de la brâu şi îi controla conţinutul. Din

fericire, căptuşeala impermeabilă era intactă, banda de sigilare rămăsese închisă şi interiorul era uscat. Controlă conţinutul, fără să-şi dea seama de ce se bucura mai mult că găsise înăuntru: peria de păr, tutunul de ţigări sau electrocutorul. Se spălă la chiuvetă aşa cum putu, se pieptănă şi se fardă puţin. Apoi îşi puse pantalonii de uniformă, pe sub cingătoare, aşa încât aceasta îi ţinea ridicaţi, ca o curea, apoi îşi trase şosetele şi cizmele. Astfel echipată, îşi făcu o ţigară şi îşi puse haina, înainte să iasă. Acolo, Frank o aştepta, privindu-şi nerăbdător ceasul.

— Soarele e aproape sus şi e vremea să ne întoarcem pe ţărm, spuse el.

Afară, în lumina dimineţii, Polly observă personalul din marină ocupându-se de treburile obişnuite, în suprastructura fortului. Frank o conduse în lateral şi coborî o scară scurtă, până la aceeaşi uşă prin care intraseră. Ajunseră repede pe debarcader şi pe navă, unde Dave şi Toby îi întâmpinară veseli.

Brusc, Polly se simţi foarte bine. Plină de energie şi nerăbdătoare să ajungă... undeva. Se întoarse să se uite la fort, în timp ce se îndepărtau de el. Acum avea o imagine perfectă a construcţiei, cu valurile de vopsea de camuflaj ondulându-se peste stâlpii solizi care o susţineau, cu turnul ei radar şi tunurile.

„Impresionant, nu?”

Polly răspunse, în minte.

„Da, nu am auzit niciodată de astfel de lucruri.”

„Ştii ceva despre războiul în care luptă ei?”

„Poţi să-mi citeşti gândurile?”, întrebă Polly în gând.

„Nu, doar pe cele care sunt la limita vorbirii. Orice gând mai adânc este foarte confuz. Dar spune-mi! Ce ai de gând să faci acum? Eşti într-o epocă pe care nu o cunoşti şi mă întreb ce şanse ai să te întorci în epoca ta.”

„ Voi supravieţui sau poate chiar mai mult decât atât. Am făcut chestia asta din braţul meu să mă aducă aici, aşa că poate voi reuşi să o fac să mă ducă înapoi în viitor. Dacă aş putea călători în timp aşa cum vreau, atunci voi putea realiza orice.”

„Planuri mari pentru o târfă atât de mică.”

Dar în planurile ei nu se gândise la cei trei bărbaţi care o aşteptau pe debarcader.

Fulgerul se aprinse deasupra orizontului ca flăcările unei

bătălii îndepărtate, iar bubuitul tunetului era neîntrerupt. Printre copaci, o altă strălucire puternică aprinse orizontul, roşie şi ameninţătoare ca un furnal. Tack presupuse că existau vulcani în partea aceea, dar nu consideră că merita riscul să verifice ipoteza. După ce mâncară din proviziile de hrană condimentată ale Călătorului, pe care Tack nu le recunoştea după gust, dar nici nu putea spune că nu-i plăceau, topiră zăpadă să-şi prepare cafea fierbinte, care în mod sigur avea să le fie necesară în orele următoare. Observă cum Călătorul îşi puse în cafea ceva din conţinutul bidonului de la şold, fără să-i ofere şi lui Tack. După puţin timp, Călătorul căută prin geantă şi scoase o pereche de cizme termice, pe care i le întinse lui Tack. În timp ce Tack şi le punea, Călătorul scoase şi doi saci de dormit termici. Îi aruncă unul lui Tack şi pe celălalt îl întinse pe pământ pentru el, lângă foc. Totuşi, nu părea încă dornic să doarmă.

— Poţi să-mi spui mai multe despre acest Cowl? întrebă Tack, sorbind din cafea.

— Cowl este Cowl, răspunse Călătorul, în vocea lui simţindu-se o notă dură.

Apoi îşi scutură mâna, iritat.

— Presupun că e mai bine să ştii... Cowl este o creatură modificată genetic, din vremea mea, superioară ca inteligenţă, malefică, periculoasă, neviabilă şi, după părerea noastră, nu în totalitate umană. Ne urăşte pentru că noi *suntem* oameni. La fel cum urăşte orice nu este creaţia lui.

Călătorul privi fix focul şi adăugă:

— Şi, aflat înaintea Nodului, încearcă să ne ucidă pe toţi. Călătorul nu încercă să-şi ascundă ura din voce. Era clar că între acel om şi Cowl exista un *trecut.*

— Dar... mai devreme ai spus că nu se poate călători dincolo de Nod, zise Tack.

Călătorul ridică din umeri.

— Nici eu nu ştiu totul.

Tack îşi spuse că nu era cazul să comenteze acea primă recunoaştere.

Călătorul continuă:

— El trece dintr-o realitate alternativă în alta, încercând să o aducă pe linia principală pe cea în care rasa umană nu a evoluat şi există numai cei ca el. Face asta adăugând ADN-ul lui la amestecul de protozoare din mări. Experimentează tot timpul şi,

ca să-şi testeze rezultatele, ia eşantioane din viitor. Realizează asta prin intermediul torilor, ca acela purtat de femeia cu care erai.

— Ea este un eşantion? întrebă Tack, căruia explicaţia i se păruse prea simplă.

Călătorul îl privi direct şi Tack observă că în ochii omului revenise o parte din culoarea iniţială.

— Da, un eşantion, şi după ce Cowl va afla ce vrea să afle, va scăpa de ea imediat, spuse Călătorul cu amărăciune.

Tack nu era sigur ce sentimente avea el în privinţa asta. Şi el încercase s-o ucidă pe fată, dar faptul că un monstru refugiat la începutul timpului avea să facă asta, aproape fără să-i pese, i se părea un afront. Îi aruncă o privire Călătorului şi observă din nou semne de iritare. Cu toate acestea, mai riscă o întrebare.

— Nu înţeleg. Cum poţi tu să călătoreşti înapoi în timp, ca să-l opreşti? Dacă reuşeşte, atunci a reuşit deja, şi asta este în trecut. Tu ai fi acum departe de linia principală, deci incapabil să călătoreşti în trecut până la el.

— Timp paralel, spuse Călătorul, punând capăt discuţiei, şi se întinse pe spate pe pătura termică.

— Ce înseamnă timp paralel?

— În cazul în care Cowl reuşeşte în misiunea lui la, să zicem, zece ani după sosirea în Nod, noi - poporul meu - vom fi împinşi de pe linia principală la zece ani după ce el a plecat dintre noi.

— Dar asta nu vă va ucide.

— Nu, dar nu vom mai putea călători în timp. Ne vom afla undeva foarte jos pe panta probabilităţii, într-o închisoare a timpului linear şi aproape de uitare. Iar asta ar însemna moartea pentru noi.

Tack avea cu totul altă idee despre ce însemna moartea. Era vorba de ceva ce implica sunete oribile, sânge şi carne arsă. Îl privi pentru ultima dată pe Călător, după care îşi întinse şi el pătura termică şi se aşeză pe ea, cu arma autoghidantă la îndemână. Nu se gândi nici măcar o clipă să îndrepte arma spre stăpânul lui. Asta nu exista în programul cu care fusese încărcat.

Cei trei bărbaţi purtau pardesie şi pălării moi. Doi dintre ei arătau ca şi cum ar fi fost construiţi într-o fabrică de tancuri, dar cel mai slab părea creat pentru un scop mai malefic.

— Vei merge cu noi chiar acum! îi ordonă slăbănogul, imediat

ce Polly coborî de pe vas.

Era mai înalt decât cei doi însoţitori ai lui şi arăta bine, deşi părea foarte rece.

— Cine naiba sunteţi voi? întrebă Frank.

— Nu e treaba ta, răspunse slăbănogul, cu privirea fixată în continuare asupra lui Polly.

Unul dintre bărbaţii solizi scoase calm un revolver şi îl îndreptă spre căpitanul de vas. Înţelegând că era posibil ca lucrurile să scape puţin de sub control, şeful lor îşi întoarse atenţia spre Frank.

— Fleming, contraspionajul armatei, spuse el, scoţând nişte acte din buzunar.

— Oh, făcu Frank, bătând în retragere. Presupun că v-a contactat cineva de la Knock John. Ştii... fata este în regulă. Am pescuit-o din mare...

Fleming ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

— O să ascult povestea ta la momentul potrivit.

Le aruncă o privire lui Toby şi lui Dave, care coborau şi ei de pe vas, şi îşi strecură mâna ameninţător în buzunarul pardesiului. Făcu semn spre bărbatul care scosese pistolul şi continuă:

— Garson se va întoarce mâine ca să vă ia declaraţiile, aşa că vreau ca toţi trei să fiţi aici, pe debarcader, la opt fix. Între timp, noi o vom lua pe această tânără domnişoară şi vom avea o mică discuţie cu ea.

Se întoarse spre ţărm, unde era parcată o maşină. Al doilea individ solid o prinse pe Polly de braţ şi o împinse cu fermitate în acea direcţie.

„Vezi. Ce ţi-am spus?”

Polly aruncă o privire rugătoare către Frank şi ceilalţi doi marinari, dar aceştia rămaseră pe loc, privind-o cu o expresie din ce în ce mai bănuitoare.

„Presupun că vor folosi electrozi şi un masaj corporal cu o bucată de furtun, apoi un pluton de execuţie, la răsăritul soarelui.”

„Dar tu?” rosti Polly, în gând. *„Vei muri o dată cu mine sau vei continua să exişti, în capul unui corp în putrefacţie?”*

„Oh... da...”

— Scoate-ţi mantaua! spuse bărbatul fără armă, când ajunseră la maşină.

Polly îşi scoase mantaua, iar omul o luă şi i-o aruncă lui Garson, care începu să o percheziţioneze.

— Scoate şi asta! ordonă bărbatul, făcând semn spre geantă. Încet.

Ea ascultă din nou, şi geanta ajunse de data aceasta la Fleming. Cei trei bărbaţi o priviră apoi pe ea şi îşi îndreptară atenţia spre obiectul de pe braţul ei.

— Asta ce este? întrebă Fleming.

Polly se uită în jos şi nu găsi nici o explicaţie plauzibilă. Dar Nandru îi veni în ajutor.

„Spune-le că este piele cicatrizată. Că ai fost arsă rău. Oricum, blestemăţia aceea arată acum ca şi cum ar face parte din braţul tău.”

Explicaţia nu fu acceptată decât după ce deveni evident pentru cei care o capturaseră că acel strat ciudat nu putea fi separat de pielea ei, din care părea să facă parte.

— Acum, mâinile pe maşină!

Aruncând o privire în spate, Polly îl văzu pe bărbatul fără armă punându-şi nişte mănuşi din piele. Întoarse capul, şi el începu o cercetare corporală intimă şi minuţioasă. Strâmbându-se de durere, Polly se întrebă dacă mănuşile chirurgicale nu fuseseră încă inventate. Într-un final, îi înapoiară mantaua, apoi fata fu trasă în maşină, iar cel care o percheziţionase se îngrămădi în spate, lângă ea. Garson se aşeză la volan, iar Fleming lângă el, pe scaunul pasagerului. Nu mai rostiră nici un cuvânt în timp ce maşina pornea, dar Polly văzu interesul pe care-l arăta Fleming genţii ei.

— Ne aşteptam de ceva vreme la infiltraţii în forturile noastre de la mare, spuse Fleming, închizând într-un târziu geanta şi punând-o pe bordul maşinii. Trebuie să admir modul în care ai procedat. Presupun că aveai intenţia să începi o relaţie cu Brownlow?

— Nu sunt spion, zise Polly morocănoasă.

Fleming râse încet.

— Ne vei spune totul până la urmă, aşa că de ce nu-ţi uşurezi situaţia? Spune-ne ce vrem să aflăm şi-ţi promit că vei ajunge la Holloway, şi nu lipită de un zid pătat şi găurit de gloanţe, în Bellhouse.

— Nu sunt spion! repetă Polly cu disperare, realizând că povestea ei despre un iubit ucis în nordul Africii avea să se

dovedească în scurt timp o minciună.

Cum nu avea nici un fel de acte de identitate pe care să i le arate lui Fleming şi oamenilor lui şi, de altfel, nici un fel de trecut în acel loc, intuia că întrebările nu aveau să se termine niciodată, căci nici unul dintre răspunsurile ei nu avea cum să fie crezut sau confirmat. Singura ei opţiune era să evadeze şi să se ascundă, dar cum? Se uită la obiectul prins de braţul ei şi realiză că acesta reprezenta probabil o alternativă.

Imediat ce se gândi la asta, simţi tensiunea unor forţe care se întindeau ca o pânză în corpul ei, pornind de la obiectul străin. Pentru o secundă, tot ce era în jur păru să devină mai întunecat şi avu o viziune mai adâncă a unei mase continue vaste şi lipsite de culoare, iar toate lucrurile care o înconjurau în prezent se suprapuneau peste aceasta ca o pictură translucidă mişcătoare. În clipa aceea, se panică brusc şi închise cumva totul, iar lumea reveni la normal.

„Ce s-a întâmplat? Gânditorul 184 are capacitatea de a-ţi urmări bioritmul şi acesta o luase razna. Acum transmite avertismentul «soldat rănit».”

„Am cum să ies din situaţia asta, dar sunt prea speriată să încerc. Obiectul vrea să mă poarte prin timp, dar nu ştiu unde”, răspunse Polly în gând.

„Poate că ar trebui să păstrezi această opţiune pentru momentul în care îţi vor aplica electrozii.”

„Mulţumesc pentru cuvintele de îmbărbătare”, se strâmbă Polly.

Toate maşinile pe care le vedea, inclusiv cea în care se afla, puteau fi clasificate adevărate antichităţi în epoca ei. Cele câteva tractoare de pe câmp erau maşinării mici, cenuşii sau roşii, cu pluguri puţin mai mari decât cele trase înainte de o pereche de cai, dar având totuşi o dimensiune corespunzătoare pentru câmpurile mici pe care se aflau. Multe câmpuri erau acoperite de garduri vii suprapuse, iar pe altele se aflau animale. Drumurile pe care mergeau erau nemarcate cu linii şi aveau maximum două benzi.

Din când în când, treceau pe lângă vehicule militare vopsite în kaki şi grupuri de soldaţi. Fură opriţi de două ori, dar actele lui Fleming îi ajutară să treacă repede mai departe. Pe deasupra capului treceau des avioane vechi şi zgomotoase cu elice. Oamenii din sate păreau îmbrăcaţi pentru o piesă istorică. Polly

se simţea din ce în ce mai pierdută.

— Am ajuns. Ramsden Bellhouse, anunţă într-un târziu Fleming.

Satul nu părea diferit de celelalte prin care trecuseră. Cotiră pe un drum blocat de o barieră. Un paznic cu o carabină Sten se ridică de pe buşteanul pe care stătea şi savura o ţigară răsucită cu artă. Se uită în maşina lor, făcu semn cu capul spre Fleming şi se duse să ridice bariera. După scurt timp, maşina opri lângă o casă ce părea veche chiar şi în acea epocă antică.

— Mi s-a spus că acest loc are o istorie interesantă, zise Fleming. Are cam patru secole vechime şi se spune că e bântuit de o femeie fără cap. Însă toate clădirile atât de vechi au fantomele lor, nu? Pentru noi este totuşi ideal. Nu e prea departe de bazele noastre sau de gară, dar e suficient de izolat ca civilii să nu audă şi să nu vadă nimic din ce e posibil să nu le placă.

Polly fu scoasă din maşină şi dusă în clădire. Abia apucă să remarce o bucătărie de modă veche, o masă plină de scrumiere, pachete goale de ţigări şi resturile unui consum intensiv de ceai, înainte să fie împinsă pe o scară îngustă, apoi pe un hol cu tavan înalt şi într-o cameră cu pereţii acoperiţi cu lemn. Înăuntru era doar un birou învechit şi două scaune. Camera părea rece şi neprimitoare. Dar nici nu se aşteptase la altceva.

— Stai jos! ordonă Fleming, închizând uşa.

Polly observă că ceilalţi doi bărbaţi nu intraseră şi auzi sunetul clar al unei chei care încuia uşa din exterior. Se uită pe geamurile plumburii la copacii din jur şi la reţeaua de câmpuri. Coborând privirea, observă un acoperiş aflat cam la doi metri sub fereastră şi se întrebă dacă, în cazul în care apărea ocazia, se putea strecura pe acolo până la sol fără să-şi rupă gâtul. Se aşeză, aşa cum i se spusese, şi remarcă nişte pete pe suprafaţa biroului. Unele erau clar lăsate de ceşti de ceai, dar se întrebă ce era cu celelalte.

Fleming puse un carnet şi geanta lui Polly în dreptul lui pe masă, apoi trecu pe lângă ea şi se duse la fereastră, scoţând un pachet de ţigări. Fata observă că erau o marcă elegantă - lungi şi cu trei dungi aurii. Bărbatul îşi aprinse ţigara cu un chibrit.

— Te deranjează dacă fumez şi eu? întrebă ea.

— Te rog, spuse el, nonşalant.

După o clipă de ezitare, Polly întinse mâna şi trase spre ea

geanta. O deschise şi văzu că electrocutorul, bricheta şi câteva articole de machiaj dispăruseră. Scoase pachetul de tutun şi îşi făcu o ţigară, conştientă tot timpul că era urmărită cu atenţie. Când o duse la buze, mâna lui Fleming apăru în faţa ei şi i-o aprinse, cu bricheta ei. După ce ţigara se aprinse, bărbatul lăsă bricheta să cadă pe masă şi se aşeză pe scaunul lui.

— Interesant obiect, spuse Fleming. Nu am mai văzut aşa ceva, dar nemţii sunt destul de pricepuţi în fabricarea de dispozitive mici.

Bărbatul întinse mâna peste masă şi trase geanta spre el. Scoase poşeta lui Polly, o deschise şi îi examină din nou conţinutul. În timp ce îi studia cardurile, bancnotele şi monedele euro, expresia lui devenea din ce în ce mai nedumerită.

Privindu-l, Polly înţelese ceea ce îl deranja - toate monedele şi bancnotele aveau date pe ele.

După o clipă, Fleming spuse:

— Şefii tăi de la Berlin chiar cred că vom fi păcăliţi de un şiretlic atât de grosolan? Simplul motiv că noi nu am ars cărţile domnului Wells nu înseamnă că nu putem face distincţia între adevărul şi ficţiunea din ele.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Şi eu am citit *Maşina timpului.*

— Tot nu înţeleg...

„Maşina timpului este *un roman scris de un tip numit H.G. Wells. Era despre călătoria în timp. La asta se referă.”*

Fleming îşi îndreptă atenţia spre ceasul lui Polly. Se uită lung la el şi apoi spuse:

— Dă-mi-l!

Polly şi-l scoase de la mână şi îl împinse spre el.

— Văd că nu pot să te păcălesc, zise ea, sarcastică. Fleming studie afişajul digital, apăsă câteva butoane şi activă miniecranul, apoi serviciul de text, care, evident, era neconectat. După o clipă, obţinu funcţia calculator şi reuşi chiar să execute câteva funcţii de bază, folosind butoanele ca să controleze cursorul. Asta păru să-l descumpănească, aşa că-şi controlă cureaua şi apoi întoarse ceasul invers. Scoase un briceag.

— Văd că s-au chinuit mult la chestia asta. Care era ideea?

Scoase capacul din spate al ceasului şi, în clipa în care văzu interiorul, păli.

— Foarte interesant, spuse, cu o voce nesigură.

— Aţi câştigat războiul în 1945, zise Polly.

„Nu sunt sigură că e cea mai isteaţă idee a ta.”

— Vin dintr-un timp aflat cu două sute de ani în viitor, explică Polly. Aşa cum poţi deduce din datele de pe monede.

Fleming o privi fix, după care puse capacul din nou la loc. Începu apoi să examineze cu atenţie celelalte lucruri din geanta ei: pachetul cu tutun, hârtia pentru ţigări, prezervativele şi chiar şi un pachet cu bomboane. Scoase spray-ul spermicid şi îl testă în aer. În sfârşit, scoase din buzunar electrocutorul ei.

— Acesta ce este?

Când apăsă comutatorul pentru încărcare, aparatul bâzâi, alimentându-se imediat şi bărbatul îl lăsă rapid pe birou. Lumina verde de „pregătit” se aprinse şi, după o clipă, Fleming luă din nou aparatul în mână.

— Un fel de aparat de filmat? sugeră el, privindu-l mai de aproape, în timp ce se juca cu el.

Cele două sârme ţâşniră cu un pocnet din capătul armei, înfigându-şi acele exact în fruntea lui. Fleming ţâşni în picioare cu un geamăt nazal şi cu fulgere miniaturale sclipind în jurul capului, apoi se prăbuşi pe spate, pe scaun.

Polly ocoli biroul într-o clipă. Luă arma, ale cărei sârme se bobinară înapoi automat. În timp ce arma se reîncărca, se auzi o cheie rotindu-se în broască. Unul dintre bărbaţii solizi intră pe uşă, scoţându-şi revolverul. Polly trase, şi cele două sârme îl loviră în mijlocul pieptului. Omul scoase acelaşi sunet ca Fleming, se prăbuşi pe spate, peste cadrul uşii, şi alunecă la pământ.

— Nu, nu e un aparat de filmat, murmură Polly, pornind spre uşă, în timp ce sârmele electrocutorului se retrăgeau şi se rebobinau, pentru a se încărca din nou.

Al doilea bărbat solid nu era pe hol şi nici nu se vedea în preajmă, dar Polly nu riscă să evadeze prin interiorul casei, căci era posibil să mai fie alţi oameni acolo. Arma nu mai avea energie decât pentru încă un atacator. După aceea, dispozitivul trebuia lăsat în lumina soarelui, pentru ca bateria cu litiu care alimenta motorul condensator să se încarce. Polly îl trase cu un icnet pe bărbatul leşinat în cameră, apoi închise uşa şi o încuie din interior. Îşi strânse repede lucrurile şi îi percheziţionă pe cei doi bărbaţi inconştienţi, nevrând să lase această ocazie să-i

scape. După ce făcu rost de un revolver, un încărcător de rezervă, un stilet şi portofelul şi ţigările lui Fleming, ieşi pe fereastră. Coborî pe acoperişul înclinat şi ajunse la maşina care era parcată chiar sub ea. Se lăsă să cadă pe capota acesteia şi apoi la pământ. Se ridică şi o luă la fugă, chiar în clipa în care cel de-al doilea bărbat solid ieşea din maşină, surprins.

— Stai că trag!

Polly intră imediat în panică. În filme şi în piesele interactive, oamenii reuşeau întotdeauna să fugă şi să supravieţuiască, în timp ce alţii trăgeau în ei. Dar aceasta era realitate - realitatea unui glonţ care putea să o lovească în spate şi să-i fărâme coloana vertebrală, înainte să i se înfigă în corp. Se opri şi se întoarse încet, cu mâinile în aer. În clipa aceea, se gândi că încercase tot ce se putea, fără să reuşească. Permise încordării interioare să se relaxeze, eliberând astfel tensiunea care îi împânzea organismul, pornind de la obiectul străin de pe braţul ei.

În timp ce bărbatul rămase pe loc, cu revolverul spre ea şi cu o confuzie tot mai mare pe faţă, Polly văzu cum în spatele lui se acumula o imensitate - o mare neagră şi agitată şi un cer cenuşiu nesfârşit.

— Vino înapoi! strigă omul şi revolverul lui detună. Sunetul se auzi ciudat de distorsionat şi cu ecou, iar glonţul apăru ca o dâră roşie ce despica aerul tot mai rar. Apoi bărbatul dispăru, întreaga lume dispăru, şi Polly începu să cadă printr-un abis întunecat şi rece. Ţipă, dar sunetul fu absorbit, o dată cu respiraţia ei.

Capitolul 5

Astolere:

Este foarte posibil ca flota umbratanilor să fi rămas undeva în sistemul Jovian. Chiar şi eu ştiu că necesarul de energie pentru transferul lor de acolo ar fi fost detectat. Flota lor este o imponderabilă mare şi forţele heliotane au rămas în alertă. Negocierile lui Saphothere cu cei doi conducători umbratani au mers surprinzător de bine. Se pare că facţiunea care conţine trupele de asalt la sol sunt folosite întotdeauna în astfel de misiuni riscante, deoarece convingerile lor nu sunt la fel de dure ca ale majorităţii umbratane. Cei doi lideri par a fi pregătiţi să accepte închiderea lor pe Ganymede, în locul unei nimiciri totale. Între timp, eu a trebuit să mă întorc la complex şi să supraveghez închiderea temporară a programului de cercetare al lui Cowl. Trebuie să spun că am emoţii în privinţa asta, mai ales pentru momentul în care îi voi spune preterumanului în persoană că fiara torului (aşa o numeşte Cowl şi este într-adevăr gigantică - alţi membri ai personalului din complex i-au spus „Jabberwock”, deşi încă nu am reuşit să înţeleg poanta) trebuie eliberată pe suprafaţa lui Callisto.

Prin frunzişul de deasupra, Tack văzu că cerul devenea deja de un albastru deschis, fără nori. Începea o nouă zi în acea epocă necunoscută. Îşi scoase mâna de sub pătura termală, se uită la ceas şi văzu că dormise două ore de când se terminase a doua lui perioadă de veghe. Călătorul se învârtea prin tabără, dar Tack nu voia să se răsucească şi să se uite ce făcea omul. Voia să mai rămână nemişcat încă puţin şi să se gândească la ce aflase până atunci.

Călătorul voia torul care creştea în braţul lui Tack, căci se părea că acest dispozitiv îl putea ajuta pe el şi pe ai lui să ajungă la o creatură numită Cowl, care încerca să distrugă întreaga istorie a umanităţii. Existau atât de multe găuri în acea explicaţie şi atât de multe întrebări de pus, încât Tack nici nu ştia de unde să înceapă. Simplul fapt că posibilitatea de a călători în timp era o realitate ridica un zid de netrecut al întrebărilor. Cu toate acestea, în timp ce stătea în continuare întins, Tack realiză că exista o întrebare pe care trebuia să o

pună: unde îl ducea Călătorul sau mai exact: *când?*

Simţind mirosul de cafea pusă pe foc şi aroma ademenitoare a cărnii fripte, Tack dădu pătura la o parte şi se ridică. Îl văzu pe Călător stând ghemuit lângă foc şi înteţindu-l cu un băţ. Pe jarul încins era aşezat un ibric cu cafea, iar lângă acesta, într-o frigăruie, corpul curăţat de măruntaie al unui animal mic.

Călătorul făcu un semn cu băţul.

— Porc sălbatic. Sunt surprins că zarva nu te-a trezit. Tack îl privi întrebător.

— Ceva a prins-o pe mama lui acolo, zise Călătorul, arătând cu degetul spre interiorul pădurii. Ăsta se ascundea în tufele din apropiere.

— De ce nu ai adus-o pe mamă?

— Nu mai rămăsese mare lucru din ea. Presupun că a fost un leu de peşteră. E mai bine să nu-i iei prada rămasă, pentru cazul în care se întoarce să mai ia din ea.

Tack asculta, observând în acelaşi timp că ochii Călătorului îşi recăpătaseră culoarea portocalie stranie şi că acesta părea să aibă mai multă energie în această dimineaţă faţă de seara dinainte. Transferându-şi atenţia asupra cărnii fripte, descoperi în sine o urmă de greaţă, căci singura carne pe care o mâncase vreodată provenea din numeroase straturi de plastic - fără să mai fie asociată cu adevărata ei sursă. Se ridică şi se depărtă de foc, ca să urineze în spatele unui copac. Când se întoarse, descoperi că greaţa îi dispăruse, sub asaltul foamei tot mai accentuate. După scurt timp, se trezi îndesând în gură bucăţi de carne unsuroasă de porc.

— Unde mă duci? întrebă într-un târziu, spălându-se pe mâini în zăpadă.

Călătorul se uită lung la el, prin aburul care se ridica din ceaşcă. Ochii lui păreau din nou ai unui demon.

— Dacă te gândeşti la timp ca la un drum, atunci acum mergem în direcţia greşită. Avem nevoie de tine în New London, unde deţinem tehnologia necesară ca să asigurăm supravieţuirea torului tău în creştere. Dar lucrul încastrat în mâna ta atrage atenţia animăluţului extrem de răutăcios al lui Cowl şi este, în timpul *nostru,* foarte activ, în apropierea timpului *tău...* natal.

Călătorul făcu o pauză, cu o expresie îndurerată.

— Limbajul tău mi se pare extrem de nepotrivit pentru orice

discuţie mai serioasă despre călătoria în timp.

— Cum vrei să ne întoarcem în acest New London? întrebă Tack, realizând că trebuia să se ţină cu încăpăţânare de o singură idee, căci fiecare răspuns al Călătorului dădea naştere unui set întreg de întrebări noi.

— Avem o bază numită Sauros, în Mezozoic, şi între ea şi New London există o gaură de vierme subtemporală - un tunel al timpului.

Tack sorbi din cafea şi spuse, gânditor:

— Mezozoic?

Călătorul zâmbi pe deasupra ceştii de cafea.

— Gândeşte-te la dinozauri, spuse el. Dar mai avem destul de mers ca să ajungem acolo. Eram deja obosit înaintea călătoriei pe care tocmai am făcut-o, aşa că aveam energie suficientă doar pentru o simbioză limitată cu călugăriţa. Asta înseamnă că am reuşit să mergem numai aproximativ un milion de ani. Acest nou salt ar trebui să ne ducă înapoi cu cel puţin cincisprezece milioane de ani.

Tack simţi cum gura i se uscase şi brusc, în ciuda cafelei fierbinţi, i se făcu frig. Puse ceaşca pe pământ, cu mâna tremurându-i doar foarte puţin, îşi luă pătura termică şi o înfăşură în jurul lui.

— Mai frig de atât nu va fi, adăugă Călătorul. De acum încolo, lucrurile vor începe să se încingă - şi nu numai în sensul propriu al cuvântului.

Tack aşteptă continuarea.

Călătorul făcu semn spre ceea ce îi înconjura.

— Mai linişte de atât nu va fi. Între noi şi Sauros sunt aproape optzeci de milioane de ani de poftă de mâncare.

Călătorul se ridică în picioare şi făcu semn spre rucsac. Tack îşi termină cafeaua, strânse ceaşca şi o introduse în compartimentul din interiorul ibricului de cafea. Apoi băgă ibricul şi păturile termice în rucsac, pe care îl puse în spate. Când ieşiră dintre copaci, Tack observă cum iarba uscată apărea în locurile în care zăpada se topise. Departe, în dreapta lui, văzu o siluetă uriaşă ca de elefant, stând nemişcată ca o stâncă, după care se întoarse în pădure.

— Un mamut, murmură el, cu respiraţia tăiată.

— Un mastodont, mai bine zis, îl corectă Călătorul. Mamuţii merg de obicei în grupuri.

Se opri şi cercetă locul în care dispăruse animalul.

— Bineînţeles, mai sunt şi masculii solitari. Călătorul porni pe urmele lăsate chiar de ei în zăpadă, întorcându-se la locul în care coborâseră din călugăriţă. Tack îl urmă repede, privind tot timpul în jur ca să vadă ceva semnificativ, căci era sigur că acela era un timp - sau chiar loc - pe care nu avea să-l mai vadă vreodată. Dar nu văzu decât un câmp acoperit aproape complet de zăpadă şi pădurea, şi, mai devreme, acea unică siluetă enigmatică, înainte să apară călugăriţa, ca din senin, în faţa lor şi ei să urce la bord.

Întunericul de coşmar se retrase în amintire şi avu impresia că se afla în acea pădure de multă vreme, acompaniată numai de sunetele scoase de păsări şi de vântul ce şuiera printre copaci. Dar acum, auzea clopoţele sunând, murmurul unor conversaţii şi, din când în când, câte un hohot de râs. Undeva, în apropiere, erau oameni şi în mintea lui Polly asta însemna posibilitatea de a face rost de mâncare. Era roasă de o foame care aproape o făcuse să mestece şi să înghită o mână de ghinde, înainte să vomite întregul amestec amar. Trase tare din a doua ţigară alinătoare de foame, apoi o aruncă şi porni repede. Îşi croi drum printre ferigile de sub copacii înalţi, dar în scurt timp nu-şi mai dădu seama de unde venea sunetul şi începu să se repeadă înainte panicată, până se împiedică pe o pantă şi căzu în genunchi. În faţa ei, ca o manifestare divină în frunzişul umed, creştea o ciupercă mare, alb-gălbuie. Întinse mâna spre ea.

„Ce naiba faci?”

— Mi-e foame, răspunse Polly, simţind încă în gură o amărăciune greţoasă.

„Asta cu siguranţă îţi va potoli orice foame viitoare. Gânditorul l-a catalogat ca fiind Amanita virosa *sau îngerul Distrugător. Eu am crezut că e doar o mică ciupercă mortală, dar e doar neînţelegere între amintirile mele şi memoria primită. În ambele cazuri, rezultatul ar fi acelaşi.”*

— Nu ai de unde să ştii asta, spuse Polly, nevrând să renunţe la acea gustare potenţială.

„Gânditorul 184 are o memorie de o sută de terabiţi, ai uitat? Eu trăiesc în RAM-ul lui blestemat, aşa că eu nu ocup spaţiu. Ştii ce înseamnă asta?”

— Nu, nu ştiu.

„Ca să mă exprim altfel, ştie mai multe decât poate şti orice om, despre orice subiect la care te-ai putea gândi. Şi cum inteligenţa lui este militară, are acolo în special tot ce vrei să ştii despre otrăvuri şi alte modalităţi de a provoca moartea. Vrei să-ţi dau detalii despre ce vei păţi, dacă o să mănânci chestia aia?”

— Nu, nu e nevoie.

Polly se ridică şi porni mai departe, lovind iritată cu piciorul ciuperca şi transformând-o în fragmente uşoare, care zburară peste patul de frunze.

„E vina acelui solz blestemat de pe braţul tău. După ceasul meu, ai mâncat patru castroane cu sardele şi o jumătate de franzelă, acum numai şase ore, pe vasul acela. Probabil că te secătuieşte, cumva. Ei ştiau că este un parazit... care trăieşte, în felul lui limitat.”

— De ce îi spui solz?

„Datorită provenienţei lui, micuţul meu tonomat. Ai văzut... creatura care m-a ucis? Ei bine, chestia aceea de pe braţul tău este un solz de pe spatele ei - dacă are un spate.”

— Ai mai vorbit despre asta, dar atunci nu am înţeles nimic.

„Ce e de spus? Am atacat o şcoală de terorişti sinucigaşi cu bombe din Kazahstan, şi această creatură a lovit în acelaşi timp. A fost un haos. A înghiţit patru dintre ei şi a pierdut acea chestie din braţul tău, în timp ce făcea asta. Era doar unul dintre cei aşezaţi ca nişte solzi pe suprafaţa ei, deşi nu am văzut niciodată mare lucru din creatură, ce-o fi ea... e suficient să spunem că e un monstru, ceva imens, din alte locuri.”

— Care alte locuri?

„N-am idee.”

Polly se uită în jur. Auzi din nou... undeva, în direcţia aceea.

„Unul dintre terorişti a vrut să şi-l pună pe braţ. Leibnitz a tras un glonţ în el înainte să reuşească, apoi monstrul i-a lovit pe Leibnitz şi pe Smith. Am luat solzul, l-am băgat în sac şi am fugit cu el - ştiam că e important -, iar Patak şi ceilalţi m-au acoperit. Monstrul l-a prins şi pe el, când am ajuns înapoi la cartierul general. În final, ultimii dintre noi au ajuns într-o clădire a guvernului unionist, alături de nişte creiere mari care vorbeau despre anomalii temporale. Am fost interogat sub narcoză cu droguri de care nu auzisem niciodată, apoi am fost dus într-un lagăr, împreună cu ceilalţi, ca momeală pentru... monstru. Eram plini de fire, ca nişte şobolani de laborator. Am ştiut că pe mine

mă vrea, din momentul în care l-am ucis pe tipul care voia să-şi pună solzul pe el, aşa cum ai făcut tu. Şi a atacat. Şi a urmat iar haosul. Eu am reuşit să scap, luând cu mine solzul şi alte câteva dispozitive tehnologice. Solzul a încercat să mă facă să îl pun pe mine, dar m-a lăsat în pace, când l-am îmbrăcat în plastic.”

Polly se trezi la marginea unui drum prăfuit. În depărtare auzi iar sunetul clopotelor, acele conversaţii înăbuşite şi râsete.

— Dar ce este lucrul acesta? La ce foloseşte?

„Dumnezeu ştie. Dar am auzit destule ca să înţeleg că este vorba de călătorie în timp şi că monstrul vânează prin timp, luând victime care nu au importanţă pentru viitor. Dacă acea creatură nu ar fi atacat atunci, tot am fi fost într-o zonă care ulterior a fost bombardată intensiv. M-am gândit mult la asta. Cred că vine să ia oameni morţi, înainte ca ei să moară.”

Gândindu-se la asta, Polly simţi c-o durea capul. Porni pe drum, spre sunetele umane. După scurt timp, o căruţă cu coviltir coti de după un colţ, trasă de un cal alb, mare. De căruţă erau prinse clopoţelele pe care le auzise şi pe ea erau pictate cuvintele *„Uimitorul Berthold”,* iar structura din lemn era sculptată cu modele complicate. Polly se opri, în timp ce căruţa se apropia. Căruţaşul şi însoţitorul lui mai vârstnic o priviră cu suspiciune, iar fata se trase pe marginea drumului.

Când căruţa trecu pe lângă ea, îl privi pe bărbatul tânăr, cu păr negru, care ţinea frâiele. Avea hainele parcă luate dintr-o piesă istorică interactivă, iar pălăria lată şi turtită avea înfiptă în ea două pene de fazan. Bărbatul trase de frâie ca să oprească animalul, apoi se aplecă să tragă frâna din lemn.

În sfârşit se termina, iar lumea revenea, în străfulgerări colorate, ca o specie ciudată de fulgere. Printre barele sticloase ale călugăriţei începu să apară treptat un peisaj care părea puţin diferit de cel din care plecaseră. Se rematerializară deasupra câmpiei, la câteva sute de metri de marginea pădurii dese. Apoi Tack începu să observe diferenţele minore, dar totuşi deranjante. Aici cerul punctat de nori era mai albastru, verdele ierbii se ridica prin marea călcată în picioare de trecerea animalelor şi peste tot erau răspândite flori galbene, roşii şi de culoarea levănţicăi. Copacii din depărtare aveau şi ei nuanţele de verde şi galben ale mugurilor noi, iar prin aer treceau în zbor păsărele. O adiere înmiresmată, care purta mirosul primăverii fierbinţi, împrăştia frigul din cuşca scheletică a călugăriţei.

— Ar fi bine să mergem în pădure, cât de repede posibil, spuse Călătorul. Aici putem să fim călcaţi în picioare.

Tack văzu că omul era din nou obosit, iar ochii lui păreau lipsiţi de viaţă. Călătorul făcu semn spre o formă elefantină îndepărtată, care se îndrepta spre ei.

— Un mamut, făcu Tack.

— Greşit, zise Călătorul, pufnind. Ei vor apărea peste zece milioane de ani. Chestia aceea este un deinotherium - un strămoş mai mare şi mult mai nervos al elefantului. Aşa că hai să mergem.

Coborâră din călugăriţă şi se îndepărtară de ea. Aruncând o privire în spate, Tack observă ciudatul obiect dispărând şi lăsând în urmă o ceaţă rece, care se disipă rapid. În apropiere văzu pe pământ excremente uriaşe, unele atât de vechi încât plantele scoseseră capul prin ele, iar altele suficient de proaspete ca să fie acoperite de legiuni de muşte, care îşi disputau dreptul de proprietate cu coleoptere de mărimea unor mingi de golf. Ocoliră acele zone şi se îndreptară cu paşi mari spre copaci, ţinând sub supraveghere animalul care se apropia.

— Cât de mare este? Nu-mi pot da seama, spuse Tack.

— Are cam patru metri înălţime, în dreptul umerilor. Am putea să-l doborâm cu armele noastre, dar, chiar dacă suntem atât de departe în trecut, orice acţiune drastică poate provoca dificultăţi pentru călugăriţă.

Văzând expresia nedumerită a lui Tack, Călătorul continuă:

— Noi venim dintr-un viitor potenţial şi, oricât de atenţi am fi, acţiunile noastre de aici pot afecta viitorul.

Făcu semn spre zona din jurul lor.

— Prezenţa noastră aici deplasează chiar acum linia temporală în jos pe panta probabilităţii, lăsând ca linie principală toate acestea, fără prezenţa noastră. Prin urmare, la fiecare salt prin timp pe care-l facem, călugăriţa ne duce nu numai înapoi în timp, dar şi în sus pe pantă, spre linia principală. Şi, cu cât influenţăm mai mult fiecare timp în care ne aflăm, afectând şi viitorul nostru probabil, cu atât este mai mare distanţa pe care trebuie să ne ducă înapoi în sus pe pantă, până la următorul salt. Din fericire, cu cât mergem mai mult în urmă, cu atât mai puţin ne afectăm viitorul probabil.

Reflectând la conversaţiile lor anterioare, Tack spuse:

— Aveam impresia că pericolul creşte cu cât ne întoarcem

mai mult în timp.

Călătorul îi aruncă o privire, pe faţă cu obişnuita lui expresie iritată.

— Ceea ce arată cât de puţin înţelegi. Aşa cum am mai spus: ucide-ţi tatăl înainte să fii conceput şi vei ajunge la baza pantei, unde ar fi nevoie de toată energia emanată de soare timp de o zi întreagă ca să te întorci pe linia principală. Dar, ca să reuşeşti aşa ceva aici, ai avea nevoie de arme serioase - şi dacă am ajunge, să zicem, în Jurasic, chiar de o bombă nucleară.

— Nu înţeleg.

— Nu, sigur că nu.

Călătorul nu mai spuse nimic pentru o vreme, apoi, calmându-se, adăugă:

— Astfel de erori nu se acumulează în timp. Există un efect numit inerţie temporală. Călătorind înapoi în timp şi ucigându-ţi tatăl, te împingi singur în jos pe pantă din cauza paradoxului pe care l-ai creat. Dacă îţi ucizi strămoşul aflat la o sută de milioane de ani în trecut, tot te vei naşte.

— Dar asta nu înseamnă... predestinare... o inteligenţă care controlează totul?

— Numai în modul în care un copac este predestinat să crească spre soare sau în cel în care un zeu a făcut poate acel copac. Forţele evolutive sunt atât la scară macro, cât şi la scară micro.

— Dar...

— Ajunge! Gândeşte-te doar la ceea ce ţi-am spus deja. Oricum, e greu de crezut că vei reuşi să înţelegi ceva. Încă gândeşti liniar.

Chiar în clipa aceea, deinotheriumul scoase un muget şi-şi schimbă brusc direcţia spre ei, ridicând în aer un nor de praf.

— Probabil că e furios, spuse Călătorul. Iuţeşte pasul. Tack îl ascultă, uitându-se în spate, la locul din care veniseră, în timp ce mărea pasul.

— Poate că *asta* l-a enervat, comentă el.

Călătorul se uită şi el în spate şi expresia de pe faţa lui se schimbă. Călugăriţa se întorsese, plutind chiar în locul în care o abandonaseră ei. Tack se corectă singur, cu întârziere. Era clar că nu era călugăriţa lor, căci în ea se aflau patru indivizi, care coborau chiar în clipa aceea.

— Umbratani! şuieră Călătorul. Fugi!

Ordinul fu întărit prin programarea lui Tack, aşa că acesta se trezi ascultând, fără un act de voinţă conştient. În fugă, îşi scoase pistolul autoghidant şi se întrebă dacă primise vreo instrucţiune subconştientă să facă asta. O fulgerare triplă lângă el. Călătorul trăgea cu arma lui, apoi trecu în fugă pe lângă Tack, se opri şi trase din nou. Brusc, iarba începu să ardă lângă ei şi aerul se umplu de fum. Deinotheriumul mugi din nou şi acum simţiră cutremurul creat de înaintarea lui.

— Aruncă rucsacul!

Tack ascultă, regretând pierderea echipamentului care se afla în el. Dar regretul dispăru când Călătorul apăru alergând lângă el, cu acelaşi rucsac pe un umăr, fără să pară că simţea greutatea suplimentară. Tack se uită în spate şi îi văzu pe cei patru nou-sosiţi venind direct spre ei. Apoi masa elefantină a animalului furios se interpuse, creând un văl de praf între ei şi urmăritorii lor.

— Mai repede!

De undeva din interiorul corpului, Tack îşi regăsi ultimele resurse de energie şi acceleră. Dar oricât de repede alerga sau făcea eschive într-o parte şi în cealaltă, Călătorul era în faţa lui, în spatele lui, în lateral, oprindu-se, îngenunchind şi trăgând, apoi ridicându-se şi trăgând din nou. Călătorul era *rapid,* mai rapid decât orice om cunoscut de Tack, şi îl făcea pe acesta să se simtă lent şi stângaci, senzaţii pe care nu le mai avusese niciodată înainte.

În spatele lor, mugetul agresiv al deinotheriumului se transformă într-un sunet de trompetă panicat şi, privind în spate, Tack îl văzu cotind, cu fum ieşind din partea din spate, în timp ce siluetele îmbrăcate în negru treceau repede pe lângă el. Dintr-o dată, un copac explodă în stânga lui Tack şi abia atunci realiză că ajunseseră la pădure. Explozii puternice şi flăcări continuară să apară în stânga lui, direcţie în care o luase Călătorul, după ce intraseră în pădure. Tack continuă să alerge cât de repede putea. De fapt, nu se putea opri şi ştia că, în cazul în care Călătorul nu-şi anula ultima instrucţiune, în scurt timp el, Tack, avea să moară din cauza unui atac cardiac.

„Opreşte-te!”

Ordinul veni, în sfârşit, prin legătura de comunicaţii a lui Tack, care alerga, în agonia unui efort suprem, printr-un tunel întunecat de copaci. Se prăbuşi instantaneu la pământ, cu

crampe în toţi muşchii şi simţindu-şi plămânii parcă sfâşiaţi, în timp ce se chinuia să respire. În depărtare auzea încă mugetul animalului.

„Rămâi pe poziţie şi ucide pe oricine se apropie, cu excepţia mea!”

Trecură câteva minute înainte ca Tack să reuşească să se ridice în genunchi. Ţinea pistolul autoghidant strâns în mâna albă ca varul şi avu nevoie de un efort extraordinar de voinţă ca să-şi desfacă degetele şi să dea drumul armei. Încercă să-şi maseze crampele chinuitoare din picioare, apoi ridică iar arma şi se târî la adăpost, printre nişte ferigi dese, sub un copac uriaş căzut, sprijinit deasupra pământului de propriile crengi laterale masive. Rămase întins acolo, ascultând cum urletele de furie ale deinotheriumului se pierdeau în depărtare.

După un timp, păsările reîncepură să cânte. Cântecul lor nu îl liniştea cu nimic, căci avea maxilarul încă încleştat, în timp ce încerca să scape de nodurile agonizante din picioare. Durerea se dispersă treptat, dar mai aveau să treacă câteva minute înainte să se poată ridica din nou. Deocamdată nu sesiza nici un sunet sau vreo mişcare suspectă.

Apoi, cântecul păsărilor se opri brusc din nou şi o faţă de fier, cea mai măreaţă pe care o văzuse Tack vreodată, se aplecă deasupra lui - înainte ca nişte degete ca de oţel să-l prindă de guler şi să-l scoată din ascunzătoare.

Observatorul, minte şi corp în sticlă, urmărise traseul torului de-a lungul celor câteva secole prin acel senzor vorpal, ieşind în cele din urmă din interspaţiu, ca să o urmeze pe fată în lumea reală. Văzând-o cum îşi croia drum prin pădure, vorbind singură, deduse, fără prea mare dificultate, că era un purtător de tor care nu avea să supravieţuiască prea mult. Dar voyeurism-ul atotştiutor crea un fel de dependenţă şi era ceva ciudat în acele monologuri nebuneşti... După un scurt schimb de cuvinte cu fata, vizitiul, probabil acel uimitor Berthold din reclama de pe căruţă, sări agil la pământ şi îşi scoase pălăria. Iar observatorul se hotărî să asculte.

— Dansând în faţa regelui, la Curte, sau stând la pupa unei nave care călătoreşte spre îndepărtatul Lyonesse, spunea bărbatul, probabil ca răspuns la întrebarea anterioară a fetei, iar observatorul nu simţi nevoia să se întoarcă în timp, ca să afle care fusese aceasta.

Bărbatul continuă:

— Poate stând la o fereastră a Turnului însângerat, aşteptând soarta aspră, rezervată celor frumoşi şi nevinovaţi. Poate departe pe o...

— Eşti interminabil ca un vânt tras după trei cepe, Berthold, spuse bătrânul din căruţă, înainte să bage înapoi în gură băţul din care rodea.

Fata îi studia intens pe cei doi, evident înfometată din cauza consumului parazit al torului ei, poate fascinată de feţele lor pline de cicatrice de vărsat de vânt, acoperite incomplet de bărbile frumos tunse.

— Dar, Meilor, tocmai retorica mea interminabilă aduce arginţi şi penny în punga mea şi plăcintă de fazan în gura ta.

Meilor îşi scoase băţul din gură.

— Nu. Eu m-aş încumeta să sugerez că jongleriile şi căderile în dos fac asta, şi serviciile tale de atlet fie faţă de domni, fie faţă de doamne.

Berthold se încruntă, apoi îşi îndreptă atenţia spre fată.

— Ai faţa unui înger, milady. Spune-mi, de unde vii şi unde te duci?

Observatorul remarcă acum că Berthold studia oarecum nedumerit hainele fetei, privirea lui oprindu-se în cele din urmă asupra cizmelor de armată. Probabil că hainele ciudate îl făcuseră să folosească respectuosul „milady”, căci în acea epocă, pielea nemarcată de vărsat de vânt era caracteristica lăptăreselor imunizate natural de o infecţie anterioară cu vaccinia.

— Sunt o călătoare din... est, răspunse fata.

— Da, zise Berthold. Am auzit că hainele lor sunt mai ciudate şi că femeile poartă pantaloni. Foarte interesant.

„Ah, această capacitate omenească de autoînşelare”, îşi spuse observatorul.

Fata găsi în sfârşit ceva de adăugat.

— Pot spune că sunt o călătoare înfometată.

Berthold se întoarse spre Meilor.

— Cât mai avem de mers?

— Încă vreo zece kilometri, cred, şi ni s-a spus să nu ajungem mai devreme de mâine dimineaţă. La ce te gândeşti, Berthold?

— Mă gândesc că nobilimea preţuieşte cel mai mult noutatea şi nu se supără niciodată la vederea unei feţe frumoase, zise

Berthold şi se întoarse spre fată. Urcă aici şi călătoreşte alături de noi puţin. În curând, o să ne stabilim tabăra şi sunt sigur că Meilor are ceva plăcinte în plus. Mâine vom mânca precum regii în casa regelui şi vom pleca de acolo cu atât de mult cât putem căra.

Observatorul se întrebă dacă fata avea idee în ce epocă era şi cât de norocoasă fusese că nu ajunsese în spatele vreunui copac cu gâtul tăiat.

Meilor pufni, apoi scuipă un cocoloş de flegmă dincolo de marginea căruţei, dar se trase într-o parte, ca să-i permită fetei să stea lângă el. Când Berthold se urcă şi el lângă ea, înghesuind-o în Meilor, observatorul simţi o oarecare milă pentru fată şi se amuză puţin de expresia de pe faţa ei. După rochia ei, venea în mod sigur dintr-o vreme în care oamenii nu erau atât de lipsiţi de griji faţă de mirosul propriului corp sau de fiinţele care vieţuiau în bărbile lor.

— Hai sus, Aragon, spuse Berthold, eliberând frâna şi plesnind frâiele pe crupa calului.

Animalul se uită în spate, scoase un pufnit identic cu al lui Meilor şi începu să înainteze încet pe drum. După ce ascultă pentru o vreme următoarele „vânturi trase după trei cepe” ale lui Berthold, care îşi descria la nesfârşit aventurile de artist călător, observatorul se deplasă mai departe în timp.

Sfârşitul după-amiezei alunecă inexorabil spre seară şi, înainte de apus, Berthold opri căruţa într-un luminiş, sub un stejar uriaş. În timp ce Meilor deshăma calul, fata şi Berthold strânseră lemn uscat din jurul copacului. Când Berthold se chinui să aprindă focul cu iască, fata scoase o brichetă cu propan, se gândi o clipă şi apoi o ascunse repede la loc.

„Foarte înţelept”, şopti observatorul, în domeniul ei de sticlă.

Consecinţele ar fi fost, pentru fată, apropierea de o flacără mai mare decât ar fi fost bine pentru ea.

După scurt timp, se aprinse un foc bun, alături de care strânseseră suficient lemn ca să-l ţină aprins un timp. Abia atunci, în lumina tot mai slabă, Meilor aduse un sac cu mâncare din spatele căruţei. Pâinea părea mucegăită şi plăcintele tari păreau să conţină, pe lângă carne, grăsime şi jeleu, şi câte un os sau organ neidentificabil, plin de tuburi elastice. Dar pentru cineva care mai devreme încercase să mănânce ghindă, toate aveau, fără îndoială, gustul ambroziei. Deşi mâncară şi ei destul,

Meilor şi Berthold urmăreau cu stimă modul în care se îndopa fata.

— Chiar ţi-era foame! comentă Berthold.

Oprindu-se ca să-şi şteargă firimiturile de pe faţă, fata spuse:

— Da, aşa e... şi spuneai că mâine va fi mai multă mâncare?

— Mâine îl voi distra pe rege în persoană, apoi pungile noastre vor fi pline cu arginţi, iar sacii cu vânat sărat şi carne de porc, plăcinte cu fazan şi dulciuri.

După ce udă ultima îmbucătură cu nişte bere slabă, fata îl îmboldi:

— Da, regele...

Berthold îi răspunse îndatoritor:

— Bunul şi bătrânul Harry în persoană - Henric al VIII-lea, singurul rege binecuvântat al acestei frumoase ţări verzi.

Fata se înecă cu plăcintă şi fu nevoită să o scuipe în foc.

Femeia îl aruncă pe Tack afară din ascunzătoare, ca şi cum ar fi fost o haină nefolositoare, apoi se apropie încet, în timp ce el se chinuia să se ridice. Dar, când Tack vru să ridice arma spre ea, femeia ajunse la el într-o clipă şi îl izbi peste mână, făcându-l să scape pistolul.

— *Pishalda fistik*!

Sub forţa ultimului ordin al Călătorului, Tack îşi roti piciorul spre ale ei, în acelaşi timp încercând să o izbească cu palma întinsă peste gât. Ea îi prinse mâna şi i-o răsuci atât de tare, încât Tack fu nevoit să se întoarcă o dată cu ea, altfel mâna i-ar fi fost ruptă. Îşi scoase stiletul din ascunzătoare, îl deschise dintr-o mişcare şi îl repezi spre gâtul ei. Dar se trezi din nou la pământ, întins pe spate şi dezarmat.

— *Esavelin scrace, neactic centeer vent?* întrebă ea, privind indiferentă cuţitul, înainte să-l închidă.

— Mda, cam patru după-amiază, murmură Tack, ridicându-se în picioare şi pregătindu-se din nou să atace.

„Încetează."

Tack se opri, recunoscător pentru acel ordin al Călătorului, conştient că avea tot atâtea şanse să o omoare pe acea femeie, câte ar fi avut să-l omoare pe Călător. Acum, inactiv, putu să o studieze mai mult timp. Avea aproape doi metri înălţime şi se mişca cu aceeaşi agilitate plină de forţă ca a Călătorului. Faţa ei era extraordinar de frumoasă, dar puternică, părul tuns scurt

era vopsit în negru, dar creştea portocaliu intens, iar ochii aveau culoarea căpşunilor. Purta nişte pantaloni negri, largi şi o cămaşă largă, de sub care se vedea ceva ce semăna cu o vestă antiglonţ. Peste stomac avea tocul unei arme, iar la curea erau fixate diverse instrumente cu aspect ciudat. Băgase cuţitul lui într-o gentuţă ataşată tot ia curea.

Femeia îşi înclină capul şi îl studie, aparent nedumerită.

— Un primitiv din secolul douăzeci şi doi. Cu tine ei vor ce? Tack presupuse că stăpânul lui, Călătorul, urmărea scena din apropiere şi se întrebă de ce nu trăgea. Pe neaşteptate, Călătorul răspunse la întrebările lui, ca şi cum legătura dintre ei era mai profundă decât cea simplă, de comunicaţii.

„Sunt la cinci kilometri sud de tine şi ajung acolo în cincisprezece minute. Încearcă să rămâi în viaţă şi să tragi de timp.”

Tack nu ştia cum putea Călătorul să vadă ce se întâmpla, dar presupuse că era vreun gen de dispozitiv de urmărire sofisticat, ceea ce nu reprezenta ceva prea dificil pentru o rasă suficient de avansată ca să călătorească în timp.

— Răspunde-mi! se răsti femeia.

— Care era întrebarea? făcu Tack.

Femeia se opri, ca şi cum ar fi ascultat, apoi articulă cu grijă fiecare cuvânt:

— Ce vor heliotanii de la tine?

— Ţi-aş spune, dacă aş putea deosebi un heliotan de o gaură în pământ.

Atenţia femeii fu atrasă de ceea ce era fixat pe braţul lui drept. Păşi brusc în faţă, îl prinse de antebraţ şi îl ridică, pentru a verifica dispozitivul care încercuia acum fragmentul de tor încastrat în încheietura lui.

— *Fistik*! rosti ea tăios, dându-i drumul la mână.

Îl prinse de umăr, îl răsuci pe loc şi îl împinse în faţă. Tack făcu numai câţiva metri, înainte să se lovească de un zid de carne. Mâinile care îl prinseră de umeri erau uriaşe şi suficient de puternice ca să-i rupă oasele. Acel bărbat era enorm, îmbrăcat la fel ca femeia şi, după trăsături, părea să fie rudă cu ea. În timp ce îl ţinea pe Tack imobilizat, bărbatul purtă o conversaţie cu femeia, cu viteza unei mitraliere, pe deasupra capului lui, în limba lor ciudată. Apoi, bărbatul îl împinse pe Tack mai departe. Tack aruncă o privire în spate şi îi văzu venind după el, bărbatul cu arma scoasă.

Femeia îi făcu semn cu mâna, agitată:
— Care e numele heliotanului cu care călătoreşti?
Tack se opri şi se întoarse spre ei.
— Nu mi-a spus numele lui. A spus că încă nu merit acest privilegiu. Mi-a spus să-l numesc Călătorul.
— Asta e credibil, zise bărbatul. Acum, vei continua să mergi în faţa noastră şi vei răspunde la întrebări din mers. Dacă te mai opreşti, o să-ţi ard picioarele şi o să te car în spate!
Tack se răsuci rapid şi începu din nou să meargă. Nu avea nici o îndoială că nu va mai primi un alt avertisment.
— Descrie-l pe acest Călător! ceru femeia.
După ce Tack se supuse, urmă o nouă serie de replici sacadate. Femeia şi bărbatul ajunseră dintr-o dată de-o parte şi de cealaltă a lui Tack, îl prinseră de câte un braţ şi începură să alerge cu el. Tack se trezi aproape alergând, parţial plutind, iar când se împiedica, era ridicat şi cărat înainte. După câteva minute, simţi din nou crampe în picioare şi începu să se împiedice mai des, îngrozit că bărbatul îşi va respecta ameninţarea de mai devreme. Se părea însă că cei doi nu aveau timp de pierdut nici pentru asta. Femeia îi dădu drumul şi, bărbatul alergând, îl ridică pe Tack şi îl puse peste unul din umeri. Apoi, misteriosul cuplu acceleră acea goană uluitoare. După scurt timp, ieşiră dintre copaci şi ajunseră din nou pe platou.
— *Deinth*! strigă femeia un avertisment.
Tack zări un animal uriaş repezindu-se dintr-o dată spre ei. Fiind atât de aproape, văzu că semăna cu un elefant, dar avea un corp scurt şi puternic şi nişte colţi mai scurţi îi ieşeau din maxilarul inferior. Nu era nevoie să aibă semne distinctive pentru ca Tack să ştie că rana suferită mai devreme îl înfuriase teribil. Animalul scoase un muget triumfător, aruncându-se asupra lor, înconjurat de obişnuitul nor de praf, şi clătinându-şi capul dintr-o parte în cealaltă. Tack se aştepta ca umbratanii să se ferească din calea lui, dar, în loc de asta, ei se ghemuiră şi trecură pe sub gura roşie şi respiraţia rău-mirositoare, printre picioarele din faţă, apoi ieşiră printre cele din spate, se ridicară şi o luară din nou la fugă. În spatele lor, animalul se răsuci, mugind, ca să-i urmărească, picioarele lui de doi metri făcându-l egalul acelor doi supraoameni. Bizara urmărire continuă mai departe pe platou, deinotheriumul nereuşind să se apropie, dar

fără să rămână nici prea în urmă.

— *Fist mantisal-ick scabind*! spuse femeia, gâfâind.

Tack o văzu răsucindu-se pe loc, lăsându-se pe vine şi scoţând arma care semăna cu un Colt Peacemaker cu ţeavă lungă. Acesta scoase un fulger de sudură cu arc, apoi o explozie actinică transformă în fragmente cartilaginoase cea mai mare parte a capului fiarei. Aceasta se prăbuşi în genunchi, doar cu trunchiul şi maxilarul inferior încă legate printr-o punte însângerată de carne de ciotul de gât. Inerţia corpului fu atât de mare încât aproape se dădu peste cap, dar la fel de mare era greutatea lui uriaşă, care-l trase pe spate şi apoi în lateral. Înainte ca Tack să poată face vreo mişcare, bărbatul se opri şi îl aruncă fără menajamente pe pământ.

— *Saphothere,* şuieră femeia, în clipa în care erupseră noi focuri de armă.

Tack reuşi să se ridice în genunchi, exact în clipa în care o călugăriţă apărea deasupra lor. Femeia trăgea peste păşune, în silueta cu păr alb a Călătorului, care gonea spre ei. Se mai întâmplă ceva ce Tack nu reuşi să înţeleagă: prin aer se vedeau pânze şi linii, în care încărcăturile armelor se stingeau neputincioase. Bărbatul ghidă călugăriţa mai jos, apoi îi făcu semn lui Tack să urce. Când acesta ezită, omul întinse mâna, îl prinse de umăr şi îl aruncă la bordul vehiculului. Apoi o auziră pe femeie urlând, cu braţul drept arzând ca o lumânare. Bărbatul se urcă în călugăriţă, iar ciudatul obiect începu să alunece spre femeie, care trăgea încontinuu spre Călător. Apoi se urcă şi ea înăuntru şi lumea începu să dispară.

Capitolul 6

Călător Thote:

Solzii temporali activi lepădaţi de fiară, pe care Maxell îi numea tori, sunt păziţi de aceasta până sunt preluaţi de un individ suficient de vulnerabil. De obicei, această persoană este cineva care urmează să moară, aşa că, normal, fiara este atrasă de evenimente din istoria înregistrată, unde îşi poate selecta cu uşurinţă candidaţii. În acest mod, creează un paradox mai mic, care să-i afecteze minim propria poziţie pe panta probabilităţii. A iniţiat deja trei purtători de tor în Pompei, chiar înaintea erupţiei Vezuviului, doi în Nagasaki şi trei vânători care au avut ghinionul să se afle în valea Râului Tunguska, în 1908. Este imposibil pentru noi să detectăm aceste iniţieri înainte ca ele să fie făcute în linia temporală paralelă atât pentru Cowl, cât şi pentru noi. În consecinţă, purtătorii de tor devin din ce în ce mai dificil de detectat, căci sunt târâţi înapoi în timp. Dar, o dată ce ei sunt localizaţi în timp, rămâne doar problema cantităţii de energie pe care suntem pregătiţi să o folosim ca să ajungem la ei. Şi vom ajunge la unii dintre ei, pentru că e posibil ca ei să fie unicul nostru acces la Cowl.

Polly se uită cu ochii mari la o clădire uriaşă, ce se zărea printre copaci. În jurul ei se desfăşura o activitate intensă: oameni care coborau din căruţe sau de pe cai, servitori care luau caii, grupuri care stăteau de vorbă. Toţi erau îmbrăcaţi în haine ţipătoare, care sclipeau în lumina soarelui.

„Te-ai deplasat şi în spaţiu, nu numai în timp. Ai pornit mai devreme chiar de lângă acest loc, iar acum ai avut nevoie de câteva ore de călătorie ca să ajungi aici.”

Ignorându-l pe Nandru, Polly întrebă:

— Regele Henric al VIII-lea locuieşte aici?

— Oh, draga mea, nu ai călătorit prea mult în frumoasa noastră ţară, nu-i aşa? răspunse Berthold. Aceasta este una dintre casele de vânătoare ale regelui. A venit aici pentru cerbi şi mistreţi, şi să bea şi să se distreze o noapte întreagă. E o formă de odihnă, după truda lui din marele oraş al Londrei.

Meilor mârâi dispreţuitor:

— Trudă!... şi scuipă peste marginea căruţei.

„De altfel, ar fi fost surprinzător dacă nu te-ai fi deplasat şi în spaţiu, o dată cu transferul în timp. Mă întreb cum reuşeşte solzul să te plaseze atât de uşor pe suprafaţa Pământului, ţinând cont nu numai de faptul că planeta se roteşte în jurul propriei axe şi în jurul soarelui, dar în acelaşi timp suferă mişcări de precesiune şi clătinare. Mă doare capul numai dacă mă gândesc la câte calcule sunt implicate. Asta dacă aş avea cap...”

„Nandru, vrei să taci, te rog?” replică Polly în gând, întrebându-se dacă era doar o părere sau Nandru chiar părea să fie destul de agitat, la gândul că se va întâlni cu o figură istorică atât de faimoasă.

Când Berthold scoase căruţa din pădure, patru paznici îmbrăcaţi cu platoşe din oţel şi căşti peste hainele căptuşite apărură pe cărare, în faţa lor. Doi dintre ei aveau suliţe, ceilalţi doi, arbalete. Unul dintre aceştia din urmă, care purta o jachetă din brocart purpurie peste platoşă şi o sabie la şold, ridică mâna şi o ţinu aşa până când Berthold opri căruţa.

— Coborâţi! Nu o să-mi sucesc gâtul ca să vorbesc cu cei de teapa voastră, ordonă el.

Berthold sări jos, îşi scoase pălăria şi se înclină.

— Bunule căpitan, ne aflăm aici la invitaţia specială a lui Thomas Cromwell, conte de Essex. Eu i-am oferit un spectacol în Saracen's Head din Chelmsford, iar el a considerat talentul meu demn de a fi prezentat în faţa Maiestăţii Sale. Căpitanul scoase un teanc gros de hârtii dintr-o geantă din piele, de la curea.

— Numele! ceru el.

Urmărind schimbul de cuvinte, Polly realiză că numai hainele oficialilor se schimbaseră de-a lungul secolelor.

— Eu sunt uimitorul Berthold, prim-jongler şi artist, al cărui vers sclipitor poate provoca o lacrimă sau un hohot de râs şi a cărui faimă este cunoscută până departe!

Căpitanul abia dacă ridică o sprânceană şi continuă să-şi verifice listele.

Berthold aruncă o privire în spate, spre Meilor.

— Nişte plăcinte şi pâine! ceru el.

Meilor întinse mâna în spatele lui şi căută în sacul cu merinde. După ce bâjbâi înăuntru, îi aruncă lui Berthold două plăcinte cu carne. Berthold le prinse şi începu să jongleze cu ele cu atâta îndemânare încât acestea păreau să se învârtă prin aer într-un cerc, fără măcar ca mâinile lui să le atingă. Meilor aruncă

atunci a treia plăcintă, care se alătură roţii de mâncare ce se învârtea în faţa lui Berthold. Toţi ceilalţi paznici îl urmăreau acum cu o apreciere vădită şi unul dintre ei hohoti zgomotos, când Berthold întrerupse pentru o clipă zborul uneia dintre plăcinte, ca să muşte din ea.

— Aţi mai văzut vreodată atâta îndemânare? Şi asta nu e nimic. Încântătoarea mea asistentă, Poliasta, care vine din Orientul îndepărtat, acolo unde am învăţat meseria sub privirile severe ale unui mare vrăjitor, mi se va alătura acum şi vă vom oferi împreună un spectacol!

Polly îşi simţi stomacul strângându-se, nu pentru că i se dăduse un nume ce avea rezonanţa denumirii unui tapet, ci la gândul de a se face observată. Cu toate acestea, nu se aşteptase să primească de mâncare pe gratis, aşa că simţi că era datoare măcar să facă un efort. Îşi scoase repede mantaua, luă sacul cu merinde pe care i-l aruncă Meilor şi sări jos din căruţă. Paznicii, care era evident că nu mai văzuseră niciodată o femeie atât de ciudat îmbrăcată sau care să nu aibă pielea însemnată - feţele lor erau la fel de pline de cicatrice ca ale lui Meilor şi Berthold -, se holbară la ea, cu ochii mari. Polly observă privirea unuia dintre ei alunecând spre solzul de pe braţul său şi se întrebă dacă ceea ce făcea fusese o idee bună.

— Un măr mi-ar curăţa gâtul, după atâtea plăcinte lipicioase, sugeră Berthold.

Polly căută în sac şi scoase fructul cerut.

— Iată un măr pentru uimitorul Berthold! declamă ea, aruncând încet spre el fructul zbârcit.

— Mulţumesc! milady Poliasta.

Mărul se alătură cercului rotativ, la fel de perfect ca a treia plăcintă. Berthold luă o muşcătură din el, apoi muşcă dintr-o altă plăcintă, aşa încât acum avea obrajii umflaţi şi mâncarea îi curgea din gură. Acest lucru era extrem de amuzant pentru paznici; chiar şi căpitanul arătă semne de distracţie.

— Şi acum, domnule, vreţi să-i înmânaţi lui lady Poliasta pumnalul vostru?

Amuzamentul căpitanului dispăru pentru o clipă, dar aruncă o privire către tovarăşii săi înarmaţi şi nu văzu un pericol deosebit în acea cerere. Ridică din umeri, scoase pumnalul, îl prinse de lamă, după care îl întinse spre Polly, cu plăselele înainte. Polly luă arma şi simţi un fior de îndoială, căci era foarte grea.

— Ca şi mărul, o îndemnă Berthold.

Polly văzu cu coada ochiului cum câţiva nobili se apropiau de ei, dar apoi se concentră numai asupra aruncării pumnalului. Îl întoarse astfel încât să ajungă la Berthold cu plăselele înainte, dar îşi calculă greşit aruncarea. Pumnalul se răsuci în aer şi căzu în jos, în lateral. Dar Berthold, profesionist adevărat, se aplecă şi îl prinse fără probleme, apoi îl făcu să se învârtă prin aer, în mijlocul roţii care nu se oprise nici o clipă şi care acum era compusă din trei plăcinte şi un măr. Polly observă că remarcase şi el grupul de nobili care se apropia şi începu acum să crească miza. Fata văzu cum paznicii se înclinară şi se traseră într-o parte. Îmbrăcămintea nobililor i se părea fantastică: avea atâtea straturi de materiale scumpe, încât corpurile bărbaţilor păreau ridicol de uriaşe, deasupra picioarelor în ciorapi colanţi. Hainele femeilor erau mai modeste, iar lui Polly i se părură foarte potrivite pentru o mănăstire. Însă în ei se simţea puterea, pe care o recunoscu în aroganţa expresiei şi a atitudinii lor.

— Să verificăm ascuţişul pumnalului vostru, domnule!

Polly făcu ochii mari, când Berthold prinse rapid pumnalul şi lovi scurt cu el. Mărul se rotea acum în două jumătăţi, iar mişcările mâinilor lui Berthold deveneau din ce în ce mai complicate. Jonglă câteva momente pe la spate, mai muşcă o dată dintr-o plăcintă şi apoi îndesă o jumătate de măr în gură.

— Mffofle gloff floggle, bolborosi el, cu gura plină.

Se prefăcea că nu observase prezenţa noilor sosiţi, în timp ce arunca obiectele din ce în ce mai sus. Apoi, prefăcându-se că abia îi observase, cu o parodie de surprindere, mâncarea mestecată îi ţâşni din gură.

— Maiestatea Voastră!

Făcu o plecăciune teatrală. Pumnalul zbură într-o parte şi se înfipse în pământ între picioarele căpitanului, iar cele trei plăcinte şi ultima jumătate de măr căzură, una după alta, exact în ceafa capului plecat al lui Berthold. Răspunsul figurii centrale a grupului frumos îmbrăcat fu un râs răguşit, urmat de aplauzele slabe ale mâinilor lui grase, pline de inele. Ceilalţi aplaudară sincopat. Polly se uită pentru o clipă la bărbatul solid, după care îşi plecă repede capul. Meilor sărise din căruţă ca să îşi prezinte şi el omagiile.

— Deci uimitorul Berthold a sosit! rosti tunător regele Henric al VIII-lea. Văd că raportul tău nu a fost exagerat, Cromwell.

Râsete politicoase urmară afirmaţia lui.

— Coborâţi-vă, sire, din nou privirea asupra chipului unui rege al râsului!

Păstrându-şi capul plecat, Polly observă că Berthold se ridicase. Părul şi barba lui erau pline de firimituri.

— Bine lucrat, spuse regele, înălţându-se mult deasupra lui Berthold.

— Maiestatea Voastră este prea bună, zise Berthold, dar tăcu brusc când Henric trecu pe lângă el, ca şi cum jonglerul nici nu vorbise.

— Şi cine este această graţioasă faţă?

Mâna plină de inele prinse bărbia lui Polly şi îi ridică cu blândeţe capul. Fata nu ştiu cui îi era adresată întrebarea, aşa că urmă exemplul lui Berthold şi-şi ţinu gura închisă. Regele o măsură din cap până-n picioare, atenţia lui concentrându-se în special asupra modului în care era umflată bluza ei.

„Nu-ţi pierde capul după tipul ăsta”, chicoti Nandru.

„Dacă îmi spune «micuţo», jur că îi trag un picior în «bijuterii»“, mârâi Polly în gând.

Desprinzându-şi până la urmă privirea de la sânii lui Polly, monarhul aruncă o privire în spate.

— Cromwell?

Un bărbat mătăhălos, care, în ciuda tuturor zorzoanelor nobile, semăna cu un vultur obez, se apropie din poziţia respectuoasă pe care o ocupa, cu un pas în spatele regelui.

— Fără îndoială, un membru nou al trupei lui Berthold, regele meu.

Apoi, Thomas Cromwell se întoarse spre Berthold.

— Ce spui, nebunule?

— Lady Poliasta s-a alăturat doar de curând călătoriei noastre de distracţie şi veselie, milord. A venit la noi din Orientul îndepărtat şi cunoaşte multe dintre trucurile şi distracţiile Orientului.

— Cred că aş vrea să aflu mai multe despre ele, spuse Henry, privirea lui odihnindu-se din nou pe bustul lui Polly.

„Ei bine, ştii că se spunea că profesiunea ta e cea mai veche din lume.”

„Dar e o meserie pe care nu mai am de gând să o practic”, replică Polly în gând, furioasă.

Regele îi dădu drumul la bărbie şi porni mai departe.

— Un argint, aş spune, pentru acest spectacol, Cromwell?

Contele de Essex căută în pungă şi îi aruncă o monedă lui Berthold. Când artistul o prinse şi se înclină, Cromwell se încruntă la el scurt, înainte să pornească pe urmele regelui. Imediat, întregul grup de nobili porni în direcţia casei.

— Vă arăt unde să vă faceţi tabăra, apoi unde puteţi să mâncaţi, le spuse căpitanul, care îşi ridicase pumnalul şi îl privea gânditor. Iar astă-seară vei fi foarte atent cu pumnalul pe care-l vei folosi, altfel te vei trezi jonglând cu vârful ascuţit al unei săgeţi.

Privind în continuare cu evlavie moneda care se odihnea în palma lui murdară, Berthold nici măcar nu auzi ameninţarea.

Braţul femeii era ars până la os şi pe acea parte a corpului pielea gâtului era plină de nişte băşici mari, din care curgea lichid. Camaradul ei îşi înfipse mâinile în ochii interiori ai călugăriţei şi creatura porni violent în abisul incolor. Femeia scoase un obiect plat din metal din punga de la curea, suspinând slab, şi apăsă obiectul pe arsurile de pe gât. Imediat oftă uşurată şi se relaxă, după care începu să-şi studieze mai atent braţul. După o clipă, îşi scoase brusc braţul dincolo de interiorul structurii sticloase a călugăriţei şi din el porni o dâră roşie care spintecă spaţiul incolor. Când îl trase înapoi, toată porţiunea arsă a braţului dispăruse, până la bicepşi.

Cei doi începură să discute apoi între ei, fără ca Tack să înţeleagă ceva. Dar îşi imagina că ei reprezentau un pericol mai mare pentru el decât Călătorul.

— Unde mă duceţi? se hazardă el să întrebe.

Bărbatul se încruntă la el.

— Cum te numeşti, primitivule?

— Tack.

— Ei bine, Tack, eu mă numesc Coptic, iar tovarăşa mea este Meelan. Şi acum, după aceste prezentări, vei rămâne tăcut până când unul dintre noi ţi se va adresa direct. Orice nesupunere va fi pedepsită sever.

Tack înclină din cap, fără să mai spună nimic.

Coptic şi Meelan se întoarseră la conversaţia lor, care evoluă rapid într-o ceartă în care Coptic avea câştig de cauză, se părea. O clipă mai târziu, realitatea apăru din nou în jurul lor. Cu o burniţă caldă acoperind suprafeţele călugăriţei, în jur se ivi o

masă verde subtropicală, sub un cer plumburiu, cu pădurea mai retrasă, într-o parte, şi un lac albastru, în cealaltă parte. În pădure, o vietate mare scoase un lătrat tunător şi asta păru să-l facă pe Coptic, care privea peisajul umed cu dezgust, să se decidă. Realitatea aceea dispăru din nou, când călugăriţa trecu iar în zona dintre spaţii. Apoi, după o secundă, o altă realitate îi luă locul.

Erau din nou lângă un lac, dar acum cerul avea o claritate de ametist, punctat doar de stelele de la apus şi de luna care se înălţa. Nu se vedea nici o pădure, ci doar o masă verde deasă, care acoperea pământul, sub scheletele negre ale unor copaci. Acest peisaj se întindea în umbră cât vedeai cu ochii, întrerupt doar din loc în loc de câte o stâncă. Masa verde se întindea şi pe o mare parte din suprafaţa lacului, sub forma unor frunze de nufăr uriaşe, punctate în centru de flori galbene înmugurite.

— Jos! comandă Coptic.

Tack nu ezită, se deplasă spre o gaură din structura călugăriţei şi sări la pământ. Se trezi imediat până la piept în vegetaţie şi simţi furnicături pe piele, când auzi o insectă strecurându-se pe lângă picioarele lui. Se uită spre lac şi văzu strălucirea reflectată a ochilor unor siluete mătăhăloase care se odihneau în apă. În clipa aceea, realiză că arma lui autoghidantă era probabil la o distanţă de un milion de ani în viitor.

Coptic şi Meelan coborâră împreună, apoi călugăriţa se înălţă plutind, ca o decoraţie de Crăciun uriaşă şi ciudată, înainte să dispară din acea lume.

— Mergi acolo, în faţa noastră! îi spuse Coptic lui Tack, făcând semn spre o stâncă.

Apoi se întoarse, o ridică pe Meelan şi porni după Tack, care croia o cărare prin frunziş. Aruncând o privire din nou în spate, spre apă, acum cu ochii obişnuiţi cu întunericul, Tack văzu că acele creaturi voluminoase semănau cu nişte rinoceri fără corn, care păşteau din abundenţa de plante de apă. Faptul că nu erau carnivori nu reprezenta un motiv de linişte, căci şi deinotheriumul pe care-l întâlniseră înainte fusese erbivor. Era clar că o dietă vegetariană nu reprezenta neapărat o garanţie pentru un temperament calm sau o fire paşnică.

— Uită-te pe unde mergi, spuse Coptic. Moeritherium sunt periculoşi doar dacă te aşezi între ei şi apă. Nu ne vor urmări aici.

„Moeritherium?”

Tack ar fi vrut să afle cum reuşiseră cei doi să înveţe atât de rapid limba lui, aşa de bine încât puteau rosti cu uşurinţă numele creaturilor preistorice. Ar mai fi vrut să ştie ce intenţii aveau cu el şi dacă va supravieţui. După scurt timp, ajunse la marginea vegetaţiei şi se căţără pe grupul de stânci acoperite de muşchi. Coptic îl urmă, o aşeză pe Meelan din nou pe picioare, apoi lăsă jos rucsacul pe care îl căra şi îl deschise. Tack observă că semăna cu al Călătorului şi deduse că acei oameni veneau din aceeaşi epocă cu acesta.

Coptic scoase sacul de dormit termic şi îl desfăşură pe o zonă netedă, acoperită cu o pătură groasă de muşchi verzi, întunecaţi. Meelan intră în sac, fără un cuvânt. O dată ce femeia se aşeză confortabil, Coptic apăsă pe tasta unui obiect oval ataşat la gâtul ei. Femeia oftă şi îşi pierdu brusc cunoştinţa. Coptic scoase o cutie din rucsac şi începu să se ocupe de rănile lui Meelan cu diversele articole din cutie. Tack îngenunche în apropiere şi îl privi pe bărbatul solid cum tăia ciotul braţului până ajunse la osul alb şi carnea însângerată. Închise cu o clemă mică o arteră care pulsa, după care izolă tot ciotul sub un bandaj pulverizat pe rană, care se transformă într-un înveliş alb, tare. Descoperi apoi celelalte arsuri, de grad mai mic, care urcau de la braţ la gât, tăindu-i hainele, şi acoperi acea zonă cu un alt strat din spray care dădu o culoare roz pielii. Mulţumit, în sfârşit, de munca lui, se lăsă pe spate pe călcâie şi se uită atent la ea.

Ce-l izbi pe Tack era faptul că bărbatul îl trata cu atâta dispreţ, încât în timpul întregii proceduri nu întorsese nici măcar o dată capul spre el. Dar, judecând după calităţile fizice ale lui Coptic, poate că avea dreptate. Tack se întoarse şi se uită spre răsăritul iminent.

Coptic se răsuci brusc, se ridică în picioare şi se apropie de Tack.

— Vino cu mine!

Porni în faţă spre o stâncă cristalină proeminentă, care se înălţa la doi metri deasupra capătului platoului pe care se aflau. Îl prinse pe Tack de un umăr şi-l ridică lângă el, aşa că acum erau amândoi în picioare în faţa suprafeţei sclipitoare. Coptic întinse mâna şi-şi apăsă palma pe suprafaţă, care căpătă imediat o transluciditate stranie. Ceva ca un labirint de tuburi,

un mecanism complex, ieşi din adâncurile stâncii şi păru a se uni cu mâna lui Coptic. Apoi o faţă deveni vizibilă în spatele acestui amalgam - o femeie cu chip similar cu al Călătorului şi al răpitorilor lui Tack. Ea vorbi, evident furioasă, în limba lor repezită.

Coptic se întoarse spre Tack.

— Ridică braţul!

Tack ascultă şi remarcă lăcomia din privirea femeii, la vederea benzii din jurul încheieturii lui. Riposta lui Coptic fu scurtă şi, la sfârşitul ei, acesta arătă spre locul în care era întinsă Meelan. Femeia din stâncă îşi înclină capul în semn de înţelegere, mai spuse ceva şi dispăru. Întors la foc, Coptic privi fix flăcările pentru o vreme, apoi aruncă o privire suspicioasă spre stâncă, înainte să vorbească.

— Cel pe care-l numeşti Călătorul i-a ucis pe Brayak şi pe Solenz, ceea ce reprezintă rezultatul inevitabil al unei întâlniri violente dintre un heliotan de valoarea lui şi nişte umbratani de categorie joasă, spuse el sec.

Tack rămase tăcut, căci încă nu primise permisiunea să vorbească. Ştia cine erau cei doi numiţi căci observase că din călugăriţa cu care veniseră acolo coborâseră iniţial patru oameni.

— Asta este legea naturii, continuă Coptic. Dar noi suntem umbratani de categorie înaltă şi vom învinge. Iar când Cowl îi va mătura pe heliotani de pe linia principală, noi vom călători la el, dincolo de Nod, ca să fim una cu noua rasă.

Cu cine vorbea de fapt acel om? se întrebă Tack. Impresia lui era că declama doctrina acceptată, având impresia că femeia din stâncă putea încă să asculte, cumva.

— Poţi vorbi, spuse Coptic, pe neaşteptate.

— Ce vrei de la mine? întrebă Tack.

Coptic înclină încet din cap.

— Noi am detectat numai călătoria unui heliotan prin interspaţiu, aşa că am vrut să sabotăm planurile acestuia. Dar acum te avem pe tine şi mijlocul de a afla lucruri pe care Cowl nu ni le-ar permite.

Făcu semn spre inelul din jurul încheieturii lui Tack şi continuă:

— Nu e nici o îndoială că heliotanii încearcă să-l asasineze pe Cowl. Dar nu vor reuşi, sunt de categorie prea mică, prin

comparaţie.
— Deci, ca şi Călătorul, vreţi, de fapt, numai torul.
— Ne permite să avem tori, când ne aduce la el, spuse Coptic, privindu-l lung. Din cel ce creşte în braţul tău şi despre care el nu ştie nimic, putem învăţa multe.
Deci, în ciuda doctrinei lor, nu exista mare încredere între Cowl şi umbratani.
— Ai spus că tu eşti umbratan, iar Călătorul este heliotan. Acestea sunt cele două facţiuni din viitor? Ce încercaţi să realizaţi?
— Acum nu vei mai vorbi, spuse Coptic.
Tack aprobă din cap şi se întoarse cu spatele, privind cum soarele ajungea, în sfârşit, la orizont.

Folosind facilitatea senzorului de scanare penetrantă, observatorul o urmări pe fată în interiorul casei, în bucătării, unde, prin haosul plin de aburi o observă satisfăcându-şi cu lăcomie apetitul. Artistul ambulant Berthold îşi stabilise tabăra pe una dintre pajiştile conacului, unde stăteau şi alţi servitori şi membri ai personalului diverşilor nobili. Observatorul o urmări acum pe fată cum ieşea din casă, unde ajută la ridicarea cortului care se întindea de pe o parte a căruţei şi sub care dormise ca un mort în noaptea precedentă. Un mort care dormise, totuşi, cu mâna pe arma automată de sub manta. După aceea, la insistenţele lui Berthold, Polly repetă numărul cu el.
— Te deranjează că fac eu asta, Meilor? întrebă Polly după ce Berthold - satisfăcut de modul în care ea îi arunca obiectele şi de salturile ridicole pe care le făcea în jurul lui, în timp ce el jongla - se duse să stea de vorbă cu bărbaţii din tabăra vecină.
— Nu prea, spuse Meilor, rânjind cu dinţii lui stricaţi.
Întinse mâinile şi îşi flutură degetele.
— Au înţepenit ca nişte iepuri morţi şi cineva care arată ca tine ar trebui să ne ajute să strângem mai mulţi bani.
— Dar nu o să rămân prea mult.
Meilor o privi cu gura căscată.
— Dar ce o să faci?
Observatorul ştia şi se întrebă cât avea Polly să spună din intenţiile ei. Probabil că simţea deja presiunea torului şi, pentru moment, îl împiedica să o tragă în jos, prin timp.
— Se pare că va trebui să fac o călătorie, răspunse Polly.

— Unde?

Fata nu ştia, nu avea cum să ştie şi observatorului îi fu milă de ea.

— Nu ştiu încă, îi spuse Polly lui Meilor, dar ştiu că astă-seară, când îl voi asista pe Berthold, va fi pentru ultima dată. Apoi voi porni mai departe.

— Oh!

Bătrânul părea sincer dezamăgit. Observatorul nevăzut presupuse că el îşi făcuse deja visuri despre o viaţă fără griji şi plină de plăcinte din fazan. Apoi, scanând mai departe, spre seară, căci nimic important nu mai părea să se întâmple, observatorul văzu grupul de vânătoare al regelui întorcându-se. Toţi acei bărbaţi îmbrăcaţi somptuos, pe caii lor cu cergi scumpe, un haos de câini care se agitau în jur, pe sub copitele stropite de noroi şi servitori mergând pe jos alături, trăgând după ei pari lungi, pe care se afla vânatul însângerat. Femeile ieşiră din casă pentru a-i întâmpina pe vânători şi pentru a-i felicita cu voci piţigăiate pentru succesele lor. Scena era luminoasă şi veselă, potrivită pentru timpul ei şi din fericire apreciată de Polly, indiferent de ceea ce avea să sufere în curând. Zâmbind, închis în cuşca vie din sticlă, observatorul o văzu pe Polly chicotind la apariţia lui Berthold îmbrăcat în costumul în carouri, cu clopoţei de argint şi pantofi ridicoli, cu vârfurile ridicate în sus. Nu era suficient. Niciodată nu putea fi suficient. Era ca şi cum ar fi privit un copil care zâmbea în vizuina unui urs.

După răsărit, moeritheriumii părăsiră lacul, ca să-şi croiască drum prin vegetaţia deasă din jur, mugind şi mormăind. Trecură prin apropierea taberei lor, dar singura reacţie la vederea celor trei oameni fu să se oprească, mestecând, şi să-i privească cu ochii lor apropiaţi, pentru ca apoi să plece mai departe. Imaginea creaturilor care molfăiau continuu îi aminti lui Tack de propria foame şi se întrebă dacă umbratanul avea să se deranjeze să-şi hrănească prizonierul.

— Este mâncare în rucsac, spuse Coptic mai târziu, abia după ce soarele ajunsese sus pe cer.

Bărbatul stătuse toată dimineaţa total nemişcat şi tăcut, în poziţie lotus, lângă Meelan.

— Şi aş vrea nişte cafea, continuă el. Dacă este ceva ce nu

ştii cum să foloseşti, ai permisiunea să mă întrebi cum funcţionează.

Fiind familiarizat cu conţinutul rucsacului Călătorului, Tack găsi mâncare şi cele necesare pentru cafea şi nu avu probleme în aprinderea cuptorului electric mic. Scoase un recipient de apă pliabil, îl deschise şi se ridică, aşteptând ascultător până ce Coptic se uită în direcţia lui.

— Du-te spuse Coptic, arătând iritat spre lac.

Tack se întoarse pe cărarea croită de turma de moeritherium. Când se aplecă, pe marginea apei, realiză că, dacă voia să evadeze, ar fi fost momentul potrivit, căci Coptic, deşi avea o viteză supraomenească, nu era pregătit, probabil, să o părăsească pe Meelan. Dar pentru ce să evadeze? Pentru o viaţă de singurătate, probabil foarte scurtă, în sălbăticia aceea preistorică? Căci nu ştia cum să cheme călugăriţa. După ce umplu recipientul, se întoarse la stâncă, unde Meelan se ridicase şi arăta mult înzdrăvenită.

Ignorând conversaţia lor murmurată, Tack umplu un ibric şi-l puse pe plită. Apoi, în timp ce îl privea, încercă să se lămurească. Deşi Călătorul resetase loialitatea lui Tack, bărbatul îi lăsase mai multă libertate de voinţă decât avusese vreodată. Atunci când lucrase pentru guvernul unionist, Tack nu avusese niciodată timpul sau dorinţa de a-şi analiza viaţa. Nu fusese altceva decât o maşină organică, dar acum primise o perspectivă mai largă. Acum voia cu adevărat să ştie mai multe despre lumea înconjurătoare, să participe pe deplin, să experimenteze şi să *simtă.* Pentru a-şi satisface acea aspiraţie neclară, trebuia să fie liber. Libertatea de programare şi de voinţa altora trebuia să fie acum ţelul lui suprem.

Băură toţi trei cafea şi mâncară o parte din proviziile din rucsac, ţinând în permanenţă sub observaţie înaintarea a trei bovine mari din apropiere. Acele creaturi ciudate semănau atât cu nişte boi, cât şi cu nişte cerbi, dar nu puteau fi identificate clar. Tack ştia că alături de Călător ar fi putut să-şi satisfacă curiozitatea, dar nu alături de actualii lui însoţitori. La terminarea mesei, Coptic îi ordonă lui Tack să pună totul la loc în rucsac şi apoi să-l pună în spate. Ca şi cu Călătorul, Tack trebuia să acţioneze ca un animal de povară, deşi impresia lui era că acel Călător îl privea mai puţin ca pe o fiară, în raport cu Coptic şi cu Meelan. La marginea lacului, călugăriţa apăru din

nou, ca răspuns al unei comenzi neauzite. Se urcară la bord, Coptic pilotând din nou construcţia biologică, şi intrară instantaneu în vidul acromatic.

La intrarea în sala de banchet călduroasă şi zgomotoasă, Polly simţi greaţă la valul de putoare umană care o lovi. Privind în jur, îşi spuse că nu mai văzuse niciodată atât de multe probleme de piele adunate într-un loc. Era un aspect pe care nici una dintre dramele şi piesele interactive istorice nu îl redase exact.

„Dumnezeule, ce urâţi sunt!”

„Atinşi de variolă, cei mai mulţi dintre ei. În această perioadă nu există vaccinul. Ceea ce vezi aici sunt cei câţiva care au supravieţuit până la maturitate. Probabil că de aceea te consideră Berthold o comoară. Eşti o rară frumuseţe fără semne. Dar Berthold nu te cunoaşte aşa cum te cunosc eu.”

— Aduceţi-l pe jongler! strigă tunător regele.

— Să începem, şopti Berthold, întorcându-se spre Polly, cu clopoţeii de la pălărie sunând.

Apoi făcu o roată pe spaţiul liber dintre mese, sărind în picioare, cu un salt peste cap. Regele aruncă un picior de pui, care ricoşă din faţa lui Berthold. Cu un hohot tumultuos, alte bucăţi de mâncare fură aruncate spre el, din toate direcţiile. Berthold se feri cu îndemânare de ele, apoi ridică mâinile în sus.

— Gata! Ajunge, vă spun, preabuni domni! Vreţi să mă îngropaţi în generozitatea voastră?

Spre amuzamentul general, ploaia de mâncare se opri. Berthold păşi spre o masă şi luă un pocal, o bucată de pâine şi un picior de pui.

— Un public bun, în seara asta, spuse Meilor, din spatele lui Polly.

Fata se întoarse şi se uită lung la el, întrebându-se dacă nu cumva era nebun. Dintr-o dată, simţi o poftă copleşitoare de o ţigară - în altă parte.

— Şi acum, permiteţi-mi să v-o prezint pe frumoasa mea asistentă: prinţesa Orientului îndepărtat, lady Poliasta!

Polly merse în direcţia fluierăturilor şi a strigătelor de: „Scoate-ţi bluza!”.

Şi nu strigau doar bărbaţii. Urmând instrucţiunile anterioare ale lui Berthold, Polly se înclină adânc spre fiecare masă, ţinând

întins în lateral un sac ce conţinea diverse articole pe care acrobatul avea să le folosească în numărul lui şi în care ea trebuia să culeagă apoi monedele aruncate pe jos.

— Daţi-mi voie să încep cu o simplă demonstraţie a artei jongleriei!

Berthold puse în mişcare cele trei obiecte pe care le avea deja. Îndemânarea lui era atât de evidentă, încât făcu zgomotul asurzitor din jur să se calmeze puţin.

— Dar un astfel de talent nu este uşor de căpătat. A trebuit să călătoresc până pe tărâmurile îndepărtate ale Orientului, unde am găsit-o pe încântătoarea mea prinţesă de aici. Şi acolo am învăţat acest meşteşug, de la maestrul meu vrăjitor, marele Profundo!

În clipa aceea, Berthold călcă pe nişte oase de fazan şi alunecă pe ele. Piciorul de pui îi căzu în cap, bucata de pâine se rostogoli pe jos, dar pocalul căzu exact în mâna lui. Se prefăcu că bea din el.

— Maestrul meu, Profundo, îmi spunea întotdeauna: „Ai grijă unde calci!”.

Acest comentariu fu aproape acoperit de hohotele de râs. Câteva monede căzură cu zgomot pe podea şi Polly începu să le adune, aşa cum i se spusese. Şi continuară la fel. Mulţimii îi plăcu mai ales numărul obscen de jonglerie cu falusuri din lemn pictat, în special atunci când prinse unul în gură. Numărul cu cuţitul îl scurtă, pentru că oamenii se opriseră de data aceasta din râs şi începuseră să-l privească îngrijoraţi. Spectacolul se încheie cu jonglarea cu şapte articole total diferite, printre care şi un peşte, care până la urmă ajunse să i se lipească de faţă, înainte ca obiectele celelalte să cadă peste capul lui. La sfârşit, Berthold şi Polly fură chemaţi de rege.

Henric al VIII-lea era roşu la faţă şi în mod clar, prea ameţit ca să mai vadă ori să mai vorbească limpede, aşa că Thomas Cromwell, care se aplecă spre el, începu să-i transmită vorbele:

— Regele îl felicită pe Berthold pentru spectacolul lui talentat şi distractiv...

Regele arătă semne de mânie şi Polly presupuse că Cromwell nu reda sentimentele regale prea precis.

— Regele vrea ca Berthold să accepte această pungă...

Cromwell ridică o pungă cu bani şi i-o aruncă lui Polly, care o prinse ca un expert în sacul ei deschis şi apoi făcu o plecăciune.

— Regele vrea acum să se retragă.

Era evident că aceea nu era dorinţa exactă a lui Henric, pentru că el continua să-i arunce lui Polly o privire care ar fi trebuit cenzurată. Apoi, Cromwell îl ajută pe regele Henric să se ridice în picioare şi îl conduse în pat.

După plecarea regelui, petrecerea se încheie rapid, împrăştiindu-se în câteva dintre corturile de afară, pentru cei care voiau să continue.

— Dumnezeule! exclamă Berthold, numărând banii adunaţi şi măsurând din ochi sacul cu resturi de mâncare adunate de Meilor de pe mese. Am putea pleca chiar acum şi am avea cu ce trăi un an sau chiar mai mult!

— Dar nu vom face asta, insistă Meilor.

— Cel mult încă două seri, replică Berthold. După aceea vor începe să-şi piardă interesul.

Culese o halbă de pe o masă din apropiere şi luă o înghiţitură zdravănă din conţinutul acesteia.

Între straturile de negru şi cenuşiu, ceva începu să devină vizibil, sclipind ca sideful şi producând nuanţe de curcubeu la marginea vizibilului.

— *Fistik*! spuse tăios Meelan, acum mult înzdrăvenită.

Acest cuvânt fiind unul pe care-l identificase cu o înjurătură, Tack se uită mai atent ca să vadă ce o înfuriase. Lucrul se extinse ca o linie între cele două suprafeţe, întinzându-se în ambele direcţii spre dimensiuni îndepărtate, dincolo de care Tack putea să-şi concentreze privirea uşor, fără senzaţia că îi va exploda creierul. Din când în când, obiectul se apropia suficient de mult ca să capete substanţă - singurul obiect solid din acel loc, dincolo de interiorul călugăriţei. În timp ce se uita la el, Tack simţea o frustrare crescândă la gândul că nu putea să întrebe nimic. Dar timpul petrecut cu privirea în acea infinitate ofilită îşi spuse cuvântul, căci vederea i se împăienjeni şi oboseala îl cotropi ca o mantie grea. Adormi, iar când se trezi parţial mai târziu, o văzu pe Meelan introducându-şi braţul rămas în unul din ochii călugăriţei. Între timp, Coptic se retrase şi se întoarse cu spatele, cu ochii deveniţi dintr-o dată de un negru închis.

Apoi, în apropiere apăru o mulţime pestriţă, care petrecea şi arunca mâncare într-un bărbat ce jongla cu ceasuri… Iar Tack, cu logica nesănătoasă a visului, colecta ametistele sparte în

care se transformaseră ceasurile scăpate. Totul era acum colorat şi acea culoare căpătă mirosul nisipului încins, apoi o cizmă se înfipse în coastele lui Tack, făcându-l să se rostogolească şi să se trezească brutal, la căderea pe acel nisip.

Coptic râse spart, căzând şi el lângă Tack, dar amuzamentul lui era copleşit de oboseală. Meelan părea şi ea obosită, ochii ei fiind la fel de negri ca ai partenerului său. Întins pe nisip, Tack observă călugăriţa dispărând, strângându-se ca şi cum ar fi fost văzută din lateral. Se ridică, luă rucsacul care căzuse lângă el şi icni din cauza arşiţei neaşteptate.

Se aflau din nou pe un mal, numai că de data aceasta era malul mării. Pe mal erau răspândite carapace de ţestoase, movile de alge murdărite de muşte şi, în apropiere, rămăşiţele deshidratate ale unui rechin, din care ciuguleau păsări care semănau cu vulturi în miniatură. În spatele ţărmului se întindea o pădure de conifere cu copaci gigantici. Dintre copaci se auzea o larmă constantă, unele sunete fiind identificabile, dar majoritatea extrem de ciudate. Cântecul păsărilor era mai aspru aici şi avea o notă furioasă. Din când în când, se auzea un ţipăt de bufniţă în crescendo şi, undeva, un mormăit sonor se văicărea de larma constantă.

— În ce epocă suntem? întrebă Tack, uitând de sine.

Mâna uriaşă a lui Coptic îl izbi tare în tâmplă, doborându-l la pământ, cu steluţe sclipind în spatele ochilor.

— Ţi-am dat eu voie să vorbeşti? şuieră solidul bărbat. Tack nu mai spuse nimic, aşteptând bătaia inevitabilă.

Dar Coptic nu era dornic să ducă lucrurile mai departe şi se întoarse spre Meelan, care studia un dispozitiv din mână. După o clipă, ea bolborosi ceva neînţeles şi făcu un semn dezgustat spre pădure. Coptic scuipă o replică scurtă şi arătă spre mare, iar Meelan aprobă din cap. Conversaţia continuă, în timp ce amândoi cercetau aparatul şi, în final, Coptic se întoarse spre Tack.

— Noi trebuie să ne odihnim aici şi să ne refacem. *Tu* vei merge pe acolo, spuse el, arătând spre plajă. Peste vreo trei kilometri vei da de un estuar. Mergi în lungul lui până găseşti apă proaspătă.

Coptic luă rucsacul şi se aplecă să-l deschidă. După ce goli cea mai mare parte a conţinutului lui, îi întinse recipientul de apă pliabil lui Tack. Acesta rămase pe loc pentru o clipă, ca să

se uite cum bărbatul asambla ceva ce, oricât de futuristic era, putea fi identificat cu o undiţă. Nu văzu mai mult de atât, deoarece Coptic se încruntă la el şi îi făcu semn să plece.

Când ajunse la rechinul deshidratat, Tack se aştepta ca vulturii în miniatură să-şi ia zborul, dar păsările îl ignorară, ciocurile lor scoţând nişte sunete metalice. Printre carapacele goale de ţestoase văzu oase şi cranii cu cioc ale reptilelor şi observă că toate carapacele fuseseră sparte, purtând pe ele urmele unor dinţi mari. Se apropie de pădure, privind nervos marea şi întrebându-se ce fel de creatură de acolo avea maxilarele atât de puternice încât să crape carapacea unei ţestoase ca pe un pai. Poate că dinozaurii de care vorbise Călătorul? I se părea puţin probabil, căci nu vedea cum ar fi putut cei doi răpitori ai lui să parcurgă atât de repede o distanţă prin timp pentru care Călătorul spusese că erau necesare mai multe transferuri. Era probabil ca epoca în care se afla să fie cu zece sau douăzeci de milioane de ani înainte de cea a deinotheriumului, ceea ce însemna cam cu patruzeci de milioane de ani înainte de perioada lui Tack. Se cutremură la acel gând, în ciuda căldurii de afară.

Când coti pe plajă, cei doi răpitori ai lui Tack dispărură din câmpul lui vizual. Tack realiză că intra în gura largă a unui estuar, al cărui mal îndepărtat putea să-l vadă acum. Estimă că mersese puţin peste un kilometru. Pădurea din dreapta conţinea acum copaci cu frunze căzătoare şi scoarţă albă, plini de frunze de toamnă şi fructe translucide. Sub unul dintre aceşti copaci, observă două animale care semănau cu nişte pisici, dar care se dondăneau pe fructele căzute. Grăbi pasul, nevrând să descopere dacă nu cumva erau omnivore. După câteva sute de paşi, auzi ciorovăiala lor crescând în intensitate şi apoi încetând brusc. Aruncă o privire în spate şi văzu un coşmar ieşind pe plajă. Înţelese de ce felinele nu vruseseră să mai atragă atenţia.

Frica îşi strânse ghearele plumburii în jurul stomacului său.

Capitolul 7

Călător Thote:

Încercarea de scoatere a torilor celor doi vânători ruşi, care rămăseseră împreună printr-o serie de salturi în timp, a fost un eşec, care a dus la moartea ambilor oameni şi a Călătorului Zoul, când am încercat să-i transplantăm unul dintre tori. Se pare că aceste maşini organice ale timpului se codează genetic, după gazdele lor. Zoul a fost tras înapoi de schimbul următor, dar reţeaua de energie temporală creată de tor în el nu s-a potrivit cu fizionomia lui, iar ce a ajuns la navă a murit, din fericire, foarte repede. Trebuie să-i prindem pe purtătorii de tor mai devreme în timpul călătoriei lor, înainte ca salturile să se accelereze, pentru a avea timp să ne îndeplinim sarcina. Şansele noastre de a reuşi asta sunt destul de mari, căci în fiecare zi sunt detectaţi din ce în ce mai mulţi purtători de tor.

Avea piele de leopard şi era uriaş. Comparându-l cu copacii dintre care tocmai ieşise, Tack estimă că avea aproape doi metri în dreptul umerilor şi o lungime de cinci metri. Deşi arăta mai mult ca un câine, avea mişcări de felină, supleţea fiind stingherită numai de greutatea lui uriaşă. Dar această creatură era faţă de un câine de companie ceea ce marea balenă albă era faţă de un peştişor de acvariu. Şi nici un animal nu ar fi trebuit să aibă fălci de o asemenea dimensiune. Păreau anormal de disproporţionate, ca ale unui lup din desenele animate.

Tack se gândi să continue să meargă, în speranţa că animalul nu avea să-l observe. În definitiv, el nu ar fi reprezentat decât o gustare pentru acesta. Dar creatura îşi roti capul uriaş spre el, se opri o clipă şi apoi începu să înainteze în salturi. Tack se răsuci şi o luă la fugă, cât putea de repede.

Nisipul îi îngreuna înaintarea, aşa că o luă pe pământul mai tare de la marginea pădurii. Aruncând o privire în umbrele pădurii, se gândi să se îndrepte spre unul dintre pomii fructiferi, în care părea uşor de urcat. Dar animalul din spatele lui era suficient de mare ca să-şi poată întinde fălcile până la cele mai înalte crengi, şi suficient de masiv ca să doboare un copac. Transpira prin toţi porii, iar sudoarea îi uda hainele zdrenţuite şi îi picura în ochi. În arşiţa aceea nu putea păstra acel ritm decât

pentru câţiva kilometri, dar nu ar mai fi avut energie şi pentru altceva, oricum nu ca să se apere.

Estuarul din apropiere se îngusta acum şi Tack se gândi să o ia spre apă, însă observă că acele păsări de apă care pluteau erau, de fapt, aripioare dorsale. Deci, nici în partea aceea nu era nici o scăpare. Pădurea era acum formată mai mult din copaci cu frunze căzătoare, dar aceştia erau prea mici. Aruncă o privire spre urmăritorul lui şi văzu că animalul nu părea prea grăbit să-l prindă. Continua să sară, ca un câine uriaş, ca şi cum ar fi fost prea leneş să mărească viteza. Cu toate acestea, salturile lui lungi micşorau distanţa dintre ei.

„Continuă să alergi ca acum şi, când o să-ţi spun eu, să coteşti imediat în pădure.”

— Călătorule!

Nu primi nici un răspuns, dar Tack se înveseli brusc. Călătorul nu numai că avea armamentul necesar ca să doboare monstrul, dar el avea şi să-l ia din nou în primire, iar Tack era sigur că şansele sale de supravieţuire alături de Călător erau mai mari decât alături de actualii săi însoţitori.

Animalul era acum atât de aproape, încât Tack văzu o limbă roşie atârnând din gura căscată, printre nişte dinţi mari cât nişte obuze de tun. Ochii mari, injectaţi de sânge, îl priveau rece. Cea mai mare grozăvie i se părea faptul că, dacă animalul îl prindea, nu ar fi reprezentat pentru acesta decât o masă rapidă şi atât. Ar fi fost ucis fără mânie şi ură, şi fără nici un alt scop decât acela de a potoli o foame ce reapărea mereu.

Auzea tropăitul regulat al labelor mari şi plate pe nisip. Deşi nu avea gheare, acest lucru era compensat pe deplin de numărul de colţi din gura uriaşă.

Acum”.

Tack coti imediat, aruncându-se printre copaci. Fiara coti după el, doborând un pin şi provocând un duş de conuri, crengi şi ace. Mina lui, aşa cum stătea, cu botul ridicat, părea să exprime interesul. Urmărirea devenise, în sfârşit, interesantă.

„Mai la stânga.”

Tack schimbă din nou direcţia.

„Ajunge! Peste o clipă, vei vedea în faţa ta un copac mare. Caţără-te cât de repede poţi. Nu vreau să fiu nevoit să trag în prietenul nostru andrewsarchus, căci umbratanii ar detecta impulsul de energie.”

Tack observă după scurt timp copacul şi încetini, ca să calculeze cum să urce în el. Atunci, un mârâit puternic în spatele lui îl făcu să accelereze din nou. Atinse copacul cu piciorul drept, alergă aproape vertical pe el câţiva paşi, după care se agăţă de ramurile aflate la îndemână şi se trase mai sus. Sub picioare văzu în treacăt un spate larg şi plin de păr, trecând ca un tren expres. Se trase şi mai sus şi văzu cum monstrul cotea brusc în lateral, izbindu-se de un trunchi de pin. Copacul trosni şi căzu la pământ, ca o cravaşă. Creatura se întoarse, aruncând în sus resturi de pe solul pădurii. Se lansă spre Tack, ghearele ei masive rupând scoarţa copacului, în timp ce capul zdrobea crengile mai joase. Gura i se deschise ca un puţ roşu sclipitor, apoi fălcile uriaşe se închiseră fulgerător, peste ciotul de pe care tocmai plecase piciorul lui Tack. Animalul se lăsă să alunece la pământ, mârâind exasperat.

— Se pare că nu pot să te scap din vedere, fără să intri în vreun pericol mortal, spuse Călătorul.

Tack ridică privirea spre bărbatul care stătea întins confortabil pe o creangă largă, cu picioarele strânse în jurul trunchiului copacului.

— Ce ai spus că era chestia aceea? întrebă Tack, gâfâind şi continuând să urce, până ce ajunse mai sus decât Călătorul.

— Un andrewsarchus. Tocmai ai scăpat de cel mai mare mamifer carnivor care a cutreierat vreodată Pământul. Nu te simţi norocos?

Tack se uită în jos, la monstrul care stătea ca un câine la baza copacului, cu capul lăsat într-o parte, ca să îi observe.

— Oh, îmi vin în minte şi moduri mai plăcute de a-ţi petrece timpul.

Tack tăcu brusc, amintindu-şi că toleranţa Călătorului faţă de el era doar puţin mai mare decât a lui Coptic. Totuşi, Călătorul părea neperturbat. Ochii lui erau morţi şi avea o expresie obosită, ca urmare a călătoriei vorpale, dar în rest, părea destul de relaxat.

— Poţi chema călugăriţa aici sus? întrebă Tack, plin de speranţă.

— Şi de ce aş face asta?

Tack făcu semn spre andrewsarchus.

— Ca să scăpăm de el şi de cei doi umbratani nebuni, şi să ne continuăm călătoria.

— Ah, ai început să înveţi. Cu toate acestea, uneori planul trebuie să poată fi schimbat, în funcţie de circumstanţe.

Călătorul se opri ca să se uite la un instrument sprijinit de stomac.

— Ştii, sosind într-un astfel de timp şi observând dovezi ale mesei servite de animale carnivore în lungul întregii plaje, un călător experimentat trebuie în primul rând să găsească un copac, pentru refugiu. O astfel de precauţie este foarte îndreptăţită şi, totuşi, Meelan şi Coptic nu s-au obosit să o facă, ceea ce este un semn al aroganţei şi prostiei lor inerente. Un alt semn este faptul că nici unul dintre ei nu s-a obosit să scaneze hardware-ul din capul tău.

Andrewsarchus-ul, tot mai plictisit să stea să aştepte, se ridicase şi acum se învârtea pe sub ei. Chiar dacă se aflau la mulţi metri deasupra lui, dacă acea călugăriţă nu putea fi chemată acolo, sus, atunci, la un moment dat, trebuia să coboare. Lui Tack, asta nu i se părea o invitaţie prea atrăgătoare.

— Ce ar fi găsit în capul meu? întrebă el.

— Haide să-ţi explic aşa, zise Călătorul. Indiferent unde sau când te-ai afla, *eu* voi reuşi întotdeauna să te găsesc. Deşi s-ar putea să nu am energia suficientă să ajung la tine.

— Mi-ai pus un dispozitiv de urmărire în cap.

— Eu nu i-aş spune chiar aşa. Dar, în principiu, este adevărat.

— Şi acum, dacă m-ai găsit, nu ar trebui să ne continuăm călătoria spre Sauros?

— Nu, şi asta din cauza acelor planuri ce trebuie schimbate, de care am vorbit mai devreme. Şi acum, povesteşte-mi în detaliu ce s-a întâmplat, de când te-am văzut ultima dată.

Tack îi vorbi despre călătoriile scurte şi despre comunicaţia ciudată cu femeia din stâncă.

— Iveronica: conducătorul celulei umbratane care ne stă de prea mult timp ca un ghimpe în coastă, îl informă Călătorul. Se pare că ei nu urmăresc nici un plan coerent, aşa că nu sunt previzibili. Nu am reuşit niciodată să prevedem când vor lovi şi nici să le localizăm baza. Ostilitatea ei demonstrează clar că nu are deplină încredere în Coptic şi în Meelan şi că aceştia încă nu au fost acceptaţi total. Se pare că celor doi nu li s-a permis niciodată accesul pe acea bază, dar acum tu eşti biletul lor de intrare acolo.

— Pari să ştii multe despre asta, observă Tack.

Călătorul îi arătă ecranul instrumentului pe care-l ţinea şi Tack o văzu din nou pe acea femeie pe care o văzuse mai devreme.

— Vezi ceea ce văd eu, spuse Tack.

— Văd o înregistrare a ceea ce vezi tu şi chiar acum făceam asta.

Tack se holbă la el şi ghici ce urma.

— Iveronica le-a asigurat lui Coptic şi lui Meelan alimentarea cu energia necesară ca să se poată întoarce la baza umbratană. Am evaluat şansa apărută şi voi continua să vă urmăresc, alimentându-mă parazit din aceeaşi sursă.

— Dar nu poţi să-i urmăreşti, decât dacă sunt şi *eu* cu ei? întrebă Tack.

Călătorul ridică din umeri.

— Dacă evadezi, Iveronica ar putea afla asta şi să le taie acea alimentare. Rămâi cu ei.

Tack avu senzaţia că andrewsarchus-ul exprima tot ce ar fi vrut să spună el, când se apropie de trunchiul copacului, îşi ridică un picior şi revărsă o cascadă asupra acestuia, înainte să se îndepărteze, în salturi.

— Nu trebuie să ne părăseşti, o imploră Berthold pe Polly, după ce luă încă o gură din a doua carafă cu bere tare şi îşi şterse barba plină de spumă cu mâneca murdară.

Nici măcar nu se obosise să-şi schimbe costumul de jongler, care acum mirosea puternic a sudoare stătută şi a grăsime de pui, o combinaţie nu prea atrăgătoare.

— Aşa cum ţi-am spus deja, nu am de ales. Nu pot să-ţi explic de ce, Berthold, şi nici nu sunt sigură că e nevoie să-ţi explic.

Pe faţa bărbatului trecu o undă de mânie, ceea ce se întâmplase de mai multe ori, de când Meilor îi spusese veştile rele, înainte să se prăbuşească într-un somn de beţiv.

— Gândeşte-te la bani! La mâncarea excelentă pe care o primim!

Banii nu însemnau nimic pentru ea, dar Polly se gândea din ce în ce mai mult la sacul plin cu pâine, plăcinte şi mere zbârcite, căci o energie nedefinită străbătea acum corpul ca o reţea, pornind de la solz şi agăţându-se de locuri imposibil de localizat din interior, de unde se încorda puternic. Ştia că trebuia, în curând, să călătorească din nou prin timp.

Deocamdată încă mai avea de ales când să se întâmple asta, dar dacă mai aştepta mult, acea alegere nu avea să se mai afle la dispoziţia ei. Sperase că Berthold va bea până va leşina, aşa încât să poată pleca pe furiş, cu tot cu sacul cu merinde. Dar el trecuse de faza de tristeţe şi oboseală a beţiei şi acum devenea din ce în ce mai insistent şi excitat.

— Trebuie să rămâi! repetă el, apropiindu-se cu un mers clătinat şi prinzând-o de braţ.

Ochii lui se încruntau sângerii în lumina de lampă ce venea de la un cort din apropiere.

Polly clătină din cap. Dar, dintr-o dată, asta fu prea mult pentru Berthold, căci puse jos halba şi o prinse de amândouă braţele.

— Milady Poliasta.

O lipi cu spatele de o căruţă, apropiindu-şi faţa de a ei. Polly întoarse capul într-o parte, ca să evite gura ce mirosea ca şi cum limba lui ar fi murit şi ar fi putrezit înăuntru. Nedescurajat, bărbatul începu să caute în interiorul mantalei ei, mai întâi mângâindu-i sânii şi apoi încercând să ajungă cu mâna între picioarele ei. Când hainele fetei îl învinseră, încercă să le rupă.

— Ei bine, *asta* nu prea o să mă convingă să stau cu tine, zise Polly.

— Mă voi căsători cu tine. Vei fi soţia şi însoţitoarea mea exotică. Împreună vom traversa ţara şi oamenii se vor minuna de frumuseţea ta şi de talentul meu!

Polly primise şi oferte mai rele de-atât. Dar şi mai bune. De fapt, nu avea nevoie să se gândească prea mult, căci ştia că, oricum, nu avea de ales. Îşi legănă şoldurile mai aproape de mâna lui, ca pentru a-l încuraja, şi apoi îşi ridică brusc genunchiul.

Încovoiat de la mijloc, Berthold se retrase împleticit, ţinându-se de vintre cu mâinile, şi scoase un sunet ca de raţă turtită de un tăvălug. Se prăbuşi într-o parte, stând la fel de încovrigat. Lucrurile spuse de el, printre gemetele agonizante, erau o revelaţie pentru Polly. Nu ştia că acele cuvinte aveau o atât de lungă *istorie.* Intră rapid sub coviltirul căruţei şi înhăţă sacul cu merinde de lângă sforăitorul Meilor. Ieşind afară din nou, văzu că Berthold era acum în genunchi, cu faţa coborâtă spre pământ, ţinându-se de testicule.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec acum, spuse Polly încet, după

care se întoarse şi se depărtă în noapte.
Iarba era deja acoperită de brumă şi respiraţia ei plutea ca o ceaţă în aer. În scurt timp, ajunse la nişte copaci şi se întoarse să se uite în spate. Casa de vânătoare a regelui arăta caldă şi primitoare, cu lumini la ferestre şi fum ieşind din coşuri, la fel tabăra din faţa ei, unde petrecerea dezlănţuită nu dădea semne să se oprească.
„E timpul să pleci... să pleci în timp.”
— Întotdeauna am fost de părere că eşti plin de spirit, i se adresă ea lui Nandru, cu voce tare. Sau alt cuvânt aveam în minte?
— Poliasta!
Berthold...
— La naiba! scrâşni fata. Nu ştie când să renunţe? *„Sunt sigur că e plin de ardoare.”*
— Taci din gură, Nandru! mârâi ea.
Polly se concentră să micşoreze controlul acelei tensiuni interne generate de solz şi simţi o smucitură spre inefabil.
— Polly! Frumoasa mea Polly! făcu Berthold, gâfâind. Trebuie să bem împreună şi să cinstim unirea noastră!
Berthold se apropia clătinându-se, strângând în mâna dreaptă o halbă cu bere, dar Polly nu reuşi să plece în acel moment. Scoase automatul ascuns mai devreme în buzunarul mantalei.
— Nu te apropia mai mult, Berthold! îl avertiză ea.
Omul care trăsese în ea în timpul celui de-al doilea război mondial nu fusese adus prin timp cu ea, dar el se aflase la cel puţin zece paşi de ea. Dar ucigaşul din timpul ei, Tack, fusese mult mai aproape.
— Opreşte-te!
Berthold o ignoră, neavând cum să-şi dea seama că ea îndreptă o armă spre el. Polly ţinti într-o parte şi apăsă pe trăgaci, iar soarta fu de partea ei de data aceea. Glonţul trecu mai aproape de el decât se aşteptase şi îi zdrobi halba cu bere. Berthold, dezechilibrat, se poticni şi căzu pe spate. Dar acea poziţie umilitoare era încă şi mai incitantă, iar Polly o luă la fugă.
— Polly! se auzi ecoul strigătului lui, care apoi se pierdu în ceaţă.
Înaintând prin întunericul îngheţat, Polly băgă arma în buzunar şi strânse tare sacul cu mâncare. Când solzul o trase

printr-un abis fără dimensiuni, se uită în jos la ruliul unei mări imposibile, în toate nuanţele de nonculori. Mintea ei se încordă până la punctul de rupere, încercând să înţeleagă şi altceva în afară de evoluţia sa naturală. Respiraţia ţâşni din ea cu un geamăt, apoi se trezi că nu mai inspira. De data aceasta exista şi o senzaţie de mişcare, de călătorie efectivă, în locul abisului scurt şi negru prin care trecuse înainte. Trebuia să se termine curând, cât mai curând... dar continuă parcă la nesfârşit şi Polly descoperi cât era de groaznic să fii asfixiat. Şi chiar şi lumea aceea întunecată dispăru, când fata leşină.

Luând recipientul de apă din locul în care îl abandonase, Tack se îndreptă spre afluentul spre care îl îndrumase Călătorul. Conform instrumentelor Călătorului, andrewsarchus-ul era acum de cealaltă parte a estuarului. Tack era hotărât ca, atunci când avea să-şi obţină în sfârşit libertatea, să deţină o grămadă din tehnologia pe care o foloseau acei străini.

Ajungând în cele din urmă la pârâu, întinse recipientul şi-l umplu, apoi porni înapoi pe plajă, cât putea de repede. Era plecat deja de mai mult timp decât ar fi trebuit şi, deşi avea o explicaţie plauzibilă - şi anume, că se căţărase într-un copac, ca să-şi salveze viaţa -, se întreba dacă umbratanul avea să-i dea timp să explice. Înainta transpirat, cărând recipientul greu, când îl văzu pe Coptic alergând pe plajă spre el, cu arma scoasă.

— Ai stat prea mult, zise Coptic. Pune jos recipientul de apă.

Tack îl strânse şi mai tare în mână, ştiind că acela era singurul lucru care poate avea să-l oprească pe Coptic să atace. Dar Coptic păşi în faţă şi îl plesni cu dosul palmei. Lovitura îl aruncă pe Tack în aer, de unde căzu atât de tare, încât fu sigur că îşi rupsese gâtul. Căzu cu zgomot pe spate, în nisip, ameţit, şi apoi, revenindu-şi, văzu că uriaşul reuşise cumva să salveze recipientul ca să nu se verse.

— Cred că nu mi-ai ascultat ordinul, spuse Coptic, reglându-şi comenzile armei. Acum, spune-mi de ce, sau o să-ţi tai membrele, lăsându-ţi numai braţul de care avem nevoie.

— O să mor din cauza şocului, îngăimă Tack, târându-se în spate.

— Nu e adevărat. Putem să te menţinem în viaţă în aceste condiţii şi nu vei mai fi o povară pentru noi, legat în interiorul călugăriţei. Odată ajunşi la Pig City, îţi putem amputa braţul, ca să-l păstrăm într-un rezervor cu substanţe nutritive, iar de restul

ne putem dispensa.

Tack se uită înnebunit în jur, încercând să găsească un mod de a ieşi din acea situaţie. Şi îl găsi. Arătă spre plajă şi spuse:

— Uite urmele lăsate de el. Se văd acolo.

Coptic ridică privirea spre plajă, cu o expresie iritată şi plictisită, apoi îşi schimbă brusc părerea.

— Rămâi pe loc! zise el şi plecă să verifice urma lăsată de andrewsarchus.

Se întoarse după câteva clipe.

— Ridică-te!

Tack se supuse.

— Ia recipientul cu apă şi mergi!

Păşind în faţa lui Coptic, Tack era perfect conştient că, deşi amputarea multiplă nu mai era iminentă, puteau exista alte pedepse ulterioare pentru nesupunere.

După scurt timp, ajunseră înapoi la tabără, unde o găsiră pe Meelan stând pe vine lângă un foc, deasupra căruia învârtea un peşte mare. După un schimb rapid de cuvinte cu Coptic, femeia se ridică şi păşi în faţă, privind în susul şi-n josul plajei. Apoi scoase un instrument similar cu cel folosit de Călător. Tack aşeză recipientul cu apă lângă foc şi, când Meelan se întoarse în poziţia precedentă, presupuse că andrewsarchus-ul nu reprezenta pentru moment un pericol pentru ei.

După ce Meelan şi Coptic se săturară cu peştele prăjit, îi permiseră lui Tack să mănânce resturile. Peştele fusese atât de mare, încât Tack găsi suficientă carne rămasă pe oase şi în interiorul capului blindat, pe care reuşi să-l crape cu o piatră. În timp ce Tack mânca creierul parţial fript, Coptic îşi despături sacul de dormit şi se întinse peste el, în timp ce Meelan se învârtea încoace şi-ncolo, fiind atentă şi la Tack, dar mai ales la instrumentul pe care îl ţinea în mână. Coptic adormi într-o clipă, sforăind încet. Simţindu-se revigorat datorită stomacului plin, Tack se ridică şi se duse pe ţărm, unde începu să se plimbe într-o parte şi-n cealaltă, pe o porţiune de plajă în care putea fi văzut de Meelan.

În afară de resturile rămase pe locul unde se ospătase andrewsarchus-ul, de rămăşiţele rechinului şi de grămezile de alge, văzu şi alte lucruri, care îi confirmară cât de departe de casă era. Se vedeau cochilii de midii verzi, asemănătoare cu coarnele desfăcute ale unei capre, cochilii de scoici de mărimea

unor farfurii şi o multitudine de cochilii în spirală, decorate cu modele matematice Mandelbrot, în culori esenţiale. Găsi un dinte de rechin cât palma şi îl băgă în buzunar, cu gândul că reprezenta un înlocuitor potrivit pentru cuţitul pe care i-l luase Meelan - deşi se îndoia că ar fi avut vreo şansă, dacă îl folosea împotriva ei.

— În bancurile de nisip sunt îngropate scoici bivalve. Ele vor servi ca momeală.

Tack se întoarse fulgerător şi o văzu pe Meelan stând chiar lângă el. Văzând-o acum de aproape, observă că bandajul de pe ciotul de braţ părea inflamat şi distorsionat într-un mod ciudat. Observând direcţia privirii lui, femeia se încruntă, apoi aruncă spre el undiţa pe care o folosise mai devreme Coptic. Tack o prinse şi o examină mai atent. Băţul era telescopic şi din vârful lui pornea o liţă scurtă, fină ca un fir de păr şi având în capăt un cârlig, care părea să facă parte din ea, nu să fie ataşat. La jumătatea liţei era un plutitor alunecător şi două greutăţi. Mosorul era un cub cu margini curbate şi fără braţ de rotire, doar cu o consolă mică pe lateral.

— Vei prinde acum peşte pentru noi, ca să mâncăm înainte de plecare, spuse Meelan şi se întoarse cu spatele.

Tack nu avea de gând s-o întrebe cum să acţioneze consola, aşa că începu să apese la întâmplare. După o vreme, găsi butonul cu care băţul se extindea instantaneu până la lungimea maximă, de trei metri. Apoi găsi butonul care elibera liţa din mosor - aceasta alunecă fără frecare de la capătul îndepărtat al băţului, încurcându-se pe pământ - şi cel care o rebobina. Mulţumindu-se să folosească doar acele trei comenzi, căci existau multe altele, plus un mic ecran pe care apărea o scriere pictografică, puse undiţa jos şi se duse să dezgroape nişte momeli. După scurt timp, se trezi pescuind pe un ţărm preistoric şi scoţând pe mal un peşte cu cap blindat şi cu solzi mari, sclipitori ca mercurul. Şi, pentru câteva momente scurte, realiză că nu se mai distrase *niciodată* atât de bine, în toată viaţa lui. Dar se termină mult prea repede, căci Meelan îi spuse că prinsese destul.

După ce Coptic dormise şase ore neîntors, până la apus, Meelan îl trezi şi se culcă ea pe sacul de dormit. Fără un cuvânt, Coptic găti şi mâncă unul dintre cei trei peşti pescuiţi de Tack, apoi se aşeză în poziţie lotus, cu privirea aţintită asupra

instrumentului. Tack, cuprins de oboseală şi cum nu primise nici o instrucţiune contrară, se încovrigă pe o movilă din ace de pin, în scorbura unui copac, şi adormi. Când Coptic îl trezi, împingându-l cu piciorul, parcă trecuse numai o clipă. Dar era deja ora răsăritului şi, uitându-se la ceas, Tack descoperi că uitase de toate timp de opt ore întregi.

— Împachetează proviziile. Plecăm! ordonă Coptic.

Tack se uită în jur şi o văzu pe Meelan pe plajă, privind în largul mării. Strânse echipamentul şi-l urmă pe Coptic, care se duse la Meelan. Tack văzu că amândoi erau odihniţi acum, căci ochii lor sclipeau ca nişte tăciuni. Nu văzu cum chemaseră călugăriţa, dar aceasta apăru în aer în faţa lor, din ea ieşind o ceaţă rece, care se disipă deasupra nisipului cald. Tack îi urmă la bord pe cei doi şi îşi ocupă poziţia obişnuită. Şi făcură un nou salt.

„Mă întreb dacă lucrului acela de pe braţul tău îi pasă dacă ajungi la destinaţie moartă sau vie. Pare parazit, aşa că probabil va continua să se hrănească cu cadavrul tău, în timp ce-l va târî înapoi în timp.”

Pe Polly o durea îngrozitor capul, avea gura uscată şi îi zvâcnea tot corpul. Avea mâinile şi faţa pline de înţepături, nu ca rezultat al călătoriei prin timp, ci din cauza aterizării într-un tufiş de urzici. Respirând cu lăcomie aerul binevenit, se rostogoli şi se ridică, apoi îşi dori să nu fi fost atât de grăbită, căci vederea i se înceţoşă şi se simţi cuprinsă de un val de greaţă. După o clipă, senzaţia fu înlocuită de acea foame mistuitoare familiară. Se uită la mâna care strângea tare gâtul sacului cu mâncare. Slăbi strânsoarea şi căută înăuntru, apoi scoase o bucată mare de plăcintă, dar aceasta era îngheţată şi tare ca granitul.

„Mă întreb dacă ai o destinaţie anume sau dacă există vreun scop al acestei călătorii. Poate că eşti doar o epavă temporală?”

— Nandru, crezi că ai putea să-mi spui unde ai butonul „Închis”?

„Ce sensibilă eşti. Încercam doar să fac conversaţie.” După ce se uită câteva clipe lungi la plăcinta necomestibilă, Polly înjură, o puse din nou în sac şi se ridică în şezut. Se afla pe un petic de verdeaţă, la marginea unei păduri, şi totul părea puţin diferit de peisajul de ţară din vremea lui Henric al VIII-lea. Se ridică nesigură pe picioare şi se uită în jur. Urzicile creşteau într-

o fâşie, la marginea pădurii, despărţind-o de câmpia stearpă pe care erau împrăştiate petice de scaieţi şi, din loc în loc, flori sălbatice. Această câmpie deschisă se întindea câteva sute de metri, până la un perete de verdeaţă, printre care se vedeau trestii şi alţi copaci. Nu se vedea nicăieri ceva care să poată fi recunoscut ca fiind făcut de mâna omului.

— Cât de mult în urmă am mers acum? se întrebă ea cu voce tare.

„Oh, vorbeşti din nou cu mine?”

— Da, vorbesc cu tine, mârâi ea.

„Asta e bine, pentru că, după alte câteva salturi de acest gen în timp, voi rămâne singurul cu care vei mai putea vorbi.”

— Ce vrei să spui?

Polly înainta cu prudenţă pe o cărare printre urzici, încercând să ajungă în spaţiul deschis.

„Ei bine, salturile tale prin timp sunt din ce în ce mai lungi şi nu uita că istoria umană nu este chiar atât de lungă, vorbind relativ.”

— Continuă, spuse tăios Polly, conştientă cât de puţină istorie ştia.

„OK, iată cum mi-a fost explicat totul, odată, la şcoală. Considerând întreaga existenţă a istoriei Pământului ca fiind o zi, atunci istoria umană ocupă cam ultimele două minute ale acesteia.”

— Nu fi ridicol! zise Polly, care fusese cuprinsă de o senzaţie bruscă de frig.

„Vorbesc serios. Pământul are patru miliarde de ani vechime, iar oamenii moderni au existat doar cam a mia parte din această perioadă. Dinozaurii, de care sunt sigur că ai auzit, au trăit timp de o sută şaizeci de milioane de ani, dar au murit cam cu vreo şaizeci de milioane de ani înainte de apariţia noastră.”

În timp ce el spunea asta, Polly îşi aminti cu o claritate dureroasă micile amănunte pe care le culesese chiar ea, aproape prin osmoză, în timp ce se uita la filme sau participa la piese interactive.

— Şi înainte de dinozauri, recită ea, sute de milioane de ani de viaţă pe pământ şi în mare, iar înainte de asta numai în mare, apoi încă şi mai mult timp fără viaţă deloc.

„Acum ai înţeles. Se pare că mintea ta se trezeşte.”

— Mda, aşa se pare.

Polly coti spre trestii, unde presupunea că va găsi un râu, căci aceea părea o destinaţie la fel de bună ca oricare alta. Ajungând la verdeaţa înaltă, întinse mâna s-o dea la o parte.

„N-o atinge”.

— Ce e?

„Acea plantă este cucută, aşa că nu lăsa zeama ei să-ţi atingă pielea. Este otrăvitoare”.

Polly ocoli cucuta şi se îndreptă spre o gaură dintre trestii. După scurt timp, ajunse la un râu ce curgea rapid şi al cărui fund plin cu nisip şi pietricele se vedea sub baletul algelor. Găsi o zonă mai puţin adâncă, în care suprafaţa apei era întreruptă de o stâncă. Traversă pe acolo şi începu să meargă în susul râului. Într-un târziu, găsi un buştean pe care să se aşeze. Foamea era un chin constant în stomac, aşa că-şi scoase tutunul şi îşi făcu o ţigară, în speranţa că asta o va alina. Uitându-se spre resturile prinse în locul în care ramurile unui copac căzut atingeau fundul râului, înlemni brusc şi foamea deveni ultimul lucru din mintea ei.

— Cred că ştiu în ce epocă am ajuns, şopti ea.

„De unde...? Oh.”

— Îl vezi şi tu?

Prins între resturi, cu apa curgând peste el ca o piele transparentă, era un cadavru uman în putrefacţie. Oasele albe şi dinţii rânjiţi se vedeau prin locul unde cea mai mare parte a feţei se desprinsese, oasele albe ale degetelor erau ca nişte puncte pe patul râului, iar pielea rămasă era aproape incoloră. Dar rămăseseră casca din piele, pieptarul şi o sanda din piele. Zdrenţe din îmbrăcăminte pluteau lângă coapsele lui. Orbitele ochilor erau goale.

„Salturile tale prin timp devin din ce în ce mai lungi.”

— Este un soldat roman, nu-i aşa?

„Da, un legionar. Deci, de data asta ai sărit în urmă peste o mie de ani. Romanii au fost aici între aproximativ 100 î.Hr. şi până pe la 400 d.Hr.”.

Polly continuă să pufăie tăcută din ţigară. Când solzul avea să o transfere din nou în trecut, cine putea şti *când* avea să ajungă? Cum putea să facă planuri, dacă va continua să meargă în trecut? Se ridică în picioare şi porni în amontele râului.

— Nu ştiu ce să fac. Ce ar trebui să fac?

„Ceea ce ai făcut întotdeauna: să supravieţuieşti.”

Era andrewsarchus-ului părea o primăvară blândă, în comparaţie cu această perioadă. Parcă cineva tocmai deschisese uşa unui furnal şi Tack nu simţea nici o bucurie la perspectiva coborârii din călugăriţă, la aterizare. Coptic, care controla acum biomaşinăria, rămase pe loc, în timp ce călugăriţa plutea prin aer, la zece metri deasupra pământului. Meelan începu să-i şoptească ceva grăbit şi să facă semne spre structura care îi înconjura. Coptic dădu o replică scurtă, făcând semn cu capul în faţă. Tack presupuse că schimbul de cuvinte avea legătură cu faptul că barele sticloase ale călugăriţei deveniseră mai ceţoase, ca şi cum s-ar fi umplut cu fum, dar nu avea idee ce însemna asta.

Privind în jos, Tack observă tufişuri dese, întrerupte doar de formaţiuni de roci striate şi de cărări de pământ roşii. Se uită înainte şi văzu că acel peisaj arid se întindea până la munţii neclari din depărtare, ce se înălţau deasupra tremuratului plat al aburilor de căldură. Chiar sub ei, nişte creaturi ce semănau cu o încrucişare între cămilă şi căprioară, se ascunseră în tufişurile protectoare. Altele, ca nişte cerbi cu trompe elefantine, se împrăştiară mugind pe cărările bătătorite. O fiară ca un rinocer, dar cu două coarne în formă de bâte pe bot, ridică privirea, apoi lovi din picioare, înainte să-şi plece capul şi să o ia la goană, îndepărtându-se. Atunci, din ceaţă apăru treptat o imagine care nu aparţinea deloc acelei ere îndepărtate.

În spatele unei palisade înalte din oţel se ridica un conglomerat de structuri cilindrice, ca o centrală chimică, dar vopsite în diverse nuanţe de siena, verde şi galben, aşa încât să se contopească cu peisajul. Într-o parte a acelui complex se întindeau ruinele golite ale unor nave uriaşe. Acestea aveau aripi butucănoase şi nacele umflate, care se descompuneau treptat în câmpie. Probabil nave spaţiale, dar Tack nu avea de unde să ştie şi nici nu putea să întrebe.

— Pig City, murmură Meelan, cu atenţia concentrată asupra clădirilor mai noi, nu asupra vehiculelor odată aerodinamice.

Tack sesiză o urmă de dispreţ în vocea ei. Femeia îşi întoarse acum atenţia asupra ciotului rămas din braţ. Tack o urmări cum trase de bandajul ciudat distorsionat, ca şi cum ar fi fost o coajă uscată, şi cum îl aruncă apoi printre barele mai joase ale călugăriţei. Apăru un membru embrionic. Ea rânji triumfător

spre Tack şi acesta îşi mută rapid privirea în altă direcţie.

Coptic ridică mai sus călugăriţa, să treacă peste palisadă. Acum ceaţa din corpul ca o cuşcă al călugăriţei se transformase în nişte vene negre, iar zborul ei devenise dezordonat. Tack îşi spuse că erau probleme. Îşi întoarse din nou atenţia spre destinaţia lor, unde observă că un gen de tun, montat pe un turn, le urmărea înaintarea.

— De ce se numeşte Pig City? riscă el să întrebe şi primi o privire iritată din partea lui Coptic.

Meelan era mai bine dispusă. Făcu semn spre o cireadă de animale ce se strânseseră în partea exterioară a palisadei. Deşi acei monştri semănau puţin cu porcii mistreţi, aveau boturi de crocodili, pline de dinţi sparţi, şi erau de mărimea unor rinoceri.

— Enteledonţi. Mi s-a spus că umbratanii de aici le dau regulat mici trataţii şi le asigură apă, iar în schimb stau liniştiţi că nu se poate apropia nimeni pe jos. De aceea nu o facem nici noi.

Doi monştri fioroşi sfâşiau o masă sângerândă de oase şi carne, şi Tack presupuse că era vorba de una dintre acele trataţii. Când zări o cizmă alături, cu ceva rămas din proprietar încă înăuntru, înghiţi în sec.

Coptic aduse transportorul lor peste zid şi apoi în jos.

— Afară! ordonă el, retrăgându-şi mâinile din ochii călugăriţei, care acum erau negri la mijloc.

Când sări la pământ, Tack văzu că patru oameni se apropiau de ei. Doi bărbaţi şi două femei. Ştiu că sunt umbratani pentru că i se spusese, dar altfel nu ar fi putut niciodată să-i deosebească drept un alt neam decât Călătorul. Pe una dintre femei o recunoscu imediat ca fiind Iveronica, femeia din stâncă. Sărind după Tack din călugăriţă, Coptic îl prinse de guler şi-l împinse în faţă. În spatele lor se simţi suflul familiar de aer rece, asociat cu dispariţia călugăriţei. Tack aruncă o privire în spate şi o văzu strângându-se încet şi inegal, structura ei începând să se evapore. Coptic îl smuci spre cei patru care se apropiau. Începu o conversaţie dură şi rapidă, Meelan părând de departe cea mai agitată. Ascultând atent, Tack recunoscu numele „Saphothere” şi utilizarea frecventă a cuvântului „fistik”, în timp ce Meelan făcea semne spre braţul ei nou-crescut, dar în rest, nu pricepu nimic din schimbul lor de cuvinte. Se uită în lateral şi văzu o femeie care zâmbea, stând lângă palisadă şi aruncând

enteledonţilor dulciuri dintr-o cutie mică. Fiarele se băteau între ele să le prindă, şi bale groase le atârnau de fălci, ca nişte drugi din sticlă. Tack nu mai avea acum nici o îndoială unde va ajunge, în clipa în care nu le mai era de folos acelor oameni. Atunci, simţi cum Coptic îl prinse de braţ, ca să-i arate lui Iveronica torul în curs de creştere al lui Tack.

— Heliotantul care cu tine ce este vrea? întrebă Iveronica.

Înainte să poată să înceapă să formuleze un răspuns, între ei începu un alt schimb rapid de cuvinte. Atenţia lui Tack fu atrasă de nişte mârâituri şi un pârâit, către femeia de la palisadă. În timp ce ea zăngănea cutia de bare, creaturile de dincolo deveneau tot mai turbate, muşcând din metal, încercând să forţeze intrarea, chiar muşcându-se unele pe celelalte. Brusc, Coptic îl împinse pe Tack în genunchi şi făcu un pas în spate. Femeia care pusese întrebarea păşi în faţă şi începu să se învârtă în jurul lui.

— Eşti spion heliotan? întrebă ea.

Scoase ceva de la curea şi îl ridică în aer. După ce-l studie, se întoarse spre Coptic şi îi dădu un ordin scurt. Bărbatul solid îl smuci pe Tack înapoi în picioare şi începu să-i apese scalpul cu degetele tari ca fierul. Degetele localizară în cele din urmă baza craniului lui Tack, unde Călătorul introdusese conectorul de interfaţă, ca să-l poată reprograma. Un deget pătrunse înăuntru şi Tack gemu, când ceva fu smuls din cavitate. Coptic aruncă pe pământ obiectul roz şi gelatinos, iar Meelan scoase arma şi trase o dată, transformând obiectul într-un nor de fum negru.

„Fii pregătit”, auzi Tack vocea Călătorului prin legătura de comunicaţii.

Tack se simţi străbătut de un val de adrenalină. Băgă mâna liberă în buzunar şi prinse cu ea dintele de rechin. Iveronica lătra acum instrucţiuni către camarazii ei, care se îndepărtară, ascultători. Oprindu-se să se uite dispreţuitoare la Tack, făcu semn apoi spre una dintre clădirile cilindrice din spatele ei.

Şi atunci veni lovitura.

Un licărit viu, când numeroase becuri se stinseră, unul după altul. Femeia de la palisadă lăsă cutia să cadă şi se retrase, împleticit. Linii strălucitoare traversau suprafaţa gardului, ca nişte flăcări pe un fitil aprins. Gardul distrus se prăbuşi în praf. Cu dintele strâns în palmă, Tack se răsuci şi îl ridică cu forţă în sus, crestând gâtul lui Coptic, până sub bărbie. Următoarele

două explozii doborâră două turnuri. O ţeavă uriaşă de tun prinsă între sfărâmături căzu şi se zdrobi pe pământ. Coptic bâjbâia cu degetele însângerate după dintele înfipt în gâtul lui, în timp ce se clătina nebuneşte. O femeie scoase un urlet scurt, când unul dintre enteledonţi începu să-şi scuture torţionarul, ca pe o cârpă roşie. Alte creaturi intrară, îngrămădindu-se în spatele lui. Meelan urlă, îndreptându-şi arma spre Tack. Împuşcăturile muşcau pământul în urma lui, în timp ce alerga. O altă explozie în apropiere şi din ea zbură prin aer o siluetă zdrenţuită, apoi apăru o formă umană roşie, jupuită din cap până-n picioare, urlând în timp ce se târa pe pământ. O călugăriţă trecu în viteză peste enteledonţii dezlănţuiţi şi se opri exact deasupra lui Tack, învelindu-l instantaneu într-o ceaţă rece. Tack ridică mâna şi se prinse, apoi se trase în interior, în timp ce maşinăria urca.

— Împinge asta afară, spuse Călătorul, făcând semn cu capul spre o sferă cu oglinzi de mărimea unui dovleac, ataşată de una dintre bare.

Tack o desprinse şi o împinse printr-o gaură a structurii. Privind în jos văzu că apăruseră alte călugăriţe şi oamenii alergau să se urce în ele. Apoi, călugăriţa lor se ridică în aer şi se îndepărtă de Pig City, zburând în viteză pe deasupra tufişurilor.

— Nu te uita în spate. Vei fi orbit! îl avertiză Călătorul. Tack se întoarse la timp cu spatele la explozia de lumină albă aspră, care se refractă prin corpul călugăriţei, aruncând umbre întunecate printre stâncile şi copacii de dedesubt. Pentru o clipă, zări forma familiară a unei explozii nucleare, înainte ca vehiculul lor să îi ducă între spaţii.

Dar nu se terminase. În întunericul înconjurător văzu un nor de călugăriţe care scăpaseră.

— Nu te uita, îl avertiză din nou Călătorul.

Focul izbucni şi pictă o lumină roşie în spaţiul incolor. Imediat după aceea, zburară mai departe prin vorpal şi printre resturile umane ce se evaporau într-un loc incapabil să le susţină.

— Am văzut că i-ai venit de hac celui numit Coptic, spuse Călătorul.

Tack aprobă din cap, încă prea uluit ca să vorbească.

— Numele meu este Saphothere, încheie Călătorul.

Capitolul 8

Inginer Goron:

Barajul energetic încă funcţionează, dar nu ştiu cât va mai rezista, ţinând cont de faptul că orbita lui Io a fost modificată. Presupunem că va mai urma un atac, atunci când flota umbratană se va deplasa pe orbita din jurul lui Callisto şi, ca răspuns, au fost lansate rachete de pe Staţia Şaptesprezece. Acestea nu au lovit ţinta, pentru că flota s-a transferat în interiorul barierei temporale din jurul lunii. Datele pe care am reuşit să le primim au arătat că întreaga lună era defazată cu câteva grade. Încercările de comunicaţii tahionice au eşuat. Din fericire, Şaptesprezece nu orbita în jurul lui Callisto, deoarece, ca şi restul staţiilor care se aflau acolo atunci, acum ar fi plutit în derivă în sistemul Jovian - schimbarea de fază a inversat gravitaţia lunii mult înainte de evenimentul apocaliptic final. Pare o prostie să întreb cum de nu am prevăzut asta, când avem acces la tehnologia de călătorie în timp. Dar cine s-ar fi gândit, cu numai o lună în urmă, că era necesar să ne uităm în viitorul apropiat? Este sigur că întreaga populaţie a murit. Numai flota umbratană şi unitatea de cercetare au reuşit saltul.

Când se dezgheţară, merele deveniră moi, şi Polly reuşi să mănânce patru. Apoi mâncă din miezul îngheţat al plăcintei, în timp ce înainta câţiva kilometri pe firul apei. Într-un târziu, se opri să se odihnească, cu spatele sprijinit de un stejar şi dormi până la amiază, după estimarea ei. Când se trezi, mintea ei părea mult mai clară.

— Nu vreau doar să supravieţuiesc. Vreau o viaţă adevărată, declară ea brusc.

Răspunsul lui Nandru veni cu întârziere, ca şi cum aţipise şi el. *„Trăieşti.”*

— Vreau să înţeleg, să trăiesc cât mai multe experienţe. Aşa că ar trebui să profit de această... călătorie. Am atât de multe de învăţat.

„Tot ce voiai să trăieşti înainte erau cât mai multe droguri posibil, cu cât mai puţine dureri de cap, după aceea.”

Polly îşi descheie haina ca să verifice conţinutul genţii de la şold. Încă mai avea câţiva plasturi cu heroină sidefaţi.

— Nu, m-am schimbat, insistă ea.

Ignoră plasturii, scoţând doar tutunul, ca să-şi ruleze o ţigară. Realiză că mai avea numai pentru câteva zile. Cum nu suferise de sevraj când se lăsase de celelalte droguri folosite înainte să-şi pună solzul pe braţ, probabil că putea evita şi efectele lăsării de fumat. Nu avea intenţia să devină din nou dependentă de plasturi, aşa că se gândi să-i arunce. Totuşi, puteau servi de calmante, dacă era rănită, ceea ce părea din ce în ce mai posibil.

„Care este planul tău?”

— Să învăţ, să trăiesc. Trebuie *să văd* cât mai multe în această epocă, înainte să fiu târâtă din nou în timp.

Se uită la sacul cu merinde.

— Am destule provizii pentru alte câteva zile, dar după aceea? Nu prea sunt echipată cu cele necesare unui astfel de mod de viaţă.

„Până acum te-ai descurcat destul de bine. Ai făcut rost de haine mult mai potrivite decât cele cu care ai pornit, în plus, de un pistol şi un cuţit, şi, bineînţeles, încă mai ai electrocutorul.”

Amintindu-şi de electrocutor, Polly îl scoase din geantă şi îl examină. Încă nu era reîncărcat, aşa că se duse în spaţiul deschis de lângă râu şi puse arma pe un buştean, unde celulele solare puteau beneficia de lumina directă a soarelui.

„Scopul pe care îl ai pare remarcabil, dar părerea mea este că, într-o astfel de epocă barbară, este mai bine să stai ascunsă şi să aştepţi următorul salt în timp.”

— Dar atunci aş continua să nu fac nimic, ci doar să exist. *„Atunci, după ce se reîncarcă electrocutorul, trebuie să mergem să căutăm urme de civilizaţie.”*

Mai târziu, ajunse la o tabără militară, care era, fără îndoială, construită de om, dar nu-şi putea da seama dacă era civilizată sau barbară. Polly intră într-o zonă de la marginea pădurii unde câţiva copaci fuseseră doborâţi şi zări un oraş de corturi, înconjurat de o abatiză şi de maluri de pământ. În exteriorul acestora, soldaţii stăteau în rânduri perfecte, cu faţa spre nişte ruguri funerare - legionari romani care ardeau morţii. Văzând că deja se întorseseră câteva capete în direcţia ei şi că vestea era transmisă mai departe, se aşeză pe un ciot şi începu să mănânce altă plăcintă. La scurt timp după aceea, un grup mic de legionari înarmaţi se apropie de ea, cu comandantul

înveşmântat în mantie călărind alături de ei. Polly observă cât de frumos bărbieriţi şi curaţi erau acei oameni, cât de lustruită era armura lor din piele şi faptul că săbiile lor scurte străluceau. Totodată, observă cât de des scrutau cu privirea pădurea din spatele ei.

„Se *aşteaptă la o ambuscadă.”*

— Ei bine, nu am de gând să-i atac, decât dacă nu se poartă frumos, spuse Polly, cu voce tare.

Bărbaţii o priviră nedumeriţi, în timp ce-şi termina ultima bucată de plăcintă.

— *Quis's, pro Ditem?* întrebă legionarul aflat cel mai aproape de ea.

Era un bărbat cu aspect brutal, a cărui piele proaspăt rasă scotea şi mai mult în evidenţă cicatricea urâtă de pe faţa lui.

— N-am nici cea mai mică idee ce ai spus, răspunse Polly, ridicându-se şi băgând mâna în buzunar, ca să simtă greutatea liniştitoare a armei automate.

„A spus: «Tu cine naiba eşti?»“.

— Le poţi înţelege limba?

„Aproximativ. Gânditorul are aici dicţionare pentru câteva sute de limbi. Accesând simultan toate limbile europene, pot obţine o traducere aproximativă, căci multe dintre ele au origine latină.”

— *Fugite,* spuse ofiţerul călare, îndemnându-şi calul în faţă.

Ceilalţi se despărţiră, ca să-l lase să treacă. Ofiţerul descălecă şi îi aruncă frâiele omului cu cicatrice.

— *Qua loqueris? Certe nil horum barbarorum.*

— Scuzaţi, sunt doar o sălbatică ignorantă şi nu înţeleg ce spuneţi.

„Cred că tocmai a zis că nu pari o sălbatică ignorantă.”

— Acum ce spune? întrebă Polly.

Ofiţerul se întorsese spre omul cu cicatrice.

„Spune că vorbeşti în limba ta ciudată cu cineva nevăzut, aşa că fie îţi lipsesc vreo cincizeci de oameni dintr-o cohortă, fie eşti atinsă de zei. Îţi sugerez să continui să vorbeşti tare cu mine, aşa încât să-şi păstreze această părere despre tine şi să nu le treacă prin cap să-şi alunge curiozitatea cu ajutorul numeroaselor obiecte ascuţite de care par atât de ataşaţi.”

— O cohortă este a zecea parte dintr-o legiune şi de obicei este formată din trei până la şase sute de oameni, spuse Polly

tremurând.

„Da. Şi?”

— Asta nu am ştiut niciodată înainte. Aşa că acum de unde o ştiu?

„Nu-ţi dai seama?”

— Se pare că nu.

„Atunci când i-am plasat pe Gânditorul 184 în tine, imediat a stabilit o legătură nanonică prin coloana ta vertebrală, până sus, în cap, unde de atunci face numeroase conexiuni - un exemplu este faptul că nu mai ai nevoie de cercelul din ureche, ca să mă auzi. Biblioteca lui - şi ceva din mine, o dată cu ea - se descarcă în creierul tău încă de atunci. La început nu ai observat, pentru că abuzul de heroină te menţinea la marginea imbecilităţii cea mai mare parte a timpului. Apoi, solzul ţi-a curăţat organismul şi de atunci ai început să cunoşti tot mai multe lucruri. În plus, Gânditorul ţi-a dezvoltat şi capacitatea lingvistică în engleză, aşa încât să poţi comunica cu el mai coerent.”

Comandantul roman se întoarse şi făcu semn spre tabără. Cicatrice întinse mâna să o prindă pe Polly de braţ, dar se opri, când comandantul rosti tăios un nou ordin. Polly privi în jur şi văzu respect pe feţele soldaţilor, dar şi ceva asemănător cu frica.

— Dar vorbesc la fel cum am vorbit întotdeauna, comentă Polly.

Un alt soldat veni acum lângă ea, în timp ce comandantul încălecă din nou. Cicatrice făcu semn spre sacul ei cu mâncare. Fata i-l întinse şi el se uită înăuntru, strâmbă din nas la vederea conţinutului şi apoi îl aruncă altui soldat, ca să-l care. Indiferent ce avea să urmeze, Polly era hotărâtă să nu renunţe la nici una dintre armele ei. Dar Cicatrice alungă ideea de a o percheziţiona mai amănunţit, după ce îi examină nervos din priviri hainele. Poate că se gândise că ea îl putea blestema sau poate se temea să nu aibă purici. După o clipă, soldatul o împinse în faţa lui.

Polly se întoarse la discuţia ei cu Nandru.

— Tu poţi să controlezi această educare a mea? Poţi să... mă înveţi diverse lucruri?

„Deocamdată, nu. Elementul Gânditor din mine urmează un program destinat iniţial să asigure informaţii în timpul luptei. Acţionează în principal atunci când eşti tensionată şi deschide secţiuni din bibliotecă spre anumite conexiuni din creierul tău

numai atunci când sunt prezente anumite tipuri şi cantităţi de neurochimicale. Crede-mă, este destul de complicat aici, înăuntru. Nu vreau să intervin nechibzuit şi să ajung să te transform într-o legumă.”

Mirosul de lemn de pin ars şi de carne arsă deveni acum mai puternic. Într-un mod pervers, aromele îi stârniră din nou foamea. Rugurile ardeau mocnit şi legionarii începuseră să mărşăluiască înapoi spre oraşul de corturi din spate. Dar un bătrân cu păr grizonat, care purta o armură frumos cizelată, o aştepta pe Polly şi escorta ei. Acest personaj părea în mod clar să fie cineva foarte important, căci o lectică împodobită, cu purtătorii ei, aştepta la ordinul lui şi o cohortă de oameni în armuri splendide stăteau alături. Când se apropiară, comandantul călare şuieră un avertisment către Cicatrice.

„Ei bine, se pare că ţi se face o mare onoare.”

— Ce vrei să spui?

„Bătrânul de acolo este chiar împăratul Claudius. Te sfătuiesc să iei exemplu de la ceilalţi şi să-i arăţi respectul cuvenit. Romanii nu se disting prin modul în care respectă drepturile omului.”

Când ajunseră în prezenţa împăratului, deşi se schimbară plecăciuni şi saluturi, Polly observă că nu era vorba de o linguşeală făţişă. Fata rămase pe loc, umilă, în timp ce comandantul descăleca şi începu să explice situaţia, cu numeroase gesturi şi încruntături nedumerite. La un semn imperial, doi soldaţi din garda personală a împăratului se apropiară de ea. Amândoi aveau un aspect teutonic. Unul dintre ei era slab ca un ogar, în timp ce celălalt părea capabil să spargă nuci cu pleoapele. Ei nu avură nici o reticenţă în a o atinge şi o luară aproape pe sus ca să o ducă la stăpânul lor, iar acolo o împinseră în genunchi în faţa acestuia.

— Bine, bine, nu e cazul să fiţi brutali! protestă ea.

Spărgătorul de nuci păru gata să o plesnească, dar se abţinu când Claudius ridică un deget. Apoi, împăratul îndreptă acelaşi deget spre ea.

— *Surge.*

— Ce a spus?

„Cred că te poţi ridica fără să fii luată la bătaie.”

Polly se ridică şi aşteptă în tăcere. Paznicii se retraseră un pas, iar împăratul îşi încrucişă mâinile la spate şi se învârti,

şchiopătând, în jurul ei. Când ajunse din nou în faţa ei se opri, întinse mâna şi pipăi materialul mantalei, atinse pe rând fiecare dintre nasturii din alamă şi apoi se uită lung la cizmele ei. După o clipă spuse tărăgănat, bâlbâindu-se, şi împroşcându-şi salivă pe bărbie.

— Ce a fost asta?

„Nu sunt prea sigur. Traducerea este destul de dificilă pentru mine chiar şi în cazul latinei vorbite clar. Cred că vrea să-ţi scoţi haina, dar poate ar fi bine să te prefaci că nu înţelegi prea bine.”

— Îmi pare rău, nu am idee ce spuneţi, i se adresă Polly împăratului. Ştiţi, eu sunt un călător prin timp şi limba voastră a murit cu mult înainte de naşterea mea. Aş vrea să vă îndeplinesc dorinţa, dar în nici un caz nu o să puneţi mâinile pe arma mea.

Împăratul îşi înclină capul, ascultând-o cu atenţie, şi se încruntă nedumerit, în timp ce-şi ştergea saliva de pe bărbie. Arătă cu un gest circular spre haina ei, apoi îşi împreună mâinile, le depărtă şi le întinse în lateral, mimând clar că voia ca ea să şi-o scoată. Polly se gândi să se prefacă în continuare că nu înţelege, dar Spărgătorul de nuci se uita la ea cu o ostilitate alarmantă. Se descheie încet la nasturi, apoi îşi deschise mantaua largă. Mirarea împăratului crescu şi mai mult, când văzu ce purta ea pe dedesubt. Făcu din nou gestul de scoatere a hainei. Când ea nu-l ascultă, Claudius făcu o faţă iritată şi arătă cu degetul spre geanta ei de la şold.

— Presupun că va trebui să fac ceva acum, înainte să mă dezbrace de tot. Ai spus că e posibil ca ei să mă creadă atinsă de zei?

„Fii foarte atentă, Polly! Nu mi-ar plăcea să te pierd acum - cu tot ce reprezinţi tu pentru mine.”

Polly îi zâmbi împăratului, arătă spre cer şi îşi întinse mâinile într-un semn de bun-venit. Apoi căută în geanta de la brâu, scoase electrocutorul, îl întoarse repede într-o parte şi trase în Spărgătorul de nuci. Rezultatul nu ar fi putut fi mai spectaculos de atât. Bărbatul se ridică pe vârfuri, cu mici fulgere ţâşnind în jurul platoşei, după care căzu pe spate, ca un copac tăiat. Cei din jur îşi scoaseră cu toţii armele, soldaţii strigând şi apropiindu-se. Ogarul îşi ţinea sabia gata să o înfigă în ea, părând îngrozit. Polly puse calmă electrocutorul la loc în geantă, privindu-i cât mai frumos, apoi îşi întoarse atenţia spre Claudius,

se lăsă într-un genunchi în faţa lui şi îşi înclină capul.

„Oh, la naiba! Tocmai când credeam că ai devenit mai isteaţă.”

Strigătele din jurul ei continuară, în timp ce Polly aştepta lovitura de sabie care să-i taie gâtul, aproape fără să-i pese. Când gălăgia se potoli, se uită în sus şi văzu că împăratul ridicase din nou mâna. Când se adresă oamenilor, era evident că unii dintre ei nu înţelegeau nimic, atât de rău se bâlbâia. Apoi îi făcu semn lui Polly să se ridice, iar ea îl ascultă imediat.

„Poţi să-mi spui cum se zice: «Este viu»? întrebă Polly în gând.

„Încearcă: «Vivit».

Polly făcu semn spre soldatul căzut şi repetă cuvântul spus de Nandru. Claudius strigă un ordin, cu o faţă speriată, şi săbiile fură băgate înapoi în teacă.

— Se pare că a mers, zise Polly, veselă.

„Mda, încă nu te-au răstignit de un pom, aşa că ăsta este un câştig.”

Soldaţii îl urcară pe Spărgătorul de nuci în lectică şi omul fu cărat repede înapoi în tabără. Polly porni pe jos, alături de împăratul şchiop.

Tack era prosteşte de încântat că i se făcuse onoarea să i se adreseze Călătorului pe nume, deşi Saphothere era un nume greu pentru cineva dintr-o epocă în care numele care aveau mai mult de două silabe erau considerate lungi.

— Saphothere, încercă el, ce armă ai folosit împotriva gardului lor de apărare? întrebă Tack, privind fix întunericul de dincolo de gura peşterii.

Saphothere întoarse un fel de lanternă de mână, ca să lumineze interiorul.

— Un catalizator molecular. Palisada era construită dintr-un aliaj din oţel şi ceramoplastic. Catalizatorul le-a făcut să reacţioneze una cu cealaltă - fierul din oţel combinat cu oxigenul din moleculele organice ale plasticului - transformând gardul într-o pulbere formată în special din oxid de fier şi carbon.

Îi aruncă o privire lui Tack şi continuă:

— Tack, înţelege că ţi-am dat permisiunea să-mi foloseşti numele, dar trebuie să foloseşti şi titlul. Forma corectă de adresare este: „Călător Saphothere”. Acţiunile tale de la

fortăreaţa umbratană au fost admirabile, dar nu-ţi dau dreptul la o familiaritate exagerată.

Tack se strâmbă şi-l urmă pe Saphothere înăuntru. Examinând interiorul peşterii, observă oase sparte şi craniul unei bovine, care fusese zdrobit de dinţii mari ai unui animal de pradă. Se simţi recunoscător că Saphothere îi găsise şi îi înapoiase arma autoghidantă.

— În ce eră suntem acum..., Călător Saphothere?

Saphothere îl privi chiorâş, regretând poate libertatea pe care i-o acordase.

— Paleocen. Şaizeci şi trei de milioane de ani în trecut, faţă de vremea ta. Acum nu mai există prea multe animale mari, întrucât a avut loc un eveniment ce a dus la exterminarea lor, în termeni evoluţionişti, nu cu mult timp în urmă. Remarcă direcţia în care se îndrepta privirea lui Tack şi continuă:

— Au mai supravieţuit câţiva dinozauri carnivori, dar aceştia nu vor supravieţui şi apropiatei competiţii cu mamiferele.

În clipa aceea, lanterna lui Saphothere scoase la iveală ceva ce nu aparţinea acelui loc: o uşă din oţel.

— Ei te cunoşteau. Coptic şi Meelan. Ea ţi-a spus pe nume, când te-au văzut alergând spre ei..., Călătorule.

Fără vreo mişcare vizibilă a lui Saphothere, uşa rotundă se desprinse brusc din rama de metal şi se retrase şuierând în interior, dezvăluind o cameră bine luminată, plină cu echipamente.

— E normal ca umbratanii să-mi cunoască numele. Mi-am petrecut aproape toată viaţa vânându-i şi ucigându-i, pe parcursul a jumătate de miliard de ani.

Saphothere o luă înainte, trecu pe lângă echipamentul depozitat acolo şi pătrunse într-o cameră de locuit spartană. Aici, erau scaune din lemn tari, în jurul unei mese, paturi din lemn pentru patru oameni, echipament care ar fi putut la fel de bine să fie casnic sau sistemul de control pentru lansarea unor arme atomice şi cutii cu provizii, care conţineau mâncare şi băutură. Saphothere atinse o consolă pe lângă care trecea şi deasupra acesteia se ridică o bară orizontală. Bara trase după ea un ecran format dintr-o peliculă translucidă, pe care apărură imediat imagini mărite ale exteriorului, şi un scris pictografic şi forme euclidiene mobile care lui Tack nu îi spuneau nimic.

Saphothere îi aruncă o privire şi explică:

— Sistemul de securitate -, dar cu un ordin de mărime mai eficient decât acel patetic sistem care păzea Pig City.

Se lăsă să cadă pe un scaun şi se frecă la ochi.

— Sosirea în acel loc a fost mai dificilă decât distrugerea lui. Nu mi-am dat seama că au atât de multă energie de irosit.

Tack aruncă lângă perete rucsacul care aparţinuse lui Coptic şi Meelan. Saphothere, după ce verificase conţinutul acestuia, i-l dăduse, cu ordinul să nu folosească nici unul dintre dispozitivele mai complexe din interior, fără instrucţiuni. Privind în continuare posesiv rucsacul, Tack se aşeză de cealaltă parte a mesei.

— Nu înţeleg, începu el să spună.

Saphothere ridică privirea.

— Acei enteledonţi erau aduşi din viitor, de la o distanţă de douăzeci de milioane de ani, şi, punându-i pe ei ca paznici, umbratanii şi-au împins oraşul mult în jos pe pantă. Mi-a fost greu să ajungem înapoi pe linia principală. Ca să ajungem aici, am călătorit în timp în plan orizontal.

Saphothere îl privea cu atenţie, aşteptând probabil întrebările pe care explicaţia lui avea să le provoace, fără îndoială, într-o minte liniară.

Dar Tack înţelesese.

— De unde şi-au luat energia? Saphothere aprobă din cap.

— Au folosit reactoare cu fuziune descărcate din navele lor spaţiale şi poate un fel de parazit al găurii de vierme. E destul de uşor, căci energia este proiectată în permanenţă prin gaură din New London - de acolo se reîncarcă în cea mai mare parte şi călugăriţa noastră -, iar abundenţa de energie din erele cuprinse între aceasta şi Sauros este motivul pentru care putem face atât de precis saltul aici.

Saphothere făcu semn spre cele din jurul lor. Apoi, cu un zâmbet răutăcios, adăugă:

— Deşi un transfer atât de precis creşte pericolul de a te întâlni cu tine însuţi, ceea ce ar cauza un paradox de scurtcircuit -, iar aşa ceva nu poţi risca decât în interiorul barierelor temporale dintr-un loc de genul lui Sauros.

Tack se gândi la ce i se spusese câteva clipe, apoi întrebă:

— Deci tunelul timpului, gaura de vierme, este un traseu pentru această energie... energia pe care o folosiţi cu toţii?

— Se poate spune şi aşa. O exprimare mai corectă ar fi că tunelul este energie. Din asta este format.

Tack înclină încet din cap. Înţelegea doar o fracţiune din toate acestea, dar spera să afle mai multe, pe măsură ce relaţia lui cu Saphothere progresa. Nu mai simţea acea dorinţă disperată pentru răspunsuri imediate, acum când ştia că vor exista şi altele.

— Acum ai nevoie de mâncare şi de odihnă, spuse Tack şi făcu semn spre proviziile din jur. Acolo e mâncare?

— Da, dar trebuie să-ţi arăt cum...

— Voi învăţa, spuse Tack, ridicându-se.

Saphothere era prea obosit ca să se enerveze din cauza acelei întreruperi. Îşi sprijini fruntea pe braţe, în timp ce Tack învăţă singur cum să gătească cu echipamentul acela ciudat. Într-un târziu, prepară o mâncare îmbelşugată şi mâncară în tăcere. Saphothere devenea vizibil tot mai puternic, cu fiecare îmbucătură pe care o lua. Când terminară, Saphothere se ridică şi aduse la masă o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului şi două pahare.

— Unul dintre cele mai bune produse ale timpului tău..., de fapt, foarte aproape de timpul tău. În secolul al nouăspre-zecelea, Sauros a stat pentru o vreme în mare, sub calota de gheaţă arctică. Am reuşit să fac rost de cinci sau şase lăzi cu aşa ceva, înainte de următorul nostru transfer. Nu mi-a mai rămas prea mult acum, explică el.

Tack şi Călătorul începură să bea whisky, pentru Tack fiind prima experienţă de acest gen.

Împăratul insista în încercările lui de comunicare, remarcă observatorul. Stătea agitat pe marginea canapelei, în loc să stea tolănit pe ea, ca subordonaţii lui. Dar cuvintele deveneau din ce în ce mai bolborosite în gura lui, pe măsură ce vinul curgea, şi Polly, nesurprinzător, dădea semne de confuzie, în ciuda faptului că dispozitivul AI pe care-l avea îi oferea o traducere aproximativă. Poate că acesta nu putea să-i explice de ce romanii păreau atât de incitaţi şi de speriaţi la auzul numelui ei. Observatorul realiză o cercetare rapidă prin baza ei de date şi ajunse la concluzia că asta se datora asemănării numelui fetei cu „Apollyon”, numele grec pentru Zeul întunericului, Satana.

Atunci, Polly spuse cu voce tare:

— Deci ei cred acum că sunt un fel de demon?

„Demon, mesager, oracol... se pare că nu se pot notări”,

comentă observatorul, care văzu cum sclavul din spatele fetei nota fiecare cuvânt al ei pe o bucată de pergament. Probabil că faptul că vorbea cu voce tare cu însoţitorul ei Al produsese această impresie, căci era clar că nu se prefăcea.

Stând şi ea pe marginea canapelei, fata asculta şi răspundea cât putea de bine, de câte ori Claudius i se adresa, în rest, atenţia ei era inevitabil atrasă de tăvile cu mâncare pe care sclavii le aduceau continuu: peşte servit în sos condimentat, carne cu înveliş dulce şi crocant, smochine uscate şi mere proaspete. Reuşi chiar să mănânce un platou întreg cu stridii. Observând cum Claudius mânca şi el dintr-o farfurie mare cu ciuperci, şi apoi cercetându-şi din nou baza de date, observatorul şopti pentru sine: *„Iată o poftă pe care o va regreta mai târziu.”*

Dar, pentru moment, nu se întâmpla mare lucru. Mergând înainte în timp, observatorul văzu că oaspeţii încă nu plecaseră şi adormiseră pe canapelele lor. Claudius sforăia şi el ca o drujbă defectă şi, după scurt timp, patru sclavi veniră să-i ridice canapeaua şi îl scoaseră cu ea cu tot afară din cort, urmaţi de trupa de paznici germanici. Două sclave intrară tăcute, dar se făcură repede înţelese şi Polly le urmă. Fata fu condusă într-un alt cort, luminat de o lampă cu ulei şi având un pat acoperit cu blănuri şi mătase. Polly le îndepărtă pe sclave cu o fluturare imperială a mâinii, atunci când acestea încercară să o dezbrace. Apoi îşi scoase doar cizmele, se prăbuşi pe pat şi adormi imediat.

„Simte-te bine cât mai poţi.”

Observatorul sări peste noapte, în ziua următoare, şi privi omorul.

— Cam la două mii de ani în viitor, faţă de vremea ta, răspunse Saphothere, la întrebarea pe care Tack voise să i-o pună de mult. După jihadul musulman şi războaiele pentru resurse care au urmat, după iarna nucleară care a rezultat din aceste războaie şi după prăbuşirea întregii tale civilizaţii datorită tendinţei voastre de a da naştere la oameni slabi şi boli puternice.

Tack îndrăzni să întindă mâna spre sticlă şi umplu mai întâi paharul lui Saphothere, apoi şi pe al lui.

— Oameni slabi, boli puternice? Saphothere ridică paharul şi-l

goli pe jumătate.

— Ai văzut deja semnele în vremea ta: viruşi de spital, diverse pneumonii, SIDA transmisă prin aer. Ignorând legile fundamentale ale evoluţiei, aţi folosit antibiotice în exces, producând prin acest proces de selecţie artificial bacterii rezistente la antibiotice. Şi acesta este doar un exemplu minor.

Multe se spuneau deja despre acest efect chiar în vremea lui, îşi aminti Tack, dar existau prea puţine încercări de a se face ceva în privinţa asta. Cum puteau doctorii să refuze unui om pe moarte un tratament, pe motiv că prin asta chiar acel tratament avea să devină ineficient?

— Oameni slabi? îl îmboldi Tack.

Saphothere îl privi lung, cu un zâmbet slab pe faţă.

— Nu este o definiţie care ţi se aplică în totalitate şi ţie, dar tu şi cei ca tine aţi fost o excepţie persistentă.

Nu detalie subiectul, dar continuă:

— Oamenii obişnuiţi din timpul tău au fost îndopaţi la maximum cu droguri şi tratamente medicale, iar în societăţile voastre moi şi diforme erau acceptaţi cei slabi şi proşti, ba chiar erau încurajaţi să se înmulţească, fără discriminare. O dată cu trecerea secolelor, genele umane au devenit tot mai slabe, în timp ce bolile au ajuns tot mai dese. Al doilea Ev întunecat a început cu un neurovirus - pentru majoritatea omenirii, o boală contractată încă din pântecele mamelor. Ca şi sifilisul, acesta ataca creierul şi îşi dobora victimele înainte să ajungă la treizeci de ani. Acea eră ruşinoasă a durat o mie de ani, până la ridicarea umbratanilor.

— Deci umbratanii au apărut înaintea voastră?

Saphothere zâmbea acum larg, cu o expresie ce nu putea fi calificată decât răutăcioasă.

— Oh, da! Ei s-au ridicat dintr-un mic grup, se împerecheau între ei şi au reuşit să păstreze o tehnologie de programare cerebrală, care le permitea să trăiască zeci de ani mai mult decât oricare alţi oameni de pe planetă. Apoi s-au răspândit din enclava lor şi au preluat controlul. Umbratan înseamnă „Cel care a scos pământul din umbră”. Ţi se pare cunoscut ceva din toate astea?

Tack nu înţelese de ce ar fi trebuit să i se pară cunoscut. Toate acestea se întâmplaseră într-un viitor în care el nu avea să ajungă vreodată, pe durata vieţii lui naturale.

— Ei au venit înaintea voastră? repetă Tack, încercând să-şi ascundă iritarea crescândă.

— Înaintea noastră, şi totuşi mereu alături de noi. Au eliminat slăbiciunea din rasa umană. Naziştii şi staliniştii trecutului nostru recent nu au însemnat nimic în comparaţie cu ei: sute de milioane de fiinţe mai slabe au fost exterminate în lagărele lor, iar programele lor de împerechere au durat secole întregi. Ei au creat o rasă umană puternică şi au reuşit să o ducă dincolo de sistemul solar - înainte să se divizeze în diverse secte mai mici, care se atacau în permanenţă.

— Şi heliotanii când au apărut?

— A avut loc un război catastrofal... milioane de oameni au fost ucişi pe suprafaţa lui Marte, incineraţi de oglinzi solare utilizate iniţial să încălzească suprafaţa planetei, dar transformate apoi în arme de o sectă care a decis că adaptarea formei umane pentru a supravieţui în acele sălbăticii lipsite de aer era un sacrilegiu. Înainte să ne numim heliotani, noi am controlat acele oglinzi, barajul energetic uriaş aflat pe orbită, între Io şi Jupiter, şi alte surse de energie ale sistemului solar. Noi eram ingineri, în ansamblu, şi în cele din urmă am devenit incapabili să împiedicăm distrugerea propriilor proiecte în acele războaie. În final, am decis să acţionăm şi, având atât de multe surse de energie la dispoziţie, i-am depăşit pe umbratani din punct de vedere tehnologic şi industrial în mai puţin de un deceniu.

— Şi apoi?

Saphothere îşi goli paharul şi îl reumplu. Paharul lui Tack era încă plin, căci, deşi îi făcea plăcere senzaţia dată de alcool, uitase să bea, ascultând acea poveste.

— Cei care nu au scăpat şi nu au reuşit să ajungă la imperiul nostru solar au fost exterminaţi, explică Saphothere.

— Când a intrat călătoria în timp în calcule?

— În timpul acelui război. Se ştia de secole că este posibilă, dar că erau necesare energii uriaşe. Unii din rasa noastră au reuşit până la urmă să înţeleagă cum se putea face, aşa că am folosit-o într-o manieră limitată, ca armă - salturi de numai câteva ore sau zile, deoarece înţelegeam ce ameninţare uriaşă reprezenta această tehnologie pentru însăşi existenţa noastră. Dacă ne-am fi întors să-i atacăm pe umbratani în perioada în care distruseseră oglinzile de pe Marte, ne-am fi împins totodată

mult în jos pe panta probabilităţii. Spre final, cel care reuşise primul să înţeleagă cum se poate folosi tehnologia a transmis-o şi umbratanilor şi a fugit împreună cu ei în trecut. Ca să-i urmărim, am avut nevoie de resurse energetice mai mari, aşa că am pus la punct proiecte mari. La două secole după distrugerea oglinzilor de pe Marte, am reuşit să realizăm valva solară.

— Cowl. Vorbeşti despre Cowl, nu? De aceea nu l-ai putut ucide în propriul trecut, pentru că, dacă ai fi făcut asta, aţi fi pierdut întreaga tehnologie inventată de el.

Saphothere îl privi lung.

— Nu eşti chiar prost, până la urmă. Poate că whiskyul ţi-a mai limpezit creierul. Deci acum ai înţeles originile umbratanilor şi ale heliotanilor?

— Heliotanii sunt descendenţi direcţi ai umbratanilor, răspunse Tack, sau chiar tot nişte umbratani, cu un nume puţin diferit şi cu scopuri diferite.

— Corect! Şi acum, gândeşte-te că umbratanii originali au păstrat o tehnologie de programare cerebrală timp de o mie de ani. Spune-mi, câţi din rasa ta modificată prin energie genetică şi cu creierul programabil existau în timpul tău?

— Sute... dar nu mii, răspunse Tack, înţelegând ce-l întreba Saphothere.

— Probabil că la numai vreo zece ani din momentul în care ai început să o urmăreşti pe acea fată, cei ca tine s-au desprins din sclavia guvernului unionist şi au devenit capabili să aleagă propria programare. Apoi au devenit o organizaţie independentă, care îşi vindea talentele celor care plăteau mai bine, în războaiele care au urmat - erau mercenari. Umbratanii sunt descendenţii celor ca tine, Tack. Eu la fel. Acesta este motivul pentru care, în era noastră, deşi ştiam că eşti atras în siajul acelui purtător de tor, nu am îndrăznit să te atingem, atât de mult timp. Dar acum ne temem mai mult de ceea ce face Cowl.

Saphothere se ridică brusc, îşi goli paharul şi îl trânti cu fundul în sus pe masă.

— Acum trebuie să dorm şi să-mi refac resursele pentru ce va urma. Încă un salt lung ne va duce în Sauros. Apoi, vor urma călătoriile uşoare prin tunel, înapoi şi dincolo de începutul acestui drum pe care l-am parcurs, până în New London.

În timp ce Saphothere se întindea pe unul dintre paturi, Tack bău încă un pahar cu whisky şi încercă să înţeleagă tot ceea ce i se spusese. Whiskyul nu-l ajută totuşi şi, după ce toastă în gând pentru Sauros şi New London, oriunde s-ar fi aflat ele, se duse şi el la culcare.

Thadus ştia că, pentru oamenii de acolo, el şi Elone erau neobişnuit de bătrâni. Avea părul grizonat şi totuşi nu vorbea în neştire, nu se prăbuşea şi nu era pe moarte. Probabil că acesta era motivul pentru care puştiul dezbrăcat din stejarul din spatele lor nu fugise, ci îi privea fascinat. Probabil că băiatul nu mai văzuse nici haine ca ale lor sau aparatură ca aceea pe care o aveau ei, decât poate în picturile găsite în ruinele de dedesubt. Thadus îşi înălţă carabina la ochi şi examină oraşul antic, prin luneta acesteia. Observă unul sau două focuri, ceea ce însemna că o parte din cunoştinţe supravieţuiseră, în ciuda faptului că toţi cei de acolo erau într-o stare de idioţenie atunci când ajungeau la treizeci de ani şi nici nu trăiau peste acea vârstă.

Elone clipi şi coborî membranele nictitante ca să-şi protejeze ochii.

— Cifrele recensământului de la satelit plasează populaţia în jur de trei mii de locuitori.

— Vreun semn că cineva ar dezvolta o rezistenţă la boală? întrebă Thadus.

— Nu. Din contră. Populaţia a scăzut constant în ultimii treizeci de ani. Şi cum enclava nouă este construită la o sută cincizeci de kilometri de aici...

Thadus pufni. Bineînţeles, era ceva raţional ca aceia neinfectaţi de neurovirus - acei umbratani care doar prin faptul că trăiau mai mult aveau să ajungă conducătorii lui Umbratan - să se protejeze de reinfectare.

— Mă întrebam doar dacă există vreunul pe care să-l putem extrage, înainte să se purifice, spuse el şi făcu semn cu degetul peste umăr, spre stejar. Băiatul de acolo pare să aibă mişcări destul de bine coordonate.

Elone se întoarse şi se uită sus, în copac.

— Are cam doisprezece ani, iar malnutriţia i-a întârziat pubertatea.

— Deci are virusul Alpha?

— Da. Hormonii produşi la pubertate declanşează stadiul cel mai distrugător al virusului. Pentru moment, numai un sfert din creierul lui a dispărut. După alţi zece ani, va pierde jumătate din ceea ce a rămas, înainte ca virusul să înceapă să atace sistemul lui nervos autonom şi să-l ucidă.
Elone se încruntă şi adăugă:
— Dar ştii şi tu toate acestea.
Thadus se întoarse spre ea.
— Şi vreau să le aud, iar şi iar. Tu eşti umbratanul din teren şi, dacă ai vreo îndoială, vreau să o aud. Ştii câte locuri ca acesta am curăţat?
— Tu lucrai pe coasta de sud.
— Exact. Opt oraşe vechi, toate cu populaţii similare cu a acestuia, toate cu virusul Alpha. Ştiu că nu există altă soluţie, dar încă mai simt mirosul corpurilor arse.
Gândindu-se la trecut, Thadus realiză că amintirile lui nu mai erau atât de clare ca altădată. Se uită la monitorul inserat în muşchiul antebraţului şi văzu că peste cinci zile programul său mental trebuia să fie reîmprospătat, pentru a înlocui amintirile şi calităţile pierdute din cauza neurovirusului de care era infectat şi el. Prin această metodă şi cu ajutorul amestecului de medicamente creat în ultimul secol, reuşea să ţină în frâu virusul distrugător. Dar acestea doar amânau inevitabilul şi mai avea cel mult doi ani de trăit. Dar acum era obosit, şi după această ultimă exterminare urma să fie scos din slujbă. Conducătorii enclavei lor nu mai aveau ce face cu el şi în mod sigur, nu aveau să-i permită să mai trăiască printre ei.
— Ce vei folosi aici? întrebă Elone, examinându-şi şi ea rapid monitorul.
Thadus înclină capul, la zgomotul audibil acum al motoarelor.
— Perimetrul se închide şi toţi cei aflaţi în afara ruinelor vor alerga spre casă. Aşa fac de obicei. Apoi vom elimina compusul B şi vom realiza o supraveghere la sol, în timp ce oamenii tăi vor culege eşantioane. Dar nu vrem prea multe întârzieri. Aruncăm incendiarele înainte de căderea serii.
Se uită în spatele ei şi arătă cu mâna.
— Acolo.
Mai departe, pe coama muntoasă din dreapta lor, care domina oraşul, doi oameni ţâşniră din adăpost. Unul era dezbrăcat, celălalt avea pe el piei putrezite şi în mână o suliţă

primitivă. Cei doi coborâră panta în fugă şi intrară în tufişurile mici din faţa clădirilor. În spatele lor, un copac se prăbuşi, cu un scrâşnet puternic, şi o maşină blindată ieşi din pădure. Toată această activitate era deja prea mult pentru băiatul din stejarul din spatele lui Thadus şi Elone, aşa că acesta coborî şi el pe pământ. Cu o mişcare de felină, Thadus coborî luneta carabinei, ţinti şi îl memoră pe băiat, în clipa în care acesta trecea pe lângă ei. Apoi coborî arma.

— Vezi? făcu el. Aleargă acasă.

Cu un gest inconştient, apăsă un deget pe legătura de comunicaţii din ureche.

— Dolure a trebuit să incendieze o peşteră în care se ascundeau câţiva dintre ei, dar în rest sunt toţi aici. Bombardierul e pe drum.

Atât el, cât şi Elone îşi scoaseră măştile de la centuri şi le puseră pe faţă. Peste tot în jurul oraşului vechi, soldaţi şi membri ai personalului de supraveghere al lui Elone ieşeau din pădurea înconjurătoare. Alte maşini blindate apărură la vedere. Apoi se auzi sunetul unui motor diferit, când bombardierul tricopter trecu peste capetele lor şi se opri deasupra oraşului. Acolo, îşi împrăştie încărcătura, ca pe nişte boabe de piper. Thadus, cu luneta carabinei din nou la ochi, privi exploziile cu gaz şi ceaţa de compus B care se răspândea printre clădiri.

Se uită la ceas şi lăsă să treacă zece minute, după care spuse:

— Să mergem!

În timp ce el şi Elone porneau, perimetrul umbratan se strângea în jurul oraşului. Doar câteva minute mai târziu începură să vadă victimele gazului otrăvitor. Grupuri familiale strânse în jurul focurilor, unii îmbrăcaţi în piei de animale, alţii atât de înapoiaţi din cauza distrugerii cerebrale, încât nu mai erau capabili nici să poarte acele haine primitive. Indivizi care alergau şi fuseseră doborâţi de gaz. Victime mai în vârstă ale bolii, încovrigaţi în cavităţi mirositoare de lemn căzut, unde supravieţuiseră numai dacă cei din neamul lor îşi aminteau să-i hrănească. Alţii putrezind în aceleaşi cavităţi. În timp ce Thadus mergea cu carabina sprijinită pe antebraţ, Elone se duse să se alăture oamenilor ei - umbratani infectaţi, ca şi el şi oamenii lui - care acum se răspândeau să culeagă eşantioane de ţesut şi sânge. Oamenii lui verificau dacă mai era cineva în viaţă, dar

într-o manieră plictisită. Thadus nu găsise niciodată vreun supravieţuitor al gazului, în toate oraşele pe care le curăţase.

Şi atunci îl văzu pe băiat.

Pentru o clipă, avu impresia că văzuse o maimuţă care trăia în ruine, alături de oameni. Deseori văzuse cete de macaci, cimpanzei şi babuini, scăpaţi din grădinile zoologice şi care trăiau deja în sălbăticie de secole întregi. Dar compusul B era proiectat astfel încât să ucidă şi maimuţele, pentru că şi acestea erau purtătoare ale neurovirusului. Porni în urmărirea siluetei care fugea printre ruine, realizând că era chiar băiatul care se ascunsese mai înainte în stejar. Cum de era încă în viaţă? Thadus trebuia să i-l ducă pe băiat lui Elone, pentru ca aceasta să-l studieze. Se strâmbă, amintindu-şi că arma lui deja îl memorase pe tânăr. Elone nu avea nevoie ca băiatul să fie în viaţă, ca să îşi facă testele. Prinzând în sfârşit un câmp de vedere liber, Thadus se opri şi duse carabina la umăr.

— Thadus, tricopterul se întoarce, îi spuse Elone, prin legătura de comunicaţii.

Thadus ezită. Tricopterul nu trebuia să se întoarcă decât seara. Apoi, gata să tragă, îi văzu pe doi dintre oamenii lui ocolind de după o coloană acoperită cu viţă, chiar în faţa băiatului.

— Prindeţi-l! strigă Thadus.

Şi strigătul acela păru să declanşeze coşmarul.

Thadus ridică privirea şi văzu tricopterul plutind deasupra ruinelor, în timp ce uşile încărcăturii se deschideau. Nu avea nici o îndoială de ce se întâmpla asta. Era o soluţie curată pentru constructorii enclavei: exterminarea neplăcerilor, ca el, Elone şi ceilalţi oameni ai lor, împreună cu ultimii sălbatici. Dar apoi privi în faţă şi văzu că în spatele celor doi oameni ai lui aerul tremura şi se distorsiona, ca o linie de aburi de căldură, tăiată vertical. Apoi, acea dungă începu să se desfacă, revelând ceva monstruos.

— Ce naiba?

Acum se auzeau ţipete prin comunicaţii, nu de la cei doi care-l urmăreau pe băiat, pentru că ei încă nu văzuseră oroarea care plutea în spatele lor, şi nici de la tovarăşii lui care văzuseră tricopterul. Thadus ştia că ei nu ar fi ţipat din această cauză. Se uită în dreapta şi văzu o gură verticală terifiantă, de trei metri înălţime, în interiorul căreia se vedeau rotindu-se ceva ca nişte

benzi rulante de dinţi. Gura înghiţea cadavre şi pe umbratanii care fugeau, absorbindu-i pe morţi şi vii într-un tocător de carne. Alte ţipete. În stânga lui, o gură similară era propulsată pe stradă de un tentacul uriaş. Înghiţi patru umbratani, apoi se retrase şi se hrăni pe îndelete cu cadavrele împrăştiate ale oamenilor sălbatici. Peste tot în jur, moarte. Deasupra, cilindrii incendiari se rostogoleau prin aer, din tricopter. În faţă, cei doi oameni ai lui fură sfâşiaţi şi răsuciţi într-un iad organic, care apoi dispăru.

Thadus se holbă la tânărul sălbatic care rămăsese pe loc, în picioare. Era dezbrăcat, poate mai puţin nedumerit de ceea ce se întâmpla, din cauza percepţiei mai reduse asupra lumii. Ceva ciudat încercuia antebraţul lui drept: o excrescenţă cornoasă ciudată. Thadus nu ştiu de ce apăsă trăgaciul, căci oricum erau morţi amândoi. Băiatul păru să se ferească de gloanţe şi dispăru, pur şi simplu. Peste tot în jur izbucniră explozii. Din spatele locului în care se aflase băiatul, un zid de foc căzu peste Thadus. Acesta îşi lăsă carabina pe umăr, închise ochii şi arse.

Capitolul 9

Raportul stadiului modificărilor:

Energia biostatică generată de interacţiunea moleculară complexă este invers proporţională cu descompunerea tahionică. Fiind o funcţie despre care nu ştiu prea multe, sunt conştientă că va complica şi mai mult genomul, dar acest lucru pare inevitabil, deci sunt necesare cercetări suplimentare ale acestei „energii”. ADN-ul parazit eliminat a făcut loc pentru câteva suplimente: un endoschelet întărit, creşterea unui exoschelet şi creşterea densităţii musculare, necesare ca să le susţină. Cu toate acestea, nu este suficient. Parametrii ambientali ostili pe care i-am introdus necesită un sistem senzorial mai eficient şi o creştere concomitentă a ţesutului nervos, apoi mai sunt modificările cerebrale necesare ca să susţină toate cele enumerate mai sus. Din nefericire, complicarea genomului este inevitabilă, mai ales dacă va trebui să confer copilului meu capacitatea de a interfaţa direct cu creierul. Am sperat că această urmărire a perfecţiunii va duce la o simplificare a proiectului. Am sperat că şi copilul meu va avea utilitatea directă a unui pumnal.

Gălăgia începu înainte de răsărit şi deveni din ce în ce mai intensă şi mai persistentă. Polly se trezi cu capul limpede şi plină de energie, aşa cum îşi amintea că se trezea în zilele de dinaintea alcoolului şi a drogurilor. În momentul în care aruncă păturile la o parte, cele două sclave din noaptea precedentă intrară în cort, aducând un vas cu apă caldă cu bucheţele de levănţică în el, nişte prosoape, o rochie şi sandale. Când începură să tragă de hainele ei, Polly le alungă şi se dezbrăcă singură. Fetele făcură ochii mari la vederea solzului, care chiar în clipa aceea transmitea energie în corpul ei. Dar Polly le ignoră şi se spălă din cap până-n picioare.

Suficient de curată, Polly îşi puse rochia şi sandalele, apoi se întoarse cu spatele la cele două sclave şi transferă tot ceea ce avea în buzunarele mantalei în geanta de la şold, înainte să şi-o prindă în jurul taliei. Apoi îşi trecu un pieptene prin părul ud şi îl prinse la spate cu o clemă. Cele două sclave o priviră fascinate cum îşi dădea cu ruj şi cu contur de ochi. Astfel fortificată

împotriva lumii, trecu pe lângă ele şi ieşi în lumina puternică a zilei.

Tabăra era în plină agitaţie, în acea dimineaţă însorită. Peste tot în jur, legionarii şi sclavii strângeau corturile şi echipamentul. Erau încărcate căruţele, umpluţi rucsacii din pânză, caii erau înşeuaţi şi focurile stinse. Polly se întoarse şi porni spre cortul împăratului, urmată de doi membri ai gărzii pretoriene, care păziseră cortul ei toată noaptea. Uşa din pânză a cortului îi fu deschisă de un alt paznic, dar, când se aplecă să intre, văzu că interiorul era gol. Se întoarse şi se uită întrebătoare la paznici. Unul se înclină şi apoi arătă spre un cal, care era condus de un bărbos care mirosea ca şi cum s-ar fi culcat şi el tot în grajd. Se chinui să se urce pe cal din cauza rochiei, dar reuşi, cu oarecare demnitate. Omul conduse calul prin tabără, câte un paznic mergând de fiecare parte a animalului.

Privind în jur, Polly simţi un val de fericire. Acea dimineaţă i se părea atât de luminoasă. Mirosurile taberei şi vara păreau atât de *reale,* zgomotul părea să o includă şi pe ea, iar toate culorile erau vii şi apropiate. Ajunsă în afara taberei, înaintă printre şirurile de legionari, care stăteau în ordine şi în linişte, auzindu-se zumzetul albinelor care zburau prin arşiţa înconjurătoare şi cântecul clar al ciocârliilor. Ajungând în sfârşit la un pavilion deschis într-o parte, descălecă şi intră. Înăuntru, Claudius era aşezat la un birou mic, înconjurat de diverşi comandanţi cu grad mare.

— *Quid agis hodie, Furia?* întrebă el, ascuţind o pană.

Toate conversaţiile din cort încetară, la auzul acelui salut.

„Cred că s-a decis că eşti un demon. A întrebat cum te simţi sau ceva de genul ăsta. Probabil că nu vrea să ţi se facă rău, înainte să ajungi pe stânca de sacrificiu.”

— Eşti un ticălos vesel, Nandru, nu-i aşa? zâmbi Polly.

Toţi bărbaţii prezenţi o ascultară cu o nedumerire politicoasă, apoi îşi întoarseră atenţia spre un grup de soldaţi care se apropia, escortând patru bărbaţi în faţa împăratului. Era clar că cei patru nu erau romani. Aveau părul şi bărbile lungi şi împletite, hainele viu colorate în nuanţe izbitoare, iar bucăţile de armură pe care le purtau erau albastre. Aveau şi o mulţime de bijuterii din aur. Polly crezu iniţial că erau prizonieri, dar asta nu era posibil, pentru că aveau scuturi şi arme. Se opriră la vreo zece metri de pavilion, îşi lăsară armamentul pe pământ şi se

apropiară. Polly se pregăti de spectacol, ca şi cum ar fi asistat la o piesă istorică interactivă.

„Presupun că au venit să negocieze termenii păcii cu el.”

— Cred că rugurile pe care le-am văzut ieri erau pentru corpurile unor soldaţi ce au murit ieri, într-o bătălie în care romanii au învins, murmură Polly, încrucişându-şi braţele.

Claudius ridică privirea spre cei patru barbari şi zâmbi strâmb. Câţiva dintre soldaţii lui păşiră între cei patru bărbaţi şi armele lor, apoi îi înhăţară pe soli şi îi târâră spre Claudius, unde îi forţară să îngenuncheze.

„Cred că nu au auzit de Convenţia de la Geneva.”

Polly îşi simţi stomacul strângându-se şi în clipa aceea se simţi brusc foarte vulnerabilă. Toată istoria aceea era reală - nu trebuia să o confunde nici o clipă cu un spectacol. Se uită într-o parte, unde rămăşiţele rugurilor din ziua precedentă nu mai erau decât nişte urme negre pe iarba călcată în picioare. Întorcând din nou capul, îl văzu pe Claudius ridicându-se din spatele biroului său şi păşind în faţă. Împăratul îi aruncă o privire lui Polly şi îi făcu semn să vină şi ea. Polly i se alătură, simţind o greutate ca de plumb în stomac.

— *Taedet me foederum, ruptorum,* spuse Claudius brusc şi tăie aerul cu latul palmei.

Privind, lui Polly îi trecu prin minte doar că aşa ceva nu trebuia să se întâmple: astfel de grozăvii într-o zi atât de frumoasă. Soldaţii îi împinseră pe bărbaţi cu faţa în pământ, atât soldaţii, cât şi captivii urlând tare. Săbiile scurte, sclipind în lumina soarelui acid, se ridicară şi coborâră, de pe lamele lor prelingându-se acum sânge. Condamnaţii muriră greu, în ciuda loviturilor repetate. Cu stomacul în gât şi simţind impulsul să scape, încordând şi mai mult acea tensiune care îi trecea prin corp, Polly văzu cum una dintre victimele care gemeau în agonie se ţâra pe iarba îmbibată de sânge, cu spatele vestonului despicat, lăsând să se vadă carnea măcelărită şi oasele sfârtecate. Rămase în sfârşit nemişcat, când un soldat îl nimeri cu o lovitură ce-i despică craniul.

„Gladiusul este o armă de înjunghiere. Ar fi putut să-i ucidă mai rapid...”.

Polly se întreba de ce mai cântau ciocârliile. Ignorând ceea ce spunea acum împăratul, se întoarse şi începu să se retragă spre tabăra principală.

„Vremuri barbare: un imperiu bazat pe sclavie şi măceluri.”

— Termină cu morala, Nandru, la naiba! Nu sunt în dispoziţia necesară.

Nimeni nu încercă să o oprească, deşi era înconjurată de un bodogănit disperat, în timp ce mergea. Întoarsă la cortul ei, îşi găsi hainele atârnate pe un par din lemn, destul de ude, dar curate. Le luă de pe stâlp şi intră în cort, se îmbrăcă rapid şi ieşi din nou în soarele dimineţii, care acum avea izul unui abator. Claudius şi gărzile lui se îndreptau spre ea, mergând încet, din cauza şchiopătatului împăratului. Polly îi privi o clipă, apoi întoarse capul în cealaltă direcţie. Brusc, fu înconjurată de soldaţi, care îi blocau drumul. Printre ei îl zări pe Spărgătorul de nuci, care o privea fix, cu o satisfacţie răutăcioasă. Împăratul bâlbâi un ordin şi cercul de soldaţi se strânse în jurul ei. Spre deosebire de ceilalţi, Spărgătorul de nuci îşi scoase sabia, pe ascuns. Polly îşi deschise geanta, căută înăuntru, prinzând de data aceasta cu mâna patul pistolului automat, în locul electrocutorului.

— Cum spun: „Trebuie să mă întorc în iad”?

„Mihi redeundum in infernos.”

Împăratul spuse şi el ceva şi şchiopătă mai aproape de ea. Spărgătorul de nuci îi aruncă o privire scurtă stăpânului său imperial, apoi se apropie, intenţia lui fiind clară. Polly ochi rapid şi-l împuşcă o dată în piept, impactul aruncându-l pe spate, peste câţiva dintre camarazii lui, şi apoi la pământ. Toţi soldaţii încremeniră pe loc. Polly îl privi pe bărbatul mort.

— Şi cum se spune: „E mort”?

„Mortuus est... Polly.”

Fata se întoarse spre Claudius şi repetă amândouă propoziţiile. Împăratul încercă să răspundă, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Polly se răsuci pe loc şi porni direct spre zidul de soldaţi, care se traseră la o parte din faţa ei, codindu-se. Polly se depărtase destul de mult, înainte ca ei să-şi revină. Când tăcerea din spatele ei se transformă în urlete, fata aruncă o privire în spate şi văzu cum grupuri de soldaţi alergau spre ea. Puse pistolul automat înapoi în geantă şi realiză din nou transferul - făcând să dispară acea lume sângeroasă.

Faţa lui Saphothere era răvăşită de oboseală, când se întoarse spre Tack, în lumina răsăritului preistoric. Scoase o

mână din ochiul călugăriţei şi făcu semn în afara construcţiei din sticlă, spre orizont. Tack avu nevoie de câteva clipe ca să îşi desprindă privirea de pământul aflat la numai douăzeci de metri sub ei. Saphothere îi promisese dinozauri şi nu avea de gând să-i rateze.

Tack reflectă pentru o clipă că soarele părea foarte ciudat acolo, până când realiză că soarele era de fapt în spatele lui, şi că ceea ce vedea la orizont era o sferă de titan cenuşie, neclară din cauza distanţei.

— Sauros? ghici Tack.

Saphothere aprobă scurt din cap şi băgă din nou mâna în ochiul construcţiei. Călugăriţa se smuci şi începu să alunece spre orizont.

— La naiba! zise Tack, când ceva ce crezuse la început că era un bolovan acoperit cu licheni îşi înălţă capul decorat cu un corn şi încetă să mai pască din tufele joase, punctate din loc în loc de flori roşii, mari.

Animalul privi în sus, cu o curiozitate bovină vagă, în timp ce rumega în ciocul lui suficiente ferigi ca să acopere coliba din junglă a unui băştinaş.

— Styracosaurus, spuse Saphothere, privind în jos. Ei vin în zone ca aceasta, în care au păscut deja omitorincii, şi se hrănesc cu ierburile joase, crescute între timp. Dar aceasta nu este era titanosaurilor, aşa că nu toţi copacii din jur sunt aplatizaţi.

Făcu semn spre numeroasele plante arboricole, răspândite peste tot. Trunchiurile lor erau foarte groase la bază, îngustându-se apoi în frunzişuri mici, prin comparaţie.

— Dar tyrannosaurus rex? întrebă Tack.

— O, da, trebuie să fie şi el pe undeva.

Tack reîncepu să studieze pământul de dedesubt şi observă că, după ultima replică liniştitoare a lui Saphothere, călugăriţa începuse să coboare.

— Nu poţi să ne duci direct în... oraş? întrebă el.

— Mediul natural al călugăriţei este interspaţiul. Mai mult de zece minute în atmosferă ar ucide-o.

— Coptic şi Meelan au zburat cu a lor în Pig City, îi spuse Tack. Structura călugăriţei a devenit întâi înceţoşată, apoi străbătută de vene negre.

— Absorbţie de nitrogen, explică Saphothere. Prea mult poate

ucide călugăriţa, dar pe umbratani nu-i interesează asta - ei consideră călugăriţele nişte maşini, nu creaturi vii.

— Tu consideri asta o creatură vie? întrebă Tack, făcând semn spre cuşca vitroasă care îi înconjura.

— Da. Este atât fabricată, cât şi crescută. Genomul formează schiţa pentru cea mai mare parte a structurii, dar sunt implicate multe alte procese. Rezultatul final este o maşinărie vie, cu inteligenţa unui câine, deşi nici asta nu e perfect adevărat, căci baza acestei inteligenţe este concentrată pe simţuri şi calităţi pe care nici o creatură vie de pe Pământ nu le posedă.

Tack întinse mâna şi atinse structura din sticlă. Era tare, şi totuşi părea uşoară. În interior, adânc, putea să vadă o complexitate organică sau electronică avansată.

— Din ce este făcută? întrebă el.

Saphothere îi aruncă o privire.

— Structura principală este un material fabricat cu mult înainte de timpul tău: aerogel - cel mai uşor material solid care exista pe atunci. A fost utilizat iniţial ca izolator. Dar, având o matrice moleculară mare, există loc în el pentru componentele submoleculare pe care le vezi. Sub mâna ta este doar un produs al unificării ştiinţelor. Spune-i bioelectronică sau electrobionică. Poate că un exemplu bun ar fi să subliniez că posibilităţile tehnologice heliotane fac posibil să *creştem* o armă, o foreză electrică sau chiar un cuptor cu microunde.

— Oh! făcu Tack, incapabil să găsească un răspuns mai potrivit.

Îşi întoarse din nou atenţia spre pământul care se apropia rapid.

Văzându-le din apropiere, Tack realiză că florile roşii erau produsul lujerilor ce se întindeau ca un covor peste celelalte ierburi şi uneori urcau pe trunchiurile copacilor. Acea vegetaţie era străpunsă de cicade, ferigi ce se înălţau din cioturi groase, alături de cilindrii căzuţi şi putreziţi ai trunchiurilor lor originale, şiruri de tufişuri familiare, plante de coada-calului tinere şi uriaşe ce ţâşneau în aer şi tufe de un verde închis, asemănătoare cu dafinul, dar pline cu mere galbene. Când călugăriţa ajunse suficient de jos, sări din ea şi se bucură, văzând că se cufundase numai până la glezne în covorul de tufe. Lângă el, Saphothere îşi scoase rucsacul de pe umăr, în timp ce călugăriţa zbura înapoi în mediul ei natural şi neutru din punct

de vedere chimic.

— Deci o luăm pe jos? întrebă Tack, pipăindu-şi arma autoghidantă şi privind bănuitor în jur.

Saphothere abia dacă îi aruncă o privire, apoi se lăsă pe vine şi scoase din rucsac un dispozitiv ce semăna cu un telefon mobil din plastic, care a fost încălzit şi contorsionat.

— Legătura ta de comunicaţii? întrebă Tack.

— Nu. Legătura mea de comunicaţii este similară cu a ta, deşi este încastrată în osul din spatele urechii şi are un transmiţător subvocal legat la lobul temporal al creierului meu.

Tack ridică mâna şi atinse difuzorul din ureche. Legătura lui de comunicaţii era cu energie solară, aşa că era necesar să se afle în exteriorul corpului. Funcţiona prin inducţie în os, aşa că toate comunicaţiile pe care le primea le putea doar auzi, dar orice răspuns dădea trebuia să fie rostit cu voce tare, pentru a fi captat. Îşi spuse că trebuia să fie fericit că acel dispozitiv nu-i fusese smuls din lobul urechii, ţinând cont de tot ce i se întâmplase în ultima vreme.

Saphothere deschise dispozitivul asemănător cu un telefon şi expuse două ecrane răsucite, cel mai de jos dintre ele pornind şi afişând comenzi virtuale mobile.

— Sistemele de apărare de pe Sauros blochează comunicaţiile externe prin legătura de comunicaţii, din cauza posibilităţii unui atac viral. Acesta - spuse Saphothere, ridicând dispozitivul - este un transmiţător tahionic codat, ce poate fi folosit doar de mine. Dacă altcineva încearcă să îl acţioneze, se va trezi întors pe dos printr-o ciudăţenie vorpală. Rezultatul nu este prea drăguţ.

Degetele lui se plimbau pe comenzile virtuale, iar pe ecranul superior apăru faţa cuiva. Saphothere se adresă feţei în aceeaşi limbă folosită de Coptic şi de Meelan, apoi închise dispozitivul.

— Şi acum? întrebă Tack.

— Acum aşteptăm, dacă prietenii noştri de acolo ne vor permite asta.

Saphothere arătă spre un loc din spatele lui Tack, înainte să pună comunicatorul tahionic înapoi în rucsac. Tack se răsuci pe loc şi văzu trei creaturi apropiindu-se prin vegetaţia joasă, cam la o sută de metri distanţă. În timp ce se deplasau, cu capetele şi cozile întinse orizontal, dinozaurii cu oase înguste nu se înălţau mai mult de talia unui om, dar din când în când se

opreau şi se uitau în jur, ridicându-şi capetele mult mai sus. Mişcările lor precise aminteau de bâtlani, dar picioarele din spate, lungi, erau modelate pentru viteză, ghearele din faţă pentru sfâşiat şi, deşi capetele lungi erau înguste şi ofidiane, aveau guri suficient de mari ca să înghită bucăţile pe care le rupeau din prăzile lor.

— Nu-mi spune, zise Tack, amintindu-şi o serie de filme interminabile despre dinozauri. Velociraptori?

— Greşit. Numele pentru aceste creaturi în vremea ta este trodon sau dinte-răsucit. Velociraptorii sunt hoţi de ouă mici şi acoperiţi cu pene, aşa că aceştia ne vor evita. Să sperăm că şi cei de aici, căci de obicei preferă prăzile mai mici.

— Şi dacă nu?

Tack îşi îndreptă arma autoghidantă spre una dintre creaturile care se apropiau, dar arma refuză să o memoreze. Era setată numai pentru recunoaştere umană. Tack o lăsă din nou în jos şi apăsă codul pentru memorare „oarbă”. Înălţă cătarea pătrată şi ţinti animalul din faţă. O reţea mică apăru în pătrat şi prinse creatura imaginii, ceea ce îi spuse că tiparul fusese stabilit şi ţinta memorată. Apoi memoră pe rând şi celelalte două creaturi. Saphothere îl privea cu un amuzament patern.

— Nu am examinat niciodată arma aceea a ta, recunoscu el. Cum se ghidează cartuşele singure în ţintă?

— Încărcătura iniţială trage un cartuş cu tub, spuse Tack. Tubul este aruncat destul de aproape de ţintă, apoi cartuşul exploziv îşi deschide aripile, alimentat de sintemuşchi. Tiparul ţintei este încărcat într-un microcip din cartuş, rulând un program care este o transcriere directă din mintea unei viespi care atacă un om.

— Interesant, spuse Saphothere, apoi îşi ridică şi el arma mică şi o îndreptă spre vegetaţia dintre ei şi trodonii care se apropiau.

Arma scoase o flacără la gura ţevii ca a unei mitraliere trăgând în întuneric. Tack se trase în spate, involuntar, clipind repede, când o porţiune de vegetaţie cam de doi metri lăţime se aprinse, ca şi cum ar fi fost udă cu petrol. Dinozaurii ieşiţi la vânătoare se întoarseră, cârâind şi mugind, şi o luară la fugă.

Saphothere îşi băgă repede arma în toc şi făcu semn cu capul spre arma autoghidantă a lui Tack.

— Vezi, nu prea este necesară o precizie chirurgicală.

Stânjenit, Tack băgă arma înapoi în toc şi apoi, urmărind direcţia privirii lui Saphothere, observă un obiect care se apropia în viteză dinspre Sauros. După scurt timp, obiectul se dovedi a fi o semisferă din metal cenuşiu, cu suprafaţa curbându-se în jos. Obiectul se opri între ei, fără să scoată nici un sunet, şi ateriză. În interiorul obiectului era o bancă circulară, iar în centru, o coloană susţinea un glob de mărimea unei mingi de baseball.

— Intră! ordonă Saphothere şi Tack se urcă la bord.

Odată aşezaţi, Saphothere întinse mâna spre glob, care se deschise ca o floare, lăsând să se vadă o gravură în formă de mână.

— Dacă o persoană străină pune mâna în chestia asta, globul se închide şi îi retează mâna de la încheietură, spuse Saphothere.

În timp ce semisfera se ridica în aer, Călătorul făcu semn peste margine, cu cealaltă mână.

— Un mic foc nu l-ar fi pus pe goană şi pe *acela.*

Privind peste margine, Tack nu avu nevoie de nici o explicaţie ca să înţeleagă că vedea pentru prima dată un tiranozaur. Monstrul păşea delicat prin vegetaţie, înclinându-şi capul enorm dintr-o parte în alta, ca să observe fumul ce se înălţa. Tack simţi un fior de fericire la vederea acelei imagini, fericire temperată de recunoştinţa că nu se afla la nivelul solului. Aceea era o creatură de care ar fi fugit şi andrewsarchus-ul.

— Fereşte-te de fiarele pădurii, băiete, recită Saphothere. De fălcile ce muşcă şi ghearele ce-nşfacă.

Tack îl privi mirat.

— De pasărea cu cioc tu te fereşte, continuă Călătorul, n-ajunge acum să te mai sui pe-o cracă.

Tack se uită din nou la pământ, întrebându-se dacă avea să vadă toate acele creaturi.

După ce leşină din nou din cauza lipsei de aer, Polly simţi insinuându-se groaza că asta avea să i se întâmple iar şi iar, până când cineva sau ceva o va ucide. Simţea în ea o sfârşeală dureroasă, iar pielea atârna largă pe oase. Dar, ca de obicei, foamea o chinuia mai mult decât nevoia de odihnă. Se ridică în genunchi şi privi în jur. Mlaştina din jur era nemişcată şi sinistră şi, deşi strălucea soarele, aerul era rece şi umed.

— Unde şi *când* naiba sunt acum? întrebă ea, cu o voce

răguşită. Şi de ce nu am înşfăcat nişte mâncare, înainte să fac saltul?

„Dacă ai fi stat să iei şi mâncare, presupun că ai fi avut parte de o operaţie chirurgicală pe cord deschis, fără beneficiul unei anestezii. Cât despre timpul în care te afli, presupun că fiecare salt pe care îl faci are o lungime temporală egală cu un multiplu al celui anterior, aşa că acum te afli în mod sigur cu peste o mie de ani înainte de cel în care Claudius a traversat Canalul şi i-a masacrat pe vechii bretoni.”

Polly înţelesese deja că nu avea cum să meargă din nou înainte. De data aceasta, când fusese cuprinsă de o senzaţie asemănătoare cu o accelerare uriaşă, reuşise cumva să simtă direcţia în care trebuia să meargă, ca să călătorească în viitor. În străfundurile fiinţei sale ştia că acel solz putea să o ducă înainte, dar toate eforturile de a schimba direcţia fuseseră inutile. Ca ale unui înotător care se zbătea să înoate împotriva unui curent rapid.

Găsind în sfârşit energia să se ridice, Polly fu alarmată de o mişcare ameţitoare, până când realiză că stătea pe un covor de trestii care încercuiau o insulă mică. Se deplasă spre interior, pe teren mai ferm, uitându-se dintr-o parte în cealaltă, dar nu văzu decât o întindere de apă, punctată de alte insule. Lingând apa absorbită în mâneca mantalei, simţi că era sărată, aşa că se părea nu numai că nu avea ce mânca acolo, dar nu avea nici ce bea.

— Mă întreb dacă pot scoate chestia asta, spuse Polly, trecându-şi mâna pe suprafaţa solzului, care era acum extrem de netedă la atingere.

„De ce? Vrei să rămâi aici?”

Minimum pe care şi-l dorea era să se poată întoarce în vremea ei, cu acces la confortul civilizaţiei, dar şi cu capul limpede, ca acum. Dar avea şi ambiţii mai mari. Voia avantajele pe care „Gânditorul Nandru” i le oferise şi să poată continua să folosească acel solz, aşa încât să poată alege unde să călătorească în timp.

— Trebuie să învăţ cum să controlez asta, murmură ea.

„Puţin probabil că vei reuşi. Monitorizarea zahărului din sângele tău a confirmat că este un fel de parazit şi că, în principiu, tu eşti pentru el doar o sursă de energie, care îi alimentează fiecare salt prin timp. De aceea te simţi atât de

flămândă de flecare dată. Arde toate resursele disponibile din corpul tău. Avantajul: nu o să te îngraşi niciodată.”

— Ha-ha-ha, ce să spun, foarte amuzant.

„Ah, iată-i pe băştinaşi.”

Privind prin ochii lui Polly, Nandru îl reperase primul. Pe unul dintre canalele sărate apăruse o pirogă. Când se apropie, Polly observă că omul care stătea înăuntru era scund şi îndesat, cu păr negru, unsuros şi un corp maroniu, plin de muşchi. Purta pantaloni scurţi făcuţi din pielea unui animal, o haină fără mâneci dintr-o blană cu aspect respingător, iar în jurul gâtului, un colier din scoici. Când o văzu pe fată, se opri imediat din vâslit şi ridică rapid o suliţă cu o lamă lungă din os zimţat. Privindu-I, Polly se întrebă dacă se afla în Epoca de Piatră. Găsise o menţiune la aceasta într-un disc enciclopedic lăsat în PC-ul apartamentului ei de foştii proprietari. Un disc pe care îl studiase puţin, până când, tot mai plictisită, îl folosise ca suport pentru pahare.

— Epoca de Piatră? întrebă ea.

„Probabil, aşa că ai grijă. Nu cred că tipul ăsta a auzit de emanciparea femeii.”

Fata văzu cum intrusul îşi lăsă suliţa jos, cu o expresie de neîncredere totală pe faţă, după care ridică vâslele şi apropie piroga de mal. Gândindu-se dacă nu era mai bine să facă un alt salt prin timp, Polly încercă reţeaua ce-i străbătea corpul, dar primi doar un răspuns slab. Ajungând la insulă, omul preistoric îşi ridică din nou suliţa şi testă covorul de trestii cu vârful ei, înainte să păşească pe ţărm. Apoi bolborosi ceva, dar Polly nu reuşi să identifice nici măcar un cuvânt.

— Ce a spus? întrebă în gând.

„Presupun că: «Cine naiba eşti?» Nu primesc nimic prin programele mele de traducere.”

Omul repetă mai tare şi mai insistent, făcând semn cu suliţa mai întâi spre ea, apoi spre pirogă. O privea într-un mod pe care ea îl recunoscu şi care, ciudat, o linişti. Măcar intenţiile lui nu erau în întregime ostile. Polly îi zâmbi şi, după o încruntătură trecătoare, bărbatul zâmbi şi el. Păstrând pe faţă un surâs, fata păşi în faţă, prinzându-se de braţul lui ca să se echilibreze pe covorul de trestii, apoi se urcă clătinându-se în barcă. Primitivul o urmă şi piroga se înclină alarmant, când el îşi ocupă locul. Când bărbatul vorbi din nou, Polly îi zâmbi iar, dar acum asta

păru să îl enerveze. Omul întinse mâna, o trase spre el şi apoi o împinse jos în centrul pirogii, unde puse un picior posesiv murdar pe ea.

Heliotanii erau toţi frumoşi, dar aveau acea frumuseţe a tigrilor. Erau înzestraţi cu o graţie şi o simetrie pe care era mai bine să le admiri de la o distanţă sigură. Într-unui dintre numeroasele coridoare ce duceau spre exterior, spre ferestrele panoramice, Tack întâlni o zeiţă de peste doi metri înălţime. Pielea ei era de culoarea chihlimbarului şi avea ceva din transparenţa acelei nestemate, părul galben era împletit într-un stil complicat, iar ochii erau extrem de ciudaţi. Irisul auriu pus în evidenţă de sclerotica neagră. Purta haine asemănătoare cu ale lui Saphothere: o haină lungă din piele neagră, pantaloni largi băgaţi în cizmele ciocate şi o cămaşă din pânză roşie aspră. Bijuteriile pe care le purta - în urechi, în jurul gâtului şi prinse în păr - erau din os şlefuit. Holbându-se la ea cu gura căscată, Tack nu realiză că îi bloca drumul, până când, iritată, ea îl lipi de perete şi trecu. Cu respiraţia tăiată Tack continuă să meargă spre ferestre, aşa cum îi spusese Saphothere. Acolo, slavă Domnului, era mai mult spaţiu de mişcare.

Privind panorama de dedesubt, Tack văzu mai întâi focul aproape stins, apoi tiranozaurul. Comenzile, plasate jos, într-un colţ al ferestrei, nu erau atât de simple pe cât sugerase Saphothere. Încercând să urmărească butoanele virtuale mişcătoare, Tack nu reuşi decât să treacă geamul în imagine în infraroşu, ceea ce înrăutăţi vederea.

— Ce încerci să faci?

Tack îngheţă. Până atunci, nimeni în afară de Saphothere nu-i vorbise în limba lui. Până atunci, considerase că era prudent să evite pe toţi heliotanii. Se părea că fusese nevoie de multă muncă de convingere din partea lui Saphothere ca acei oameni să fie opriţi să-i taie pur şi simplu braţul şi să îl depoziteze undeva. Se întoarse încet.

Cei mai mulţi heliotani pe care îi văzuse Tack erau înalţi şi slabi, dar acest om era de o înălţime normală, pe care o compensa însă din plin prin lăţime, căci umerii lui aveau cam un metru dintr-o parte în cealaltă. Purta o cămaşă largă şi pantaloni dintr-un material care semăna cu pânza de bumbac albă, groasă. Pielea, prin contrast, era neagră, avea trăsături

negroide, iar ochii erau căprui. Tack observă că o mare parte din pielea expusă era plină de cicatrice mici.

— Încerc să văd mai de aproape un tiranozaur de acolo, răspunse Tack.

Bărbatul îşi drese glasul şi întinse un braţ la fel de gros ca piciorul lui Tack, care se termina cu o mână ce ar fi putut zdrobi bolovani. Aşteptându-se parţial să primească o lovitură, Tack se trase repede în spate, dar bărbatul îşi plimbă degetele pe comenzile virtuale şi fereastra afişă imaginea cerută a creaturii de afară, urmărind-o în timp ce se mişca, în căutarea ei nesfârşită de pradă.

— O creatură impresionantă, dar, vorbind practic, a evoluat numai ca să existe în nişte parametri foarte limitaţi.

Se uită la Tack şi continuă:

— Îţi dai seama că oamenii din timpul tău au fost făcuţi, în mod eronat, să creadă că tiranozaurii erau mâncători de hoituri? Asta se datorează părerilor asupra existenţei - o atitudine politică promovând ideea că, la bază, toate animalele sunt bune. De fapt, au avut dreptate prima dată. Tiranozaurul este un animal de pradă feroce, care ar face bucăţi tot ce mişcă, de obicei ca să devoreze, dar uneori doar din distracţie.

Tack mormăi, în semn de înţelegere.

— Un alt mit este acela că ghearele lor din faţă nu servesc la nimic. Încearcă să spui unei creaturi cu un set de dinţi ca aceea că două scobitori aflate la îndemână sunt inutile. Le place carnea proaspătă, nu cea care ar putrezi în gurile lor.

Uitându-se în spate, la însoţitorul său, Tack observă peste umărul său cum femeia înaltă peste care „dăduse” mai devreme apăruse în zona de vizualizare şi se îndrepta în direcţia lor. Părea clar iritată. Observând direcţia privirii lui Tack, bărbatul solid se uită şi el în spate. Femeia se opri şi îşi linse nervoasă buzele, înainte să înceapă să vorbească în limba heliotană.

Bărbatul o întrerupse:

— Tack nu înţelege limba noastră, Vetross, aşa că este nepoliticos să o folosim în prezenţa lui.

Femeia îşi înclină capul.

— Îmi cer scuze, Inginerule.

— Aşadar, spune-mi, ce este atât de urgent încât necesită atenţia mea?

— Spirala spaţială se extinde... s-a extins... întins.

Vetross se opri, după care spuse:

— Nu este o limbă potrivită pentru acest subiect.

— Mintea, ca şi corpul, are nevoie de exerciţiu, zise Inginerul. Numai că de data aceasta utilizezi nişte muşchi diferiţi. Gândeşte-te câteva clipe, apoi continuă.

Bărbatul se întoarse spre Tack.

— Ai văzut destul din dinozaurul tău?

Tack aprobă din cap. De fapt, ar fi putut privi animalul ore întregi, dar nu credea că acela era răspunsul pe care îl aştepta Inginerul, aşa că nu avea de gând să-l contrazică.

Inginerul continuă:

— Când Vetross va reuşi în sfârşit să îmi spună noutăţile, bănuiesc că plecarea lui Saphothere şi a ta va fi pusă în discuţie. Ştii unde e el acum?

— În sala de recuperare.

Tack scoase din buzunarul hainei sale noi minicomputerul care îi aparţinuse lui Coptic şi pe care Saphothere îl reprogramase special pentru el. Când îl deschise, dispozitivul - format din ceea ce păreau a fi două plăci din sticlă fumurie prinse una de cealaltă - afişă o hartă a interiorului lui Sauros. Într-un colţ era semnul grafic al unui tablou de comandă care, atunci când îl atinse, se extinse şi umplu o jumătate a computerului cu un panou static virtual. Folosindu-l, Tack reuşi să confirme locaţia lui Saphothere.

— Ah, simplu, dar conţinând exclusiv informaţii utile, spuse brusc Vetross.

Tack şi Inginerul se întoarseră spre ea.

Femeia continuă:

— Barajul energetic din New London funcţionează la capacitate maximă şi toate contraforturile sunt stabile din punctul de vedere al câmpului. Suntem pregătiţi pentru salt. Nu mai trebuie decis decât dacă să menţinem întinderea de un an-lumină sau să permitem o extensie cu o treime de an-lumină.

— Vezi, nu este atât de dificil. Voi veni imediat, să începem saltul.

Vetross înclină scurt din cap şi plecă, fără ca măcar să privească în direcţia lui Tack. Inginerul se întoarse spre el:

— Spune-i Călătorului Saphothere că vreau să discut cu el la contrafortul trei.

Tack riscă:

— Despre ce era vorba?

Inginerul zâmbi.

— Energia necesară pentru transferarea Sauros-ului înapoi în timp cu o sută de milioane de ani este acum disponibilă. Iar atunci când vom executa acest transfer, întinderea tunelului va deveni instabilă şi de aceea trebuie să plec acum.

Bărbatul solid se întoarse şi începu să se îndepărteze agale, adăugând, peste umăr:

— Spune-i lui Saphothere să nu întârzie. O explozie solară poate crăpa barajul, ceea ce ar da proiectul înapoi cu luni de zile, în timpul New London, asta dacă acest loc va supravieţui evenimentului.

Urmând harta, Tack porni pe coridoarele din Sauros, traversând rampe şi pasarele ale căror podele curgeau ca mercurul, menţinând totuşi o suprafaţă solidă. În spaţiile interioare ale oraşului observă zidurile masive ale locuinţelor cu terase, în jurul cărora semisferele de călătorie zumzăiau ca nişte insecte, maşini imense lucrând în scopuri necunoscute, dar care îi produceau un fel de încărcătură inductivă în piele, conducte şi ţevi imense şi spaţii mărginite de câmpuri de energie sidefate. Totul era compus din metal, plastic şi alte materiale fabricate şi totul servea unui scop precis. Nu existau statui, nimic construit pur şi simplu din motive estetice, nici măcar grădini, şi totuşi acel loc avea o frumuseţe funcţională deosebită.

Sala de recuperare se afla în partea din spate a unuia dintre blocurile funcţionale, iar ferestrele ei panoramice aveau vedere spre un puţ, la fundul căruia se afla o maşinărie formată din nişte inele concentrice, tăiate parcă la întâmplare, care se mişcau unul peste celălalt, ca şi cum ar fi căutat o combinaţie finală. De fiecare dată când îşi schimbau poziţia, parcă şi aerul îşi schimba direcţia şi o forţă trăgea de măruntaiele lui Tack. Saphothere stătea întins pe o placă din metal şi nişte tuburi conduceau sângele lui dintr-un conector fixat în partea laterală a pieptului într-o maşină cu roţi de alături. Saphothere îi spusese că acea maşină curăţa otrăvurile şi adăuga direct substanţe nutritive, împreună cu enzime complexe care accelerau repararea ţesuturilor şi creşterea celulelor de grăsime, aşa că Saphothere primea în numai câteva ore ceea ce ar fi necesitat zile întregi de odihnă şi hrană. Imediat ce Tack intră în cameră, Saphothere deschise ochii şi se încruntă la el.

— Ţi-am spus să-ţi găseşti ceva de făcut timp de cinci ore! se răsti el.

Tack îi relată întâlnirea lui de lângă ferestrele de vizionare.

— Inginerul?

Saphothere se ridică brusc, apoi se aplecă şi făcu o modificare la maşina de revitalizare. După un moment, conductele se eliberară de sânge, apoi una dintre ele se umplu cu un lichid de culoarea smaraldului. Saphothere icni din cauza durerii, ridică un tampon alb dintr-un sertar încastrat, aşteptă până ce dispăru lichidul de culoarea smaraldului, după care îşi smulse toate tuburile din piept şi lipi tamponul repede în locul lor, ca să absoarbă orice scurgere de sânge. Nimic din toate acestea nu îl mai surprindeau acum pe Tack. Surpriza venise mai devreme, când Saphothere, fără nici un ajutor, îşi desfăcuse cămaşa, plasase conectorul pe piept şi explicase, printre dinţii strânşi, că acele capete de conectare săpau prin corpul lui, căutându-i arterele pulmonară şi ventriculară. Se părea că Saphothere nu avea timp pentru anestezice şi nici de ajutorul unei asistente, asta dacă ar fi fost vreuna pe acolo.

— Să înţeleg că este un om important? întrebă Tack.

— Este Inginerul, răspunse Saphothere, ca şi cum asta era singura explicaţie necesară.

Îşi coborî picioarele de pe placă, împinse cu piciorul dispozitivul pe rotile până la perete, îşi încheie cămaşa şi se ridică.

— Mi-ar fi plăcut să stau mai mult timp aici, dar se pare că educarea ta va începe mai curând decât mă aşteptam.

— Ce vrei să spui?

— Nu am de gând să pilotez singur călugăriţa până în New London.

Chiar şi Ygrol, cel mai dur şi mai periculos membru al tribului de oameni de Neanderthal, era obosit şi ştia că duce o bătălie pierdută. Zimbrii pe care-i ucisese puteau asigura hrana camarazilor lui pentru o vreme, dar, indiferent câtă carne aducea în tabără, oamenii lui erau în continuare slabi şi suferinzi de incontinenţă, orbiţi de băşicile din jurul ochilor şi din ochi, şi continuau să moară. Numai Ygrol era încă neatins din punct de vedere fizic de acea boală teribilă, deşi îl durea şi pe el, în multe alte moduri.

În iurtă, înfăşură fata moartă într-o piele de ţap tăbăcită, ca să-i ţină de cald în timpul călătoriei, apoi începu să o coasă înăuntru. Făcea asta pentru că aşa trebuia onoraţi întotdeauna cei morţi, deşi nu avea să o îngroape, pentru că cel de pe munte ceruse cadavre. După ce o trase afară din iurtă, se duse întâi să se uite dacă mâncarea, pusă într-o oală din piele deasupra focului, avea suficientă apă, căci, dacă apa nu se prelingea prin piele, oala ardea, şi conţinutul ei se vărsa în flăcări. Din celelalte iurte se auzeau gemete şi rugăminţile celor care cereau de mâncare şi apă, dar îi ignoră. Dacă făceau zgomot, însemna că erau încă în viaţă. Apoi se întoarse, aruncă leşul fetei pe umăr şi porni prin pădure, spre munte, unde aştepta *el.*

Nimic nu părea să-l satisfacă pe monstru, iar Ygrol încercase tot ce putea. Monstrul îi luase resturile de carne de mamut din peştera cu provizii şi de două ori îi furase prada, când o lăsase nesupravegheată pentru o singură clipă. Se gândise că poate îl satisfăcea oferindu-i alte sacrificii, aşa că începuse să ucidă pentru fiară străinii cu faţă plată, şi apoi îi târâse pe munte. Dar nu contase. Acum, se părea că nu mai putea decât să-i facă pe oamenii lui să se simtă cât mai bine posibil în timp ce mureau şi apoi să le ducă leşurile pe munte, ca ofrande. Dar după aceea, după ce mureau toţi?

Darul era încă pe stânca pe care tribul zdrobise schelete mai mici şi întinsese piei pentru curăţat. Uneori, impulsul de a se duce şi a lua acel dar aproape învingea sentimentul de datorie al lui Ygrol faţă de oamenii lui. Dar ştia că, dacă ar fi făcut asta, s-ar fi depărtat cumva de ei. Ştia că asta voia de la el acea creatură de pe munte. Dar nu îndrăznea să-şi lase tribul fără cineva care să-i asigure cele necesare.

Ceva bufni pe pielea de ţap care învelea fata şi crezu că vreun vultur tocmai îl bombardase din zbor. Îşi scoase bâta din os de la centură şi se uită pe după copaci. Atunci, văzu doi oameni faţă-plată alergând spre el şi, uitându-se în lateral, văzu săgeata care intrase în pachetul trist de pe umărul lui.

Ygrol se gândi să fugă. Nu avea la el suliţa şi ştia cât de letale erau armele cu aspect firav pe care le aveau acei oameni. Dar, ca să fugă, trebuia să lase fata şi, deşi o ducea să o dea monstrului, nu voia să o lase acelor fiinţe umane slabe. O trase mai jos, aşa încât acum se odihnea pe pieptul lui, urlă şi atacă. O altă săgeată se înfipse în pachet, trecu prin piciorul fetei şi

abia îi atinse pieptul. Arcaşul stătea în genunchi, grăbindu-se să pună o altă săgeată în arc, când Ygrol intră în el, aruncându-l într-o parte cu o lovitură a bâtei. Capul omului plesni, şi creierul îi ieşi aproape complet din craniu. Fără să se oprească, Ygrol continuă să alerge după celălalt bărbat, care fugise. Îşi aruncă bâta grea din os în picioarele omului, ca să-l doboare, apoi ajunse peste el într-o clipă şi, fără să lase jos cadavrul fetei, îl omorî călcându-l în picioare pe acel arogant om de Cro-Magnon. Pe munte, lăsă cele două victime ale lui de o parte şi de alta a fetei, ca să o însoţească în călătorie, apoi porni spre casă, încercând să-şi dea seama cum se foloseau arcul şi săgeţile pe care le luase cu el.

Întors în tabără, nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Mai întâi, simţi miros de carne arsă, apoi, când intră în luminiş, nu mai auzi nici un geamăt. Pielea cu mâncare fusese ruptă şi golită, iar mirosul venea de la cele câteva bucăţi mici de carne din foc. Iurtele fuseseră şi ele devastate şi golite. Înăuntru nu mai rămăsese decât câte o piele însângerată de animal. Ygrol îşi urlă furia şi alergă să sară pe stânca-abator. Îi înjură pe zeii cerului, ai pietrei şi ai pământului şi blestemă spiritele tuturor strămoşilor care se uitau acum în jos, de la focurile lor de pe cerul nopţii. Şi, ca un răspuns, aerul de deasupra taberei se desfăcu şi apăru monstrul muntelui, dar de data aceasta nimic din el nu mai era ascuns. Ygrol văzu spiritul tuturor animalelor pe care le măcelărise pentru hrană şi ştiu că venise vremea socotelilor. Se uită în jos, la dar, care se afla între picioarele sale, se gândi să-l fărâme cu bâta, dar apoi îl ridică.

Oamenii de Cro-Magnon, aflaţi în adâncul pădurii, auziră un urlet de sfidare şi furie dinspre tabăra tribului de Neanderthal pe care îl încercuiau. Dar nu-l găsiră niciodată pe cel care ucisese atât de mulţi din tribul lor. Nici măcar oasele lui.

Capitolul 10

Raportul stadiului modificărilor:

Nişte anexe senzoriale se vor forma într-o reţea din aerogel a exoscheletului, similare ca funcţie cu linia laterală a unui peşte, dar sensibile la un spectru larg de radiaţii. Prezenţa acestei reţele face inutilă existenţa ochilor. Acesta este un avantaj, căci organele de interfaţare, care este necesar să rămână aproape de creierul copilului, ocupă o mare parte din faţa lui şi nu lasă loc pentru altceva. Am păstrat gura pe poziţia ei, împreună cu acele modificări necesare pentru o ingerare eficientă a mâncării, dar nasul şi ochii au dispărut. De asemenea, cum multe dintre aceste organe de interfaţare sunt delicate, este obligatorie existenţa unui strat protector. Din fericire, am descoperit întâmplător că doar o mică modificare a genei care controlează creşterea exoscheletului (genă luată, împreună cu modificările gurii, din genomul unui scarabeu) produce creşterea unor „cutii înaripate" peste faţă. Cred că ştiu deja care va fi numele copilului meu.

Bărbatul stătea întins pe podeaua colibei, cu ochii rotindu-i-se în cap şi cu corpul rigid din cauza extazului. Coliba mirosea oribil. La fel bărbatul. Polly se strâmbă în direcţia lui, apoi se duse la raţa pusă într-o frigăruie peste foc şi rupse un picior. Cei doi plasturi pe care îi presase pe pieptul bărbatului, în timp ce-şi plimba mâinile prin interiorul blănii puturoase pe care o purta, îl transportau pe acesta undeva unde nu mai fusese niciodată. Polly se întrebă de ce preferase să facă asta, în loc să-l electrocuteze cu arma ei, şi presupuse că, după ce văzuse mizeria în care trăia, îi fusese milă de el.

Se aşeză să mănânce, udând fiecare gură de mâncare cu sorbituri amare dintr-un burduf din piele. O auzea pe femeia care se învârtea încă furioasă, pe afară. Bărbatul ţipase la ea mai devreme, când femeia protestase, iar aceasta se uitase încruntată la Polly, cu o ură combinată cu teamă. Polly îşi dădu seama că trebuia să plece înainte ca bărbatul să-şi revină şi se întrebă ce naiba se întâmplase cu el. Aruncă osul de raţă în foc şi întinse mâna după restul de pasăre, sfâşiind carnea cu dinţii. Îndesă în buzunare cele două pâini plate şi tari rămase, apoi

privi în jur. Dar nu voia nimic altceva de acolo, nici un alt fel de mâncare. Aruncă o ultimă privire omului preistoric pe care îl drogase şi ieşi din colibă. Femeia ridică privirea de la o moară manuală la care măcina un fel de grâu. Bolborosi ceva ce Polly nu înţelese. Polly îşi spuse că femeia probabil nu era mult mai în vârstă decât ea, dar părea groaznic de prăbuşită, ca Marjae, aproape de final. În spatele ei, doi copii dezbrăcaţi se bălăceau în noroi. Polly trecu pe lângă ei, ca să ajungă la piroga amarată pe malul insulei. Femeia strigă un protest, când Polly păşi în barca mică şi începu să vâslească, dar fata nu se uită înapoi.

Apusul de soare era roşu pe cer, când Polly ajunse într-un târziu la o altă insulă şi se căţără pe ţărm. Îşi aranjă un pat din trestii groase şi se prăbuşi pe el, recunoscătoare. Chiar dacă îi era frig, adormi aproape imediat. Noaptea trecu parcă într-o clipă şi fata se trezi auzind corul de la răsărit al păsărilor de apă şi al broaştelor, urmate de sunetul unui om care ţipa şi ameninţa. Polly se ridică, şi el o văzu imediat şi înjură, în timp ce înainta spre ea prin apă, cât putea de repede. Nu era nici o îndoială ce avea de gând să facă cu suliţa lui zimţată. Polly se întoarse într-o parte, iar reţeaua din interiorul ei era sensibilă la cel mai mic imbold. Dar trebuia să înfrunte sufocarea care urma.

„Încearcă să te hiperventilezi.”

— Ce?

„Respiră rapid şi adânc - mai des decât e nevoie - până când ameţeşti.”

Polly începu imediat să facă asta. După scurt timp simţi un zumzet prin membre şi o ameţeală în cap. În timp ce trecea dincolo de strămoşii cei mai îndepărtaţi ai bărbatului furios, mlaştina se îngustă şi dispăru ca o ceaţă, expunând realitatea unui cenuşiu infinit peste marea neagră. Se simţi cuprinsă de un frig teribil şi avu impresia că presiunea acestuia încerca să o sufoce. Acum cădea rapid prin acel abis cenuşiu - senzaţia de viteză fiind mai pregnantă decât înainte. Zări în treacăt o linie argintie a unui orizont imposibil. Nu mai dura mult. Dar când aerul îi ieşi complet din plămâni, începu să se panicheze. Solzul o aducea din nou până la limită şi ea avea să se sufoce. Dorinţa ei disperată de a se opri păru să distorsioneze tot ce era în jurul ei în nişte planuri de sticlă, suprafeţe curbate vaste şi linii de lumină. Acolo jos era ceea ce îi trebuia ei şi se trase în acea direcţie. Icnind după aer, dar fericită, se prăbuşi pe pământul

îngheţat, în bătaia viscolului.

Apoi, auzi ceva mârâind în spatele ei.

„Contrafortul trei” avea forma unui deget strâmb, uriaş, proiectat peste colţul unei intrări triunghiulare care umplea partea de jos a acelei camere largi. Tack nu mai voia să se uite din nou în tunel, căci acel efect de perspectivă încerca parcă să-i smulgă ochii din cap. În depărtare se vedea un contrafort similar, ce atârna deasupra fiecăruia dintre celelalte două colţuri. Şi erau extrem de departe, înălţându-se prin ceaţa care umplea camera, separaţi de o distanţă de cel puţin un kilometru. Tack se trase în spate de pe marginea platformei înălţate pe partea laterală a acelui contrafort şi peste bordura căreia se uitau acum Inginerul şi diverşi membri ai personalului, şi se întoarse spre Saphothere.

— Mi-a vorbit despre saltul înapoi în timp, dar ce era cu toată acea elasticitate spaţială şi irosire inutilă a energiei? întrebă el.

Saphothere îl privi.

— În prezent, tunelul are un an-lumină lungime, la interior, şi trebuie luată decizia dacă îl menţinem la această lungime fizică sau îl extindem.

— Dar, dacă se întorc în timp o sută de milioane de ani, e clar că este *necesar* ca tunelul să fie extins.

— Atunci când introduci distanţa în ecuaţia călătoriei în timp, spuse Saphothere încordat, aceasta este în funcţie numai de energia pe care ai nevoie să o consumi. Cu cât este mai mică lungimea efectivă a tunelului, cu atât este nevoie de mai multă energie ca s-o menţii. Dacă ai suficientă energie, poţi deschide o uşă direct în Precambrian, deşi, probabil că ar fi nevoie să stingi soarele, ca să faci asta. Introducerea unui nivel de energie nul ar extinde un astfel de tunel la infinit, atenuându-l în nonexistenţă. Este destul de simplu.

Tack pufni şi îşi întoarse atenţia spre Inginer. Acesta îşi terminase discuţia cu ceilalţi şi acum se întorcea la ei.

— Am decis, zise Inginerul. Ia-ţi călugăriţa şi informeaz-o pe Maxell că vom menţine tunelul la o lungime de un an-lumină. Părerea mea e că extinderea lui acum ar fi prematură şi că trebuie să aşteptăm transferul în Triasic.

— Da, Inginer, replică Saphothere, cu o plecăciune scurtă. Se răsuci pe loc şi călugăriţa apăru aproape instantaneu din aerul

fierbinte şi umed care sufla peste platformă.

— Cât despre tine, Tack, continuă Inginerul, aştept cu nerăbdare să te revăd la întoarcere, deşi atunci vei fi mult schimbat.

Tack nu ştia ce să înţeleagă din asta, aşa că se mulţumi să încline din cap şi-l urmă pe Saphothere în călugăriţă. După scurt timp, ieşiră plutind de pe platformă, până deasupra puţului triunghiular de dedesubt şi a distorsiunii lui ameţitoare. Apoi, călugăriţa căzu ca o cărămidă, direct în puţ.

Senzaţia de cădere continuă până când călugăriţa coti, aşa încât, în loc să cadă în jos, ca într-un puţ real, acum călătoreau printr-un imens tunel triunghiular. Era doar o schimbare de perspectivă, căci senzaţia de cădere imponderabilă continuă. Pentru Tack era totuşi suficient să aibă o senzaţie de stabilitate şi, astfel, să nu-şi verse maţele. Totodată, în timp ce înaintau, începu să simtă acceleraţia, observând că acele aparente defecte din zidurile argintiu-cenuşii ale tunelului treceau pe lângă ei mai repede. Toate acestea erau năucitoare şi, privindu-se, Tack avu senzaţia că asistă la o fugă obositoare. Aţipi, până când Saphothere îi vorbi din nou. Tack se uită la ceas şi văzu că trecuseră numai câteva minute.

— Vino aici!

Tack se împinse din lateralul călugăriţei, pluti prin ea şi se prinse de o bară, apoi se ridică de jos, ajungând în picioare, lângă Călător. Saphothere îşi retrase mâna stângă dintr-una dintre sfere.

— Bagă mâna aici! comandă el.

Tack îşi puse palma pe suprafaţă, având senzaţia că aceasta era făcută din sticlă, până când sfera cedă şi îi cuprinse mâna ca într-un jeleu rece. Simţi imediat nişte înţepături, ca şi cum numeroase ace îi penetrau pielea. Urmă un fior rece, care se răspândi prin braţ, pe spate, apoi sări prin gât şi ajunse în cap. Călugăriţa păru brusc şi mai transparentă decât de obicei, chiar şi tunelul se schimbă. Acum atârnau în fisura unui cristal, în care îşi menţineau poziţia sub o cascadă de lumină.

— Ce face?

— Se conectează... şi se hrăneşte.

— Se hrăneşte? întrebă Tack prosteşte.

— Călugăriţele extrag energie din sursele asigurate de noi în interspaţiu, dar acestea nu sunt suficiente pentru o fiinţă

materială. Ele separă carbonul din aerul expirat de noi şi în acest mod - spuse Saphothere, făcând semn cu capul spre mâna lui Tack - absorb direct alte elemente chimice esenţiale. Acum simţi conexiunea?

După ce încercă să alunge din minte faptul că, într-un fel, era mâncat, Tack simţi altceva. Călugăriţa era obosită şi voia să se odihnească. Se simţea îngrădită de distorsiunea interspaţiului din jurul ei şi era conştientă de asta într-un mod pe care Tack încercă instinctiv să-l înţeleagă, prin ea, dar nu reuşi. Fluxul de lumină se micşoră, iar călugăriţa începu să alunece spre marginea fisurii.

— N-o lăsa să se oprească. Trebuie să continui să o împingi mai departe.

Tack încercă să aplice o presiune asupra biomaşinăriei, dar nu ştia cum. Intrând mental în acea stare de confuzie, descoperi o minte străină care se lipea de a lui, se scufunda în el, devenea una cu corpul lui. Acum oboseala călugăriţei era a lui, nevoia de odihnă devenise a lui. Şi atunci *ştiu,* şi din acea parte a lui care îi permitea să persevereze într-un antrenament de luptă extrem de dur, găsi acum voinţa de a conduce călugăriţa mai departe. Aceasta reveni treptat în centrul fisurii şi fluxul de lumină începu să crească.

— Cealaltă mână, îl grăbi Saphothere, care părea acum doar un schelet îmbrăcat în umbră, alături de el.

Era ca imaginea unei radiografii. Tack văzu cum Călătorul îşi retrase mâna doar atât cât vârfurile degetelor lui să rămână în ochi şi atunci îşi introduse el mâna înăuntru. Când făcu asta, simţi nişte reflexe ciudate ale bucăţii de tor încastrate în încheietura acelei mâini şi văzu că aceasta începuse să strălucească sub brăţara care o încercuia, ca o monedă din aur. Simţi o rezistenţă din partea ei, ca şi cum ar fi fost o bandă elastică infinită, întinsă în trecutul îndepărtat. Abia în clipa aceea realiză că, în creierul lui, timpul era acum echivalent cu distanţa şi că alte elemente ale modului de percepţie al călugăriţei deveniseră acum inteligibile. Îşi aminti cum făcuse odată un test simplu de percepţie, în care trebuia să vizualizeze o linie ce desena un cub şi să o răsucească în cap, aşa încât ceea ce vedea ca suprafaţă din spate să devină cea din faţă şi invers. Făcând acelaşi lucru cu ceea ce vedea acum, readuse tunelul în faţa lui, menţinând totodată o imagine conştientă a

modului în care îl percepea călugăriţa... şi mai mult de atât.

În timp ce erele comprimate zburau pe lângă ei, realiză că şi fisura se înălţa din puţul gravitaţional al Pământului, care, la rândul lui, era ca un canal despicat în jurul şi în interiorul canalului soarelui. Şi că ei cădeau spre soare, căci destinaţia lor nu se afla pe Pământ. Realitatea apărea acum în jurul lui sub forma unor suprafeţe complexe, răsucite în direcţii imposibile, în sfere şi linii de forţă, lumină goală şi întuneric solid, toate multiplicate la infinit pe o pantă descendentă nesfârşită. Tack îi aruncă o privire lui Saphothere, care acum se depărtase de el, şi văzu doar o gaură cu formă umană despicată în întuneric - dar Călătorul era totodată o sferă şi un tub, în acelaşi timp finite şi infinite. Tack se chinui să înţeleagă, dar avu senzaţia că ceva era gata să se rupă în capul lui.

— Începi să te retragi acum, altfel nu te vei întoarce niciodată.

Saphothere era din nou lângă el: scheletic, terifiant, cu vârfurile degetelor înapoi în ochii călugăriţei.

Tack se retrase şi suprafeţele complexe alunecară înapoi la loc, formând zidurile tunelului, celelalte forme se curbară şi dispărură şi, după scurt timp, percepu din nou spaţiul din jur în numai trei dimensiuni.

— Acum, scoate mâna dreaptă.

— Dar... pot face asta...

— Ai făcut suficient deocamdată. Stai aici de două ore şi de patruzeci de milioane de ani.

Tack îşi retrase o mână şi Saphothere o introduse imediat pe a lui. Scoţând şi cealaltă mână, Tack se uită la ceas şi văzu că trecuseră într-adevăr două ore. Se împinse în spate în cavitatea călugăriţei, simţind cum oboseala cobora asupra lui ca un zid care se prăbuşea.

— Dar un an-lumină? spuse el, ocupându-şi poziţia obişnuită din călugăriţă.

— Timp şi distanţă, Tack. Distanţă şi timp. Acum ştii răspunsul. Ca să pilotezi călugăriţa trebuie să construieşti schema logicii ei în mintea ta.

Era adevărat. Tack simţea că acum vedea totul altfel. Se gândi la tunel şi spuse:

— Comprimă continuul şi multiplică, prin ordine de mărime, distanţa pe care călugăriţa o poate parcurge în mod normal. Şi,

ca şi în cazul tunelului, cu cât călugăriţa absoarbe mai multă energie, cu atât călătoria este mai scurtă. Care este timpul minim, pentru noi, în care poate parcurge întreg tunelul?

— Mai puţin de o oră, distanţa ei personală fiind contractată la câteva sute de kilometri, zise Saphothere. Dar asta ar duce atât la moartea ei, cât şi a celor care o pilotează.

Tack aprobă din cap, prea obosit ca să mai întrebe altceva. Îşi încrucişă braţele, îşi lăsă capul în piept, închise ochii şi alunecă în lumea viselor, unde un şir infinit de sticle de Klein se umpleau singure şi oameni fără substanţă construiau case în formă de mozaicuri.

Fiind tehnician de interfaţă, Silleck impunea respect multora şi provoca neîncredere şi groază altora. În timp ce păşea pe aleea rulantă spre liftul ce avea să o ducă în camera de control de pe Sauros, văzu cum alţi heliotani se uitau pe furiş la capul ei ras şi la cicatricele de pe ţeastă, produse de penetrarea nodurilor vorpale. Dar era obişnuită cu astfel de priviri şi le ignoră, gândindu-se la următorul transfer al oraşului. Goron o chemase mai devreme, pentru că ea era tehnicianul de interfaţă cel mai demn de încredere, ceea ce însemna că urma să aibă la dispoziţie ceva mai mult de o oră ca să examineze diverşii senzori vorpali răspândiţi prin timp şi prin realităţi alternative. Era poate cea mai bună parte a slujbei sale - un adevărat voyeurism.

Ajungând la lift, păşi pe platformă şi aceasta porni instantaneu în sus, în timp ce femeia îşi trecea mâna peste scalp. O durea puţin capul, ceea ce se întâmpla din când în când, pentru că nu exista niciodată suficient timp ca rănile făcute de fibrele de sticlă ale nodurilor care îi penetrau scalpul să se vindece complet. Coborî de pe platformă şi observă că Goron nu se întorsese încă din camera contrafortului. Înclină din cap în direcţia lui Palleque - care părea să se afle în permanenţă acolo -, apoi porni spre peretele de interfaţă, unde un alt tehnician era deja conectat.

Bărbatul stătea cu capul şi umerii închişi în sfera vorpală, care era plină de mecanisme translucide şi transparente. Prin această distorsiune, erau vizibile urme de coşmar pe ţeasta rasă a bărbatului şi tuburile şi baghetele care interfaţau direct cu creierul lui expus. Din partea din spate a acestei sfere, ca o

coloană vertebrală secundară, o masă de tuburi din sticlă cu nervuri urmau curba spatelui omului, în jos, unde intrau într-un piedestal plin de luminiţe, şi apoi în podea. Din coloana vertebrală a bărbatului, barele vorpale ieşeau ca oasele aripioarelor unui calcan, conectându-se la diverse mecanisme din pereţii înconjurători, din podea, tavan şi interfeţe adiacente. Omul părea să plutească în centrul unei ciudate forme circulare hinduse - defectul uman într-o perfecţiune transparentă extraterestră.

Silleck se îndreptă spre sfera din mijloc din grupul celor trei sfere amplasate în lungul peretelui, lângă bărbat, şi se aplecă pentru a-şi introduce capul prin materialul gelatinos. Când îşi lipi spatele de coloana vertebrală din sticlă, simţi imediat cum capul şi faţa îi amorţeau. Vederea slăbi, la fel auzul. Nu simţi nici o durere, ci doar o smucitură, când sistemele automate îi desfăcură scalpul, îndepărtară şuruburile scalpului fals şi începură să introducă nodurile din sticlă vorpală. Ştiu că din noduri creşteau fibre, în clipa în care vederea începu să-i revină, licărind, ca a unui monitor defect, şi auzi urletul unui dinozaur. După scurt timp, văzu imaginea-standard pentru care era setat echipamentul ei: o imagine din afara lui Sauros. Apoi conexiunea începu să se stabilizeze şi acea imagine se desfăşură prin timp. Silleck vedea, şi *înţelegea,* Sauros-ul de-a lungul mai multor ore, din prezent şi din viitor. Şi ca şi cum asta nu ar fi fost de-ajuns, începu să vadă în sus şi-n jos pe panta probabilităţii, oraşe posibile, un peisaj posibil, dinozauri care ar fi putut exista. Fără conexiunile şi tehnologia care o înconjurau, acea imagine ar fi înnebunit-o. Până la urmă, Silleck îşi stabiliză conexiunea şi se concentră asupra unui punct anume, căci nu avea nici un rost să menţină o astfel de imagine atotcuprinzătoare. Aceasta era utilă numai în cazul transferului oraşului sau al unui atac. Examinând prezentul apropiat şi trecutul apropiat, nu găsi nimic prea interesant, aşa că începu să se acordeze pe frecvenţele tahionice ale senzorilor vorpali mai apropiaţi. Printr-unul dintre aceştia observă un băiat care era urmărit de două femei de la începutul erei Cro-Magnon. Dar cum mai văzuse toate acestea, ştia că băiatul avea să scape, cu veveriţa friptă pe care o furase de pe focul lor, apoi urma să doarmă sub o tufă cu spini şi apoi să fie transferat prin timp de torul lui, spre un loc aflat dincolo de zona senzorilor disponibili.

Oricum, nu exista niciodată un interes prea mare pentru astfel de indivizi, întrucât băiatul era din perioada neurovirusului şi nu avea să mai supravieţuiască la prea multe salturi prin timp. În schimb, imaginea de la senzorul următor o interesa cel mai mult pe Silleck. Fata o fascina, şi Silleck încă nu avusese destul timp disponibil ca să vadă ce se întâmplase cu ea la acel ultim salt temporal scurt. Saltul în sine era interesant, pentru că ambele capete ale lui erau cuprinse în viaţa de zece mii de ani a acelui senzor. Concentrându-se, Silleck se conectă la senzor, aproape de capătul vieţii lui, şi o luă înapoi prin timp, până găsi ceea ce dorea.

Fata, Polly, se răsuci, căutând în manta pistolul automat cu care Silleck o văzuse trăgând în jongler, cu câteva sute de mii de ani în viitor. Frigul începuse deja să pătrundă prin hainele ei nepotrivite şi mâna îi tremura, când îndreptă arma spre întunecimea viscolului. Silleck reglă senzorul şi văzu în infraroşu animalul aflat acolo. Apoi, auzi tropăitul îndesat al labelor grele şi un mârâit puternic. Fata apăsă pe trăgaci, apoi înjură şi bâjbâi cu degete tremurânde după piedica de siguranţă. Din vârtejul de zăpadă apăru o formă uriaşă şi păroasă, cu nişte dinţi enormi. Polly reuşi să tragă şi, în lumina slabă, flacăra de la gura ţevii supraîncărcă pentru o clipă imaginea pe care o privea Silleck, aşa că tehnicianul nu văzu retragerea animalului. Polly se uită în jur, realizând poate pentru prima dată că stătea pe marginea unei stânci, pe care sufla furtuna. Mult sub ea se întindea o câmpie îngheţată, traversată de o turmă de mamuţi lânoşi. Polly se întoarse, fără îndoială la auzul apropierii furişate a animalului pe care Silleck îl vedea clar. Creatura era *mare,* iar acea împuşcătură doar o enervase, realiză tehnicianul.

— Chiar aşa? Şi eu care tocmai mă gândeam să caut o cabană de schi, spuse Polly, cu voce tare.

Acel monolog aparent dement îi atrăsese prima dată atenţia lui Silleck, în pădurea în care fata se întâlnise prima dată cu jonglerul. Abia după ce o observase o vreme, Silleck realizase că Polly purta un fel de dispozitiv AI care părea destul de avansat pentru perioada din care provenea fata.

Polly închise ochii şi Silleck văzu cum reţeaua temporală răspundea la dorinţa fetei, trăgând-o în interspaţiu. Dispăru cu câteva clipe înainte ca fiara, un urs mare, să ţâşnească din furtună, pentru ca apoi să se oprească, alunecând, lângă

marginea stâncii, privind în jur nedumerit. Până aici ajunsese Silleck ultima dată când se uitase prin senzor. Acum, se întoarse pe linia temporală a acestuia, până la punctul de sosire, după ce fusese lansat în trecut, din New London. Apoi urcă în timp, căutând semnătura temporală a sosirii lui Polly, la aproximativ cinci mii de ani mai târziu.

Fata se materializă în aer, torul nereuşind să regleze nivelul solului, într-un astfel de salt scurt forţat. Polly căzu la pământ şi se rostogoli, căutând disperată arma pe care o scăpase. Pistolul se afla pe o suprafaţă de gheaţă, sub care se vedeau alge încâlcite şi peşti mici înotând leneşi. După ce ridică arma, fata privi în jur.

Se afla pe acelaşi vârf de munte ca mai înainte, dar acum nu mai era viscol şi nici animalul uriaş, ci doar stânci şi praf, şi un copac dezgolit de scoarţă de vântul îngheţat constant. Şi toate acestea, sub un cer plumburiu. Polly îşi încheie mantaua şi se depărtă de marginea prăpastiei. Era tot frig, observă Silleck - fata reuşise să sară peste o scurtă perioadă interglacială.

— Da, da, şi tu, şi maică-mea, spuse Polly, cu voce tare.

Sonda nu era atât de sofisticată, încât să se acordeze pe celălalt partener al conversaţiei, aşa că Silleck îşi înfrână nemulţumirea şi continuă să o urmărească pe Polly, cum se depărta de prăpastie. După scurt timp, ajunse pe o pantă plină de grohotiş, care cobora la un râu. Acesta era în cea mai mare parte îngheţat, dar apa continua să curgă prin el. Fata se aplecă şi luă nişte apă cu mâinile făcute cupă, ca să o guste. Apoi, înaintând pe cursul râului, scoase din buzunar nişte pâine şi începu să mănânce.

Plictisitor, îşi spuse Silleck, trecând repede înainte, în timp ce fata mergea în lungul râului care cobora, din loc în loc, în cascade pe versantul muntelui - apa curgătoare reprezenta doar o mică parte din ea, restul fiind îngheţată în sculpturi transparente ciudate, ca nişte dinţi sau mâini cu multe degete ce se ţineau bine de stâncă. După scurt timp, apăru câmpia, unde râul se termina într-un bazin larg. Un urs spărsese gheaţa şi Polly îl privi cum căuta în apă, dar fără să prindă nimic, în ciuda efortului.

— E aceeaşi fiară pe care am văzut-o înainte?

Silleck răspunse, neauzită:

„Nu, poate vreun strămoş îndepărtat.”

Polly se lăsă pe vine şi continuă să privească fiara înfometată. Aşteptă prudentă, până ce ursul se îndepărtă şi dispăru, după care se îndreptă şi ea spre apă. Silleck reglă sonda pe raze X şi văzu schelete de somoni înotând sub apă. Fata era probabil moartă de foame, din cauza caracterului parazit al torului, dar Silleck nu vedea cum ar fi putut să facă rost de mâncare. Cu o inspiraţie bruscă, Polly căută în geantă şi scoase un dispozitiv, cu care trase în apă. Silleck se conectă la baza de date de pe Sauros şi identifică dispozitivul ca fiind un electrocutor defensiv, apoi se uită ca să vadă efectul acestuia. Doi somoni mari ieşiră plutind la suprafaţă, zbătându-se violent. Fără să se obosească să-şi scoată cizmele, fata intră în apă şi scoase peştii pe mal.

„Bravo!” îi spuse Silleck. *„Bine lucrat.”*

— Sigur, se adresă Polly însoţitorului ei Al, scoţând un cuţit. Ai auzit vreodată de sushi?

În timp ce fata se delecta cu somonul crud, Silleck îl auzi pe Goron spunând:

— Suntem pregătiţi pentru transfer. Toată lumea să intre *online.*

Cu părere de rău, Silleck se retrase din acel timp îndepărtat.

Ieşirea din tunelul timpului semăna mult cu intrarea. Avea aceeaşi distorsiune triunghiulară la care îţi venea greu să te uiţi şi contraforturi uriaşe întinse peste cele trei colţuri. Călugăriţa se înălţă în spaţiul alburiu, alături de o tornadă de ceaţă aburindă ca un curcubeu, care pătrundea în centrul triunghiului. Abia după ce se depărtară de ea, Tack distinse spaţiul larg şi realiză că erau într-o cameră mare. Ajungând în final la un perete, intrară într-un pasaj, ce conducea într-un oraş orizontal compus din clădiri şi maşinării, apoi într-un tunel lung curbat.

Tack îşi spuse că era clar că nu se aflau în Kansas. Urcară într-un spaţiu vidat şi inundat de strălucirea apropiată a soarelui, între clădirile uriaşe ale unui complex-oraş imens, care - văzu Tack în timp ce călugăriţa urca - se înălţa pe marginea unui disc uriaş.

— Cum de putem respira? întrebă Tack, după ce îşi aminti să respire din nou.

— Călugăriţa generează oxigen ca produs secundar, după ce absoarbe carbonul din dioxidul de carbon eliminat prin respiraţia noastră.

Răspunsul nu clarifica în întregime întrebarea lui Tack.

— Vreau să spun... cum de aerul nu se pierde din interior, pe aici? adăugă, făcând semn la spaţiile deschise dintre bare.

— În termeni simpli: datorită unui câmp de forţă, generat în jurul interiorului călugăriţei, care îl opreşte. O descriere corectă ar fi, totuşi, existenţa unei interfeţe temporale.

— Oh, acum chiar că am înţeles.

Saphothere îi aruncă o privire de avertisment, pe care Tack o întâmpină cu o ridicare din umeri, pentru ca apoi să-şi întoarcă atenţia la priveliştea fantastică.

Aici erau turnuri atât de înalte, încât ar fi putut cuprinde întreaga populaţie a unui oraş mare din vremea lui Tack. Motoare uriaşe, cu un scop necunoscut lui. Şi cupole uriaşe, care acopereau păduri dense, parcuri şi chiar şi o mare, în care înotau monştri marini şi pe care pluteau vase. O încâlceală de drumuri acoperite şi tuburi de transport legau toate aceste structuri, iar prin ele treceau diverse mijloace de transport, printre care şi călugăriţe. Deasupra acestui oraş, pluteau nişte nave spaţiale enorme, probabil descărcându-şi încărcătura, nave construite din sfere unite de forme denditrice. Centrul discului era gol, cu excepţia unei farfurii imense, şi deasupra acesteia nu se mişca nimic, căci acolo spaţiul era distorsionat de transferul de energii letale.

— New London, anunţă Saphothere.

Lui Tack nu-i veni în minte nici un răspuns rezonabil.

Călugăriţa se îndrepta acum spre marginea discului. Se părea că acel mediu nu-i era dăunător, căci Saphothere nu părea grăbit să schimbe direcţia. Sub ei, oraşul se întindea parcă la nesfârşit. Tack ridică privirea spre soare, care era surprinzător de voalat. Nu ar fi trebuit să se poată uita aşa la el, direct.

— Vezi valva solară? întrebă Saphothere.

Valva solară?

Călătorul făcuse referiri repetate la ea, dar Tack nu se întrebase niciodată ce însemna. Observă, profilată pe faţa globului, o formă rectilinie, minusculă prin comparaţie. Dar, în definitiv, la fel apărea planeta Pământ faţă de soare.

— Cum?

Tack era total pierdut.

— Stă în cromosferă, folosind mai mult de jumătate din energia pe care o generează ca să alimenteze motoarele antigravitaţionale care o menţin pe loc. Intrând în aceleaşi

câmpuri AG, radiaţia solară este accelerată şi concentrată într-un fascicul de microunde, care ar putea prăji Pământul într-o jumătate de secundă.

Făcu semn cu capul spre distorsiunea de deasupra farfuriei şi continuă:

— O fracţiune din acest fascicul loveşte staţii de scindare, înainte să ajungă aici, şi este direcţionată spre staţii de conversie răspândite în întreg sistemul solar, care asigură energia necesară pentru civilizaţia noastră.

— Staţii de conversie? întrebă Tack.

— O astfel de staţie, de deasupra lui Marte, converteşte energia microundelor în spectrul total al luminii, de la infra-roşu la ultraviolet, care ne serveşte ca înlocuitor al oglinzilor solare distruse de umbratani. Acesta este motivul pentru care planeta nu mai este în întregime roşie.

Tack se gândi câteva clipe.

— Ai spus că doar o fracţiune?

— Cea mai mare parte a fasciculului care loveşte farfuria de aici este folosită pentru alimentarea găurii de vierme - a tunelului timpului. Trebuie să înţelegi că iniţial am construit valva exact pentru acest scop şi că umplerea de vegetaţie a planetei Marte este doar un beneficiu suplimentar. Valva şi gaura de vierme sunt legate în mod inseparabil şi nici una dintre ele, odată creată, nu mai poate fi oprită. De fapt, nu există nici un mijloc fizic prin care să poată fi oprită valva, deoarece câmpurile antigravitaţionale care o menţin pe poziţie focalizează totodată fasciculul - aşa cum ţi-am spus. Dar, dacă ai opri-o, gaura de vierme s-ar prăbuşi în mod catastrofal, şi Sauros ar fi şters de pe faţa Pământului, din cauza efectului de recul. De asemenea, dacă gaura de vierme s-ar închide singură, impulsul de energie ar vaporiza New London. În consecinţă, proiectul presupune o conlucrare *totală.*

Când călugăriţa începu să coboare pe lângă marginea exterioară a lui New London, deveniră imponderabili în interiorul călugăriţei, iar Tack observă, după scurt timp, că oraşul avea două feţe, ca o monedă. Când construcţia coti spre cealaltă parte, Tack îşi simţi stomacul strângându-se şi îşi înghiţi cu greu greaţa. Începu să simtă forţa gravitaţională a celei de-a doua părţi, în timp ce coborau spre o clădire aflată chiar la marginea oraşului, ce se întindea peste întreaga parte inferioară a

discului. Această structură avea forma jumătăţii din spate a unui transatlantic de lux, dar aşezată la unul dintre capete, aşa încât pupa era proiectată în spaţiu. Cu această unică excepţie, ar fi putut fi un vas de linie care să facă *Titanicul* să pară o simplă barcă de salvare. Călugăriţa intră pe o traiectorie curbă spre „puntea” clădirii, unde alte structuri se proiectau în unghiuri drepte. Tack văzu că mii de călugăriţe erau deja ataşate, ca o spumă argintie, la acele ieşituri. Ajunseră în mijlocul lor şi coborâră pe o platformă ce semăna cu un amestec ciudat între o cochilie de stridie uriaşă şi un helipad.

Saphothere îşi retrase mâinile din ochii călugăriţei şi spuse:

— Îţi aminteşti masca din rucsacul tău? Vei avea nevoie de ea ca să ajungi la intrare, căci afară este vid.

Făcu semn spre o uşă ovală aflată la îmbinarea dintre platforma de aterizare şi clădirea principală.

— Şi va trebui să alergi.

Tack deschise rucsacul şi luă masca. Atunci când Saphothere îi explicase funcţionarea ei, Tack sperase că nu va fi nevoit să o folosească vreodată. Părea organică, asemănătoare cu faţa jupuită a unui greiere uriaş, iar interiorul strălucea umed. Când şi-o presă pe faţă, interiorul moale se mulă pe trăsăturile lui. Pentru o clipă orbi, apoi se activă un ecran de vedere, cu alte display-uri la bază. Pentru respirat era nevoie doar de un mic efort suplimentar celui obişnuit. Se părea că masca înmagazina oxigenul pur absorbit din mediul înconjurător, pe care, atunci când era purtată, îl elibera.

— Haide, acum, îl grăbi Saphothere, şi el cu masca pusă, în clipa în care sări afară din călugăriţă.

Tack îl urmă, alergând spre uşă. În prima clipă îşi simţi pielea îngheţată, apoi, brusc, începu să-l ardă. Văzu aburi ridicându-se din hainele lui şi disipându-se. Saphothere, care alerga alături de el, părea total în largul lui în acel mediu. Când ajunseră la uşa ovală, Tack aruncă o privire în spate şi văzu cum călugăriţa plutea spre lateralul platformei de aterizare, acolo unde se aflau şi altele asemenea ei. Saphothere prinse mânerul, deschise uşa şi intră înaintea lui într-o cameră turtită etanşă. Imediat după ce închise uşa, aerul începu să pătrundă înăuntru în rafale, iar după alte câteva clipe îşi scoaseră măştile.

— Şi acum? întrebă Tack.

Saphothere intră pe următoarea uşă, într-un haos de sunete

şi culoare. Tack abia putea să le absoarbă. O cameră vastă, care conţinea locaşuri de toate formele şi mărimile, suspendate de schele ortogonale sclipitoare, grădini şi arcade, unele dintre ele chiar în poziţie verticală, drumuri ca nişte panglici aruncate prin aer, mijloace de transport de toate felurile, navigând rapid în toate direcţiile şi heliotani peste tot, cu miile. Se uită la Saphothere şi văzu că acesta lucra la palmtop.

— Eşti prea lent şi prea slab, aşa că ai putea fi ucis aici în câteva minute, probabil accidental, spuse el, făcând semn spre nebunia din jur. Nu eşti încă pregătit pentru aşa ceva.

Spunând asta, Saphothere apăsă pe alte taste ale computerului său. Tack simţi senzaţia mult prea familiară a pătrunderii legăturii de reprogramare. Încercă să se opună, dar în loc de asta, se închise pur şi simplu. Totul începu să se întunece şi ultimul lucru pe care îl simţi fu cum Saphothere îl prindea, în momentul în care cădea.

Ploaia ropotea peste ea, ca o mare verticală. Polly alunecă în noroi şi căzu cu faţa în jos. Nările i se umplură de duhoarea vegetaţiei putrezite şi în întuneric auzi ţipete stridente.

— Da, ştiu, nu este un loc prea plăcut, spuse ea, apoi îşi dori să nu fi vorbit, auzind cum zgomotele produse de animale se opriseră.

Se împinse în mâini şi privi în jur, în întuneric, la copacii uriaşi care se înălţau în spatele cortinei de ploaie.

— Nu ai nimic de spus? îl întrebă nervoasă, îngrozită că acum era posibil să fie absolut singură.

„Oh, tot timpul am ceva de spus. Dar deocamdată încerc să folosesc unul dintre programele militare ale Gânditorului, ca să calculez acceleraţia ta la călătoria prin timp.”

„Vei putea să-mi spui în ce eră voi ajunge la următorul salt?” întrebă Polly în gând, sigură că auzise mişcări rău-prevestitoare în jurul ei.

„Ei bine, am ceva date de la care să pornesc... cu anumite limite vagi. Deocamdată, se pare că acceleraţia ta este exponenţială, dar este greu de estimat cât este acest exponent. Tot ce ştiu este că, dacă creşterea continuă în acest ritm... după alte câteva salturi vei traversa câteva milioane de ani în trecut, la un singur transfer.”

„Vorbeşti serios?”

„Oh, da. Dar, aşa cum am spus, parametrii sunt neclari. Dacă urmezi curba pe care încerc acum să o calculez, vei ieşi de pe grafic, realizând un salt care este infinit. Dar e posibil ca eu să văd doar o parte a acestei curbe şi cine poate spune sigur că tu urmezi această curbă, până la urmă? Ideea e că acum înveţi să controlezi salturile şi Dumnezeu ştie ce alţi factori pot intra în joc. Următorul poate fi cu un an în urmă sau, la fel de uşor, cu un milion de ani."

— Oh, la naiba cu toate astea, spuse Polly tare şi căută în interiorul corpului ei, să preia controlul reţelei şi să o facă să se supună dorinţei ei.

De data aceasta nu mai există nici o tranziţie peste marea neagră ce apărea înainte şi se lansă imediat în acel spaţiu euclidian pe care putea să-l manipuleze, chiar dacă nu în totalitate. Lăsă să treacă numai câteva secunde, apoi se extrase din el şi căzu cu spatele pe un strat moale de frunze, dintr-o pădure aflată în lumina aspră a zilei. Trase avidă în piept aerul rece de dimineaţă.

„Bineînţeles, de câte ori faci asta, dai peste cap şi mai mult calculele mele."

Polly nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă.

Cheng-yi se trase afară de sub mormanul de cadavre şi privi în jur, uluit. Unitatea de atac a Armatei Poporului îi străpunsese cu baionetele pe supravieţuitori şi poneii răniţi, apoi jefuise cadavrele. Tot ce mai amintea acum de cea mai mare bandă de hoţi din ţinutul Miyi erau cadavrele măcelărite, întinse prin toată valea. Cheng-yi presupuse că nici unul dintre atacatorii lor nu-l trăsese afară, ca să-l jefuiască, pentru că era acoperit cu sânge şi existau atâtea alte cadavre de la care să fure. Cheng se ridică nesigur în picioare şi se verifică vizual din cap până-n picioare. Se părea că nici o picătură de sânge nu era a lui, ceea ce era un adevărat miracol, ţinând cont de faptul că el călărea lângă Lao, când mitraliera deschisese focul, iar din Lao nu mai rămăsese mai nimic identificabil. Cheng începu să danseze pe loc şi îşi scutură pumnii spre cer, apoi se uită din nou în jur, total debusolat.

Micul trafic cu droguri sau arme pe care reuşiseră să le treacă peste Himalaya după revoluţia lui Mao devenise imposibil acum, când era singur. Totodată, după revoluţie, câştigurile fuseseră slabe în regiunea Xiang, cea mai mare parte a prăzii fiind deja

luată de oficialităţile partidului. Cheng nu avea de gând să se alăture din nou societăţii chineze actuale. Munca grea nerecompensată şi hainele cenuşii şi plictisitoare nu-l atrăgeau deloc. Îi rămânea o singură opţiune: să se îndrepte spre coastă, spre Kowloon şi Hong Kong, şi să vadă care îi era norocul acolo. În timp ce-şi schimba hainele cu altele mai bune de la cadavre şi jefuia de pe acestea tot ce lăsaseră în urmă soldaţii, nu simţi nici cea mai mică durere. Nu fuseseră o bandă rea, dar nici unul dintre ei nu îi apreciase cu adevărat calităţile şi, oricum, spectrul lui emoţional cuprindea doar senzaţiile de groază şi poftă. Primul dintre aceste sentimente intră din nou în joc căci, exact când voia să plece, apăru monstrul.

Fiara uriaşă şi oribilă se hrănea cu morţi. O văzu aplecându-se peste cadavrul unui ponei şi absorbindu-l cu un clănţănit scurt. Cadavrele umane le devora cu şi mai puţin efort. Ghemuit în spatele unei stânci, Cheng-yi suspina îngrozit, în timp ce asculta macabrul festin, apoi, când sunetele încetară, îşi înăbuşi suspinele şi-şi ţinu respiraţia. Poate că plecase? Poate că nici nu fusese acolo...

Cheng-yi ridică privirea direct în gura iadului deschis deasupra lui şi urlă. Gura se retrase şi de pe spatele monstrului căzu unul dintre solzi, bufnind în praf chiar lângă chinez. Acesta privi solzul, care arătă la început ca o frunză, strâns într-un cilindru, ca şi cum s-ar fi uscat rapid. Următoarea emoţie fu pofta, şi Cheng-yi nu ezită nici o clipă să înhaţe obiectul şi să şi-l pună pe antebraţ. Apoi, după ce fiara plecă, se întrebă ce nebunie fusese aceea, care îl făcuse să aibă o viziune atât de monstruoasă. Dar nu fusese deloc ultima.

Capitolul 11

Inginer Goron:

Unul dintre oamenii lui Maxell a fost cel care a avut ideea să utilizăm programarea cerebrală a următorului purtător de tor pe care urma să-l interceptăm. Sir Alex a părut cea mai bună opţiune, căci el fusese antrenat în luptă, încă de la naştere. Echipa noastră avea optsprezece ore în care să lucreze cu el, înainte de următorul lui salt, şi totul părea să meargă bine. Programarea a avut loc şi a fost timp chiar şi pentru dotarea lui cu o augmentare fizică şi pentru ca Pedagogul să realizeze descărcarea unei baze de date cu instrucţiuni asupra armelor. Se pare că, deşi a acceptat armele noastre, a refuzat total să renunţe la armura lui. Dar în ciuda armurii, a armelor şi a noilor lui capacităţi fizice, probabil a eşuat. Echipa, rămasă la locaţia unde îl interceptaseră pe Sir Alex în timp ce-şi reîncărcau călugăriţele printr-un generator portabil fuziune/transfer, a fost atacată de fiară la numai câteva minute după sosirea lui simultană dincolo de Nod. Aşa că nu putem presupune decât că Cowl l-a ucis pe om, şi a fost atât de furios încât a ripostat direct.

Pedagogul era o prezenţă nevăzută, care descărca direct informaţii în mintea lui şi, cu brutalitatea unui chirurg, forţa acele structuri ale minţii lui care le putea utiliza să ia forma dorită. Dar nu înţelegea ceea ce îl înconjura.

Călătoria trebuia să dureze încă cinci ore. Tack *ştia* că erau trei motoare de fuziune, fixate pe nişte proeminenţe care ieşeau din corpul cilindric principal al navei, aruncând în urmă flăcări albe. Mercur semăna cu o sferă de cenuşă, în stânga, cu instalaţii argintii sclipitoare răspândite într-un labirint pe flancul murdar de funingine şi cu staţii în formă de ţigară orbitând în jurul ei. Tack stătea în faţa unuia dintre ecranele triunghiulare care încercuiau sfera de pe punte, singurul loc în care oamenii puteau supravieţui. Acum nava era radioactivă la un nivel letal. Tack fu uluit pentru moment, când se gândi cum putea o navă să funcţioneze în acele condiţii, dar apoi, fără nici un fel de problemă, înţelese dimensiunile şi proprietăţile deosebite ale materialelor şi tehnologiei heliotane.

În faţă, soarele se înălţa imens, ca o gaură tăiată prin spaţiu într-un furnal al Infernului, şi pe fondul lui se contura valva. Aceasta era uluitoare, ca un petrolier uriaş ce traversa un ocean de foc.

— De ce...?

Nu rosti efectiv întrebarea, care însă fu pusă.

Ai prefera asta... ?

Tack se trezi brusc scufundat într-un fluid vâscos limpede şi într-o lume a durerii. Nu putea ţipa, căci fluidul îi intrase în gură şi în plămâni, iar când începu să se zbată, văzu cablurile optice care ieşeau şerpuite din ceafa lui. Uitându-se în jos, văzu că era jupuit de piele, cu muşchii roşii expuşi, cu tuburi şi fire conectate pe toată lungimea corpului, cu cătuşe din metal la încheieturi, în timp ce capul învelit cu glugă al unui robot chirurgical excava în partea laterală a corpului său. Apoi, acea viziune oribilă dispăru şi se trezi din nou pe nava soarelui, icnind şi ţinându-se de piept, tremurând. Dar durerea dispăru şi amintirea durerii deveni dintr-o dată neclară.

— Când vom termina reconstrucţia ta, vei fi mai eficient pentru misiune.

Cuvintele fără trup însemnau acelaşi lucru în toate limbile pe care le cunoştea acum, căci Pedagogul îi vorbea în toate limbile pe care le ştia. Se gândi la armele heliotane şi realiză că ştia cum să dezasambleze şi să asambleze la loc o carabină multifuncţională, cum să programeze catalizatorii moleculari. Şi acestea erau doar câteva din multitudinea de cunoştinţe care se extindeau în mintea lui.

— Am întrebări...

— Şi eu am răspunsuri, replică sec Pedagogul.

Tack întinse mâna, atinse ecranul şi îi simţi căldura.

— Cowl trebuie să depăşească inerţia temporală de patru miliarde de ani, ca să reuşească.

Înclină capul şi continuă:

— Înţeleg. Un miliard.

Acum ştia că Nodul spre care Cowl călătorise cu câteva secole în urmă era situat chiar înainte de explozia precambriană, momentul în care viaţa complexă apăruse cu adevărat.

— Această inerţie - pentru ca să o depăşească, Cowl trebuie să facă ceva... de proporţiile unui cataclism. Şi chiar dacă reuşeşte, nu va face altceva decât să se împingă pe sine şi noua

lui istorie în jos pe panta probabilităţii.

— Cataclism... Nod. Ce menţine poziţia relativă între realităţile alternative de pe pantă? De ce uciderea tatălui tău te va constrânge să rămâi în noua linie temporală pe care ai creat-o prin acest act, foarte jos pe panta probabilităţii, în loc să transforme acea linie în linia principală?

— Cauză şi efect. Paradoxul te împinge în jos pe pantă.

— Corect. Dar acest paradox apare numai pentru că tu *contrazici* ceea ce s-a întâmplat înainte. Acţionezi contra *inerţiei* temporale. Înainte de Nod, inerţia este practic zero şi deci nu trebuie decât să contrazici acest zero.

Şi atunci, Tack înţelese. Percepu imaginea timpului ca o pânză aruncată peste o masă, pe suprafaţa căreia se afla deja un băţ lung, iar punctul cel mai înalt al pânzei, acolo unde aceasta era ridicată, în lungul băţului, reprezenta linia principală. Băţul era ridicat de pe marginea mesei, aşa încât panta pânzei, de o parte şi de alta a băţului, devenea din ce în ce mai lungă, cu cât te depărtai mai mult spre marginea mesei. Marginea mesei reprezenta Nodul, iar băţul care ieşea din margine era ţinut de o mână care, dacă avea suficientă putere, putea roti băţul, alterând astfel poziţia punctului cel mai înalt al pânzei şi pantele de pe ambele părţi. Acea mână îi aparţinea lui Cowl. Tack înghiţi în sec, văzând că nu avea altă alegere decât să creadă ceea ce i se spunea: dacă mâna cuiva stă deasupra detonatorului unei bombe atomice, atunci nu trebuie să eziţi să-l împuşti, dacă ai ocazia. Nu mai întrebi ce intenţii are.

— Mai sunt şi altele pe care trebuie să le aflu.

— Da...

Simţi în minte un val de informaţii, plasate exact la limita percepţiei, gata să se năpustească peste el. În faţa lui, ecranele triunghiulare se înnegriră pentru o clipă, apoi reveniră, afişând cu totul alte informaţii. Păşi în faţă, pentru o clipă se scufundă iar în lichidul vâscos şi îşi zări fugitiv mâna ridicată, pielea crescând din nou peste ea ca o mâzgă albă, în timp ce materialul torului crescuse la mărimea întregii palme. Durerea îl inundă scurt, apoi se trezi pe o pasarelă, lângă geamul unui acvariu, în spatele căruia se mişca ceva. Un coşmar se întoarse spre el.

„Şi acum, uită-te la frumoşii căluţi.”

Locul păruse idilic încă de la început. Un soare cald şi alinător, prune sălbatice împrăştiate sub copacii de la marginea pădurii. Nişte lemuri mici se hrăneau cu ele, preferând poate fructele puţin putrezite pentru efectul lor ameţitor. Iarba era verde şi înaltă, presărată din loc în loc cu margarete imense şi exista suficient lemn uscat cu care să poată aprinde un foc, pentru noaptea care se apropia. Dar, înainte ca Polly să aibă şansa să vadă mai multe, o herghelie de cai miniaturali apăru în galop, speriindu-i pe lemuri, care se împrăştiară. Polly îngenunche la umbra unui copac, ca să mănânce prunele pe care le adunase, în timp ce urmărea ţopăielile drăguţelor creaturi. Atunci apăruse *fiara* şi acum stătea ghemuită în spatele aceluiaşi copac, cu electrocutorul în mâna stângă şi pistolul automat în cea dreaptă.

„Acum eşti cu mult în trecut. Ticăloşii aceştia au murit cam cu patruzeci de milioane de ani în urmă.”

Monstrul ţâşnise în scena pastorală cu un ţipăt asemănător unui claxon. Îşi învârti ciocul de papagal, evisceră cu el unul dintre caii micuţi, apoi smulse capul altuia şi îşi repezi gheara peste un al treilea, în timp ce restul hergheliei fugea. Fiara începu să mănânce animalul prins, sfâşiindu-l în două şi dându-i capul pe spate, ca să consume măruntaiele tremurânde. Termină primul cal în câteva clipe, apoi se duse la altul, ridicând în drum capul tăiat. Înainte să se ospăteze cu a treia victimă, făcu o pauză şi elimină un şuvoi de excremente albe.

„Cred că şi-a făcut plinul.”

Aşa se părea, căci pasărea monstruoasă, după ce mâncase capul şi picioarele din faţă ale celui de-al treilea cal, ciugulea restul parcă fără chef. După o clipă renunţă complet, zgârmă pământul ca o găină, scoase din nou ţipătul ca un claxon şi plecă.

„Şi asta a fost una mică.”

Polly era şocată, căci oribila creatură era mai înaltă decât ea, iar ciocul ucigaş avea mărimea unei găleţi.

„Se numeşte Gastornis”, explică Nandru.

Văzând că pasărea era acum la câteva sute de metri depărtare, Polly vru să iasă din adăpost.

„Nu ar fi mai bine să rămâi între copaci?”

Ignorând sfatul, fata aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu mai existau alte surprize neplăcute în apropiere, apoi

alergă la locul în care se hrănise pasărea.

„Eşti nebună?”

Polly se aplecă, smulse o bucată însângerată din ultimul căluţ şi alergă din nou la adăpost.

— Nu trebuie să risipeşti nimic, cum spunea mereu mama mea, fredonă Polly, alergând mai departe în adâncul pădurii.

Mai târziu, cu stomacul plin cu carne de cal friptă, aruncă o privire afară din tabăra ei şi observă că sclipirile focului se reflectau în nişte ochi aflaţi acolo. După ce aruncă un os spre ei, auzi cum nişte animale se băteau pe el, în întuneric. Dar măcar acestea păreau mici, după zgomote.

Coşmarul luă forma unui om, un bărbat înalt şi cu membre lungi, la care statura solidă a heliotanilor atinsese valorile extreme. Nu avea faţă. Capul lui era un oval total lipsit de trăsături, puţin ascuţit, ca un cioc, având acelaşi aspect strălucitor de gândac ca majoritatea corpului său gol. Ca şi cum nu ar fi fost destul de ciudat, pe carapacea neagră se vedea o reţea de vene şi coaste transparente, astfel încât, atunci când lumina atingea reţeaua, aveai impresia că ai în faţă un schelet oribil.

— O femeie a folosit un program de prognosticare semi-AI ca să prezică viitoarea dezvoltare a ADN-ului uman şi pe baza acestui program a început experimente de recombinare pe propriii copii. După spusele ei, primul experiment a fost un eşec, deşi copilul a supravieţuit. Cowl nu a fost un eşec, aşa că se pot face multe speculaţii referitor la modul în care femeia îşi alegea termenii de comparaţie.

Tack tresări când Cowl începu să meargă spre el, dar fiinţa întunecată îngheţă la mijlocul pasului, în timp ce Pedagogul îşi continua expunerea.

— Nu ştim ce presiuni externe au fost aplicate, pentru că ADN-ul nu are alt scop în sine decât propria supravieţuire şi procrearea, deci inteligenţa şi forţa fizică cresc numai dacă au un efect direct asupra acestora. Dacă supravieţuirea ADN-ului uman ar impune necesitatea pierderii creierului şi filtrarea mâncării din sol, atunci am deveni cu toţii viermi. Nu se poate decât presupune că programul ei a prezis un viitor în care erau necesare nivelurile cele mai ridicate de inteligenţă, duritate, viteză şi forţă. Cowl şi-a ucis mama, când era în pântecele ei, evadând de acolo printr-o cezariană internă, cam la fel cum un

pui evadează din ou, cu ajutorul ciocului.

— Dar a devenit heliotan, spuse Tack.

Informaţia exista acum în mintea lui. Văzu cum supravieţuirea lui Cowl depinsese iniţial de heliotani, cum devenise în mod deliberat un membru foarte valoros al acelei societăţi. Nu fusese deloc dificil, duritatea şi inteligenţa fiind calităţi foarte admirate. Această greşeală de judecată dusese la moartea multora. Unul dintre ei fiind un om de ştiinţă de vârf, pe nume Astolere - sora lui Saphothere.

— Înţeleg, zise Tack, rigid.

Şi chiar înţelegea. Văzu explozia lui Callisto, o lună a lui Jupiter, explozia fiind reţinută de o barieră nevăzută şi luna dispărând pur şi simplu, într-o clipă. Patru sute de milioane de heliotani muriseră în mai puţin timp decât cel necesar pentru a inspira.

— Cowl, după ce s-a aliat cu umbratanii şi le-a transmis acestora o mare parte a cercetărilor sale, a produs o anomalie temporală pe Cailisto, unde se afla baza unităţii sale de cercetare, punând pentru o picosecundă o versiune viitoare a acelei luni în exact acelaşi loc cu originalul. Compoziţia fizică a celor două luni forţate să existe în acelaşi loc, chiar şi pentru un interval extrem de mic de timp, a produs o explozie nucleară, energia generată alimentând zborul lui şi al acelei flote umbratane în trecut.

— Şi eu trebuie să ucid această... creatură?

— Da, aceasta este sarcina ta.

Întors la bordul navei virtuale, Tack fu scăldat de o lumină incandescentă. Pe ecrane apărea acum o vedere laterală a valvei solare. Semăna cu o raboteză din lemn uriaşă, care răzuia suprafaţa fierbinte a soarelui, plată la cele două extremităţi, dar umflată la mijloc. Imaginea era filtrată, căci altfel l-ar fi incinerat. Apoi, dintr-o dată, se trezi privind peste o pantă vastă, care era doar o parte a valvei. Văzută de aproape, părea să se întindă până la infinit în toate direcţiile, dincolo de scala planetară, o imensitate imposibil de conceput. Clipi şi îşi mută privirea de la ea, cercetând împrejurimile. Interiorul navei devenise un furnal: materialul plastic începuse să fumege, învelişurile se cojeau de pe suprafeţele metalice, pete roşii de căldură apăreau pe metalul dezgolit şi fumul din aer era tras afară prin gurile de ventilaţie. Şi astfel lumea ireală creată de

Pedagog îşi atinse sfârşitul. Când câmpurile energetice ale navei se prăbuşiră, o lumină actinică şterse totul şi Tack începu să se trezească.

Rămânea fără aer şi acum forţa voinţei ei împingea solzul în alt mod. Se trezi trasă în lateral, înapoi în acea dimensiune a mării negre de sub vidul cenuşiu, dar o dată cu ea era trasă şi o parte din locul anterior în care se aflase. Linii abia vizibile de lumină ţâşneau din solz şi se întorceau în ele însele, toate arcuindu-se la exact aceeaşi distanţă de el, aşa încât fata părea să se afle în centrul capului unei păpădii uriaşe şi luminoase. Apoi, acel sferoid căpătă un aspect sticlos, lumina scurgându-se afară din el şi suprafaţa desfăcându-se şi contopindu-se în vene şi coaste, ca apa turnată peste ceva unsuros. Închisă în acel cocon, Polly căzu în întuneric, nereuşind să respire şi simţind cum îşi pierdea cunoştinţa. Dar îi mai rămăsese ceva voinţă şi încercă să forţeze întoarcerea în propria realitate. În jurul ei, marea neagră se înălţă, iar forţa gravitaţională o prinse pe fată şi o trânti pe un covor de oase transparente. Polly icni în aerul rece, recunoscătoare pentru fiecare respiraţie dureroasă. Se rostogoli în picioare şi văzu că se afla tot închisă în acea sferă, plutind acum deasupra pământului îngheţat, cu un cer cenuşiu întunecat deasupra, nişte copaci îngheţaţi ciudaţi în dreapta şi o câmpie acoperită de zăpadă în stânga. Îngrozită să nu fie smulsă din nou din acel aer respirabil, bâjbâi după o gaură în peretele cuştii, dar în clipa în care o găsi şi se aruncă prin ea, cuşca începu să dispară în acea altă dimensiune.

— Ce naiba e asta? reuşi Polly să întrebe, recăpătându-şi respiraţia după ce căzuse pe spate pe pământul dur.

„Ei bine, în calitate de cel mai bun expert în călătoriile temporale pe care îl avem aici, pot spune că habar n-am.”

Polly se uită în jur, apoi îşi strânse braţele în jurul corpului.

— Parcă părerea ta de expert era că aici trebuia să fie mai cald, înainte de ultima epocă glaciară.

„Scuze, dar au fost mai multe astfel de epoci. Ai prins câteva în Pleistocen, dar am crezut că ai trecut de ele, apoi au mai fost câteva în era Carboniferă... Să sperăm că nu ai ajuns încă atât de departe. Probabil că acesta este doar un gen de sughiţ: o iarnă mai rea, poate un mileniu mai rău. Nu uita că ai traversat milioane de ani.”

Polly încercă să nu se gândească prea mult la asta. Îşi deschise absentă mantaua şi scoase din geanta de la şold o bucată de carne de eohippus rămasă, pe care o devoră metodic.

— Ai idee în ce perioadă suntem? întrebă ea.

„Absolut deloc. Chestia aceea care s-a materializat în jurul tău a modificat probabil circumstanţele, iar salturile tale în timp anterioare au fost prea dezordonate ca să pot calcula o curbă. Presupun totuşi că eşti destul de aproape de vremea dinozaurilor."

Polly mârâi şi continuă să mănânce, privind în jur.

— Poate că mă aflu la Polul Nord. Ai spus că se pare că se modifică şi poziţia mea în spaţiu.

„Nu cred că exista un Pol Nord, aşa cum îl ştim noi. Nu sunt sigur, dar cred că în zona temporală în care intrăm, nici chiar polii nu erau îngheţaţi."

Polly înclină din cap şi porni spre nişte copaci din apropiere, pentru că acolo putea găsi adăpost de frig şi poate chiar reuşea să aprindă focul. La marginea pădurii începu să înainteze mai greu, căci zăpada spulberată de vânt se adunase în strat gros lângă nişte bolovani şi copaci căzuţi. În cele din urmă, reuşi să ajungă la un luminiş şi privi vegetaţia din jur.

„Cel de colo seamănă cu un bambus. Ce ciudat."

Polly văzu imediat la ce se referea Nandru. Nişte copaci segmentaţi, care se înălţau ca nişte stâlpi de telegraf. Sub ei descoperi mormane de lujeri uscaţi, uşori ca lemnul de plută şi doar de grosimea unui deget, segmentaţi ca trunchiurile din care căzuseră. Aceste fragmente se aprinseră uşor şi începură să ardă cu un miros de pin. Polly reuşi rapid să aprindă un foc mare, căci toţi copacii de acolo păreau să fie morţi şi cu lemnul uscat din cauza gerului. Focul trecu rapid de la dimensiunea unui foc de tabără la cea a unui rug. Flăcările se înălţau tot mai mult, datorită abundenţei de combustibil. Polly se aşeză pe un ciot din apropiere, ca să absoarbă cât mai multă căldură. Strânse câteva mâini de zăpadă şi o topi, ca să îşi aline setea. Apoi, observă o regularitate ciudată a ciotului şi se ridică rapid, îndepărtându-se câţiva paşi. Căldura focului continuă să topească zăpada şi să dezvăluie ce se afla dedesubt.

În scurt timp apărură capul şi membrele din faţă ale unei creaturi uriaşe. Capul ca un cioc era acoperit cu un scut osos mare, împodobit cu trei cornuri cu aspect ucigător.

Triceratop. Polly văzuse destule filme ca să-l recunoască.

— Pun pariu că dinozaurul are gust de pui, spuse ea, încercând să găsească o modalitate de a linişti panica ce creştea în interiorul ei.

„Şaizeci şi cinci de milioane de ani.”

Polly era uluită. Începu aproape instinctiv transferul şi văzu cum acea cuşcă din sticlă se materializa din nou în jurul ei. Saltul fu scurt de această dată şi cenuşiul fu înlocuit de o străfulgerare subliminală a unei jungle în flăcări, roşie ca interiorul unui furnal, fum înecăcios şi cenuşă fierbinte, sub un cer cadaveric. Căldura intensă se năpusti asupra ei, flăcările pătrunzând ca nişte gheare prin structura din sticlă din jurul ei, înainte să facă un nou salt, ca să rămână în viaţă. Din nou junglă: cicade şi ferigi, coada-calului, copaci uriaşi, cu forme ciudate, alcătuiţi mai mult din trunchi, cu o boltă foarte mică. Când cuşca dispăru, fumul se disipă în jurul ei. Îl transportase o dată cu ea. Polly se prăbuşi în genunchi, tuşind disperată.

‚A adus cu ea atmosfera din ultimul loc. Este ca şi cum solzul s-ar fi adaptat la nevoile tale, aşa încât să poată să-şi continue călătoria, fără ca tu să te lupţi să-l controlezi.”

Dar aceasta nu reprezenta principala grijă a lui Polly atunci.

„Ştii, cred că tocmai ai fost martora dispariţiei dinozaurilor.”

Polly ştia asta. Grija ei era că acum se afla la capătul nepotrivit al acelei perioade.

Panicată la descoperirea triceratopului îngheţat, fata făcuse un salt dincolo de limita senzorului vorpal şi Silleck nu ştia dacă supravieţuise impactului cu meteoritul şi furtunii de foc care precedase iarna ucigătoare şi pusese capăt erei dinozaurilor - acea ucidere milostivă a populaţiei bolnave şi muribunde de animale mari. După cum ştia Silleck, aşa se încheiase un alt război îndelungat al evoluţiei, între animalele mari de pe Pământ şi permanenţii lor ucigaşi virali. Numai oamenii supravieţuiseră, cu greu, acestui gen de conflict.

Silleck se trase înapoi acum spre locul în care Sauros se aşezase pe pământul moale din Jurasic. Oasele oraşului încă mai scârţâiau, iar sfera interioară nu se rotise ca să fixeze nivelul etajelor, dar Inginerul Goron îşi părăsise deja postul, ca să se îndrepte spre locul lui obişnuit, la ferestrele de vizualizare. Dar tehnicienii de interfaţare rămaseră pe loc. Sauros, deşi îşi

refăcea încet rezervele de energie după o astfel de călătorie, era încă vulnerabil atacurilor.

Silleck examină panta din apropiere, unde oraşul era multiplicat la infinit în toate reîncarnările lui, ca şi cum ar fi stat între două oglinzi paralele. Se uită în sus şi-n jos în timp, atât cât putea, fără să utilizeze senzorii trimişi în alte ere, dar nu reperă nici un pericol. Apoi îşi împinse conştiinţa în jos în timp, spre un senzor vorpal vizitat des de ceilalţi tehnicieni, spre o perioadă scurtă de la sfârşitul Triasicului şi plasată destul de jos pe pantă, care era numită de ei „cimitirul”.

Aici se afla o încreţitură a timpului pe care mulţi purtători de tor o ratau. Dar era o capcană pentru mulţi alţii, care îi ucidea în momentul în care cădeau în ea. Erau prinşi aici pentru multe zile, şi, neavând hrană, deveneau ei înşişi sursa de hrană pentru torii lor paraziţi. Mulţi dintre ei erau înfometaţi şi pe jumătate morţi când soseau acolo şi nu găseau nimic care să-i aline în acel loc pustiu. Silleck se uită în jos, la peisajul uscat şi încins, unde oasele omeneşti fuseseră curăţate de gândaci şi de pterozauri mici. Alese o grămadă de oase şi o urmări încet înapoi în timp, o văzu reformându-se, acoperindu-se cu carne şi umflându-se din cauza umezelii, apoi urmă clipa scurtă în care torul reapăru în jurul braţului pe care apoi îl smulsese şi dispăruse o dată cu el.

Omul, care purta turban şi sarong, mersese multe zile, urmărind o siluetă abia întrezărită, înainte să renunţe şi să se aşeze jos, ca să moară. Silleck descoperi că silueta era a unui aborigen australian, care supravieţuise şi prosperase în acel iad arid, înainte să fie luat de acolo de torul lui. Mai erau şi alte grămezi de oase sau de cadavre în descompunere. Dar totul era prea sumbru şi tehnicianul de interfaţare se îndreptă spre unul dintre senzorii cei mai îndepărtaţi care rezistaseră în epoca Permiană, unde ştia că fusese observat un alt purtător de tor. Chiar în clipa în care conştiinţa ei ajunse la acel senzor, începu să simtă valuri de perturbaţii călătorind în sus pe scara timpului şi în susul pantei, prin interspaţiu. În clipa aceea, ştiu că se apropia ceva.

Plesiozaurii se rostogoleau în mare, iar cozile lor mari aruncau în aer fântâni arcuite de apă, gâturile lungi se izbeau de suprafaţa apei şi apoi se ridicau şi se încolăceau. Privind peste

valuri, spre locul în care se împerecheau plesiozaurii, Tack descoperi că dobândise o siguranţă adâncă şi deplină despre multe lucruri. Cea mai importantă era convingerea că duşmanul Cowl trebuia să moară, în privinţa asta nu exista nici o îndoială, şi orice umbratan nenorocit îi stătea în cale trebuia eliminat, de asemenea. Ridicându-şi privirea spre domul care încercuia parcul acvatic şi spre lumina puternică a stelelor de dincolo de acesta, se simţi nerăbdător să plece. Se întoarse rapid, când auzi pe cineva păşind pe puntea de vizualizare din spatele lui.

— Fii calm, Călător Tack! spuse Maxell.

Semăna foarte mult cu femeia care îl izbise de zidul unui coridor, în Sauros. Pielea ei avea aceeaşi translucenţă de chihlimbar, dar ochii ei erau mai albaştri, iar părul era alb şi drept. Spre deosebire de cealaltă, aceasta nu avea să-l mai izbească de nici un perete. Întrucât, de când fusese deconectat de Pedagog şi ieşise din rezervorul de creştere, Tack descoperise rapid că acum era egal ca forţă fizică al multora dintre heliotani şi chiar superior multor altora. Musculatura lui explodase, talentul în artele marţiale se îmbunătăţise considerabil, iar baza de cunoştinţe de care dispunea acum era uriaşă. Cu toate acestea, simţea că mulţi dintre acei oameni încă îl priveau cu dispreţ, căci, pentru obţinerea acestor performanţe, fusese necesar ca trupul său să fie desfăcut şi reconstruit în întregime, totul, începând cu oasele, fiind crescut în densitate prin grefe cerebrale. Avea chiar şi implanturi, ceea ce pentru ei reprezenta un stigmat. Opinia lor pragmatică era că aceea orice om care nu era suficient de puternic şi de inteligent ca să supravieţuiască prin darurile sale naturale era normal să moară, pur şi simplu.

— Ce tip de plesiozauri sunt? îl întrebă Maxell, făcând semn spre creaturile acvatice.

— Elasmozauri, răspunse Tack repede, dându-le numele din secolul douăzeci, deşi ea îi adresase întrebarea în limba heliotană şi deşi avea acces la peste trei sute de alte limbi.

Maxell se încruntă.

— Văd că încă mai ţii la vechile tale obiceiuri, spuse ea, trecând acum la aceeaşi limbă. Se pare că nu am putut dez-rădăcina chiar totul din tine.

Tack ridică braţul stâng şi arătă torul, care acum ajunsese la mărimea maximă.

— Asta chiar contează atât de mult? Ştiu ce trebuie să fac şi tu ştii că nu puteţi face mai mult ca să mă îmbunătăţiţi. Chestia asta din braţul meu a început să se opună, imediat ce aţi încercat recombinarea genetică. Şi nimeni altcineva nu îl poate purta.

I se spusese că la început încercaseră să extragă solzul parazit din el, ca să îl plaseze pe altcineva, dar nu reuşiseră. Tack ştia şi că, dacă ar fi reuşit, s-ar fi dispensat de el ca de un gunoi şi încă simţea o urmă de resentiment în suflet, din această cauză. Ceea ce-l nedumerea cel mai mult era de ce nu i se ascunsese acest fapt.

— Ştim deja de ce a început să se opună. Cowl îi foloseşte ca să culeagă eşantioane din viitor, aşa că recombinarea ar fi anulat scopul iniţial al torului. Ţi-a citit codul genetic, în momentul în care s-a prins de braţul tău.

Se apropie şi se opri lângă el, după care arătă spre mare, unde un rechin uriaş trecea pe lângă ei, fără îndoială atras de agitaţia plesiozaurilor. Pe marginea platformei nu era nici o balustradă de protecţie, ceea ce nu reprezenta o surpriză pentru Tack, din partea unor oameni care mergeau fără să-şi protejeze feţele prin vid. Heliotanii nu se cocoloşeau cu tehnologia lor. Lipsa unei balustrade era un nou semn al perspectivei lor asupra vieţii: dacă eşti atât de prost încât să cazi, atunci meriţi să fii mâncat.

— Vor fi rechini în acea eră, dar nu şi elasmozauri. Aceştia au apărut în număr mare spre sfârşitul Cretacicului, spuse Maxell şi se întoarse să îl privească. Simt că eşti nerăbdător şi te întrebi de ce amânăm. Răspunsul este simplu. Saltul inginerului Goron înapoi, în Jurasic, nu a fost lipsit de dificultăţi. Tunelul nu s-a restabilizat nici acum, totuşi, prevedem că toate condiţiile pentru transferul tău prin el vor fi optime în optzeci de ore.

Tack îşi ridică din nou braţul acoperit de tor şi întrebă:

— Folosesc acest lucru ca să plec din Sauros?

Un implant ţinea torul în frâu, dar tot simţea câmpul temporal al acelui lucru mişcându-se în interiorul corpului.

— Nu, pentru că proviziile vor fi limitate la cât poţi duce cu tine, şi, deşi poţi face rost de mâncare în timpul unei mari părţi a călătoriei tale, există o perioadă întinsă în care hrana nu va fi atât de uşor disponibilă. Saphothere te va duce, cu călugăriţa, cât de departe va putea.

Tack se bucură să audă asta. Dacă aşa ceva exista şi acolo, îl considera pe acel om ca fiind prietenul lui. Saphothere nu mai arăta dispreţ faţă de Tack, ci mai curând respect. Dar asta, pentru că cei numiţi „Călători” nu erau atât de conservatori în păreri ca restul heliotanilor.

— După aceea pornesc singur şi îi rup gâtul lui Cowl, spuse Tack, cu răutate.

— Oh, da, categoric, zise Maxell, zâmbind.

Tacitus se uită prin ploaie la sclavii vâslaşi şi se blestemă pentru mila bruscă pe care o simţea pentru ei. Erau pradă de război, sclavi şi proprietatea Romei, nu cetăţeni.

Oricum, şi dacă ar fi fost eliberaţi din lanţuri, sfârşitul lor ar fi fost acelaşi ca al tuturor de pe galeră, dacă aceasta se scufunda. S-ar fi înecat cu toţii în mare. Ridică privirea spre locul în care luminiţele ciudate continuau să se joace în jurul catargului şi a terţarolei, ceru binecuvântarea lui Mithras şi porni mai departe.

Mantia lui udă flutura în furtună, în timp ce înainta pe puntea de deasupra vâslaşilor, ţinându-se strâns de frânghiile de siguranţă. În clipa aceea, în urletul nopţii, un fulger lovi catargul şi sări spre provă, cu zgomotul unui munte care se prăbuşea. Tacitus căzu în genunchi, spunându-şi că acela era sfârşitul. Lângă el îi auzi pe o parte dintre oamenii lui adresând rugăciuni furtunii. Se uită din nou în faţă, clipind ca să încerce să-şi limpezească vederea, căci era sigur că văzuse ceva plutind sus, în noapte. Dar nu mai văzu decât lemn fumegând şi limbi de foc. Continuă să înainteze până când, pe puntea din faţă, găsi totul distrus şi cadavrele a doi dintre oamenii lui, cu armura fumegând şi pielea înnegrită. Era o călătorie blestemată. Acum ştia asta. Apoi, privirea îi căzu asupra unui obiect ciudat care se lipise de balustrada din lemn, ca o bavură.

Era o brăţară, ştiu asta din prima clipă. Era un dar de la Mithras pentru o bătălie ce avea să vină. Întinse mâna să-l prindă şi urlă când suprafaţa cu ghimpi îi tăie mâna. Un val mare lovi din lateral galera şi, asaltaţi de apă, sclavii începură să urle şi să se zbată. Tacitus căzu, dar se ţinu de obiect şi îl smulse de pe balustradă. Îşi băgă braţul în el, fără ezitare. Agonie, apoi o plăcere chinuitoare adâncă, ce părea aproape sexuală. Din braţ îi curgea sânge şi brăţara se închise în jurul

acestuia şi se contopi cu el. În numai câteva clipe, era fixată ferm, în timp ce sângele era spălat de mare şi de ploaie. Îşi ridică braţul, într-un salut cu pumnul strâns către oamenii lui de la pupa navei. Apoi, gelosul zeu Neptun trimise pe unul dintre monştrii lui împotriva vasului.

Şarpele gigant se înălţă din mare, bucla imensă a corpului său curbându-se în noaptea înceţoşată, apoi capul fără ochi şi botul groaznic vertical se întoarse şi se prăbuşi peste marginea galerei. Tacitus fu din nou aruncat pe punte. Se ridică cu greu şi se împletici spre o frânghie a balustradei interioare. Se uită în jos şi văzu că monstrul smulsese partea laterală a navei şi acum se hrănea cu sclavi. Părţile interioare ale gurii lui se învârteau ca un motor şi îi trăgeau înăuntru, urlând, cu lanţuri cu tot. Nu mai era nici o îndoială că nava avea să se scufunde, deci poate că aceea era bătălia la care fusese chemat. Îşi scoase *gladius-ul* şi sări în acel haos. Îi împinse la o parte pe cei care îl implorau în latina lor stricată să-i elibereze, agăţându-se de el cu disperare, şi îşi făcu drum spre grozăvia care mesteca nava. Ridică arma şi o înfipse în zidul de carne. O dată, de două ori, dar aparent fără nici un efect. Apoi, un tentacul ţâşni din beznă lângă el şi-l doborî de lângă acel iad de dinţi, afară, în furtună. În cădere, lovi o latură zimţată care îi sfâşie picioarele, apoi se trezi în mare, strângând în continuare în mână *gladius-ul* Nu ştia să înoate şi se pregăti de moarte, se relaxă, aşteptând-o. Şi atunci, ceva îl luă din furtună, într-un iad al neantului şi apoi în lumina puternică a soarelui.

Tacitus căzu cu faţa în jos pe o suprafaţă moale, tuşi şi icni, chinuindu-se să respire, apoi se ridică şi se întoarse, gata să atace figurile care stăteau aplecate deasupra lui. Trezindu-se în prezenţa zeilor, se lăsă să cadă în genunchi, sângerând pe nisipul sărat.

— Deci acesta este un purtător de tor, spuse femeia blondă înaltă, îmbrăcată în haine albe ciudate.

Tacitus nu înţelese cuvintele, dar avea să vină un timp şi pentru asta.

Bărbatul, care trebuia să fie Apollo, spuse cu amărăciune:

— Galera s-a scufundat - acesta a fost un eveniment înregistrat întotdeauna de istorie. Fiara nu a creat nici un paradox pe care să nu-l poată suporta, mâncându-i pe toţi cei de la bord.

Bărbatul se aplecă, îl prinse pe Tacitus de umăr şi-l ridică în picioare, cu o uşurinţă debordantă. Apoi spuse, în latina nativă a romanului:

— Ne vei ajuta să înţelegem mai bine chestia aceea din braţul tău, înainte să te poarte mai departe.

— Mulţumesc, oh, zeule... pentru că m-ai salvat, răspunse Tacitus, plecându-şi capul.

— S-ar putea să regreţi asta, mai târziu, îi spuse femeia. Tacitus regretă într-adevăr, când acei oameni frumoşi şi violenţi aflară tot ce puteau de la el, cu întrebările lor ciudate şi cu motoarele lor şi mai ciudate. Şi atunci când îl paralizară şi îl împunseră, încercând să scoată brăţara zeului de pe braţul său. Nereuşind acest lucru, îl eliberară, îi înapoiară sabia şi îi spuseră să se bucure de călătoria lui spre iad. Era o călătorie pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată - timpul petrecut alături de ei fiind un interludiu inofensiv, prin comparaţie. Abia atunci înţelese ce vrusese să spună *cu adevărat* acea femeie.

Capitolul 12

Doi heliotani pe Staţia 17:

— Inginerul nu m-a lăsat să văd înregistrarea făcută prin sistemul intern de securitate. Ceea ce am reuşit să prindem, înainte ca un gen de barieră temporală să închidă toate comunicaţiile cu complexul.

— Frate, cât aş vrea să ştiu.

— Dar Goron a fost ocupat, încercând să-şi promoveze proiectul, aşa că am reuşit să intru în sistem...

— Ce s-a întâmplat?

— Animalul lui Cowl a ucis-o pe Astolere.

— Imposibil... rezervorul amniotic ar fi trebuit să se reverse pe suprafaţa lui Callisto, unde bestia ar fi murit.

— Nu s-a întâmplat asta.

— Atunci, animalul trebuie ucis.

— E vorba de mai mult de atât.

— Arată-mi.

....

— Ce e asta?

— Un gen de gură înfometată care poate fi scoasă din corpul principal. Înainte nu era acolo.

— Acea sticlă ar fi trebuit să poată rezista la orice forţă exercitată de creatură.

— Mda, dar asta include şi părţi ce se pot disloca din structura ei moleculară prin timp, aşa încât aceste părţi nici măcar nu se află în acelaşi loc?

— Asta a arătat scanarea?

— Da, la naiba.

— Cowl nu a încercat să o ajute.

— Nu. Pur şi simplu a permis creaturii să o devoreze pe sora noastră. Era cea mai inteligentă dintre noi şi, deşi se afla acolo ca să supravegheze închiderea, cred că era cea mai bună aliată a lui Cowl, cu excepţia preterumanului slăbit.

— Atunci Cowl trebuie să moară!

Inginerul Goron se uită cu afecţiune la Jurasic, unde giganţii demolau o pădure ca să-şi umple stomacurile lor titanice,

permanent flămânde. În ciuda câmpurilor de umezire produse de acţionarea lui Sauros, putea simţi vibraţia produsă de mersul lor de giganţi - vibraţie numită, în mod exagerat, de paleontologii din vremea lui Tack „dinoperturbaţie”. Acea turmă de carnarozauri, deşi impresionantă, nu era nimic faţă de ceea ce era posibil să urmeze să vadă, căci aranjase ca Sauros să ajungă chiar în acel loc: acolo unde bântuiau brahiozaurii. Ar fi putut calcula astfel încât să ajungă cu douăzeci de milioane de ani mai târziu, pe vremea seismozaurilor, dar condiţiile fuseseră optime pentru acel loc şi timp, şi se îndoia că ar fi reuşit să o păcălească pe Vetross. Goron mai spera ca la întoarcerea lui Tack, primitivul din secolul douăzeci şi doi să aibă şansa să vadă acele creaturi alături de el, căci Tack, stupid într-un mod pe care Goron nici nu-l putea concepe, părea să aibă faţă de acei giganţi o veneraţie deosebită, pe care tovarăşii lui Goron nu o împărtăşeau.

— Ce este, Vetross?

O observase apropiindu-se de el.

— Alte calcule pe care să le verific? Alte măsuri energetice pe care să le aprob? Nu te-am numit degeaba secundul meu, ştii?

— Se apropie, răspunse Vetross.

Goron se întoarse spre femeie şi citi teamă pe faţa ei. Acel moment fusese inevitabil, încă de când începuseră saltul. Cowl nu avea să le permită să se apropie, fără să atace. Iar atacul însemna un singur lucru.

— În timpul *nostru?*

— Zece ore. Împinge în sus, pe pantă, spre era noastră Carboniferă, altfel nu ar reţine destulă energie ca să aducă suficient din sine. Avem călători trimişi în trecut, la fiecare cincizeci de milioane de ani. Canolus a încetinit-o cu un focos cu neutroni, la un sfert din pantă faţă de silurianul nostru, dar, în timp ce el revenea la sol, creatura l-a nimicit, în drum.

— Canolus avea întotdeauna tendinţa de a se grăbi. Dar Thote?

— La mijlocul erei Devoniene. A smuls un mic procent din masa lui, cu o sferă de deplasare. Dar asta i-a deteriorat călugăriţa, iar acum nu mai putem să-l localizăm.

Goron se simţi brusc foarte obosit, ceea ce nu era surprinzător, ţinând cont că lucra fără oprire de trei secole.

— Luaţi toate armele pe care le avem şi trimiteţi pe toţi

oamenii disponibili înapoi prin tunel. Vreau baraje de câmp proiectate până la un kilometru în toate direcţiile şi generatoare de deplasare, setate pentru activare la apropiere, răspândite aleator printre ele. Şi, dacă mai este ceva la care nu m-am gândit, vreau să te gândeşti tu.

— În *toate* direcţiile? întrebă Vetross.

— Da, la naiba! Stânca de sub noi nu îl va opri. Ar trebui doar să se defazeze fie fizic, fie temporal.

Vetross îl privi, ezitând.

— Am uitat ceva?

— Nu cred.

— Atunci de ce eşti încă aici?

— Pentru că este nevoie de tine acum, Inginer Goron. Oamenii sunt înspăimântaţi.

Goron se întoarse din nou spre fereastră, îşi sprijini mâinile pe centura lui cu scule, oftă şi se uită lung la imaginea ce ştia că în curând avea să fie incinerată.

— Ce pregătiri impresionante! Dar totul este o problemă de energie potenţială.

Vocea răsunase total indiferentă.

Goron se întoarse.

— Crezi că am nevoie să-mi spui tu...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Vetross se holba pe lângă el, îngrozită, şi Goron îi înţelese rapid sentimentele.

Cowl era perfect drept, fiind mai înalt chiar şi decât Vetross. Era coşmarul pe care îl trăiseră în toate vieţile lor: un pre-teruman format din întuneric şi sticlă, extrem de nemilos şi extrem de dedicat scopurilor sale. Nu era nici o îndoială că din acea întâlnire avea să rezulte moarte. Cowl îşi deschise gluga de pe faţă, dezvăluind coşmarul de dedesubt.

— Fugi!

Vetross îl împinse pe Goron, scoţând în acelaşi timp o armă de sub haină. Goron se împinse de lângă perete, aruncându-se cu capul înainte şi se rostogoli, scoţându-şi şi el arma de sub haină. Se uită rapid în spate şi aruncă un generator de interfaţă. Nu se miră de sacrificiul lui Vetross, pentru că amândoi calculaseră imediat că, pentru ca din acea întâlnire să poată supravieţui unul dintre ei, acesta trebuia să fie foarte norocos, în timp ce celălalt trebuia să moară. Aruncă încă un generator, văzu fumul mânjind un perete şi arma lui Vetross zburând prin

aer. Mâna lui Cowl era în pieptul ei, degetele ascuţite penetrând printre coaste. Apoi, Cowl o izbi de o fereastră, crăpând geamul blindat şi mânjindu-l cu un cerc de sânge. Cowl era aproape exact deasupra primului generator al lui Goron atunci când acesta explodă, ridicând un zid de energie în faţa întunecatului atacator, dar Cowl reuşi cumva să treacă prin el. Al doilea generator explodă şi el, când Goron iniţie din fugă o transmisie codată. Goron aruncă o mână de mine autoghidante în spate şi acestea începură să sară pe coridor ca nişte mingi. Se sparse o altă fereastră şi Cowl apăru, mergând rapid pe exteriorul clădirii, ca un păianjen. Goron coti pe unul dintre coridoarele de acces. Un nou geam spart, şi Cowl era acum la doar o secundă în spatele lui. Goron smulse capacul unei trape de serviciu şi o azvârli spre gâtul lui Cowl ca pe un disc, apoi se aruncă prin trapă, împrăştiind în spate alte mine. Explozii, apoi capacul veni înapoi, tăindu-i muşchiul gleznei. Mâna aceea ascuţită se întinse spre el, exact în clipa în care explodă câmpul de deplasare, pe care îl pregătise deja. Lumina din camera de serviciu se stinse şi Goron intră rostogolindu-se în camera de control a lui Sauros - cu zece secunde înainte să părăsească cealaltă cameră, de serviciu.

— Schimbaţi frecvenţele de apărare în clipa asta! urlă el, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre coloana de control.

Ordinul lui fu ascultat imediat. Goron acţionă comenzile virtuale, activă scena care tocmai se petrecuse în galeria de vizualizare, se văzu pe sine cotind şi apoi o distorsiune bruscă.

— O deformare anormală - aşa ceva e imposibil! spuse cineva.

Cinci secunde mai târziu, distorsiunea dispăru şi Vetross era tot moartă. Cowl dispăruse.

— E imposibil, repetă cineva.

Goron se uita fix la băltoaca de sânge în care stătea, fără să mai aibă puterea să se enerveze din cauza acelei afirmaţii ridicole. Orice era posibil. Era doar o problemă de energie, şi era evident că Cowl avea aşa ceva.

Era imens, un animal atât de mare, încât gâtul îi dispărea în ceaţa de deasupra junglei de câte ori îşi înălţa capul, ca să mestece din vegetaţia pe care o smulsese din cicadele scunde. În timp ce animalul mesteca, din fălcile lui cădea o ploaie de

bucăţi de frunze, mari cât portierele de maşină. Excrementele creaturii l-ar fi îngropat total pe Cheng-yi, iar animalul ar fi putut să-l strivească pe chinez cu una din labele lui elefantine, fără măcar să observe. În delirul său, omul se uita cu evlavie la animalul care se hrănea, întrebându-se câte tone de vegetaţie putea consuma acesta într-o zi. Când animalul elimină gaze, Cheng-yi nu-şi putu reţine un râs nebunesc. Amuzamentul dispăru brusc, căci gâtul lung se arcui în jos şi animalul îl examină cu ochii lui ca de porc.

Cheng-yi se retrase rapid. Dar dinozaurul făcu un pas spre el, călcând peste copaci înalţi cât o casă. Chinezul se uită la muscheta pe care o furase şi care îi fusese foarte utilă, pe vremea când lumea era normală, apoi se întoarse şi o luă la fugă. Se aruncă într-o tufă deasă de cicade şi se ghemui în umbră, cu sudoarea prelingându-i-se din coada de păr şi umezindu-i hainele murdare.

Monstrul se întoarse după scurt timp la prânzul lui, dar coşmarul lui Cheng-yi abia începea. Acesta nu se mai uita la dinozaur. Acum se holba îngrozit la un scorpion uriaş, cu care împărţea ascunzătoarea. Era colorat în negru şi galben şi lat ca o cazma. Chinezul îl privi, panicat, cum se învârtise rapid cu faţa spre el, ţinându-şi coada ridicată deasupra capului. Omul se retrase cu spatele, avansând mai mult sub tufe. Dar acum, conştient că ororile nu erau toate reptile, începu să observe insectele uriaşe: o libelulă albastră strălucitoare ce se odihnea pe trunchiul unei plante uriaşe de coada-calului, cu capul tare, de mărimea pumnului şi cu corpul de mărimea braţului omenesc, cu aripile ca nişte geamuri din sticlă plesnite. Apoi, un miriapod de lungimea unui piton şi de culoarea sângelui închegat, care ieşea şerpuit din scorbura unui trunchi putrezit. Nişte coleoptere mari cât nişte mingi de rugby, săpând în excremente uriaşe. Şi un tip cloncănitor oribil de ţânţari, care tot încercau să aterizeze pe el, cu trompele cât nişte seringi hipodermice.

— Dispăreţi! urlă chinezul şi jungla amuţi brusc în jurul lui.

În acea linişte, instinctul lui de supravieţuire învinse nebunia incipientă şi-şi aminti că muscheta pe care o ţinea în mână nu era încărcată. O descărcase în faţa unui monstru de pădure păros, pe vremea când monştrii erau încă acoperiţi cu păr. După ce bătu cu patul puştii într-un buştean putrezit, ca să se asigure

că nu se ascundea nimic viu în acesta, se aşeză şi îşi reîncărcă arma, cu mâinile transpirate şi tremurătoare. Apoi, simţindu-se mai calm, porni mai departe.

Cheng-yi văzu în faţa lui lumina devenind mai puternică şi grăbi pasul, sperând să iasă din întunericul arborilor. Dar ajunse la o cărare lată tăiată prin junglă. Peste tot în jur erau împrăştiate trunchiuri de copaci doborâţi, goliţi de verdeaţă. Aruncă o privire în dreapta şi văzu alţi trei brontozauri înălţându-se în depărtare, urlând unul la altul, în timp ce-şi continuau proiectul de defrişare a pădurii. Se ridicau pe membrele din spate ca să ajungă la frunzişul des, sprijinindu-se cu labele din faţă pe trunchiul câte unui copac, până ce acesta ceda şi se încovoia. În spatele acestor giganţi, o turmă de dinozauri mai mici păştea ce rămăsese în urma brontozaurilor, iar în spatele acestora, mult mai aproape de Cheng-yi, erau carnozaurii - înalţi până la talia omului - care se delectau cu roiurile de insecte rămase fără adăpost.

Cheng-yi realiză imediat că nu trebuia să lase acele creaturi mai mici să-l zărească. Se retrase înapoi în umbră şi continuă să meargă. După scurt timp, nu mai fu asaltat de ţânţari şi larma defrişării se îndepărtă. Se opri şi, după ce verifică dacă nu mai erau alte insecte uriaşe, se aşeză din nou pe un trunchi căzut. Îşi sprijini puşca alături, la îndemână, şi îşi scoase jacheta, încercând să scape de căldura înăbuşitoare. Închise ochii şi ascultă sunetul vântului ce adia prin frunziş şi constată că nu voia să deschidă ochii din nou, că nu voia să se mai mişte. Apoi, auzi un bâzâit puternic. Deschise ochii, la timp ca să vadă cum o insectă ca un ardei roşu cu aripi încerca să aterizeze pe braţul lui. O plesni şi o doborî la pământ. În clipa aceea, de sub trunchi ţâşni un carnozaur de mărimea unui pui de găină, care înghiţi insecta şi apoi rămase ghemuit, privindu-l pe om cu nişte ochi ca de şoim. Chinezul întinse cu prudenţă mâna spre muschetă.

Hainele aveau un scop exclusiv funcţional, dar Tack nu se mai simţise niciodată atât de confortabil. Haina se lipea de centura pantalonilor, iar aceştia erau lipiţi de cizmele uşoare. Toate buzunarele aveau acelaşi lipici impermeabil în lungul deschizăturii. Şi erau multe buzunare. Materialul exterior era impermeabil, mănuşile erau împachetate în nişte buzunare speciale de pe mâneci, iar gluga putea fi despăturită din spatele

gulerului, pentru a se uni cu vizorul cu peliculă din partea din faţă, acestea fiind toate etanşabile. Alimentate de acumulatori plasaţi în tocurile cizmelor, care erau menţinuţi încărcaţi de materialul exterior, fotovoltaic, al costumului, nişte pompe miniaturale fixate în mâneci, gulerul rotund şi cizme făceau aerul să circule, pentru a regulariza temperatura internă. În plus, izolaţia materialului cu compoziţie rezistentă la şoc servea ca armură de corp. Costumul oferea o protecţie suplimentară împotriva armelor cu căldură, prin intermediul unei plase încastrate supraconductoare. Tack se simţea invulnerabil, mai ales după ce aruncă o privire drăgăstoasă către rucsacul pe care îl legase în interiorul călugăriţei. Jucăriile letale din acesta erau prea multe pentru a fi enumerate.

— Încă o oră, îl anunţă Saphothere, într-un târziu. Vom opri lângă Sauros, cât timp îmi refac resursele.

Tack presupuse că asta însemna o nouă vizită a Călătorului la spitalul spartan, unde urma să fie îngrijit, ca o maşină ce avea nevoie să i se schimbe uleiul şi filtrele. Gândul acelei întârzieri îl enerva. În interiorul călugăriţei erau suficiente provizii ca să poată parcurge un drum lung. Dar, în definitiv, acea formă de călătorie depindea de forţa fizică a pilotului călugăriţei şi era evident că Saphothere era din nou epuizat, după ce traversase tunelul. De asemenea, era clar că Tack nu putea să mai conducă singur călugăriţa, căci torul său, acum crescut la mărime normală, ar fi intrat în conflict cu acea operaţiune. Trebuia să rămână pasager pentru o vreme, deşi tentaţia de a scoate implantul din funcţiune şi de a da libertate totală torului său era uneori insuportabilă. Voia să fie la înălţimea misiunii pe care o primise. Îşi dorea cu disperare să aducă în joc noile sale capacităţi şi forţe.

Ultima oră dură parcă o veşnicie, apoi brusc, în faţa lor, apăru ieşirea triunghiulară, care devenea tot mai mare, pe măsură ce tunelul timpului se deschidea ca o pâlnie. Apoi veni senzaţia aceea de frânare uriaşă, fără ca să-i arunce totuşi în faţă, în interiorul călugăriţei. Ieşiră din tunel şi deasupra lui, ridicându-se peste contraforturile din camera de ieşire de pe Sauros... apoi, haos.

O rafală de căldură izbi partea laterală a călugăriţei şi o făcu să se rostogolească prin aer. Tack se dezechilibră, dar, datorită reacţiilor lui accelerate, reuşi să se învârtească în interiorul

spaţiului central şi căzu cu picioarele fixate sigur pe două bare, după care inerţia produsă de rostogolirea călugăriţei îl aruncă în lateral, unde se prinse din nou cu mâna de o bară verticală. Aruncă o privire spre contraforturile din depărtare şi observă un nor de foc umflându-se din ele, ca dintr-un şemineu. Dedesubt, unde sidefate de distorsiune se rostogoleau peste interfaţa tunelului, spărgându-se la margini cu o lumină de magneziu.

— Este atacat! strigă Saphothere, recăpătând controlul asupra călugăriţei şi îndreptând-o spre peretele camerei.

În aerul distorsionat, Tack simţi cum gheara fricii îi înhăţa stomacul. O coloană verticală de aburi fierbinţi porni din tavan, până în podea, şi începu să se desfacă, umflându-se în jurul propriului centru. În vârtej apăru o fisură, care se deschise, expunând tăvălugi mari de ţesut viu, care se roteau unul peste celălalt. Apoi, din depărtarea infinită, oroarea ţâşni în faţă - o gură propulsată de un tentacul monstruos, ce se arcui din carnea mişcătoare. Era vaginal, încercuit cu dinţi sclipitori care se pierdeau în întuneric şi buze tăioase ca nişte lame.

— *Fistik,* spuse Saphothere, cu ochii îngustaţi şi dinţii încleştaţi.

Tack ştiu că amândoi aveau să moară. Nici chiar costumul nu îl putea apăra şi nu avea timp să ajungă la armele lui. Atunci, un ponton cenuşiu se prăbuşi peste monstruozitatea care se apropia, desfăcând-o ca pe un cap prins într-o presă. Bucăţi de os, dinţi ascuţiţi şi salivă sângerie explodară în toate direcţiile. Două ţevi de tun Gatling se rotiră pe balansiere pe puntea pontonului, cu mitraliorul heliotan legat în spatele lor. Pontonul se înclină spre fisură şi tunurile scrâşniră, scuipând linii împletite de foc, care izbiră tentaculul ce se desfăşura într-un arc, şi tăiară o bucată din el. Simultan, două rachete ţâşniră de sub ponton, zgâlţâindu-l violent. Una intră în peisajul viu de carne şi explodă, aruncând tot ce era acolo într-o ploaie de alb şi negru. A doua rachetă se repezi, în timp ce fisura se închidea brusc, apoi se rostogoli în aer, fără să explodeze. Tack se uită în jos. Tentaculul tăiat şi acele bucăţi oribile de gură erau căzute la intrarea tunelului, plutind ca într-o piscină adâncă, lăsând în urmă o dâră neclară de sânge.

— Are sângele roşu? reuşi Tack să întrebe.

— Mda, spuse Saphothere. Ca noi toţi.

Polly evită râul, după ce realiză că o insulă, aparent din acelaşi tip de rocă din care era făcută linia ţărmului, era de fapt un crocodil suficient de mare ca să asigure poşete pentru toată populaţia Angliei. Merse o bună distanţă în lungul ţărmului, în direcţie opusă, şi ajunse în cele din urmă la un pârâu în care cele mai mari animale de pradă erau cărăbuşii marini, fiecare de mărimea unui pachet de cărţi, şi ale căror preocupări sârguincioase se îndreptau, din fericire, spre fundul bălţilor mai adânci. Polly bău apă, apoi îşi scoase bluza şi sutienul şi le spălă cât putea de bine. După aceea se aşeză mulţumită lângă pârâu, dar, inevitabil, se simţi din nou înfometată. Observă un carnozaur mic hrănindu-se cu ceva pe mal. Îşi puse pe ea hainele ude şi se duse să investigheze.

Între plintele de stâncă se formase o mică întindere de pietricele. Polly sări de pe buza stâncii şi fu imediat asaltată de mirosul de putred. Carnozaurul şuieră în direcţia ei şi se depărtă, mergând clătinat, din cauza stomacului plin. Fata se apropie de o dâră albă transparentă şi văzu că era formată din mii de sepii mici şi grase.

Ridică una dintre creaturile moarte şi se gândi dacă să muşte dintr-unul dintre tentaculele ei, dar atunci observă că mai erau altele în apă, mişcându-se încă leneşe. Cel puţin acelea erau proaspete. Înaintă prin valurile ce se spărgeau la mal şi prinse una, se uită la ochii mici care o priveau, în timp ce scotea bule pe cioc. Polly o întoarse invers şi muşcă din ea.

„Presupun că îţi place să mesteci melci?”

— E delicios, spuse Polly.

Gustul îi amintea de stridiile pe care le mâncase cu Claudius, dar carnea era mai tare. Pentru a doua sepie îşi scoase cuţitul şi reuşi, după câteva încercări, să-i scoată intestinele şi ciocul în formă de glonţ.

„Belemnite, asta sunt! Belemnite! Le găseam fosilele pe plajă, când eram copil.”

Polly îl ignoră şi continuă să mănânce, privind în jur. Observă diverse lucruri în apă, lângă mal: nişte chestii mari şi plate, ca nişte melci, cu cochilii striate şi tentacule de sepie, un peşte cu cap dur şi corp transparent din care fusese muşcată o bucată, o mulţime de alge marine încâlcite şi o salamandră neagră cu cap mare, pe care o crezu moartă, până ce se retrase înapoi în valuri, cu o mişcare smucită.

Dar, chiar când îşi spuse că începea să accepte ceea ce o înconjura şi să înţeleagă că erau doar ea şi Nandru, într-o lume preistorică ostilă, observă recipientul.

— Oh, Iisuse! icni Polly, total năucită.

Fata se duse spre obiect şi-l ridică. Era cilindric, cu un diametru de zece centimetri, lungime de douăzeci şi era făcut din plastic sau metal, nu-şi dădea seama exact. Apăsă pe unul dintre butoanele săpate pe lateral şi la unul din capete se deschise un capac. Înăuntru nu era nimic.

— Ei bine, spune ceva, zise Polly.

„Sunt la fel de nedumerit ca tine. E clar că este un obiect fabricat şi că nimic nu va fi fabricat pentru încă cel puţin o sută patruzeci de milioane de ani, din câte îmi dau eu seama.”

— Poate fi extraterestru? întrebă Polly.

„Dacă m-ai fi întrebat înainte de toată această ploaie de rahaturi care s-au întâmplat, ţi-aş fi râs în faţă. Acum însă nu ştiu.”

Polly se ridică şi se uită peste mare, unde observă nişte creaturi zburătoare îndepărtate, despre care se îndoia că erau pescăruşi. Puse recipientul jos, unde îşi lăsase şi mantaua, şi hotărî să nu se gândească la rezolvarea acelei ghicitori, decât după ce chiorăitul maţelor înceta. Începu din nou să mestece sepii crude. Într-un târziu, când micile creaturi deveniră mai puţin ademenitoare, se întoarse, îşi luă mantaua şi recipientul ciudat şi porni spre marginea stâncoasă a plajei. Oprindu-se acolo ca să-şi scuture bine mantaua şi să scape de insectele marine care intraseră înăuntru, aruncă din nou o privire în spate, spre pârâu.

Monstrul avea peste doi metri înălţime, deşi era aplecat în faţă, aşa încât ghearele încovoiate din faţă pluteau chiar deasupra pământului. Stătea nemişcat, iar corpul lui cu dungi verzi şi negre se contopea perfect cu vegetaţia din spate, dar numeroşii dinţi albi strălucitori erau mult prea vizibili, la fel ca ochii galbeni, ca de pisică. Polly se ghemui imediat şi scoase atât pistolul automat - care începuse să ruginească puţin -, cât şi electrocutorul. Se lipi cât putu de tare de suprafaţa stâncii, întinse mantaua peste ea şi rămase nemişcată.

„Nu cred că pistolul automat îţi va fi de vreun folos, Polly. Oricum, presupun că cel care l-a proiectat nu se gândise la alozauri. Îţi sugerez să faci chiar acum un salt în timp.”

Polly se concentra şi încercă să activeze solzul, dar reţeaua din corpul ei părea ţeapănă şi slăbită, la fel de epuizată cum se simţea şi ea.

„Nu pot. Nu merge”, spuse fata în gând.

Nandru nu zise nimic pentru o vreme, iar când vorbi, în cuvintele lui nu era nimic liniştitor.

„Atunci, asta e. A fost amuzant.”

Polly simţi o vibraţie în stâncă, la apropierea alozaurului. Apoi, animalul apăru deasupra ei şi sări pe plajă, împrăştiind pietricele în toate direcţiile. Vârful cozii lui masive trecu peste faţa lui Polly, în timp ce alozaurul continua să înainteze spre mal, unde adulmecă grămezile de sepii, decise că erau bune şi începu să mănânce. Polly îl privea, îngheţată de groază. Poate că ar fi trebuit să încerce să se depărteze, cât timp animalul era ocupat, dar era atât de îngrozită, încât nu credea că ar fi putut să se ţină pe picioare. După ce termină toate sepiile, animalul se întoarse ca să meargă pe acelaşi drum pe care venise şi porni direct spre Polly.

Alozaurul era gata să sară pe mica stâncă din spatele fetei, când se opri şi-şi înclină capul dintr-o parte în cealaltă, ca şi cum ar fi vrut să vadă pe rând, cu fiecare ochi. Mai aproape acum, cu botul la numai un metru de nasul fetei şi cu respiraţia lui duhnind a peşte încălzind aerul în jurul ei, creatura inspiră adânc.

Gâfâind de oboseală, Saphothere o luă înainte spre un ascensor format din acel metal ciudat plutitor, apoi spre un puţ de lift cilindric deschis, care conţinea o platformă circulară, cu un pas mai sus decât podeaua. Imediat ce urcară pe ea, platforma acceleră în sus, până când ajunse la acelaşi nivel cu podeaua unei camere boltite, despre care Tack presupuse că se afla la cel mai înalt nivel din Sauros. În momentul în care săriră de pe platformă, liftul coborî, lăsând în locul lui un puţ descoperit.

Saphothere părea pentru prima dată pierdut, neştiind ce să facă în continuare. Rămăsese pe loc, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii, privind în jur.

Goron stătea lângă o coloană lată din sticlă vorpală răsucită, din care ieşeau nişte sfere transparente, în care se găseau multiple imagini din interiorul şi exteriorul lui Sauros, precum şi

nişte forme complexe: hărţi variabile tridimensionale şi formule ce rulau pe ecran şi pe care Tack le recunoscu ca fiind reprezentări în zece dimensiuni ale tehnologiei heliotane. Mâna dreaptă a Inginerului era în interiorul unei sfere, în timp ce mâna stângă manipula un panou de comandă virtual. Tack observă imediat că pantalonii lui Goron erau îmbibaţi de sânge şi că acesta lăsase urme de paşi sângerii în jurul coloanei. Alţi oameni din personal manipulau console, iar alţii erau închişi în nişte construcţii bizare din sticlă vorpală, stând în picioare la marginile camerei, ca nişte zei ai unei civilizaţii de păianjeni din sticlă. Saphothere îi aruncă o privire lui Tack, apoi îi făcu semn cu capul. Tack se duse spre ferestrele care înconjurau camerele.

— Cum a reuşit Cowl să facă asta? întrebă cineva din apropiere.

— Există o singură explicaţie, răspunse Goron. A aflat cumva frecvenţele câmpurilor. Asta nu este suficient pentru un atac general, dar este util pentru o încercare de asasinat. A intrat pur şi simplu, cu fiara după el.

Goron se uită la toţi cei din jur cu înţeles, după care îşi întoarse atenţia spre comenzi. Un alt bărbat se ridică, aruncând dezgustat din mâini mănuşile virtuale, şi se duse lângă Tack şi Saphothere.

— Palleque! îl salută Saphothere.

Tack îl privi atent pe noul-venit, care era înalt, cu părul alb şi cu o faţă dură. Deşi acest individ avea ochi galbeni de reptilă şi o gură strâmbă, ar fi putut foarte bine să fie fratele lui Saphothere.

— Cowl primeşte, se pare, cumva informaţii din interior, i se adresă omul lui Saphothere. A apărut şi a ucis-o pe Vetross. Şi era gata să-i vină de hac şi lui Goron.

Saphothere înclină din cap năucit, parcă prea obosit ca să răspundă. Palleque îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Tack şi păru gata să facă un comentariu.

— Incursiune. Unu-şaptezeci, doi-zece şi lateral.

Tack presupuse că vocea venea de la unul dintre cei închişi în maşinăriile vorpale.

Palleque se strâmbă.

— Dacă apărea cu trei ore mai devreme, Cowl ne-ar fi putut distruge de tot. Dar fiara torului nu va mai putea trece acum, când am revenit la putere maximă.

— Saltul? întrebă Saphothere.
— Mda. E ca şi cum ai merge pe partea de sus a unei fântâni şi totul s-ar amesteca. Alimentarea constantă cu energie nu poate fi oprită, aşa încât condensatorii trebuie consumaţi la limită, înainte să putem opri şi să stabilizăm. De data aceasta, ne-a luat o oră, înainte să putem ridica din nou câmpurile energetice.
— Cred că-mi ajunge cât am auzit, spuse Saphothere şi Tack văzu că era nervos şi că-l privea pe Palleque cu suspiciune.
Palleque îi aruncă o nouă privire trufaşă lui Tack şi se întoarse la consola lui.
— Silleck, spuse brusc Goron, adresându-se celei care îl avertizase de apariţia incursiunii. Nu folosi generatoarele D, de data aceasta. Ia o alimentare cu energie direct de la unul dintre contraforturi şi plasează un laser în fisură.
— Nivel? întrebă Silleck.
Femeia avea capul şi umerii ascunse în tehnologia ca de insectă.
— Nivel megajoule - vreau să urmăresc totul. Dacă incursiunea avansează, vreau să ridici nivelul, proporţional, răspunse Goron.
Tack se uită pe fereastră, la incursiunea în dezvoltare: o coloană de aburi fierbinţi ce se înălţau din peisajul fumegând. Apoi, privirea i se îndreptă spre vegetaţia carbonizată şi spre cadavrele imense ale unui grup de dinozauri. Văzu cum incursiunea se umfla, iar fisura se dezvoltă, deschizându-se în acea realitate alternativă, de iad. Dar înainte ca monstrul să poată repezi una din gurile sale flămânde, dinăuntru începu să iasă fum, strălucind ca un smarald în lumina laserului.
— Probabil că rămâne fără energie, presupuse Saphothere.
— Cine?
— Fiara torului. Dacă ar fi intrat în Sauros, aşa cum am văzut în camera contraforturilor, Goron nu s-ar mai fi jucat cu laserele. Foloseşte laserul ca să măsoare potenţialul de energie din spatele despicăturii.
— Nu rezistă! strigă Silleck.
— Aruncă o rachetă tactică! ordonă Goron.
O rachetă ţâşni de undeva de dedesubt şi Tack îşi umbri ochii. Lumina în formă de arc clipi şi, după explozie, Tack îşi lăsă mâna în jos, ca să urmărească furtuna de foc ce se extindea.

Aceasta se întinse peste oraş, devorând tot ce nu era încă incinerat, la nivelul solului. Tack se pregăti să se depărteze de fereastră, dar, văzând că Saphothere nu schiţa nici un gest ca să facă acelaşi lucru, rămase şi el pe loc. Focul ajunse la ei, mugind peste tot în jurul lor şi întreg Sauros-ul se cutremură. Apoi flacăra se retrase în centrul exploziei, suptă de vânturile de la sol care hrăneau arborele în flăcări ce se înălţa în faţa lor. Un arbore care în timp îşi pierdu focul şi deveni o fantomă fumegândă. Şi incursiunea dispăru.

— Cu asta l-am terminat. Cade în jos pe pantă, spuse Palleque. Nu poate suporta acest nivel de distrugere, deocamdată.

— Cât va trece până să ne lovească din nou? întrebă Goron.

— Cel mult douăzeci de minute, răspunse Palleque. Goron se depărtă de comenzile sale şi veni şchiopătând spre Saphothere şi Tack.

— Inginer, spuse Saphothere, cu o înclinare scurtă a capului.

— Poţi reuşi un transfer pe distanţă scurtă? întrebă Goron brusc.

— Da, răspunse Saphothere, părând acum şi mai obosit.

— Atunci, ia-l de aici, zise Goron, arătând spre Tack, după care se răsuci şi porni spre comenzile sale.

Tack îi aruncă o privire lui Saphothere, care îi făcu semn cu capul spre puţul liftului. Nu aveau timp să se odihnească acolo - era vremea să plece.

Simţind respiraţia fierbinte a alozaurului pe faţa ei, Polly realiză că, dacă nu acţiona, avea să moară. Învârti rotiţa de nivel al încărcăturii electrocutorului până la maxim şi apoi trase, direct în nasul dinozaurului.

Animalul sări în spate, cu un răget, se împletici şi se prăbuşi în fund. Îşi scutură capul cu putere, strănutând şi pufnind, apoi se învârti pe loc, aruncând în jur un val de pietricele cu coada, după care plecă rapid. Trecu foarte aproape de faleza mai înaltă de la capătul îndepărtat al plajei, atingând-o cu bărbia, în timp ce picioarele din spate îi scurmau marginea. Apoi dispăru în pădure, urlând în continuare.

„Eşti o ticăloasă norocoasă.”

Polly se întrebă ce înţelegea Nandru prin noroc. Supravieţuise, asta era tot. Se prăbuşi cu spatele pe stâncă şi aştepta

până ce simţi că puterea îi revenea în picioarele tremurânde, apoi se ridică şi porni înapoi spre pârâu. Era groaznic de obosită, dar nu îndrăznea să doarmă, aşa că se concentră asupra posibilităţilor pe care le ridica prezenţa recipientului. După ce-l spălă, îl examină de aproape, dar nu găsi nimic care să-i dezvăluie originea.

— Poate că există şi alţi călători în timp? sugeră ea.

„Acesta pare cel mai probabil răspuns.”

— Atunci, trebuie să-i găsesc.

„Frumoasă idee, dar cum ai de gând să faci asta?” Totuşi, obiectul îi dădea speranţa că putea scăpa cumva din acea călătorie de coşmar. Se uită în jur. Poate că, dacă cerceta toată zona cu atenţie, găsea şi alte indicaţii ale prezenţei omului. Chiar în clipa aceea, un urlet din junglă îi spulberă planul.

„Tot nu poţi face saltul?”

— Ba da, cred că pot, răspunse ea.

Umplu cu mâinile tremurânde recipientul cu apă din pârâu.

Când se concentră asupra saltului, Polly văzu structura stranie crescând din nou în jurul ei şi lumea începu să dispară. Jungla deveni cenuşie şi neagră, iar ea se simţi imponderabilă, într-o cuşcă din oase de sticlă, deasupra acelei mări de întuneric.

Capitolul 13

Inginer Goron:

Proiectul este vast: să preiei energii direct de la soare şi să le foloseşti ca să sapi o groapă prin timp, aşa încât toate epocile să devină accesibile, utilizând un sfredel de forare care va fi, de fapt, o structură fortificată mare. Iar Maxell a fost de acord, pentru că acesta este singurul mod în care putem ajunge la Cowl sau la acei umbratani care au fugit împreună cu preterumanul. Încercarea de stabilire treptată a unor baze nu a dat rezultate, deoarece fiara torului a lovit înainte să se poată apăra eficient. Singurul mod real în care se poate stabili o bază în trecut este călătoria în interiorul acesteia, în timp ce se mişcă în urmă, ca într-un fel de maşină blindată masivă. În timp, îl vom localiza pe preteruman şi îl vom face să plătească pentru moartea lui Callisto, dar tot nu pot să scap de sentimentul că un astfel de proiect grandios este înjosit de scopurile lui atât de mărunte, prin comparaţie. Oare mă fac vinovat de aroganţă? Ne-am transferat războaiele şi exterminările de pe suprafaţa Pământului şi le-am mutat în sistemul solar. Cât de rău este faptul că acum le transferăm şi prin timp! Dar, deşi deplâng asta, voi merge totuşi înarmat în acea vale. La naiba! Sunt oare doar un prost sentimental, pentru că vreau să văd dinozaurii?

— A plecat, spuse Silleck.

Goron se întoarse la coloana lui de comandă, simţind cum sudoarea îi lipea cămaşa de spate şi observă că tremura, undeva în adâncul sufletului.

„Chiar ai dat greş, Cowl? Oare chiar ne-ai subestimat?” Părea puţin probabil să facă greşeli şi să poată fi ucis de astă dată, dar Goron trebuia să încerce, în ideea acelei posibilităţi şi pentru Vetross.

— Există suficientă energie pentru un salt scurt, în interiorul lui Sauros?

Palleque întoarse capul.

— Vetross?

— Dacă putem..., răspunse Goron. Dar acum există o şansă care nu trebuie ratată..., aşa că trebuie să încercăm.

Se întoarse spre Silleck, aşteptând răspunsul acesteia.

— Peste zece minute capacitatea va ajunge la un nivel suficient de înalt pentru ca cineva să facă un salt scurt, atâta timp cât acel cineva nu eşti tu. Tu ai fost prea aproape şi este prea mare riscul scăpării de sub control a unui paradox de scurtcircuit.

Goron se uită la Palleque, care se strâmbă ca şi cum l-ar fi durut ceva şi se întoarse spre consolele lui.

— Pe cine avem disponibil? Ce Călători? întrebă Inginerul, fără să se adreseze cuiva anume.

— Călătorul Aron este odihnit şi se află aici, şi are aceeaşi experienţă ca Saphothere pentru acest gen de lucruri, spuse Palleque, fără să se întoarcă.

— Trimiteţi-l la locaţie şi, între timp, introduceţi asta în minicomputerul lui, ordonă Inginerul, aducând pe ecran înregistrarea pe care o pregătise şi urmărind desfăşurarea acesteia într-una dintre sferele vortale.

Se văzu pe sine stând la una dintre ferestrele de vizionare, cu Vetross alături, în timp ce în spatele lor se dezvolta o incursiune - o coloană sidefată ce despica aerul. Din acea coloană ieşi Cowl, ca un demon strecurându-se în lume, şi Goron urmări moartea lui Vetross. Înregistrarea continuă cu modul în care scăpase Goron, apoi cu Cowl păşind într-o a doua incursiune. Aceeaşi înregistrare se repetă şi el o urmări pe Vetross murind iar şi iar.

— Ai primit înregistrarea, Aron? întrebă Goron.

— Da, confirmă vocea Călătorului. Cât timp o să am?

— Silleck? întrebă Goron.

— Nivelurile potenţiale de energie aflate la dispoziţia lui Cowl sunt uriaşe, dar nu ştim ce va face *el* cu ele. Estimez că Aron va avea cel mult un minut.

„Ce pregătiri impresionante! Dar totul este în funcţie de energia potenţială.”

Cuvintele lui Cowl, dar ce vrusese creatura să spună prin ele? Cowl ştia în mod sigur ce urma să încerce Goron.

— Ce arme ai, Aron?

— Un lansator a cărui rachetă conţine un generator de deplasare fixat pentru centrul Pământului. Voi lovi incursiunea în clipa apariţiei ei şi, cu puţin noroc, îl voi prăji pe ticălos.

— Eşti acum la generatorul D?

— Da.

— Atunci, pregăteşte-te! Silleck te va trimite înapoi în clipa în care vom avea nivelul de energie necesar.

Minutele lungi treceau greu. Goron simţea transpiraţia uscându-i-se pe spate, iar piciorul rănit începu să-l doară. Aruncă o privire în jos, la sângele pe care îl lăsase pe podea. Dacă reuşeau acum, Sauros avea să fie împins puţin în jos pe pantă şi toţi cei din oraş urmau să aibă amintirea a două seturi de evenimente. Dar Vetross avea să fie în viaţă. Ştia că, dacă sângele dispărea, asta însemna că apăruse un paradox de scurtcircuit, iar cascada rezultantă i-ar fi tras în jos pe pantă în mod iremediabil. Era extrem de conştient de pericole.

— Îl trimit acum, spuse, în sfârşit, Silleck.

Scena se derulă din nou, interfaţată cu cea de *acum.* În tremurul deplasării apăru Călătorul Aron, alături de Goron şi Vetross. Dar ceva nu era în regulă, căci apariţia lui nu atrase nici o reacţie a celor doi. Aron îşi ridică lansatorul la umăr şi din acesta ţâşni o rachetă spre Cowl, în clipa în care creatura ieşea din incursiune. Racheta lovi marginea câmpului de deplasare încă operativ al lui Aron, producând o graniţă sferică. Aron îşi coborî racheta şi dispăru, deplasându-se înapoi la punctul lui de plecare. Scena nu se schimbase deloc: Cowl o ucise pe Vetross şi îl urmări pe Goron, apoi dispăru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Inginerul, cu gura uscată.

— Energia potenţială, răspunse Silleck. Cowl a introdus-o în sfera de deplasare a lui Aron, ca să o menţină defazată. La fel s-ar întâmpla cu oricine altcineva am trimite, dacă am avea timp şi energie de consumat inutil.

Goron admise că Vetross era iremediabil moartă şi că acea şansă de a-l ucide pe Cowl era pierdută. Silleck continuă:

— Fiara torului se întoarce.

Goron realiză că acel al doilea atac, la fel ca primul, nu era desfăşurat în speranţa că fiara ar putea distruge Sauros, ci pentru a secătui energia disponibilă şi pentru a-i împiedica să repete încercarea de a schimba acel anumit fragment din trecutul oraşului. Ştia că la finalul noului atac şi până în momentul în care urmau să obţină din nou nivelul de energie necesar, evenimentul avea să fie mult prea departe pe pantă, ca să mai poată fi refăcut. Eşuaseră, dar Cowl eşuase şi el în scopul iniţial probabil al întunecatei creaturi: uciderea lui Goron.

Mâncare era destulă, atâta timp cât nu erai pretenţios, dar nu exista nici un loc în care Polly să simtă că putea dormi în siguranţă. Şi asta nu atât din cauza dinozaurilor, cât a insectelor. Pe braţ, chiar deasupra solzului, avea deja o umflătură de mărimea unei jumătăţi de minge de tenis, în locul în care se târâse ceva ce semăna cu o furnică gigantică, atunci când fata dormea, sprijinită de o stâncă. Înjurăturile pe care le urlase în timp ce strivise artropodul, transformându-l într-o mâzgă galbenă, nu-i aduseseră nici o satisfacţie, ci doar apropierea altor animale de pradă, mai mari.

„Fugi”, fusese sfatul raţional al lui Nandru, atunci când Polly reperase ochii ca de pasăre care o observau de la nivelul propriilor ochi şi un cioc lung care se deschisese, expunând dinţii translucizi, ascuţiţi ca nişte lame, şi limba neagră, despicată în vârf. Fata o luă la fugă, evitând copacii prăbuşiţi, apoi căzu şi se rostogoli prin scobitura de sub un buştean căzut, întârziindu-l astfel pe urmăritorul ei, care se blocă dedesubt, când încercă să o urmărească. Dar, din spatele acestuia, alte animale cu picioare lungi din neamul lui se apropiau cu o viteză înspăimântătoare. Primul sări pe buştean şi încercă să pătrundă în forţă printr-un zid de crenguţe şi ramuri. Polly îşi scoase pistolul automat, ochi cu grijă şi trase. Explozia smulse bucăţi din scoarţa copacului şi aruncă în spate creatura de pe buştean. Dar aceasta fu înlocuită imediat de alta şi Polly apăsă din nou pe trăgaci, care însă nu mai răspunse la comandă. Electrocutorul din buzunar mai avea o singură încărcătură, aşa că se întoarse şi, urmând un instinct primar, sări în primul copac în care putea urca. Începu să se caţăre, dar nu reuşi, căci ceva o trăgea de manta în jos. Se uită şi văzu că unul dintre carnozauri se prinsese cu dinţii de marginea mantalei. Începu să tragă, îngrijorată, şi materialul cedă, o bucată mare din el rupându-se. Dispariţia rezistenţei o propulsă în copac.

Cele patru creaturi de dedesubt scoteau nişte sunete asemănătoare cu lătratul unor câini, în timp ce sfâşiau bucata din mantaua ei. Apoi, nesatisfăcuţi, începură să se plimbe dintr-o parte în alta, uitându-se în sus la ea, plini de speranţă. Polly scoase pistolul automat şi-l examină. Percutorul se blocase din cauza ruginei tot mai avansate.

„Ai grijă de arma ta, şi arma va avea grijă de tine, cum obişnuia să spună fostul meu sergent-major. Ceea ce nu i-a fost

de ajutor, atunci când o bombă plasată sub masa de cafea l-a despicat în două.”

— Mai bine spune-mi cum să-l fac să meargă din nou, îi ceru Polly.

„Curăţă rugina din toate părţile mobile, apoi unge-l şi gata.”

Dar vocea lui părea să exprime îndoiala că arma va mai fi vreodată funcţională.

Polly scoase electrocutorul şi îl fixă bine într-un loc unde să se afle sub lumina soarelui. Se aşeză cât de confortabil putea şi termină apa rămasă în recipient. Apoi se concentră asupra pistolului automat, curăţând rugina cu marginea mantalei şi frecând părţile mai inaccesibile cu vârful unei pile de unghii. Nu ştia cât durase toată operaţiunea, dar, când termină, soarele coborâse în spatele copacilor. Acum acţionarea armei părea mult mai bună, dar tot nu era la fel de lină ca la început.

„Fără ungere, va începe din nou să ruginească şi se va bloca iar.”

Polly căută printre lucrurile puţine pe care le mai avea, până descoperi ceva potrivit. După ce unse bine arma cu ruj de buze şi creion de ochi, introduse încărcătorul, apoi întinse un prezervativ peste armă, ca să o ferească de umezeală.

„Dacă aş avea mâini, te-aş aplauda.”

După ce puse arma în siguranţă, în buzunarul mantalei, Polly încercă să doarmă puţin, căci era groaznic de obosită. Moţăi o vreme, dar când se uită în jos, văzu că cei patru carnozauri apăreau încă, din când în când, aşa că nu simţi nici un imbold să coboare. În loc de asta, se urcă mai sus, ca să încerce să vadă pe deasupra boitei junglei.

— Oh, Dumnezeule!

Înceţoşată de distanţă şi tremurând în aburii ridicaţi de arşiţă, o sferă enormă se odihnea pe o mare de verdeaţă. Polly se holbă la ea, cu gura larg deschisă. Era vreun fel de lună căzută pe Pământ sau vreo formaţie geologică ciudată? Concentrându-şi privirea, reuşi să distingă nişte neregularităţi pe suprafaţă, iar acele indentaţii nu puteau fi decât geamuri.

„O navă? Poate chiar un oraş?”

— Atunci, acolo trebuie să fie şi oameni! Probabil că de acolo provine acest recipient.

„Nu fi sigură. De unde ştii că este ocupată de oameni?”

— OK, dar trebuie să ajung acolo.

În clipa aceea, Polly îşi aminti de carnozaurii ce dădeau târcoale dedesubt şi nu îşi acordă prea multe şanse.

— O să aştept... poate că chestiile astea vor pleca. Trecu încă o oră sau chiar mai mult, dar animalele continuară să apară şi să dispară sub ea. În cele din urmă, Polly avu ideea deşteaptă de a-şi prinde mantaua, legând-o cu mânecile, între două crengi, apoi se întinse pe ea, cu picioarele de o parte şi de alta a trunchiului. Dormi adânc, trezindu-se abia în dimineaţa următoare, din cauza zgomotului făcut de carnozauri, care lătrau agitaţi. Îi era şi ei foame şi sete, dar era clar că torul primise suficientă hrană, căci reţeaua din interiorul ei era pregătită pentru un alt salt în timp. Aruncă din nou o privire sferei mari care se odihnea în întinderea verde şi simţi o frustrare apăsătoare. Ca să ajungă acolo, trebuia să meargă kilometri întregi prin junglă, iar ea nu putea nici măcar să coboare în siguranţă din acel copac. Avea o singură alternativă.

— La naiba cu totul! spuse ea şi sări, cu intenţia de a fi cât mai rapidă.

Dar reţeaua o prinse cu putere şi o târî mult în jos.

Interspaţiul era un coşmar haotic de întrezăriri ale realului, ale masei vaste şi terifiante a fiarei, ale neantului şi ale distorsiunilor incandescente ale armelor heliotane. Forţele zdruncinau călugăriţa, împreună cu pilotul şi pasagerul ei, dar fără să-i arunce dintr-o parte în alta, ci mai mult întinzându-i şi subţiindu-i, o dată cu călugăriţa ce se deforma. Mai întâi era forţată să capete o formă de vierme, lipit pe suprafeţe imposibile, apoi se strângea din nou într-o altă formă solidă, într-o altă dimensiune. Tack observă urletul mai întâi ca pe o aureolă roşie, strălucitoare în jurul feţei lui Saphothere şi ca o sclipire roşie pe suprafaţa interioară a călugăriţei, înainte să reuşească să-l audă efectiv. Tack văzu în treacăt un gât lung de câţiva kilometri, care se ridica din întunericul mişcător, în vârf cu un cap de coşmar, de mărimea unui continent. Apoi călugăriţa se întoarse în lumea materială, ca o minge aruncată de o maşină de tenis. Se lovi de pământul umed şi se deformă real de data aceasta, sări într-un nor de praf cu gust metalic, sări încă o dată şi încă o dată, după care se rostogoli şi se opri, lipită de un copac masiv.

Tack îşi îndepărtă braţele cu care îşi încercuise capul ca să-l

protejeze şi se ridică cu greu în picioare. Îi aruncă o privire lui Saphothere, care era întins pe fundul călugăriţei, cu picioarele desfăcute, apoi se întoarse spre două rucsacuri, le dezlegă rapid de bare şi le aruncă afară, pe pământul ud. Pe urmă, îşi întoarse atenţia spre Călător. Poate că acesta avea coloana ruptă şi atunci nu ar fi fost o idee bună să-l mişte. Tack îl prinse totuşi pe sub braţe şi îl trase afară. Era o regulă a călătoriei: să iasă din călugăriţă cât mai repede, aşa încât aceasta să se poată întoarce în mediul ei natural, înainte ca lumea reală să o ucidă. Toate celelalte priorităţi erau secundare. După ce eliberă maşinăria, o privi cum se smulse de lângă copac şi se înălţă până ce atinse ramurile mai înalte. Încercă să se dematerializeze, dar se deformă doar şi deveni bidimensională. Încercă din nou şi de data aceasta reuşi. Când dispăru, Tack întrezări imagini de coşmar şi simţi miros de carne arsă.

Saphothere părea distrus: avea o faţă ca de schelet, ochii înfundaţi în cap şi buzele îi dezgoleau dinţii. Avea pielea îngheţată şi nu se simţea nici o bătaie a inimii. Tack deschise rapid un rucsac şi scoase trusa medicală. Găsind ce voia, descheie cămaşa lui Saphothere, îi plasă un plasture de puls la gât, apoi, cu o tehnică neschimbată de-a lungul mileniilor, injectă adrenalină direct în inima Călătorului, înainte să-i plaseze un dispozitiv pentru electroşocuri pe piept. Lumina de pe dispozitiv clipi în verde, şi spatele lui Saphothere se arcui. Deveni roşie, şi omul se prăbuşi la loc. Din nou verde, apoi încă o dată şi dispozitivul se închise. Plasturele de măsurare a pulsului de pe gâtul Călătorului afişa acum bătăile ezitante ale inimii acestuia.

Tack se răsuci pe călcâie şi se uită în jur. Se aflau din nou la marginea unei păduri, care părea să fie locul favorit al călugăriţei, la revenirea din interspaţiu, căci le oferea o opţiune uşoară pentru evitarea faunei ostile. Câmpia plină de praf avea un roşu african şi era plină de tufe şi copaci asemănători cu acacia, dar cu ace gălbui, în loc de frunze. Marginea pădurii era reprezentată de un zid dens de conifere şi de câte o chedicuţă uriaşă, din care se auzeau ţipete ciudate şi se vedea ceva târându-se. Nu se întrezărea nici un pericol imediat, dar Tack se asigură că avea la îndemână carabina lui heliotană nouă şi strălucitoare, după care îşi întoarse atenţia spre Saphothere.

Aparatul de diagnosticare afişă deshidratare, foame, coaste

rupte şi faptul că radiusul şi ulna lui Saphothere erau rupte. Cum coloana vertebrală a Călătorului era intactă, Tack îl trase în spatele unui copac şi îi aranjă un culcuş confortabil, cu ajutorul păturii termice şi a saltelei gonflabile. Apoi îi puse o sondă, prin care îl hrăni cu un amestec de soluţie salină, glucoză şi vitamine. Luă un scalpel şi, fără să stea pe gânduri, tăie antebraţul lui Saphothere, se sprijini într-un genunchi pe mână şi apăsă şi răsuci ca să aducă osul, acum vizibil, în poziţia corectă. Apoi puse cele două cleme de oase şi folosi un lipici organic, ca să prindă la loc carnea tăiată. Nu cursese prea mult sânge, din cauză că inima lui Saphothere bătea într-un ritm abia perceptibil.

Acum, după ce făcuse tot ce era posibil, Tack începu să evalueze situaţia în care se aflau. Era posibil ca vehiculul lor, călugăriţa, să nu se mai întoarcă vreodată. Sosirea ei cataclismică în acel timp se putea datora faptului că Saphothere pierduse controlul distorsiunilor din interspaţiu produse de bătălia din jurul lui Sauros sau poate pentru că biomaşinăria fusese deteriorată de acele distorsiuni, în care trebuise să se întoarcă. În acest caz, Tack ştia că trebuia să-l părăsească pe Saphothere acolo şi să-şi continue misiunea singur. Nu era nevoie decât să dezactiveze implantul şi să permită torului să preia comanda.

Dar nu avea de gând să facă asta, nu încă. În ciuda caracterului violent al primei lor întâlniri şi a modului dispreţuitor în care îl tratase Saphothere după aceea, Tack se simţea dator faţă de Călător. Acest sentiment nu se datora programării, care acum punea misiunea înaintea oricăror alte elemente, ci faptului că poziţia lui Saphothere şi părerea acestuia despre Tack se schimbaseră treptat.

Tack îşi luă carabina, se ridică şi se uită în jur. În cele două rucsacuri era mâncare, la fel ca în cele două ce rămăseseră prinse în interiorul călugăriţei, dar era necesar ca această resursă să fie păstrată pentru fazele ulterioare ale călătoriei, când mâncarea nu avea să fie disponibilă. Dar Tack era conştient şi de faptul că, atunci când Saphothere avea să se trezească, hrana urma să fie prima necesitate a acestuia. Estimă că se aflau la începutul Jurasicului sau la sfârşitul Triasicului, aşa că trebuia să găsească mâncare din belşug acolo. Singura problemă era că acea hrană disponibilă era

posibil să-i privească pe ei din aceeaşi perspectivă, aşa că Tack nu putea pleca de lângă Saphothere. Ridicând privirea, văzu un stol de pterozauri zburând pe deasupra şi se gândi să tragă în ei, dar erau foarte sus şi şansele de a doborî vreunul erau foarte mici. Schimbându-şi focarul atenţiei, observă că arborele sub care se afla conţinea fructe ce semănau cu mango. Accesând biblioteca uriaşă de cunoştinţe pe care Pedagogul o încărcase în memoria lui, avu nevoie de ceva timp ca să înţeleagă că se uita la coaja lucioasă a unui fruct asemănător cu nuca. Îşi sprijini carabina de copac, sări să se prindă de o creangă mai joasă şi apoi începu să se caţăre. Urcând cu uşurinţă şi viteză în copac, scoase cuţitul de vânătoare heliotan cu carbid, ca să desfacă un fruct şi să-l guste. Era atât de necopt şi de amar încât îl scuipă afară, apoi aruncă şi fructul. În locul în care acesta lovi cu zgomot pământul, primul dintre cei trei hererazauri ce ieşeau din pădure îşi înclină capul oribil şi adulmecă, pentru ca după aceea să continue să înainteze spre Saphothere.

Tack reacţionă prompt, lăsându-se să cadă de la o înălţime de zece metri, şi ateriză în spatele monstrului. Coloana acestuia cedă sub el cu un trosnet sec, unul dintre membrele lungi din spate se îndoi într-un unghi ciudat, dar coada continuă să biciuiască aerul, dintr-o parte în alta. Cizmele lui Tack alunecară de o parte şi de cealaltă a spinării negre. Omul prinse animalul cu un braţ pe sub bărbie şi îi trase capul pe spate, simţind o duhoare puternică în nări. Îşi trecu cuţitul peste gâtul bestiei şi simţi sângele fierbinte ţâşnindu-i peste mână. Se rostogoli jos, la timp ca să vadă un al doilea hererazaur care se apropia de el, cu gura deschisă, şuierând şi împroşcându-l cu salivă. Făcu o tăietură în acea gură, iar animalul se retrase cu spatele. Tack se întoarse şi-l văzu pe ultimul dintre cei trei trecând peste tovarăşul lui care se zvârcolea la pământ, ca să sară spre el. Având cuţitul în poziţie greşită, cu cealaltă mână prinse monstrul de pielea moale de pe guşă şi-l aruncă peste umăr, cu capul în jos, în al doilea atacator. Cei doi hererazauri răniţi se prăbuşiră, zvârcolindu-se în praf, apoi se ridicară şi începură să se muşte unul pe celălalt, după care, într-un consens aproape telepatic, se întoarseră din nou spre Tack. Acesta realiză că cei doi nu aveau să se oprească. Orice alt mamifer ar fi renunţat deja, dar acele creaturi reprezentau ferocitatea întruchipată în cele mai esenţiale elemente ale ei. Animalele avansară,

mârâind, cu capetele aplecate la doar jumătate de metru deasupra pământului. Tack întinse aproape cu regret mâna spre revolverul heliotan din tocul de la şold.

În clipa aceea, pământul erupse în faţa lui cu o fulgerare orbitoare, aruncându-l în spate pe cel mai apropiat monstru, care clipi năucit. Urmară o a doua şi apoi o a treia detunătură care, în cele din urmă, le convinseră pe animale să se întoarcă şi să fugă de acolo.

— Nu pot... să te las nici o clipă singur, spuse răguşit Saphothere, sprijinit de copac, cu carabina lui Tack în mână.

Arătă cu ţeava armei spre hererazaurul pe moarte, după care alunecă pe trunchi şi leşină din nou.

Silleck era epuizată în conexiunile ei vorpale, privind retragerea fiarei torului în trecutul îndepărtat şi spre ordine de măsură mici ale probabilităţii, la fel cum urmărise căderea din ce în ce mai departe pe pantă a lui Vetross.

„Irecuperabil moartă.”

Silleck nu avu decât o clipă să se gândească la asta, înainte să repereze semnalul tahionic care sosea, folosind senzorii vorpali plasaţi în toată gaura de vierme ca nişte trepte. Era o singură transmisiune privată pentru Inginerul Goron, aşa că tehnicianul de interfaţă ştiu că expeditorul era, probabil, Maxell. Nimeni altcineva nu avea autoritatea să transmită un astfel de mesaj. Închise pentru moment conexiunile ei exterioare şi se uită la Inginer, care primi mesajul şi apoi se îndepărtă. Conectându-se din nou, Silleck îl urmări cum se depărta de camera de control şi trecu în viitorul imediat, unde el chemă o călugăriţă şi se îmbarcă, pornind prin gaura de vierme. Silleck se întrebă de ce fusese chemat tocmai atunci în New London.

Se terminase. Plecarea lui Goron era un semn mai bun decât oricare altul că pentru moment nu aveau să mai urmeze alte atacuri din partea lui Cowl sau a fiarei torului. Silleck se gândi să se deconecteze, căci se simţea extrem de obosită, dar, la fel ca alţii ca ea, era dependentă de acea aproape atotştiinţă. Îşi focaliză conştiinţa pe un senzor vorpal pe care îl abandonase la începutul atacului şi încercă să găsească ceea ce zărise doar în treacăt. Întoarse senzorul cu o sută opt grade în interspaţiu şi acolo îl văzu pe omul de Neanderthal navigând rapid în cuşca argintie a pseudocălugăriţei lui.

Cuşca sticloasă care îl înconjura avea o formaţie neregulată, iar în interspaţiul întunecat îi amintea lui Silleck de o formaţiune extinsă de plancton translucid, care plutea deasupra fundului unei mări agitate, dar moarte. Omul era prins în interiorul ei şi, deşi nu avea cum să înţeleagă ce i se întâmpla, Silleck văzu că acesta o forţă să se întoarcă în realitate, înainte ca torul să-l ducă dincolo de limita sufocării. Şi manevra funcţionă. Răsucind senzorul încet în fază cu lumea reală, Silleck îl urmări pe om afară din acel tărâm întunecat, între un cer luminat de stele şi o mare ce devenise argintie sub lumina lunii.

Silleck observă panica omului, dar călugăriţa acestuia nu dispăru, ca să-l lase să cadă în marea luminată de lună. Torii aveau o minte proprie sau un instinct suficient de bun ca să încerce să-şi menţină gazdele în viaţă, în timpul celei mai mari părţi a călătoriei. Călugăriţa pluti în lateral, spre locul în care pădurea deasă forma o altă mare şi pluti în jos, spre ceea ce părea a fi un mal stâncos. Apoi, cuşca începu să dispară, pe măsură ce se apropia de pământ. Omul de Neanderthal se pregăti pentru un impact dur cu pământul stâncos, dar în loc de asta căzu pe nămolul elastic şi sări în sus, în timp ce structura sticloasă dispărea şi trecea prin acesta, în pământ. Omul se rostogoli şi căzu în genunchi, scoase o bâtă din os de sub hainele din piele de animale, apoi se ridică şi privi în jur. Văzând că nu era nici un pericol, înainta spre un spaţiu nisipos dintre edificiile de nămol uscat, se încovrigă în cea mai protejată nişă pe care o găsi şi rămase nemişcat. Silleck îl urmări mai înainte, în timp.

Soarele începuse să apară de după unul dintre edificiile de nămol şi încălzea picioarele omului de Neanderthal, înainte ca acesta să se trezească. Şi omul se trezi, ca şi cum cineva l-ar fi atins cu un fier înroşit. Se ridică şi porni spre pădure. La douăzeci de paşi de copaci ezită, poate din cauză că avusese deja ceva experienţe neplăcute, în alte păduri. Silleck observă frunzele pline de culoare şi în formă de evantai ale copacilor şi realiză că erau, probabil, iarba iepurelui. Extinzându-şi viziunea, văzu că omul ajunsese pe o insulă şi că avusese noroc, căci nu se vedea nici o reptilă uriaşă prin preajmă. Chiar dacă un astfel de om primitiv nu merita un aşa noroc, remarcând petele de pe bâta din mâna lui, Silleck presupuse că omul era mai capabil decât mulţi alţii să supravieţuiască în acele vremuri trecute.

Deşi, bineînţeles, ca şi fata, era puţin probabil să supravieţuiască tot drumul. Cowl nu era interesat de supravieţuirea eşantioanelor lui.

Alte staţii similare cu a lor pluteau geostaţionar deasupra planetei, ca nişte baloane meteorologice, în timp ce navele ceramice se mişcau într-un tranzit constant între ele şi instalaţia construită pe partea întunecată a lui Mercur. Acea instalaţie semăna cu un mozaic metalic imprimat pe negru, deşi, din loc în loc, era pătată de umbrele furtunilor trecătoare, care, la rândul lor, erau luminate ca de nişte becuri interioare, când îşi descărcau energia electrică.

— Deci scopul principal al atacului fiarei a fost ca stăpânul ei, Cowl, să meargă pe frontul ei de energie ca să ajungă la tine? întrebă Maxell.

— Aşa se pare. Cowl ştie din experienţele anterioare că nu poate să ne doboare sistemele defensive printr-un atac general. A reuşit o pătrundere limitată doar datorită faptului că i-a fost comunicată frecvenţa noastră de apărare din acel moment. Şi a mai aflat că liniile noastre defensive nu sunt întotdeauna foarte bine întreţinute.

— Permiterea unui astfel de atac a fost riscantă, remarcă Maxell.

— Pentru veridicitate, zise Goron. O mişcare care să îi dea încrederea să acţioneze, când va auzi cea mai mare minciună.

Maxell aprobă din cap şi rămase tăcută o clipă, după care spuse:

— Îmi pare rău pentru Vetross.

— Cunoştea riscurile.

Urmă o nouă tăcere lungă, apoi Maxell schimbă subiectul.

— Ciclul furtunilor va fi imposibil de menţinut, o dată ce „minciuna cea mai mare” îşi va atinge scopul.

Continuă, uitându-se la ecranul principal.

— Vom pierde multe din toate acestea, ceea ce înseamnă o populaţie de refugiaţi de douăzeci de milioane, de transferat înapoi pe Staţia Pământ.

— Dacă totul merge bine, răspunse Goron, în timp ce manipula imaginea de pe ecranul din faţa lui.

Pe acesta apăru o diagramă computerizată transparentă a valvei solare, cu localizarea a mii de puncte din interiorul ei.

— Sincronizarea este totul, spuse Maxell.
— Iată o afirmaţie care nu poate fi contestată niciodată.
— Va merge? îl întrebă ea.
— Valva solară nu a fost proiectată pentru aşa ceva. Excesul de redundanţă a fost inclus în construcţie şi multe dintre sistemele de autoreparare funcţionează mai repede decât orice defecţiune mai mică de nivelul unei catastrofe. Dar, da, va merge - generatoarele de deplasare îşi vor îndeplini funcţia. Şi totuşi, nu acesta este motivul pentru care m-ai chemat aici.
Maxell nu se uită spre el.
— Şi Marte?
— Ştii că noile oglinzi vor funcţiona mai bine decât cele vechi şi că acum nu avem nevoie de energie ca să creăm un mediu, ci doar ca să-l întreţinem. Pierderea noastră va fi mare, dar suportabilă. Când ai de gând să treci la subiect?
Maxell se întoarse spre el.
— Numai câţiva dintre voi, cei de pe Sauros, ştiţi ce se va întâmpla. Ce părere au ei despre asta? Şi ce părere ai tu?
— După trei sute de ani, mă întrebi ce părere am?
— Da.
Goron se ridică de la consolă şi se opri lângă ea, cu mâinile la spate, privind peisajul.
— Noi, cei câţiva care ştim, cunoaştem consecinţele acţiunilor noastre. Sfârşitul celei mai mari ameninţări pe care a avut-o vreodată de înfruntat rasa umană şi, ca rezultat, supravieţuirea Dominionului Heliotan. Cei care vor muri... eu îi jelesc deja, aşa cum am plâns-o pe Vetross, dar, din nefericire, sacrificiul lor este necesar. Necesitatea veridicităţii nu permite altă modalitate.
— Însă e posibil ca tu să nu apuci să vezi supravieţuirea Dominionului. Ştii că fără o sursă adiacentă de energie în interspaţiu, călugăriţele nu pot realiza saltul cu precizie. E posibil să avem două sute de ani de timp paralel. Am calculat şansele să facem o călugăriţă la tine - una singură, nu sute, aşa cum ar fi necesar.
— Şi eu am calculat şi şansele sunt de una la o sută de mii. Şi asta, fără să ţinem cont de alunecarea noastră în jos, pe pantă.
— Aşa e.
— O să ne descurcăm, zise Goron, ridicând din umeri. Şi există încă şansa ca Saphothere să ne poată aduce tori, dacă

supravieţuieşte după ce realizează asasinatul.

— Mai există şi şansa ca tehnologia să devină disponibilă...

— Ştiu. Dar mai ştiu şi că fiecare zi în care vom supravieţui după eveniment şi fiecare zi în care Saphothere nu va ajunge ne va împinge tot mai jos pe panta probabilităţii. Şi lucrurile se vor schimba aici. Vom fi veneraţi ca eroi morţi şi vom fi uitaţi rapid.

— Eu nu voi uita.

Goron se întoarse spre ea.

— Aşadar, adevăratul motiv al acestei chemări a fost să-ţi iei la revedere?

— Da, asta e tot.

— Atunci, la revedere, Maxell!

Capitolul 14

Călător Thote:

Cu romanul am fost foarte aproape. L-am păstrat artificial în viaţă şi aproape am reuşit să-i scoatem torul şi să realizăm interfaţa dintre acesta şi o călugăriţă. Ulterior, am văzut că este doar o problemă de folosire a unei cantităţi din materialul genetic al fostului purtător, ca tampon, şi în plus, o metodă de păcălire a capacităţii torului de recunoaştere a tiparului. Cu toate acestea, se pare că nu voi avea şansa să-mi încerc teoria, căci Maxell a anulat toate consumurile de energie pentru acest tip de lucrări, iar proiectul lui Goron pare să aibă acum prioritate absolută. Eu va trebui să mă întorc la alte atribuţii, subordonate Inginerului. Nu mă deranjează asta, căci trebuie să alegem cea mai bună opţiune pe care o putem găsi... ca să ne ucidem inamicii.

Ţărmuri nesfârşite. Se părea că brăţara avea intenţia să-l aducă înapoi în realitate în acelaşi gen de locaţie, de fiecare dată. Zeii îl aruncau în locuri în care trebuia să poarte lupte pe care nu le înţelegea, după cum aveau ei chef. Nu făcea altceva decât să se concentreze asupra propriei supravieţuiri. Îşi ura zeii.

Jungla era un zid dens şi verde, şi se vedeau mangrove în stânga romanului, care stătea cu faţa spre mare, pe porţiunea de nisip pe care fusese lăsat. În dreapta, nişte copaci ciudaţi şi alte plante pe care nu le putea identifica, îşi opriseră marşul spre mare la începutul unui promontoriu stâncos. Omul îşi sprijini mâna pe mânerul *gladius-ului* din teacă şi porni spre acel promontoriu, în ideea că acolo unde stâncile erau udate de mare se puteau găsi crustacee, care până atunci îi potoliseră bine foamea. În timp ce mergea, se simţi brusc exuberant, ameţit. Aerul avea acolo o claritate ciudată şi era îmbătător ca vinul.

Ajungând la marginea bancului de nisip, Tacitus se căţără pe faţa stâncii şi începu să se apropie de promontoriu. După o clipă, observă împrăştiate pe stânci cochilii de mărimea unor farfurii întinse. Râse şi lovi cu piciorul una dintre ele, aruncând-o în mare. Îşi scoase sabia şi o flutură spre cer.

— Trimiteţi-i acum şi fiţi blestemaţi! strigă el către zei. Trimiteţi-vă acum monştrii şi celelalte provocări!

Dar nu primi nici un răspuns imediat şi nici nu se aştepta la vreunul, din experienţa lui anterioară. De obicei monştrii apăreau noaptea, adulmecând pe urmele lui, ca după o hrană stricată.

Se deplasă spre căpătui promontoriului, unde se ghemui şi se uită atent în apa adâncă. Îşi simţea capul uşor, aproape ca şi cum ar fi primit prea mult aer, şi constatând că respira rar. Observând o moluscă în adâncurile străvezii, cu tentaculele întinse şi cu cochilia colorată în dungi roşii şi albe, se întrebă dacă nu cumva începuse să aibă genul de viziuni pe care le aveau soldaţii răniţi, înainte de moarte.

Împunse suprafaţa apei cu *gladius-ul* şi ceva se ridică din aceleaşi adâncuri, într-un inel ce se extindea în jurul moluştei, ca o piesă ciudată de bijuterie cioplită din stâncă cenuşie, fildeş şi cuarţ roz. Molusca ţâşni într-o parte, într-un nor de cerneală, iar cercul continuă să se lărgească. În clipa aceea, Tacitus realiză că primise un răspuns la provocarea lui.

Recunoscând apariţia ca fiind o gură enormă deschisă, Tacitus se aruncă în spate, când un peşte uriaş ţâşni peste marginea stâncii, într-o explozie de spumă. Gura era plină de dinţi crestaţi, iar capul plat era osos. Romanul se împinse mai în urmă, alunecând pe spate, în timp ce marea fierbea în spatele creaturii imense, care, cu coada ei de ţipar, încerca să forţeze înaintarea pe promontoriu. Realizând că se apropia de marea din cealaltă parte, omul se ridică în picioare, se întoarse şi o luă la fugă. După ce se roti pe loc, încercând să-l prindă, cu apa fierbând şi stropi zburând prin aer, peştele uriaş se aruncă înapoi în apă, cu un plescăit teribil, apoi veni înotând în lungul promontoriului, creând un val în faţa lui. Tacitus sări pe plajă când valul aproape ajunsese acolo şi nu se opri din alergat până nu ajunse la peretele de vegetaţie. Întorcându-se, se uită la peştele ce ieşise pe jumătate din apă, iar acum se ţâra dintr-o parte în alta, ca să se tragă înapoi în mare. Romanul scuipă pe nisip, recunoscând acel trimis al lui Neptun, apoi se răsuci ca să se uite în pădure.

Vegetaţia era atât de densă, încât nu exista vreo cărare pe care să pătrundă uşor. Insecte mari, incredibile, zburau la umbra copacilor, odihnindu-se pe partea inferioară a frunzelor

de mărimea unei cuverturi sau se lipeau, camuflându-se, de trunchiurile unor plante ce semănau cu nişte suliţe verzi. Omul nu vroia să se aventureze înăuntru, printre acele orori, dar îi era foame şi categoric nu dorea să se afle în apropierea ţărmului, ca să culeagă moluşte.

— Fiţi blestemaţi! murmură el.

Tacitus scoase din rucsacul pe care-l confecţionase din mantia ruptă un ulcior pe care-l găsise pe unul din ţărmurile trecute şi bău apa strânsă într-o altă eră. Privind în jur, observă cât de umed părea totul în interiorul junglei, în timp ce pe marginea superioară a plajei se vedeau grămăjoare de lemn putrezit şi alte materii organice uscate, inclusiv grămezi de carapace cu trei dungi. Strânse câteva dintre acestea, ţinând sub supraveghere în permanenţă linia ţărmului, iar apoi, folosind o bucată de cremene pe care o luase de la vreun primitiv care fusese trimis înaintea lui şi iască pe care o strânsese într-un loc la fel de uscat şi de călduros ca pământul lui natal vara, începu procesul laborios de aprindere a unui foc, prin obţinerea de scântei din spada lui. Când focul se aprinse, puse deasupra lui un buştean, de sub care ieşi repede o creatură de mare cu picioarele din faţă ca ale unui scorpion, apoi se întoarse spre junglă, în căutare de hrană. Reperă o insectă oribilă, de mărimea unui pui de găină turtit, o ţintui cu *gladius-ul* de unul dintre copacii subţiri, apoi o fripse pe foc şi îi devoră carnea cu gust de crevete. Mai târziu, după ce golise parţial partea apropiată a junglei de creaturi similare, se întinse şi adormi în lumina puternică a soarelui, înconjurat de carnagiul festinului său. Şi visă la răzbunare.

După ce tăie hererazaurul pe care-l fripsese cu ajutorul fasciculului cu microunde din carabină, Tack gustă o bucată.

— Pui, spuse el.

— Bunicul puiului, transferat cam de un miliard de ori, replică Saphothere.

Tack îşi şterse cuţitul cu nişte ace căzute pe jos şi se duse lângă Călător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Saphothere, fără să ridice capul.

— Începând cu ce moment?

Saphothere ridică privirea.

— Memoria mea este total goală, din momentul în care ne-

am îmbarcat, până când m-am trezit şi te-am văzut luptându-te cu mâncarea noastră.

— Partea de interspaţiu de lângă Sauros a fost... dificilă. Al doilea atac a început mai devreme decât se aşteptau Goron şi oamenii lui, iar noi am intrat direct în suprafeţele de incursiune ale fiarei torului, în câmpurile de deplasare şi revărsări ale diverselor rachete tactice folosite. Am ieşit din interspaţiu aici, cu o viteză foarte mare. Călugăriţa a ricoşat din pământ de câteva ori şi apoi s-a oprit lângă acest copac. Te-am coborât din ea, şi călugăriţa s-a întors în interspaţiu, la a doua încercare.

Saphothere aprobă din cap, apoi îşi ridică întrebător braţul rănit.

Tack continuă:

— Te-am verificat minuţios. Pe lângă epuizarea vorpală, ai avut un braţ rupt, ambele oase şi nişte coaste crăpate, iar inima ţi s-a oprit. Am folosit adrenalină şi un dispozitiv pentru electroşocuri, ca să o pun din nou în mişcare, şi am făcut reparaţiile necesare.

— Mi-ai salvat viaţa, observă Saphothere. Şi totuşi, probabil că programarea ta ţi-a dat de ales. Puteai să pleci şi să mă laşi aici.

— Aşa mi s-a părut corect.

Tack se ridică, uitându-se la foc şi simţindu-se stânjenit.

— Am nevoie să mă duci cât mai mult posibil în trecut, cu călugăriţa, aşa încât să îmi pot conserva energiile pentru lupta care va urma.

Dar cuvintele lui nu fură auzite de nimeni, căci atunci când ridică din nou privirea văzu că Saphothere adormise imediat.

Saphothere a avut nevoie de cinci zile de odihnă, înainte să încerce să cheme călugăriţa şi se simţiră uşuraţi, când aceasta apăru intactă. Cei doi hererazauri supravieţuitori, care se învârtiseră tot timpul în jurul taberei şi fusese necesar să fie alungaţi de două ori, rămaseră să se lupte pe resturile tovarăşului lor şi pe oasele pe care cei doi oameni le curăţaseră de carne. Interspaţiul nu mai părea la fel de periculos ca înainte, dar Tack simţi în el o diferenţă ciudată, ca un fel de prezenţă. Ridică privirea spre vidul cenuşiu de deasupra întunericului - cea mai apropiată definiţie pe care simţurile lui obişnuite o puteau da acelei imagini - şi observă punctul terminal al găurii de vierme, care semăna cu un fir îndepărtat de argint, inserat în

ceea ce putea fi numit orizont. Dar ceea ce îl deranja pe Tack nu se afla acolo.

— Uită-te la interfaţă! sugeră Saphothere.

Tack se uită la suprafaţa neagră a pseudomării. Apoi, cu capacitatea de a distorsiona percepţia, pe care o câştigase prin pilotarea călugăriţei, se uită *mai intens.* La început, undeva, la o adâncime infinită, observă un arbore mare, ca un fel de plantă acvatică. Se concentră asupra acestuia, dar era ca şi cum ar fi încercat să distingă marginea finală a unui spaţiu Mandelbrot. Capete uriaşe de ţesut formate din guri şi gâturi nesfârşite, ca nişte viermi, suprafeţe de piele curbate în spaţii inexistente. Ramurile mai groase deveniră imediat piepturi în serpentină şi imagini interioare ale unor intestine fără fund. Organele se suprapuneau unul peste celălalt, ca nişte lanţuri montane. Iar atunci când Tack avu senzaţia că reuşeşte să vadă ceva, să distingă ceva, totul se amestecă, şi el realiză că vedea numai acea fracţiune pe care mintea lui o putea interpreta.

— Pentru moment, este liniştită, explică Saphothere. Deşi prin „moment” se înţelege mai mult decât semnificaţia normală a cuvântului. Ca şi noi, ea există în propriul timp, iar acel timp este posibil să nu se afle în nici o relaţie cu altul.

— Fiara torului, afirmă Tack.

— Mda, spuse Saphothere.

— Ce veţi face cu această creatură, atunci când Cowl va fi mort? întrebă Tack.

— Asta este o întrebare la care încă nu am răspuns, zise Saphothere, închizând ochii şi întrerupând conversaţia.

Câteva ore mai târziu, conform timpului personal, călugăriţa îi coborî pe un versant muntos udat de ploaie. Muntele se înălţa deasupra unei mări nesfârşite de verdeaţă. Saphothere îşi activă cortul, fără nici un cuvânt. Cortul se ridică singur sub forma unui dom înalt de un metru şi lat de doi. Intrarea în dom era o chestie elastică, asemănătoare cu un anus, care se închise strâns în urma lui, după ce Călătorul se târî înăuntru.

Tack coborî în pădurea Carboniferă în căutare de mâncare, înarmat cu cunoştinţele sale nou-dobândite despre floră şi faună. Când se întoarse, cu o salamandră de un metru lungime atârnată pe un umăr şi un sac de cicade, ca nişte fructe de ananas roşii şi sferice, văzu că Saphothere adormise repede în cortul lui. Tack se aşeză, privind pădurea antică, şi se gândi la

tot ceea ce ajunsese să cunoască acum, dar nu reuşi să scape de sentimentul că fusese minţit.

Poate că era vorba doar de o paranoia naturală, izvorâtă din faptul că el nu înţelegea totul. Realiza acum că, înainte de educaţia realizată de Pedagog, ar fi fost bănuitor în legătură cu multe lucruri pe care acum le înţelegea perfect. Lungimea acestui salt recent era un exemplu. Ca să ajungă în acea pădure, traversaseră o sută cincizeci de milioane de ani, pe când înainte, jumătate din acea distanţă l-ar fi crucificat pe Saphothere. Acum Tack ştia că, înainte de prima lor întâlnire violentă din Essexul secolului douăzeci, Saphothere vânase umbratani mult timp, aducându-se pe sine şi pe călugăriţa lui la limită, în mod repetat. Cele cinci zile în care stătuse degeaba în Triasic fuseseră perioada cea mai lungă de odihnă pe care o prinsese în ultimii cinci ani. Iar carnea de dinozaur, nucile şi un gen de rădăcină ce semăna cu trufa albă ajutaseră la creşterea considerabilă a forţei lui fizice. De asemenea, Saphothere îi explicase că reziduurile de energie rămase în urma atacului fiarei torului asupra lui Sauros, o dată pericolul trecut, oferiseră o cantitate mare de hrană pentru călugăriţă. Dar nu, nu era vorba de inconsistenţe de genul acesteia. Ci de simpla idee că el era cel mai eficient asasin pe care heliotanii îl puteau trimite împotriva lui Cowl. Da, înţelegea că ei nu puteau ajunge fără un tor, dar, în mod sigur, cu toată tehnologia lor, trebuia să existe un alt mod...

— Admiri priveliştea? întrebă Saphothere din spatele lui. Tack se întoarse şi aprobă din cap, în timp ce Călătorul ieşea din cort.

— Combustibil fosil, asta vor deveni toate, continuă Saphothere. Iar societatea ta infamă l-a consumat pe tot, alimentând o creştere necontrolată, fără să facă vreun efort serios de a-şi depăşi limitele.

Tack îl privi întrebător.

Saphothere făcu semn spre pădurea vastă.

— Ai menţionat predestinarea, deşi cred că acum ai depăşit astfel de idei. Dar, dacă într-adevăr vrei să o găseşti, iat-o întinzându-se în faţa ta. Pământul a acumulat energie timp de milioane de ani, sub forma combustibilului fosil, ca şi cum ar fi pregătit-o pentru o utilizare inteligentă de către o civilizaţie viitoare. Cu o astfel de energie în mână, oamenii tăi ar fi putut să-şi alimenteze civilizaţia ca să părăsească sistemul solar, mult

înaintea vremii mele. Se poate spune că acesta a fost destinul lor. Şi ei l-au irosit.

— Voi ce energie folosiţi?

— Fuziune nucleară, cumpărată scump. Pentru oamenii tăi ar fi putut fi uşor, pentru ai mei a fost greu.

Tack se întrebă ce voia să spună prin „ai mei”, căci cei care făcuseră acel pas fuseseră, de fapt, umbratanii. Se întoarse cu spatele şi continuă să scoată măruntaiele din salamandră, în timp ce Saphothere deschidea un ananas roşu. Sarcinile existenţei cotidiene împinseră speculaţiile la marginea gândurilor sale. După ce mâncară, Saphothere se retrase din nou. Tack dormi cu spatele sprijinit de o stâncă, prea leneş ca să se obosească să-şi ridice propriul cort, chiar dacă nu era deloc o sarcină dificilă. Îl auzi vag pe Saphothere vorbind, apoi o adiere rece ce trecu peste el îl făcu să se trezească complet. Se holbă somnoros la pădurea nesfârşită, când simţi ceva apăsat în ceafă.

— Nici un cuvânt, nici o mişcare, altfel te transform într-un infirm!

Ar fi trebuit să fie moartă, incinerată într-o explozie atomică. Dar Meelan părea acum extrem de vie.

Aerul deveni din nou stătut şi Polly fu nevoită să lupte cu groaza crescândă, ca să caute celălalt loc, în care putea controla înaintarea rapidă a solzului şi a cuştii în care se afla. Nu voia să vadă mai mult, căci, la limita percepţiei, ştia că un coşmar pândea de sub acea mare întunecată, urmărind-o. Când reuşi, un haos de scurtă durată o înconjură şi zări un trunchi imens curbându-se deasupra, marginile lui pierzându-se într-o distorsiune spaţială: un amestec infinit de gâturi şi guri, ca aceea care îl înhăţase pe Nandru. Şi simţi prezenţa unei inteligenţe primitive.

— Oh, Iisuse...

Bâjbâia după o ieşire, frica îngheţându-i voinţa şi aruncându-i conştiinţa înapoi în acea mare neagră şi în vidul cenuşiu. Apoi, ceva se întinse spre ea, deschizând o suprafaţă la capătul căreia sclipi lumina colorată a *realului.* Polly căzu la vale, în plină zi, cu cuşca fumegând şi disipându-se, în timp ce ea se văzu deasupra unui deşert rece, aruncată spre un teren stâncos. Se agăţă de barele cuştii, impunându-se să-şi menţină integritatea şi

simţindu-le cum deveneau tot mai subţiri, sub atingerea ei. Dar era suficient. Căzu de la o înălţime de doi metri pe un bolovan, alunecă pe latura acestuia şi se rostogoli în nişte tulpini rare, îndoindu-le peste pământul acoperit cu lujerii verzi ai altor plante primitive.

„Ce-ai văzut? Eu nu am văzut nimic.”

„Lucrul acela... Am văzut lucrul acela care te-a ucis.”

„Eu n-am văzut decât două suprafeţe: una neagră şi una cenuşie. Asta era tot.”

— Poate că tu eşti mai norocos, spuse Polly, ridicându-se şi ştergându-şi mâzga verde de pe manta, înainte să privească în jur.

Munţii ce se înălţau în dreapta ei erau crestaţi, neerodaţi de forţele naturii. De undeva din spatele lor se înălţa spre cer o coloană de fum, pătând norii cu nuanţe de sepia, negru şi purpuriu. Între ei şi câmpul stâncos se întindea o câmpie nisipoasă, cu pete verzi. Cele câteva plante răzleţe erau simple, construite parcă de un zeu nebun, după desenul unui copil. În terenul stâncos erau din loc în loc crăpături pline cu apă stătută, în care se agitau şi se învârteau larve miniaturale de toate culorile curcubeului. Saltul o adusese din nou aproape de malul mării, căci auzea loviturile valurilor dincolo de stânci, deşi încă nu putea să vadă oceanul. Porni în acea direcţie, croindu-şi drum printre nişte bolovani, pentru că, în ciuda experienţei ei recente, aproape ucigătoare, provocată de mare, aceasta avea măcar un aspect familiar liniştitor.

Ţărmul era plin de cochilii ale creaturilor marine, melci marini de mărimea capului unui om, un fel de crabi şi de raci, nişte viermi şi altele. Unele cochilii erau încă ocupate şi stăteau ridicate ca santina unui remorcher, dar nimic nu se mişca. Polly lovi cu piciorul şi întoarse invers o carapace cu dungi, ce semăna cu un scut de cavaler, iar apoi se lăsă pe vine să examineze creatura în putrefacţie ce se afla înăuntru.

„Nu cred că există ceva pe acest tărâm care să te atace acum.”

— De ce spui asta? întrebă cu amărăciune Polly.

„Cred că ai ajuns dincolo de existenţa vreunui animal terestru, cu excepţia insectelor... sau a rudelor lor străvechi.”

— Ce liniştitor!

Vru să se ridice şi să meargă mai departe, dar ţipă speriată.

Deasupra ei se înălţa o siluetă.

Îmbrăcat în haine asemănătoare cu o uniformă de armată, bărbatul era solid şi avea o expresie dură. Pielea lui era aproape alb-albăstruie, iar părul tuns scurt semăna cu un strat de cretă. La început, avu ideea nebună că era vreun locuitor al acelei ere, apoi realiză că nu putea fi decât un călător prin timp, ca şi ea.

— Cine...? reuşi Polly să murmure.

Bărbatul zâmbi, deşi zâmbetul nu era forţat. Mâna lui Polly se îndreptă spre buzunar şi spre greutatea liniştitoare a armei automate învelite în prezervativ.

— Numele meu este Thote... dacă asta este relevant. Mă aflu aici ca să te ajut.

— Acum, întinde-te cu faţa în jos, cu picioarele şi braţele întinse!

Tack se gândi să o atace, dar în acea situaţie, noua lui forţă nu însemna nimic, iar reacţiile lui nu puteau fi mai rapide decât degetul pe care femeia îl ţinea pe trăgaci. Aşa că se supuse şi se întinse, dar întoarse capul, aşa încât să poată vedea cortul lui Saphothere. Cu ţeava armei apăsată în continuare pe gâtul lui, Meelan aruncă spre cort o sferă mică argintie, care trecu arzând prin pânză, ca un fier fierbinte printr-un şerveţel de hârtie. Interiorul se umplu brusc de o străfulgerare fosforescentă, devenind o torţă luminoasă timp de câteva secunde, înainte să erupă din material şi să-l ardă. Căldura era intensă şi Tack îşi dădu seama că ea aruncase un catalizator molecular, ca acela pe care Saphothere îl folosise asupra palisadei din Pig City şi ca acelea care se aflau încă în rucsacul lui Tack. Saphothere nu avusese timp nici măcar să ţipe.

În timp ce focul se stingea, un filigran de fum negru solidificat căzu prin aer, ca dintr-o lampă cu acetilenă. Tack simţi presiunea ţevii armei ridicându-se de pe gâtul lui.

— Ţi-am pus pe spate o mină mică, şi, dacă te mişti brusc, aceasta va exploda şi îţi va arunca în coloana vertebrală fragmente de sticlă, învelite într-un paralizant. Nu te mişca!

Tack ştia că atât heliotanii, cât şi umbratanii aveau o mare varietate de explozibili, care puteau fi programaţi să detoneze în diverse circumstanţe - schimbări de temperatură, de umiditate, de poziţie sau orice altceva - aşa că o crezu pe Meelan. Educaţia lui recentă îi deschisese ochii ca să înţeleagă cât de periculoşi

erau cei de genul ei.

La scurt timp după aceea, Meelan apăru în câmpul lui vizual, când se duse să verifice ce rămăsese din cort. O văzu cum îşi trecea vârful cizmei prin stratul subţire de cenuşă. Văzu că braţul ei nou avea acum aproape dimensiunea celuilalt şi că avea un fel de proteză care pornea din antebraţ şi se diviza, desfăcându-se în fiecare deget. Evident că scopul era evitarea oricărei deformări datorate creşterii rapide a membrului. Din nefericire, heliotanii nu reuşiseră să-i implementeze această capacitate regeneratoare, alături de celelalte îmbunătăţiri. Tack realiză în clipa aceea că era posibil ca Meelan să nu fie conştientă de aceste îmbunătăţiri. Poate că detonarea minei fusese programată pentru mişcările mai lente ale unui om din secolul douăzeci şi doi, nu pentru ce devenise el. Tack calculă că avea la dispoziţie cel puţin o secundă şi jumătate.

Cum Meelan era acum cu spatele spre el, întinse mâna înapoi, prinse metalul rece şi aruncă obiectul spre ea, cu o iuţeală de bici. Mina explodă la numai câţiva centimetri de locul în care fusese el întins, dar în acel moment, Tack se rostogolea deja pe pantă, spre pădure, iar fragmentele de sticlă paralizantă se loviră de spatele costumului lui. Imediat după explozie, o văzu pe Meelan învârtindu-se pe călcâie şi ridicându-şi arma. Tack se împinse în pământ cu podul palmei şi schimbă traiectoria rostogolirii, în timp ce o serie de explozii detonară în linie pe pantă, spre el. Reuşind, în sfârşit, să-şi tragă picioarele sub el, ţâşni în picioare, se învârti pe o mână, în acelaşi timp scoţându-şi arma cu cealaltă şi trimise o rafală în susul pantei. O plantă de coada-calului explodă chiar lângă el, şi Tack se aruncă cu capul înainte la adăpostul frunzişului. În timp ce plantele explodau în continuare în jur, Tack mulţumi în gând că umbratanii şi heliotanii erau atât de arogant de siguri pe talentele lor de luptători, încât rareori apelau la arme de genul pistolului lui cu autoghidare.

Ajuns în adâncul junglei, cu exploziile continuând să detoneze acum în spatele lui, fu luat prin surprindere când o mână albă ţâşni de sub o chedicuţă uriaşă şi îl prinse de umăr. Împinse arma spre faţa albă şi o recunoscu doar cu o microsecundă înainte să apese pe trăgaci.

— Credeam că te-a ucis! exclamă Tack.

— Se pare că nu, replică Saphothere, privind cu atenţie

porţiunea de munte pe care Tack tocmai o părăsise.

Tack se întoarse şi el să se uite şi văzu că tocmai apăreau două călugăriţe. Mai târziu, aflând că Saphothere plecase din cortul său în timp ce el dormea, Tack fu recunoscător că până şi supraoameni ca Saphothere trebuiau din când în când să se ducă să se uşureze. Călătorul începu să se urce în copacul sub care stăteau. Tack îl urmă şi după scurt timp obţinură o vedere mai bună asupra taberei lor devastate.

Rucsacurile lor fuseseră sprijinite de o stâncă, în spatele cortului incinerat al lui Saphothere. Chiar în timp ce priveau, grupul de umbratani îşi fixa sistemele defensive, apoi, lăsând în spate numai doi dintre ei, un bărbat şi o femeie, ceilalţi şase, printre care şi Meelan, începură să cerceteze jungla. Tack îi înapoie lui Saphothere monocularul primit de la acesta.

— Am recunoscut încă doi dintre ei din Pig City, observă Tack.

— E normal să fi rămas câţiva supravieţuitori, replică Saphothere.

— Şi acum, ce facem? întrebă Tack.

Faţa lui Saphothere era strâmbată de o grimasă furioasă. Apoi se uită în jur.

— Se întunecă. Îi vom lovi când va fi întuneric deplin. Apoi vei lua un rucsac cu provizii şi armele tale şi o ştergi de aici.

Saphothere coborî din copac, iar Tack îl urmă, ştiind că atunci când Călătorul spusese „o ştergi de aici” vrusese să spună că, după ce lua rucsacurile, Tack trebuia să oprească efectul implantului şi să permită torului să-l ducă în trecut. Din acel moment, avea să fie pe cont propriu, dacă supravieţuia bătăliei ce urma. Se gândi, neîncrezător, la colecţia lor de arme din acel moment. Saphothere luase cu el în junglă, cu înţelepciune, o carabină şi dispunea de o varietate de mine de proximitate prinse la curea, în timp ce Tack avea doar arma lui de mână. Deşi conţinea un încărcător cu o sută de cartuşe explozive, nu era suficient, dacă trebuia să atace opt umbratani puternic înarmaţi.

— Dar tu? întrebă Tack, în timp ce înaintau prin tufişuri.

— Voi supravieţui sau nu. Dar misiunea ta este vitală şi trebuie să continui.

— De ce nu chemi călugăriţa aici, iar apoi să facem rost de provizii din altă parte?

Saphothere se uită la el.

— Nu avem atâta timp de pierdut.
Iată: încă una din acele afirmaţii pe care Tack nu le putea înţelege. Cu toate acestea, aprobă din cap, ca şi cum ar fi înţeles.
— Când Coptic şi Meelan ne-au atacat prima dată, îi explică Saphothere, am fost gata să accept că au avut noroc şi atât. Dar faptul că ea ne-a urmărit aici şi încă atât de bine pregătită, nu mai cred că este doar o coincidenţă. Umbratanii primesc ajutor din interior şi în plus, ceea ce e şi mai important, reuşesc cumva să obţină energia necesară pentru salturi în timp foarte precise.
— Cowl, zise Tack.
— Poate, replică Saphothere. Şi acum, iată ce trebuie să facem.
La scurt timp după aceea, Saphothere făcu semn că trebuia să înainteze în tăcere, strecurându-se prin tufişuri şi păşind doar pe teren sigur, cu atenţia la pândă. Nu puteau folosi nici măcar legătura de comunicaţii, căci putea fi detectată. Dar costumele lor îi protejau de detectorii în infraroşu, iar mişcarea naturală a tufişurilor, de detectorii de mişcare. Avea să fie o luptă periculoasă şi sângeroasă.
Saphothere îi făcu apoi semn lui Tack că trebuia să înainteze separat, şi acesta se supuse. Focurile de armă începură după numai câteva secunde.

— Cum te cheamă?
Vocea lui Thote era calmă, alinătoare.
— Polly.
— Mă bucur să te cunosc, Polly!
Polly simţi că era dusă cu preşul.
„Nu te înmuia la vederea primilor pantaloni pe care îi întâlneşti într-o sută de milioane de ani, Polly. Pot pune pariu că nu este doar ghidul tău turistic.”
Cuvintele lui Nandru căzură ca gheaţa peste ea, amintindu-i că în trecutul ei, întotdeauna, de câte ori cineva fusese drăguţ cu ea, respectivul voia, de fapt, ceva de la ea.
— Dacă te afli aici ca să mă ajuţi, atunci spune-mi ce naiba se întâmplă cu mine, sugeră ea scurt.
Bărbatul tresări vizibil şi pe faţa lui apăru o expresie distantă. După o clipă, zâmbi din nou şi întinse mâna spre ea.
— Vino în tabăra mea şi voi încerca să-ţi explic.

Polly acceptă mâna întinsă şi îi permise să o ajute să se ridice în picioare. Observă că privirea lui aluneca mereu spre braţul pe care era prins solzul, ascuns de mâneca ei. Încercând să provoace o reacţie mai clară, pe care să o poată descifra, îi dădu drumul la mână, îşi ridică mâneca şi întinse antebraţul spre el.

— Cunoşti originea acestui lucru?

— Este un tor: o maşină a timpului organică, ce te trage în trecut, spre începutul timpului, spre Nod. Eşti unul dintre eşantioanele lui Cowl.

În loc să pună întrebările care apăruseră după o astfel de afirmaţie, Polly spuse un singur lucru:

— Eu nu vreau să plec.

Bărbatul aprobă din cap şi începu să meargă încet în faţa ei. Polly simţi că omul era încordat. Că-i ascundea ceva. Avea multă experienţă în citirea limbajului corpului unui bărbat. Îl urmă prin peisajul stâncos până la o tabără, unde proviziile erau stivuite ordonat şi o oală bolborosea pe un cuptor compact. Thote făcu semn spre o pătură întinsă pe pământ şi Polly se aşeză, în timp ce el se lăsă pe vine lângă oală şi începu să amestece în ea.

— Eşti încordată ca un elastic din vremea ta. Există un mic risc în îndepărtarea torului. Acesta este un parazit viu, conceput să se agaţe şi să-şi tragă gazda înapoi în timp, până când este îndepărtat şi citit de creatorul lui, Cowl. Totuşi, şi eu pot să-l scot, şi, o dată ce va fi scos, vei ajunge imediat înapoi în timpul tău. Presupun că vrei să te întorci acolo?

„Mie mi se pare puţin cam prea uşor. Ai grijă cu ticălosul ăsta."

— Atunci când am plecat din timpul meu, cineva încerca să mă ucidă.

Dar nu, îl luase pe ucigaş cu ea o dată… şi asta ce însemna? El va fi încă acolo, la întoarcerea ei? Oare nu plecase niciodată? Thote o privea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Nu o să te întorci exact în momentul din care ai plecat. Vei ajunge acolo în timpul *propriu.* Călătoreşti deja de câteva zile, ca timp personal, ceea ce înseamnă că vei ajunge înapoi cu exact acelaşi număr de zile *după* momentul plecării tale.

„Mult prea simplu. Te minte."

Polly nu voia să-l audă pe Nandru. Totul părea atât de perfect. Nu voia să fie mestecată de dinozauri furioşi. Nu voia să

dea de acel Cowl - până şi numele lui suna ameninţător. Dar Nandru avea dreptate. Toată treaba aceea puţea.

— Tu de ce vrei să faci asta? îl întrebă pe străin.

— Aş face orice ca să dejoc planurile lui Cowl.

Thote puse într-un vas ceva ce mirosea a saramură de peşte şi i-l întinse lui Polly.

— Uite, vei constata că are un gust mai bun decât orice ai putea găsi pe ţărm.

Polly luă vasul şi îl adulmecă. Mâncarea mirosea delicios, iar în sosul gros pluteau bucăţi de carne albă şi de verdeţuri fibroase. Băgă lingura în mâncare, o umplu şi o ridică spre gură. Mâncarea era deja în gură şi ea o mesteca, atunci când observă privirea avidă a lui Thote. Când o amărăciune bruscă îi îngheţă limba, scuipă mâncarea şi aruncă cu vasul în el, apoi se ridică în picioare, dar ameţi şi se dădu în spate, clătinându-se. Bărbatul se ridică şi el, cu o satisfacţie calmă.

Thote făcu semn spre o crevasă din apropiere, unde se aflau rămăşiţele unui alt călător prin timp, cu torul înfăşurat ca un coral pe unul din braţele lui, dar strâns în jurul osului gol. Orbite goale, coaste expuse prin hainele în putrefacţie, nişte carne mumificată rămasă pe ele, părul blond căzut de pe ţeasta goală.

— Acesta va fi viitorul tău, dacă vei continua să mergi. Mai este mult timp între acest moment şi Nod, şi puţini supravieţuiesc acestei călătorii.

Polly încercă să se mişte, să încordeze acea reţea interioară, dar voinţa ei părea slăbită şi gândurile îi deveneau confuze.

„Vai, ce surpriză - tipul nu e deloc drăguţ”

— Poţi merge mai departe, Polly. Chiar dacă vei supravieţui călătoriei, Cowl te va ucide.

— De parcă asta te-ar interesa vreun pic, mormăi Polly greoi.

Se concentră mai mult, încercând să preia controlul asupra acelui ceva din interiorul ei. Dar drogul îi amorţea percepţiile, îi consuma concentrarea. Thote simţi ce încerca ea să facă. Ochii lui se îngustară pentru o clipă, apoi se relaxă.

— E prea târziu acum, primitivo, spuse el. Şi, într-o anumită măsură, îmi pare rău că trebuie să-ţi fac asta. Dar sunt deja doi ani de când pescuiesc prin interspaţiu, cu ceea ce a mai rămas din călugăriţa mea, stând în gaura asta de rahat.

Polly încercă să-i arunce o înjurătură, dar îşi simţea gura ca şi cum un dentist i-ar fi injectat un litru de novocaină, aşa că nu

reuşi decât să facă saliva să-i curgă pe bărbie.

— Ceea ce încerc să fac am mai încercat o dată şi am eşuat, spuse Thote, făcând semn spre schelet. Totuşi, cred că acum am înţeles. Disperarea rafinează procesul gândirii. Cowl testează eşantioane genetice şi de aceea pentru el nu contează dacă ajungi acolo moartă sau vie. Eşti doar un sac cu mâncare portabil pentru torul tău, căci acesta are deja codul tău înscris în el. Şi asta este tot ce-i este necesar lui Cowl ca să afle dacă reuşeşte să distrugă viitorul.

Thote ridică din umeri şi continuă:

— Nu am nevoie decât să grefez o parte din pielea ta într-o bară vorpală, să plasticizez torul şi să-l înfăşor în jurul acesteia. Câmpul trebuie apoi să fie amplificat suficient de mult ca să mă includă şi pe mine, chiar dacă eu nu sunt eşantionul real.

Vederea lui Polly se înnegrea la margini, dar rămase suficient de clară ca să vadă cum resturile zdrobite ale unei cuşti argintii apăruseră lângă Thote. Acesta scoase un cuţit urât de comando din cizmă şi păşi spre ea.

„Cred că am văzut şi auzit destule.”

Reţeaua se trezi brusc la viaţă, mai puternică decât oricând. Urletul de furie al lui Thote o urmări ca un ecou în abisul negru şi cenuşiu, în timp ce în jurul ei se materializa propria cuşcă aurie.

Un fel de proiector, înfipt în pământ ca un felinar de grădină, ţipă un avertisment doar cu câteva secunde înainte ca o explozie să despice zidul junglei. Tack păşi afară, trase o rafală spre singurul umbratan vizibil, apoi se aruncă la pământ şi se rostogoli, în timp ce plantele de coada-calului erau retezate în spatele lui. Un bărbat din stânga lui Tack tocmai întorcea carabina spre junglă, când picioarele îi fură făcute bucăţi, sub genunchi. Saphothere apăru atât de rapid, încât călcă pe umărul bărbatului înainte ca acesta să apuce să se prăbuşească definitiv, apoi se rostogoli, reuşind să tragă în spate şi reteză capul victimei, înainte să dispară în umbră. Tack era deja din nou la adăpost, alergând cât putea de repede, ţâşnind prin frunziş, apoi ieşi din acesta şi acceleră în jurul bazei muntelui. Alte explozii, în jurul lui. Cineva urlă. Coti şi porni în sus pe pantă, lovind cu picioarele tare, ca şi cum ar fi fost nişte arcuri din oţel. Zgomot de crengi rupte în spatele lui. La pământ,

rostogolire, foc! Umbratanul care îl urmărea dispăruse, apoi apăru din nou din spatele unui bolovan, trăgând cu carabina. Pietrişul de pe pantă erupse în locul din care sărise Tack. Dispăru iar. Tack trase în stâncă, imediat în spatele bolovanului, cu cartuşele setate pentru detonare, nu pentru impact. Bărbatul se ridică să tragă din nou, apoi urlă, când cartuşele lui Tack explodară lângă picioarele lui. O ezitare de o secundă. Suficient. Un cartuş exploziv îi împrăştie creierii pe peretele stâncos. Iar Tack porni mai departe.

Urcă acum până în vârful pantei, fulgerările bătăliei fiind blocate de versantul muntelui. Peretele de stâncă urca pe munte ca o coloană vertebrală şi apoi se curba pe deasupra acestuia. Deja văzut şi studiat. Cu arma înapoi în toc, Tack porni pe el ca un păianjen, o luă la fugă pe un platou stâncos, se lăsă să cadă lângă o cascadă de trei metri înălţime, apoi coborî în lungul unui pârâu, în salturi mari, pe stâncile alunecoase, aruncând o privire scurtă şi nedumerită spre amfibienii ciudaţi care străluceau cu o lumină albastră în apa de mică adâncime. O luă din nou în sus, pe o pantă acoperită de ferigi. În sfârşit, se uită în jos, spre tabără.

Saphothere era acolo, ţintuit pe o pantă, în timp ce un bărbat şi o femeie trăgeau spre el, dar fără să aibă curajul să iasă de la adăpost. Nu se vedea nici urmă de Meelan sau de celălalt umbratan. Poate că erau morţi? Tack trase un singur foc şi bărbatul zbură în fragmente, în timp ce femeia se rostogoli într-o parte cu un urlet oribil şi cu coastele expuse. Apoi, Tack se lăsă jos pe pantă, cu cele două rucsacuri sub el, cu implantul dezactivat şi cu reţeaua temporală din corpul lui întărindu-se ca sticla. Lovi pământul şi se ridică la timp ca să vadă o coloană de distorsiune apărând în noapte, lângă Saphothere, umflându-se şi deschizându-se spre un peisaj de coşmar. Fiara pătrundea! Lumina inundă zona, iar Tack văzu o explozie care îl aruncă pe Saphothere în aer, iar apoi pe Meelan apărând din lateral şi aruncându-se spre el într-un salt orizontal.

„Pleacă, la naiba!” auzi în legătura de comunicaţii.

Tack înhăţă cele două rucsacuri şi permise torului să-l ia de acolo, exact în clipa în care femeia cu coastele expuse se arunca asupra lui, ca un baros. Noaptea se plie într-o altă noapte. Tack zări substanţa fiarei torului crescând în spatele incursiunii, ca o pădure care încerca să-şi facă loc printr-o gaură

de cheie. Agăţată de jacheta lui Tack, femeia rănită îşi întoarse arma spre faţa lui. Tack o izbi cu cizma sub coaste, în intestinele expuse. Femeia scăpă bara din mână şi se prăbuşi în noapte, urlând şi cu sângele sufocant umplându-i gura.

O gură flămândă se desfăşură din întuneric şi o înghiţi. Ignorându-l complet pe Tack.

Capitolul 15

Raportul stadiului modificărilor:

Fiica mea este un eşec care aproape m-a ucis când era încă în pântece. În mod clar, cauza este decizia mea de a reţine genele alele - acele gene înlocuiesc atât în întregime, cât şi parţial modificările pe care le-am făcut. Pe măsură ce continuă să crească în rezervorul amniotic, văd că nu are exoschelet, ci doar o întărire şi decolorare a pielii. Reţeaua ei senzorială este viabilă, dar nici pe departe atât de eficientă cât plănuisem eu. Organele ei de interfaţare au fost ciuntite de creşterea acelor blestemate trăsături umane: ochi, nas şi o gură normală şi toate aparatele senzoriale adiacente, necesare pentru deservirea acestora. De asemenea, a pierdut o parte din simetria ei bilaterală, iar acest fapt văd acum că se datorează acelei gene de crab pe care am folosit-o cu scopul de a produce modificări ale gurii. Uneori, blestem lipsa de logică a evoluţiei genetice, datorită căreia o genă care controlează culoarea ochilor poate în acelaşi timp să controleze ceva de genul creşterii unghiilor. Simt impulsul să inund rezervorul, dar pot învăţa multe de la acest copil în creştere şi, după ce voi învăţa, voi încerca din nou.

Nu exista nici un pericol real pentru el să se aventureze în afara Sauros-ului - cu excepţia asprimilor mediului, căci Cowl nu s-ar fi deranjat vreodată să consume energia necesară, doar ca să lovească un singur heliotan de valoarea redusă a lui Palleque. În consecinţă, nu exista nici un fel de restricţii pentru ieşirea lui. Dacă ar fi fost Goron în locul lui, ar fi fost cu totul altceva, căci asasinarea Inginerului ar fi fost o lovitură extrem de dură pentru heliotani, aşa cum era cât pe ce să se dovedească. Oprindu-se pe o pantă devenită spongioasă din cauza secolelor de creştere şi putrezire a ferigilor, Palleque îşi ridică monocularul şi se uită înapoi, spre Sauros.

Goron părăsea rareori oraşul şi, chiar dacă ar fi făcut-o, Cowl era posibil să nu atace, bănuind o cursă. Recentul atac asupra Inginerului în interiorul oraşului fusese neaşteptat şi aproape avusese succes, deoarece Cowl ştiuse frecvenţa scutului, ceea ce-i permisese preterumanului să treacă prin sistemele de apărare, într-un moment deosebit de vulnerabil. Şi acum se

puneau încă întrebări juste, la toate nivelurile heliotanilor.

Palleque îşi prinse monocularul înapoi la curea, scoase un mic locator şi văzu că nu mai avea mult de mers. Comunicatorul era pe cealaltă parte a muntelui, în locul în care îl fixase el, într-un perete din granit. Până acum îşi dezvoltase scutul de cristal vorpal prin toată stânca înconjurătoare şi trebuia să fie gata de utilizare. Aruncă o privire în susul pantei şi văzu că ferigile se terminau în locul în care vântul rece defrişase muntele. Ajungând la acel teren mai dur, grăbi pasul. Mai era vreme până la saltul în Triasic - după timpul Sauros-ului -, aşa că nu din acest motiv se grăbea. Se grăbea pentru că realizase că el nu mai avea timp.

Ajuns în vârful muntelui, se opri să se uite din nou în spate, la Sauros, şi se gândi cât de arogante erau multe dintre presupunerile din acel loc. Privind în jos, pe panta de pe celălalt versant, observă o cărare tăiată prin vegetaţie de o turmă de sauropozi şi de activitatea ulterioară a camozaurilor. Dar asta nu reprezenta o problemă. Acum recunoştea împrejurimile şi nu mai avea nevoie de locator. Comunicatorul se afla la numai o sută de metri sub el şi ajunse repede la el, traversând panta în salturi lungi.

Proeminenţa de granit ţâşnea ca aripa unui avion prăbuşit, dintr-o serie de cicade ce umpleau faţa vestică a muntelui. Sosind acolo, îşi băgă locatorul în buzunar şi întinse mâna, ca să o apese pe faţa stâncii cenuşii. Piatra căpătă imediat un aspect translucid şi un spaţiu de comunicare vorpal se ridică la suprafaţă, unde atinse şi se contopi cu mâna lui. În întunericul din spatele lui, o nonfaţă neagră de gândac se întoarse spre el.

— Atacul a eşuat, spuse Cowl.

Palleque aprobă din cap.

— Goron făcuse unele pregătiri de care nu ştia nimeni, în afară de el.

— A folosit un generator de deplasare.

— Am aflat ulterior că le-a plasat la diverse intervale în Sauros, când acesta a fost construit, în New London. Acum am harta cu poziţiile lor.

Palleque scoase de la centură minicomputerul şi presă plasturele de interfaţă în poziţia necesară de pe spaţiul de comunicare, descărcând informaţia. Când îl retrase, se uită în jur, cu o expresie bănuitoare.

Cowl îşi înclină capul apoi îl ridică şi spuse:

— Ca să pot folosi asta, va trebui să cunosc o frecvenţă viitoare - după timpul din Sauros - a scutului.

Palleque zâmbi.

— Iată şi o veste bună. Nici măcar nu vei avea nevoie de aşa ceva. Când Sauros...

Descărcarea energetică lovi stânca precum un fulger. Palleque se trase în spate, împleticindu-se, iar mâna îi ieşi din spaţiul de comunicare, lăsând în urmă o mare parte din pielea incinerată. Bâjbâi după armă cu mâna liberă, căzut în genunchi, în timp ce Cowl îl privea.

De după cicadele din jur apărură Goron şi alţi patru heliotani.

— Şarpe ticălos şi trădător! strigă Goron tăios.

Palleque îşi scoase arma, dar o altă împuşcătură îl lovi în biceps şi îl învârti pe loc, în timp ce arma îi sărea din mână.

Goron se întoarse spre imaginea lui Cowl, care începuse să dispară:

— Te rog să vii să ne vizitezi! Dacă nu, vom veni noi după tine.

Din direcţia lui Cowl se auzi un blestem şuierat. Goron îşi ridică arma şi trase direct în spaţiul de comunicare. Acesta fuzionă cu stânca solidă, toată transluciditatea din spatele lui dispărând. Goron se întoarse spre însoţitorii lui şi făcu semn către doi dintre ei să se ducă la Palleque.

— Nu vreau să moară sau să mai sufere alte dureri inutile. Aruncă o privire spre stâncă şi adăugă:

— Asta va fi mai târziu.

Începuse să-şi revină. Îşi simţea picioarele reci şi amorţite în zona care stăteau în apă, dar măcar putea să-şi mişte puţin mâinile. Îşi fixă coatele în grohotiş şi reuşi să se tragă afară din apa de mare rece şi să se rostogolească pe spate. Apoi, continuând să icnească, ridică privirea spre cerul de un albastru anemic, punctat de nori albi. Îşi simţea corpul greu ca plumbul şi, pe măsură ce extremităţile îşi recăpătau simţurile, acestea păreau umflate. Dar acea greutate interioară scădea cu fiecare respiraţie. În cele din urmă, Polly reuşi să se ridice în genunchi şi să privească în jur.

Balta din stâncă în care îi stătuseră picioarele sclipea din cauza anemonelor, a cochiliilor ciudate, a algelor roşii şi verzi,

ca nişte şerveţele de hârtie. Se cutremură, văzând că era plină şi de mişcare: nişte trilobiţi înotau în adâncuri ca nişte bucăţi de lemn plate. Era doar una dintre bălţile lăsate în urmă de reflux, într-un şir de stânci ce se întindea între panta plajei pe care stătea acum îngenuncheată şi întinderea de nisip ce se vedea dincolo de aceasta, până spre spuma îndepărtată a mării. Deocamdată nu mai vedea nimic altceva.

— Cum ai făcut asta? reuşi să întrebe, când adună destulă salivă în gură.

„Aş putea foarte bine să-ţi pun aceeaşi întrebare.”

— Nu, dar... nu ai spus niciodată...

„Gânditorul este legat foarte adânc în interiorul tău şi se leagă tot mai adânc, de fiecare dată. Cam acum două salturi, am constatat că monitorizează sistemele care se conectează cu... torul. Ultima dată când ai făcut transferul am văzut... am simţit cum ai făcut-o şi am ştiut că o pot face şi eu.”

Polly se simţi brusc *invadată* de prezenţa lui Nandru, sentiment pe care nu îl avusese înainte, când el nu putea decât să-i audă vocea. Nu îi simţise examinarea nici măcar atunci când răspundea la nevoile naturii, căci Nandru părea să se retragă într-un loc al lui în astfel de ocazii, ca şi cum îşi făcea simţită prezenţa numai atunci când dorea ea. Dar apoi decise că era ipocrită. Nandru tocmai o salvase de la tăierea torului de pe mână - împreună cu o bucată de carne suficient de mare pentru scopurile lui Thote - aşa că, probabil, îi salvase viaţa.

— Mulţumesc, spuse ea, reuşind în sfârşit să se ridice în picioare şi să vadă mai mult din ceea ce o înconjura.

Polly vedea acum ceva ce ar fi putut numi deşert sau poate tundră, căci numai cu astfel de peisaje putea asocia acea absenţă a vieţii. Cu toate acestea, temperatura era aceea a unei zile plăcute de primăvară, iar aerul nu părea nici uscat-îngheţat, nici umed şi încins. În aceste condiţii, peisajul - plin cu bolovani, bucăţi de stâncă sfărâmată, înnegrit de căderile de cenuşă vulcanică şi tăiat în două de un râu sclipitor - ar fi trebuit să mustească de viaţă. Singura urmă a acesteia era câte o urmă de verdeaţă, care înviora peisajul monocrom. Polly se îndreptă spre râu, mergând înţepenită.

În torentul sclipitor nu era nimic viu. Polly se aplecă, luă apă în recipient şi bău. Lichidul era rece şi avea gust de apă minerală. Nu mai băuse ceva atât de dulce de... mult timp.

Apoi reumplu recipientul, îl băgă în buzunar şi porni spre malul mării, întrebându-se când va muri intoxicată cu peşte.

Ţinându-şi respiraţia şi după ce înţelesese total modul de acţionare al torului, Tack îl forţă să aducă să materializeze pseudocălugăriţa. Dar nu reuşi, căci lipsa respiraţiei îl obligă să forţeze revenirea în *realitate.* Ieşi din interspaţiu în aer, ţinând ferm în câte o mână curelele fiecărui rucsac şi căzu ca un bolovan în apa călduţă şi în vegetaţia asemănătoare cu trestiile. Apoi, călcând peste un pat de rizom şi agitând mâlul negru, înaintă spre o insulă făcută din pământ sau din stâncă, pe care o zărise în cădere. O oră mai târziu, epuizat şi cu foamea generată de parazitul din braţ chinuindu-i stomacul, ajunse la un teren mlăştinos de lângă o stâncă neregulată. Se târî pe panta noroioasă, trăgând în continuare rucsacurile în urma lui, şi ajunse, în sfârşit, la resturile unei curgeri de lavă, unde se odihni, recunoscător.

Probabil că Saphothere murise deja sau, mai corect, avea să fie mort într-un moment nedeterminat din linia principală a viitorului actual al lui Tack. Nu avea rost să se gândească prea mult la asta, căci, fără utilizarea cantităţilor de energie care nu erau la dispoziţia heliotanilor într-o eră atât de îndepărtată în trecut, călătoria în timp nu era suficient de precisă pentru corectarea unor astfel de erori. Pentru salvarea vieţii lui Saphothere. Acum, rămăsese doar misiunea.

După câteva clipe, Tack se ridică. La ceva distanţă în faţă, un copac gigantic se retrăsese din bătălia verde dintre plantele de coada-calului şi ferigi, pe un promontoriu acoperit de pădure, mărginit de marea nesfârşită de trestii de culoarea smaraldului, cu frunzele ca nişte săbii. Privind scena, Tack se simţi neliniştit. Acel copac nu avea forma corectă, cozile-calului erau nişte tentacule care loveau ferigile într-o mişcare lentă, iar ferigile creşteau haotic din tulpinile de rizomi. Părea o dezvoltare lipsită de complexitate, un război, nu un mediu, ca şi cum echilibrul coexistenţei nu fusese găsit încă. Iar trestiile semănau cu nişte spectatori care asistau năuciţi la toate acestea.

O singură privire fu suficientă ca să înţeleagă că ajunsese în era Devoniană. Aici ştia că era posibil să existe câţiva tetrapozi, dar şi că acele ferigi erau pline de cianuri, că nu existau fructe de nici un fel şi că toţi tuberculii disponibili aveau consistenţa

lemnului de plută, fiind la fel de hrănitoare. Se duse pe cealaltă parte a râului de lavă, unde acesta plonja în apa adâncă şi îşi spălă pământul de pe haine. Se întoarse deasupra, îşi deschise pachetul cu provizii, scoase raţiile concentrate şi, aşezat pe o stâncă şi privind terenul mocirlos, începu să mănânce metodic. Era foarte înfometat. Torul lui era înfometat.

Din câte înţelegea Tack, o călugăriţă consuma o cantitate egală de substanţe nutritive de la gazda ei temporară ca torul, iar lungimea salturilor lor în timp era, de asemenea, comparabilă. Dar, în timp ce călugăriţa avea nevoie să se încarce singură, ca un condensator uriaş, torul nu avea această necesitate. Era un adevăr pe care heliotanii nu-l recunoşteau cu plăcere, acela că torul era la fel de avansat faţă de călugăriţă, cum era un vehicul aerian cu hidrogen faţă de un Ford T. Fără reîncărcare, călugăriţa sărea imprecis, iar eroarea putea fi chiar de o sută de milioane de ani. Torul sărea întotdeauna precis şi se putea exercita un control mai mare, la punctul de ieşire. Singura problemă a torilor era că aceştia erau programaţi să sară în timp într-o singură direcţie: *înapoi* spre Cowl. Nici un heliotan nu reuşise încă să schimbe această programare.

În timp ce continua să mănânce, Tack observă mişcare în urmele de mică adâncime pe care le lăsase în noroi. Creaturi asemănătoare cu gobiidele săreau din apă, înfulecând ceva deranjat de trecerea lui şi adus la suprafaţa nămolului. Care dintre acestea putea fi? se întrebă Tack. Era oare cea de acolo, de mărimea unui somon matur sau cea cu piele purpurie, cu negi şi ochi ca nişte roşii? Sau era cea mică, cu piele albicioasă, ochi adânciţi şi aripioare late, care o propulsau pe nămol cu o viteză atât de mare? Care era strămoşul lui, transformat de un miliard de ori? În acel moment, cea albă ajunse prea aproape de cea cu negi, şi urâta o înşfăcă şi o înghiţi, aşa că Tack presupuse că cea cu negi era un candidat cu şanse mai mari. Acolo se afla viaţa, în primele ei zile. Începutul care trebuia să continue.

Tack muşcă gânditor dintr-o bucată de concentrat de proteine şi aruncă resturile spre acele creaturi. Acestea se feriră mai întâi, apoi, după scurt timp, le încercuiră şi începură să se bată pe ele. În final, cea cu negi plecă cu premiul între buzele ei groase. Sătul, Tack îşi deschise cortul, se târî înăuntru, se înfăşură cu pătura termică şi adormi instantaneu.

Cu braţul regenerat prins în jurul gâtului său şi cu ţeava armei îndesată sub bărbie, Saphothere îşi spuse că nu se mai afla într-o poziţie în care să i se poată opune lui Meelan. Întinşi în această poziţie la pământ, observară amândoi cum incursiunea se retrăgea într-o linie neclară în aer, după care dispăru.

— Bun, ridică-te! Mâinile pe cap! şuieră Meelan. O singură mişcare greşită şi ştii ce se va întâmpla.

Femeia se depărtă de el, ţinând în continuare arma îndreptată spre spatele lui, apoi se ridică, în timp ce Saphothere lua poziţia care i se ordonase. Carabina lui era întinsă pe pământ, la numai un metru în lateral, dar, chiar în clipa în care se uita la ea, două femei umbratane ieşiră din părţi diferite ale junglei şi începură să alerge pe pantă. Când ajunseră în tabără, amândouă îl examinară din priviri pe Saphothere, cu o ostilitate vizibilă.

— Iveronica, se adresă Meelan femeii pe care Saphothere o recunoscu ca fiind şefa umbratanilor din Pig City.

Iveronica făcu un pas în faţă şi spuse:

— L-am văzut pe Coolis murind, dar ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Cealaltă femeie, care ar fi putut fi o dublură a lui Meelan, cu excepţia faptului că maxilarul ei inferior fusese înlocuit cu o proteză metalică, şuieră:

— Golan a fost trasă împreună cu acel purtător de tor. Olanda e pe drum.

Saphothere rânji către femeia fără falcă.

— Ce-ai spus? Nu am auzit prea bine.

Meelan îl izbi cu cureaua peste ceafă, doborându-l în patru labe.

— Sudan, avem nevoie de el, zise Iveronica, reţinând-o pe femeia fără falcă, a cărei carabină era îndreptată acum spre pieptul lui Saphothere. Lasă arma!

— De ce avem nevoie de el? întrebă Sudan, coborând arma. Cowl ne-a oferit calea spre el şi în curând toţi heliotanii vor fi eliminaţi.

Femeia făcu semn spre locul în care apăruse mai devreme incursiunea şi spre cele opt obiecte solzoase împrăştiate pe sol.

— Pentru informaţii, răspunse Iveronica. Cowl nu va fi încântat că nu l-am capturat pe purtătorul de tor.

Aruncă o privire în lateral şi continuă:
— Iat-o şi pe Olanda. Acum suntem toţi?
— Da, toţi, confirmă Sudan. Acel primitiv blestemat l-a ucis pe Oroida şi a ars-o pe Golan, înainte ca ea să apuce să-l atace. Mă îndoiesc că a supravieţuit. Arăta jalnic.
— Omul a fost îmbunătăţit, spuse Iveronica, uitându-se cu o faţă lipsită de expresie spre Meelan. De aceea a scăpat prima dată. Golan şi Oroida ştiu asta acum. Ele au greşit.
Sudan se încruntă la Saphothere, parcă fără să audă cuvintele tovarăşei ei. Îşi pipăia falca prostetică, de parcă ar fi avut senzaţia că era gata să cadă.
— E clar că nu e la fel de avansat genetic ca tovarăşii voştri, spuse Saphothere. Cât a trecut în timpul vostru, de când am ratat cu puţin să nimeresc acel sac de rahat dintre urechile tale?
Sudan îşi ridică din nou arma, mârâind. Dar în clipa aceea, un glonţ o lovi pe Sudan exact între ochi, împrăştiind pe Iveronica bucăţi de os şi creier. Saphothere se rostogoli rapid, îşi smulse carabina şi trase în conducătorul umbratan, care îşi scutura din ochi resturile însângerate. Meelan se răsuci la fel de iute şi trase o rafală în pieptul Olandei, aruncând-o pe spate, într-o explozie de maţe. Focurile de armă perforară cerul, şi Iveronica se prăbuşi, cu un picior retezat la nivelul genunchiului. Încercă să-şi ridice arma să ţintească, dar o nouă rafală a lui Saphothere îi smulse arma şi braţul drept.
Saphothere se ridică şi îi aruncă o privire lui Meelan.
— Ar fi putut merge mai bine.
— Cum aşa? întrebă încordată Meelan, băgându-şi arma în toc şi mergând spre Iveronica. Văd că nici unul nu mai mişcă.
Conducătorul umbratan, Iveronica, ridică privirea spre cei doi.
— De ce? reuşi ea să spună, sângerând în noroi.
— Şapte mii dintre oamenii noştri erau pe Callisto, răspunse tăios Meelan. Ce s-a întâmplat cu ei, când voi stăteaţi în navele voastre confortabile şi săreaţi în urmă, prin timp, împreună cu Cowl?
— Pierderile... erau inevitabile, spuse Iveronica.
— Aţi fi putut să-i luaţi. Callisto era sub controlul vostru, după ce Cowl a ridicat bariera de fază. Nu v-aţi obosit, pentru că genul meu de umbratani a fost întotdeauna carne de tun pentru cei ca tine. Oamenii mei au fost reduşi la fărâme mai mici decât atomii.

— Mulţi au murit pentru cauza noastră.
Iveronica reuşi să se împingă în sus, în cotul rămas. Sângerarea braţului zdrobit încetase, iar corpul ei deja începuse să se refacă.
— Iar tu i-ai trădat pe toţi.
— Vrei să asculţi mai multe? o întrebă Saphothere pe Meelan.
Meelan se răsuci şi îl privi fix câteva clipe, apoi se înălţă brusc, mâna ei dreaptă se strânse în jurul gâtului femeii lipsite de putere, iar mâna stângă o prinse de braţul stâng, moale. Saphothere privi cu o sprânceană ridicată cum Meelan o sufocă lent pe Iveronica, până la moarte. Când termină, bărbatul spuse:
— Ştii, a fost puţin cam riscant să pui acea mină pe Tack.
— Nu chiar, zise Meelan ridicându-se şi privind-o în continuare pe femeia moartă. Nu era paralizant în sticlă şi am fixat-o să detoneze suficient de departe de el, ca să nu-l rănească, atâta timp cât purta acel costum.
— M-am referit la faptul că a aruncat blestemata aceea de mină în tine, spuse Saphothere, punându-şi carabina pe umăr şi pornind în cealaltă direcţie.
Meelan îl urmă, după o clipă, şi coborâră împreună panta, spre locul în care se manifestase incursiunea. Ajungând la baza ei, Saphothere întoarse cu vârful cizmei unul dintre numeroşii solzi activi lepădaţi de monstru - unii dintre torii făcuţi de Cowl rămâneau în urmă, pentru aliaţii lui umbratani.
— Ei bine, prietenul Tack este puţin mai periculos decât am presupus noi, spuse într-un târziu Meelan. Coptic poate adeveri asta, cred. Oricum, tocmai tu te-ai găsit să vorbeşti de riscuri?
Femeia ridică mâna şi o mişcă în bandaj, examinând-o cu atenţie.
— Maxell nu e foarte încântată de noi, ştii.
— Sigur că ştiu. Mi-a arătat clar asta, când am reuşit să-l duc pe Tack în New London. Se pare că ea nu era de acord cu decizia mea de a risca să-l pierd, de dragul găsirii şi distrugerii lui Pig City.
Meelan se întoarse şi-l privi.
— Poate că ea vede tabloul în ansamblu, zise femeia.
Arătând spre Iveronica, adăugă:
— Ca şi ea.
— Poate, acceptă Saphothere. Dar chiar şi Maxell ar trebui să recunoască faptul că rezultatele au fost... recompensatoare.

Împinse din nou unul dintre tori cu vârful cizmei.

— Iveronica ar fi rămas în fortăreaţa ei şi nu s-ar fi dus niciodată la Cowl, atâta timp cât exista o altă opţiune. După dispariţia lui Pig City şi distrugerea surselor ei de energie, ea şi ceilalţi supravieţuitori au devenit refugiaţi, la fel ca alţi umbratani şi, la fel ca aceştia, avea nevoie de tori ca să scape de ucigaşii heliotani cei răi, ca mine.

Meelan pufni.

— Da, totul a mers foarte frumos. Dar de ce asta? întrebă ea, continuând să-şi examineze braţul.

— Pentru veridicitate.

Meelan îşi strânse mâna într-un pumn şi se roti brusc, pentru a-l lovi pe Saphothere în piept. Acesta acceptă lovitura fără să riposteze, căzând într-un genunchi şi prinzându-se cu mâinile de stomac.

— Veridicitate, mârâi ea.

Recăpătându-şi respiraţia, Saphothere spuse:

— Iveronica s-ar fi întrebat de ce aţi supravieţuit numai tu şi Coptic, şi poate ar fi fost mai puţin dornică să-ţi ofere necesarul de energie ce conducea la Pig City. Fiind rănită rău, ura ta continuă faţă de heliotani avea să fie crezută şi era de înţeles de ce ai neglijat să îl scanezi pe Tack.

— Şi de ce bombele atomice?

Saphothere se ridică.

— Trebuia să distrug acele generatoare şi nu era timp să plasez catalizatori sau explozivi convenţionali. Ştiam că vor fi supravieţuitori şi că tu vei fi printre ei - călugăriţa ta, deşi deteriorată, era în apropiere. Ştiam şi că, odată generatoarele distruse, Iveronica nu putea aduce aici mai mult de câteva călugăriţe. Nu voiam să apară sute de umbratani. Şi ştiam că tu aveai să fii printre acei atacatori. Numai aşa putea să meargă.

— Supravieţuitori, zise Meelan, privindu-l sumbru. Am ieşit cam cu o secundă înaintea exploziei, cu un enteledont încercând să-mi mestece capul, şi abia am scăpat de extinderea acelei explozii în interspaţiu.

— Riscurile meseriei.

— Câteodată mă întreb care sunt de fapt priorităţile tale, Saphothere.

— Îmi cunoşti priorităţile, Meelan. Şi cunoşteai pericolele, atunci când te-ai aliat cu mine, replică Saphothere. Şi sper că

înţelegi pe deplin şi cum este probabil vor decurge lucrurile în continuare.

— Da, înţeleg, şuieră Meelan.

Scheletul de sticlă din jurul ei avea nişte vinişoare roşii, ca nişte sârme strălucitoare în centrul unui nor negru, iar aerul din interiorul lui era din nou stătut. Polly avea senzaţia că un motor o împingea până la limite - o maşină hidraulică stricată, condusă până în punctul în care componentele motorului ei se înroşeau de căldură. Din când în când, vibra, ca şi cum ceva îşi pierdea echilibrul, înaintea unei defectări finale. Când toate acestea deveniră de nesuportat, fata descoperi că nu era nevoie de prea multă forţă a voinţei ca să se smulgă din acel iad. Se uită doar în cenuşiu şi negru, şi contemplă acel loc de hipersfere şi suprafeţe infinite, iar asta fu suficient ca să o împingă din nou în realitate.

De data aceasta, nu se vedea şi nu se auzea marea. Zări cerul întunecat prin fumul negru, un râu de foc ce cobora şerpuit din căldarea unui vulcan în fierbere, în timp ce un muget cataclismic îi asalta urechile. Mirosul de sulf era puternic şi înţepător. Strănută, când ceva sărat şi iritant îi intră în nas, apoi simţi în gură gust de nisip şi cenuşă. Se rostogoli de pe stânca spiralată, a cărei fierbinţeală o simţea deja prin cizme, iar stânca se zgudui şi tresăltă sub ea, ca un animal pe moarte. Un bolovan de mărimea unei maşini se prăbuşi în dreapta ei, mai mult deformându-şi miezul înfierbântat, în loc să se spargă, apoi ricoşă, zdrobind crusta de lavă de sub el şi eliberând vapori galbeni, după care căzu a doua oară şi cea mai mare parte a lui pătrunse într-o gaură formată de gaze.

„Nu este un loc bun.”

Polly începu să alerge, cu ochii la picioare şi cu mâna strânsă peste gură şi nas. Alte bucăţi de bolovani fierbinţi coborau la vale. Fata văzu cum ceva de mărimea unui vagon de tren căzu în spatele unei proeminenţe stâncoase încreţite, ridicând un nor din cenuşa neagră, care se aşezase în dâre şi bălţi, peste tot. Resturi fierbinţi căzură în părul ei, arzându-i pielea capului.

„Fă transferul, pentru Dumnezeu, fă transferul!”

Dar nu putea. Părea să nu-i mai fi rămas nimic. Nici putere, nici voinţă.

Pământul se cutremură sub ea şi Polly aruncă o privire în

spate, când o erupţie ascunse tot ce se afla în urma ei într-un nor fierbinte de roşu şi cenuşiu, care se repezi spre ea cu o viteză ridicolă, parcă mâncând totul în drum. Şi, deodată, se termină. Poate torul realizase faptul că, în faţa acelui foc, nici el nu putea să supravieţuiască, aşa încât să poată duce înapoi măcar un fragment din braţul ei. Polly făcu transferul, zări ceva cenuşiu şi negru, care părea doar o extensie a vulcanului, iar cuşca nici măcar nu se formă în jurul ei. Ieşi urlând şi rostogolindu-se pe suprafaţa unui lac de cenuşă rece, cu soarele deasupra şi doar o urmă de sulf în aer.

Pseudocălugăriţa nu reuşi nici de data aceasta să se formeze, dar acum, nu din cauza vreunei lipse de voinţă din partea lui şi nici a lipsei de elemente nutritive a torului. Ceva îl înhăţase din interspaţiu şi îl trăsese jos. Tack se rostogoli, dădu drumul rucsacurilor şi îşi scoase carabina din teaca pe care acum şi-o fixase pe spate. Pietrişul tare şi nişte cochilii sparte cedară sub greutatea lui, când, ridicându-se în picioare, se roti, cu arma de jur-împrejur. Nu era nimeni în apropiere. Concentrându-se asupra terenului stâncos din capătul plajei, începu să avanseze, cu arma în continuare pregătită, şi cercetă cele mai potrivite locuri pentru o ascunzătoare. Tot nimic. Ceea ce însemna că acel ceva ce-l trăsese din interspaţiu era posibil să nu se afle în apropiere. Şi nici cel care folosise acel ceva. Dar aveau să apară, în mod sigur. Imperativele programării îl îndemnau să facă un nou transfer, dar nu foarte tare. Se luptă cu acel impuls - răzvrătindu-se la un nivel aproape inconştient - şi câştigă. Îşi atârnă cele două rucsacuri pe un umăr, păstrând carabina în mâna dreaptă, şi se întoarse la terenul stâncos, unde îşi găsi un adăpost şi se concentră asupra proviziilor de mâncare şi bău apă din recipient. Se simţea cuprins de o oboseală de plumb, câteva ore mai târziu, când un om apăru şchiopătând pe plajă, sprijinindu-se într-un baston de sticlă vorpală.

Tack îl identifică drept heliotan sau umbratan, dar unul foarte bătrân, ceea ce nu mai văzuse până atunci la nici unii dintre ei. Bărbatul se opri lângă cărarea lăsată de Tack şi se uită în lungul plajei, spre terenul stâncos. Tack ieşi din ascunzătoare, cu patul carabinei fixat pe şold, şi aşteptă.

Omul flutură un braţ şi înaintă greoi pe plajă. Tack observă cum decrepitudinea bătrânului părea să fi crescut brusc, şi

propria oboseală se accentuă, de asemenea. Oricum, acel bărbat părea foarte bolnav. Hainele atârnau largi pe silueta lui subţire, iar pielea de pe faţa palidă era atât de întinsă pe craniu, încât omul părea aproape mort.

— Ajunge! spuse Tack, când bătrânul ajunse la zece paşi de el.

Bărbatul se sprijini pe bastonul lui de sticlă şi suspină dramatic.

— În sfârşit! zise el şi făcu un pas în faţă.

Tack făcu semn cu arma şi clătină din cap. Bărbatul se apropie cu încă un pas.

— Încă un pas şi te ucid! şuieră Tack, vorbind foarte serios. Bătrânul se opri şi ridică mâna.

— Îmi cer scuze, Călătorule! A trecut atât de mult timp de când nu am mai văzut pe cineva din neamul meu, încât abia dacă îmi vine să cred că eşti real.

— Cât de mult? întrebă Tack.

— Cincizeci de ani, aproximativ. Le-am pierdut şirul.

— Cine eşti?

— Numele meu este Thote. Bietul Thote, abandonat aici. O pierdere într-un război care nu se termină şi nu începe niciodată. Uitat de cei care m-au trimis în bătălie.

Tack îşi spuse că bătrânul exagera puţin.

— Iar tu eşti? întrebă Thote.

Tack nu ştia căreia dintre cele două facţiuni aparţinea acel bătrân şi dacă asta conta, în raport cu pericolul pe care-l putea el reprezenta. Încrezător că, dacă era nevoie, îl putea învinge, răspunse:

— Mă numesc Tack, un om din secolul douăzeci şi doi, trimis să-l ucidă pe Cowl.

Urmări cu atenţie reacţia celuilalt.

— Atunci suntem aliaţi, zise Thote, stând dintr-o dată mai drept. Şi am auzit de tine, Tack. Eşti protejatul Călătorului Saphothere şi poate cea mai bună speranţă a noastră. Vino la tabăra mea să mănânci, nu am nici o îndoială că eşti flămând. Spune-mi poveştile tale, apoi pleacă mai departe.

Tack îşi puse carabina înapoi în teacă şi ridică cele două rucsacuri. Această mişcare nu provocă nici o reacţie din partea bătrânului, aşa că Tack bănui că acesta avea să atace mai târziu, dacă într-adevăr asta avea de gând.

— Ia-o înainte! spuse el.

Thote se răsuci şi începu să înainteze greoi pe plajă.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Tack, în timp ce mergeau.

— Fiara torului a ieşit din bârlogul ei, în realitatea ei alternativă, ca să atace Sauros, iar eu am fost trimis ca cercetaş să o întârzii, dacă pot. Am folosit o sferă de deplasare şi am retezat cinci procente din masa ei, aruncându-le în miezul Pământului. Dar bestia mi-a lovit călugăriţa în timp ce eram în interspaţiu, mi-a defectat-o şi m-a doborât în acest loc.

— Şi tu ai reuşit să mă tragi aici, observă Tack.

— Aşa am făcut, zise Thote, aruncând o privire în spate, spre el. Călugăriţa, deşi foarte stricată, rămâne defazată aici. Poate genera un câmp suficient ca să-i atragă pe Călători în acest timp.

— Eşti plin de resurse.

— Da... pot face asta, dar nu pot pleca de aici şi nici nu pot găsi suficientă hrană pentru toată viaţa.

Tack simţi milă pentru el, dar nu putea face prea multe. Dacă încerca să-l ia cu el, în acea fază a călătoriei sale, pseudocălugăriţa s-ar fi materializat în corpul lui Thote, ucigându-l imediat. După scurt timp, Thote coti de pe plajă spre interior şi îl conduse la tabăra lui de pe terenul stâncos. Îşi construise o colibă mică din piatră, al cărei acoperiş era făcut din carapace mari. În faţa intrării erau rămăşiţele unui foc, în jurul căruia se vedeau oase de peşte. Într-o parte se afla un coş împletit din tufele mai dure care creşteau în zonă, iar în el erau tulpini uscate, pentru focurile ulterioare. Thote se aşeză pe un scaun mic din faţa colibei, cioplit dintr-un bolovan, într-o perioadă lungă de timp.

— O să pregătesc imediat ceva de mâncare, spuse bătrânul.

Tack se aşeză în apropiere.

— Nu este nevoie. Uite!

Îşi deschise rucsacul cu provizii, scoase unul din recipientele cu raţii şi îl întinse, observând în acelaşi timp că mâna întinsă de bătrân se mişcase cu viteza unui şarpe.

— Este apă acolo, spuse Thote, făcând semn spre locul unde unul dintre recipientele pliabile de apă folosite de alţi călători era sprijinit de o stâncă.

— Nu e nevoie, am băut destulă, zise Tack, din ce în ce mai suspicios cu orice îi putea oferi acel om.

Thote deschise raţiile şi începu să mănânce repede, mâna slabă şi osoasă ciugulind mâncarea ca un pui. Apoi, brusc, se opri din mâncat, iar faţa îi deveni cenuşie. Se smuci de pe scaun, înhăţă bastonul din sticlă şi înaintă poticnit şi icnind. Prea tare pentru el, presupuse Tack, după cincizeci de ani de dietă sărăcăcioasă, oferită de acel mediu. Tack se apropie şi abia în clipa în care bastonul şuieră spre el, zări linia roşie ce strălucea în interiorul acestuia, ca filamentul unui bec. Se trase în spate şi bastonul abia îi atinse pieptul, dar descărcarea de energie îl izbi ca o măciucă, aruncându-l în spate, prin aer. Lovi pământul cu putere şi luptă împotriva şocului paralizant, reuşind să scoată arma exact în clipa în care Thote se arunca spre el, cu bastonul ridicat. Thote se opri, când Tack îşi îndreptă arma spre el.

— Um... Umbra... tan? reuşi Tack să pronunţe, ridicându-se într-un cot.

— Tot ce ţi-am spus este adevărat, spuse bărbatul, acum cu o voce mai puţin tremurătoare.

— Atunci... spune-mi ce ai încercat să faci?

— Voiam doar să-ţi iau proviziile.

Tack realiză că cei cincizeci de ani de singurătate afectaseră şi capacitatea omului de a minţi convingător.

— Nu, nu este asta.

Tack se ridică în genunchi. Privirea lui Thote zbură o clipă spre antebraţul stâng al lui Tack, apoi se îndepărtă repede.

— Voiai torul meu. Dar sunt sigur că ştii că nu-l poţi folosi. Este codat genetic.

Expresia lui Thote se strâmbă, dispreţuitoare.

— Asta ţi-au spus, primitivule? Asta e explicaţia că te-au trimis singur, în misiunea ta patetică?

— Despre ce vorbeşti? mârâi Tack.

— Ca şi fata care a trecut pe aici acum cincizeci de ani, este doar o bucată de gunoi temporal. În cazul tău, refăcută şi umplută cu otravă, apoi trimisă pe drumul ei.

Era încă unul dintre acei heliotani aroganţi, ca şi ceilalţi de pe Sauros sau New London, care îl considerau pe Tack pierdere de timp şi de energie. Tack observă cu oboseală că bătrânul heliotan se răsucise puţin într-o parte, pentru a oferi o ţintă mai mică. În curând, avea să încerce să prindă arma lui Tack.

— Ce fată? întrebă Tack, încercând să amâne atacul inevitabil.

— A spus că o cheamă Polly. Unul dintre eşantioanele prin timp ale lui Cowl.

Polly.

Tack uitase de fata pentru care ajunsese el în acea călătorie nebunească, aproape chiar din clipa în care fusese capturat de Călătorul Saphothere. Simţi o singurătate teribilă, dorinţa de a fi alături de cineva dintr-o eră familiară. Văzu, aproape fără să dea importanţă, că Thote se încorda ca să atace.

— Nu încerca! îl avertiză Tack. Spune-mi despre această Polly. Ce i-ai făcut?

— A fost simplu să o droghez, zise Thote. Am pus un pic de drog în mâncarea pe care i-am dat-o, căci aveam nevoie să o menţin în viaţă.

— De ce în viaţă?

— Pentru că în momentul morţii purtătorului de tor, torul începe să se hrănească direct din substanţa corpului gazdei sale şi apoi face salturile înapoi la Cowl, aproape fără întrerupere.

— Ce s-a întâmplat?

Thote păru nedumerit, pentru o clipă.

— Nu ar fi trebuit să fie capabilă să o facă. Drogul acţionează mai întâi asupra creierului mare, înainte să paralizeze sistemul nervos.

— A scăpat?

— A...

Picioarele lui Thote se înmuiară şi acesta căzu în faţă, apoi se roti brusc, iar bastonul zbură din mâna lui, ca o roată sclipitoare, spre capul lui Tack. Apoi, ca un arc eliberat, bătrânul se aruncă şi el în faţă, într-un salt orizontal. Fusese bine executat şi, dacă timpul şi dieta proastă nu l-ar fi slăbit atât de mult, bătrânul ar fi putut fi un adversar redutabil. Dar nu era suficient de rapid. Tack se feri de bastonul zburător, făcu rapid un pas în lateral şi îl izbi pe Thote în ceafă cu patul armei. Se îndepărtă când omul lovi pământul, se rostogoli şi se ridică pe vine.

— Nu! îl avertiză Tack, dar nu se făcu înţeles.

Thote avea în ochi o privire care spunea că nu-i păsa. Aceea era ultima lui şansă. Tack apăsă pe trăgaci, când heliotanul îl atacă din nou. Cinci gloanţe îl izbiră pe Thote direct în piept şi îl aruncară pe spate. Bătrânul se prăbuşi în cenuşa rece a propriului foc, scuipând sânge din pieptul zdrobit, apoi se încovrigă, ca un fetus. Tack se duse şi îi verifică pulsul. Era mai

bine să fie sigur. Convins acum că Thote era mort, Tack se întoarse, îşi luă rucsacurile şi apoi intră în coliba bătrânului, să găsească un loc de dormit.

Capitolul 16

Inginer Goron:

Explozia nucleară a fost reţinută în interiorul barierei temporale, dar chiar şi aşa, un val de radiaţii a pătruns dincolo de schimbarea de fază. Nu a fost nevoie de multe calcule pentru a deduce că scurgerea nu a fost concomitentă cu explozia care a distrus total Callisto. Dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost iradiat întregul sistem Jovian. Este sigur că cea mai mare parte a energiei imense generate de explozie a alimentat un salt în timp pe care nimeni nu-l credea posibil. Cowl s-a deplasat tocmai până în Nod şi, din câte putem presupune, flota umbratană este răspândită prin toate erele dintre acel moment şi prezent. Presupunem că transferul spaţial a avut ca destinaţie Pământul. Trebuie să recunosc că nu mă îngrijorează prea mult ce pot face umbratanii, căci sunt aproape sigur că navele lor vor fi inutilizabile din cauza radioactivităţii, aşa că vor trebui abandonate. Dar Cowl... o creatură capabilă să sară peste patru sute de milioane de ani atât de uşor? Chiar şi cei doi prizonieri umbratani, Coptic şi Meelan, au fost de acord că trebuie făcut ceva acum, poate şi pentru că trupele lor au murit şi ele, o dată cu distrugerea lui Callisto.

În bălţile dintre stânci erau trilobiţi şi melci albi, cu cochilii articulate pe spate. Polly prinse ambele tipuri de creaturi cu mâna, febrilă şi cu dureri provocate de foame, şi le înghiţi cât erau încă vii şi agitate.

„Dezgustător, Polly, absolut dezgustător!”

Nandru stătea chiar în spatele ei, căci îi vedea reflexia în apă. Dar, când se întoarse, se evaporase. Continuă să înfulece, îndesând oribilele creaturi în gură, toate sărate şi urât mirositoare, în timp ce dinţii ei pătrundeau în măruntaiele verzui. Într-un târziu, se chinui să se ridice în picioare.

Marea începuse să pătrundă pe câmpul de lavă îngheţată. Nevrând să fie prinsă de mareea care se apropia rapid, se întoarse spre poalele dealurilor. Voia să ajungă la un petic de lavă caldă încă de acolo, unde dormise mult în noaptea precedentă, dar torul nu îi permise acest lux. Reţeaua se încordă puternic în corpul ei şi o trase în jos, ca o gheară. Făcu

un nou salt prin noapte, într-o cuşcă ce strălucea incandescent, spre un loc pustiu, cotropit de o ploaie torenţială murdară. Acolo reuşi să-şi bea provizia de apă amară, apoi fu din nou transferată. Într-un alt loc, cu dune din nisip negru, se îndreptă poticnit spre orizont, unde spera să găsească uşurare, ceva. Sub manta, coastele începuseră să-i iasă în relief. Lângă ea mergea Nandru, cu o încruntătură pe frunte.

„Cred că ştie că aici nu poţi găsi mâncare şi deci nimic care să-l poată hrăni, aşa că se hrăneşte cu tine, epuizându-te, ucigându-te.”

— Ajută-mă!

„Cum ai vrea să facă asta, tânără domnişoară? El este doar o halucinaţie”.

Căpitanul vasului, Frank, stătea acolo, pufăind din pipa lui, iar în spatele lui se înălţa în nisip fortul naval Knock John. Polly presupuse că zumzetul din urechile ei era sunetul bombardierelor care zburau pe deasupra.

— Opreşte-te… fă să se oprească totul!

„Nu pot şi, dacă aş putea, cum ai trăi aici?”

Era Nandru, care îi vorbea *cu adevărat.* Se uită la măreţul port naval şi realiză că vedea numai amintiri, nu realitate. Când Fleming, omul de la contraspionajul militar, o privi examinator, părând gata să-i pună o întrebare, se întoarse cu spatele la el. Făcând asta, văzu urmele lăsate de paşii ei întinzându-se în faţă şi înţelese că mergea într-un cerc larg. Ca şi cum acel impas l-ar fi neliniştit, torul o transferă din nou. Şi coşmarul nu numai că o luă de la început, dar deveni şi mai rău.

Polly era prea epuizată, prea dărâmată ca să-i mai pese şi ştiu că viaţa ei avea să mai dureze doar acel transfer şi poate încă unul, dar nu mai mult de atât. Hainele îi atârnau acum largi pe corp, iar pielea părea să învelească doar un schelet. Era ca un vagabond descărnat ieşit din Belsen, pe care probabil că nici mâncarea nu l-ar fi împiedicat să moară. Cuşca din sticlă strălucea incandescent în jurul ei, ca şi cum ar fi fost prinsă între nişte bare încâlcite de oţel încins, aşa că nu putea vedea mare lucru dincolo de ea. Simţi transferul înapoi în lumea reală ca pe o mişcare laterală violentă, ce îi aminti de sosirea ei anterioară în vremea lui Thote. În jurul ei, lumea reveni la existenţă neagră, în nuanţe de fier şi sticlă, dar cuşca nu se dematerializă. În loc de asta, căzu pe o suprafaţă metalică plată, deformând-o

la impact, ca şi cum ar fi fost făcută din aluat, şi din ea începură să iasă aburi. Strălucirea din interiorul barelor vorpale scăzu la nivelul unor filamente roşii, în timp ce sticla începu să se crape. Polly trase slăbită de o bară şi aceasta se rupse ca un băţ de zahăr. În clipa aceea, o siluetă se înălţă deasupra ei şi începu să rupă restul cuştii.

— Oh, Dumnezeule...

„Bănuiesc că ai ajuns”, spuse Nandru.

Polly nu avea energia necesară ca să ţipe, când un schelet învelit în umbră apăru printre stâlpii rupţi ai cuştii. Apoi, după o clipă, realiză că nu asta vedea cu adevărat. Dar silueta întunecată şi slabă o înspăimânta în continuare.

Chiar şi o faţă demonică ar fi fost mai acceptabilă decât acel ovoid fără trăsături care reprezenta capul fiinţei. Văzu acum că impresia de schelet era creată de o reţea de coaste şi vene cristaline, încrustate în carapacea lui neagră.

„Presupun că el e Cowl.”

„Ciudat, mult prea ciudat”, gândi Polly.

Cowl o înhăţă, prinzând-o cu mâna lui lungă de coapsă, şi o smulse din rămăşiţele cuştii. Sângele i se ridică la cap, în timp ce era ţinută în aer, iar lumea începu să dispară, dar Polly văzu totuşi faţa aceea albă înclinându-se, pentru a o examina, ca pe un fel de insectă interesantă. Apoi, cu o mişcare rapidă a mâinii libere, Cowl îi smulse mantaua, trăgându-i-o peste cap şi braţe. O prinse de una din mâinile care îi atârnau, iar degetele lui lungi se înfăşurară de două ori în jurul torului. Polly simţi reţeaua zvâcnind în interiorul ei, apoi oroarea retragerii ei - elementele reţelei se strângeau ca tentaculele unei caracatiţe aruncate în apă fierbinte. După aceea, Cowl îi dădu drumul la şold şi fata căzu, simţind o durere mistuitoare în braţ, fiind acum suspendată doar de tor. Cowl o prinse de umăr şi trase torul mai aproape de faţa lui albă, pentru examinare. Era ca şi cum Polly ar fi fost extrem de neinteresantă, o piesă pendulantă de gunoi ataşată de centrul real al interesului lui. Cu vederea acum tulbure, fata îl văzu încercând marginea torului cu un deget ascuţit, apoi simţi cum pătrundea degetul. Polly urlă.

Torul se slăbi, se desprinse şi alunecă, precum o moluscă scoasă din cochilia ei. Polly ateriză pe podea în picioare, îşi pierdu cunoştinţa doar pentru o clipă, apoi se trezi lungită pe o parte, cu braţele întinse în faţa capului. Mâna de pe care fusese

înlăturat torul era acum o masă jupuită, din care se vedeau tendoanele şi muşchii.

„Trebuie să te mişti, Polly. Trebuie să scapi!”

Un sfat uşor din partea cuiva care uitase probabil ce însemna să te afli la limita suportabilului. Din locul în care era întinsă, Polly îl văzu pe Cowl lăsându-se pe vine, cu genunchii proiectându-se mult deasupra capului, plimbându-şi degetele lungi în jurul interiorului torului, înainte să-l arunce brusc pe podea. Gemând din cauza agoniei care nu se mai termina, Polly deveni conştientă, la nivel subliminal, de ceea ce o înconjura: pereţi curbaţi din metal în care erau încrustate circuite fine, făcuţi parcă din alte metale colorate şi cristal şlefuit. Deasupra ei, o lumină galbenă strălucea dintr-un luminator circular. Nişte uşi de pe perete se deschideau la diverse intervale, revelând haosul strălucitor de dincolo de ele. Iar lângă ea, la baza unei pante, un tunel intestinal cobora în întunericul în care căzuse torul aruncat. Dar atenţia ei se concentră în principal asupra lui Cowl, care se ridică, cu o mişcare deopotrivă bruscă şi continuă. Omul sau creatura vru să plece, dar se întoarse şi păşi spre Polly. Asta era. Urma să o ucidă.

Dar nu aceasta era intenţia lui. O prinse aproape nerăbdător de fluierul piciorului şi, cu o singură mişcare, întorcându-se să plece, o aruncă spre gura tunelului, ca pe restul gunoiului.

Polly urlă când alunecă pe panta netedă, se zbătu să se prindă de lateral cu mâna zdravănă, dar mâna îi alunecă pe metalul plin de mâzgă şi fata se prăbuşi în întuneric. În traseul scurt şi rapid care urmă, se încovrigă protectoare în jurul braţului rănit. Apoi ţâşni în lumina galbenă a zilei şi căzu pe o lespede, de care se prinse câteva secunde. Văzând că era plină de schelete şi cadavre în descompunere, îi dădu drumul. Atunci căzu într-o apă rece şi sărată şi începu să se scufunde. Polly mai avea încă în ea ceva putere să lupte şi se zbătu slab să ajungă la suprafaţă, în timp ce braţul rănit o ardea cumplit. Dar, în slăbiciunea şi în confuzia ei, încercă să respire, iar apa năucitoare îi umplu plămânii, punând capăt sforţărilor ei ca o lovitură fizică.

„Polly, îmi pare atât de rău...”

Plutind în adâncurile aurii, Polly ştiu că acela era sfârşitul. Dar în clipa aceea o mână neagră o prinse de sub bărbie şi o fiinţă monstruoasă începu să o ridice la suprafaţă.

Pseudocălugăriţa se întregi în jurul lui Tack la următorul salt. Apoi, la celălalt, Tack observă cum filamente roşii se extindeau în structura acesteia, împingând-o spre limitele sale şi grăbind-o spre casă. Estimă că fiecare salt prin timp reprezenta aproximativ o sută de milioane de ani. La fiecare destinaţie pustie în care ajungea, se îndopa cu mâncare şi apă, luând suplimente de glucoză şi vitamine ca să amâne acel moment în care torul, detectând că nivelul zahărului din sângele lui scădea sub un anumit nivel, să înceapă să devină cu adevărat parazit. Din studiul efectuat pe numeroşi purtători de tor întâlniţi de heliotani, ştia că acela era momentul în care mureau mulţi dintre cei care scăpaseră cu viaţă de fauna carnivoră din erele anterioare ale călătoriei lor. Corpurile lor în descompunere hrăneau torii, care erau traşi în continuare în trecut, către Cowl.

Ajungând într-o vreme în care nu exista nici un fel de viaţă pe pământ, nici măcar urme de alge albastre-verzui, îşi întinse cortul la adăpostul unui râu de lavă sculptat sub forma unei găuri mari de vierme şi, stând în faţa cortului, mâncă şi bău din nou. Transferă apoi raţiile rămase în rucsacul cu echipament şi se îndepărtă de cort. Şi chiar în acel moment dădu peste un alt purtător de tor.

Femeia era întinsă pe pământ şi purta resturile unei rochii elisabetane frumos împodobite. Părul ei odată negru - acum roşcat spălăcit - era prins într-un stil elaborat cu o plasă din perle. Nu-şi dădea seama cum reuşise să-l menţină aşa, prin toate întâmplările prin care trecuse. Apoi realiză că ea murise probabil cu mult timp înainte, în călătoria ei, pentru ca apoi torul să se hrănească din ea, în timp ce se descompunea. Probabil acesta era motivul pentru care torul ei şi braţul în care se dezvoltase acesta dispăruseră, desprinzându-se de restul corpului putrezit. Vântul uscat de acolo o mumificase, iar orbitele goale priveau spre cer. Tack se întoarse cu spatele la cadavru şi porni înapoi spre cortul său.

Scuipând apa sărată din plămâni, Polly se întoarse la realitatea crudă şi dureroasă. Uriaşul care o apăsase pe piept o întoarse acum fără menajamente în poziţia de recuperare şi întinse mâna ca să atingă ceva ce-i fusese ataşat recent pe lateralul gâtului. Polly simţi că se întâmpla ceva, apoi recunoscu

impactul drogului care-i pătrundea în fluxul sanguin.

Tuşi, eliminând ultima parte din apa de mare, şi se rostogoli pe spate. Rămase aşa, gâfâind, sub cerul de culoarea lămâii. Dar oricât de tare inhala, nu primea suficient aer în plămâni. Atunci, salvatorul se aplecă deasupra sa, cu o mască grotescă de insectă pe faţă. O mână cu şase degete îi întinse o mască similară, şi Polly se trase înapoi, dar era prea slabă ca să se opună, când simţi presiunea umedă pe faţă.

Oxigenul binecuvântat asaltă plămânii fetei. După o clipă se simţi ameţită, dar apoi, cu un sunet ca al unui sărut lichid din interiorul măştii, amestecul din aer deveni normal.

Revenindu-i vederea, Polly îşi examină salvatorul. Pielea femeii era de un cenuşiu metalic şi vene sticloase erau încrustate pe suprafaţa ei, la fel ca la Cowl. Corpul mare şi puternic era deformat de un spate cocoşat şi era sprijinit de nişte picioare încovoiate. Braţele erau deformate. Cel stâng, cu o musculatură grotescă, se termina cu o mână cu trei degete, care părea suficient de puternică încât să poată zdrobi granit, în timp ce braţul drept avea o mărime normală, dar dispunea de o mână cu două degete mari, opozabile. Strania creatură se apropie mai mult şi îi spuse ceva ce Polly nu reuşi să înţeleagă.

— Doare... reuşi Polly să murmure.

Cealaltă femeie clătină din cap, murmurând din nou ceva neînţeles, apoi se retrase spre un lucru ce stătea ghemuit în spatele ei. Polly simţi furnicături pe piele, când aruncă o privire spre acel lucru. Era de mărimea unui ponei, se sprijinea pe patru picioare ca de păianjen, iar gâtul ţâşnea înainte din torace, după care se înclina în spate, terminându-se cu un cap ca de viespe, de mărimea unei mingi de fotbal. Toracele verde translucid era plin de circuite în care clipeau constant diferite luminiţe. Spatele corpului dungat ca al unei viespi era acoperit cu aripi sidefate, pe care femeia le ridică, precum capacul unei cutii, ca să caute ceva înăuntru. Ciudata femeie scoase ceva din corpul insectei-robot, apoi veni şi se lăsă pe vine lângă Polly, arătând spre braţul ei rănit şi apoi ridicând un cilindru care se deschise în două jumătăţi, pentru a-şi dezvălui interiorul umed. Polly încercă instinctiv să se depărteze.

„Încearcă să te ajute, Polly. Pariez că e un fel de bandaj pentru rană.”

Polly îl ascultă pe Nandru ezitând şi întinse braţul, iar femeia

strânse cilindrul în jurul lui. La început, simţi nişte mişcări alarmante şi durere, dar apoi, braţul îi amorţi brusc. Femeia o prinse pe Polly de umăr şi o trase în picioare.

— *Aba lo-an fistik trous,* spuse femeia şi clătină din cap.

Întinse mâna repede spre geanta de şold a lui Polly şi o deschise cu mâna cu degete-pereche. Scoase electrocutorul lui Polly, îl examina o clipă, după care îl puse la loc şi închise geanta. Asta îi aminti lui Polly că avea încă pistolul automat în manta, dar nu simţea nici o înclinaţie să se ducă după el. Femeia-uriaş spuse apoi nişte cuvinte ce sunară mai întâi a chineză, apoi a rusă. În cele din urmă, zise:

— Secol om care eşti? înainte să încerce o altă limbă.

Când realiză că i se pusese o întrebare, Polly răspunse:

— Douăzeci şi doi.

Femeia se opri şi apoi spuse:

— Eşti norocoasă... că eşti în viaţă. Puţini ajung... În acest... loc sau supravieţuiesc prea mult după sosire.

— De ce...? întrebă Polly, fără să ştie exact ce voia să întrebe.

— De obicei, Cowl îi omoară înainte să-i arunce. Probabil că era distras de altceva sau poate că nu-i mai pasă.

Vorbirea femeii devenise dintr-o dată perfect inteligibilă.

Polly se holbă uluită la salvatoarea ei.

— Este complicat de explicat. Nu vei putea merge?

Testându-şi teoria, femeia îi dădu drumul la mână, dar o prinse din nou, când Polly începu să se prăbuşească.

— Văd că nu.

Ciudata femeie se aplecă brusc şi, punând-o cu uşurinţă pe Polly pe unul dintre umeri, se îndreptă spre robotul-insectă şi o lăsă pe fată pe picioare lângă acesta, făcând semn spre compartimentul de sub aripile ridicate.

— Nu e prea confortabil, dar ai de ales între asta şi umărul meu.

Polly aprobă din cap şi femeia o ajută să intre în compartimentul îngust. Fata rămase cu picioarele atârnând în afară, spre spate. Văzu cum robotul întoarse capul ca s-o privească scurt, apoi îl înclină puţin, ca şi cum ar fi aprobat ceva, după care se întoarse din nou. Femeia porni, şi robotul o urmă ascultător, vârfurile ascuţite ale picioarelor lui înfigându-se adânc în pământ. Se mişca exact ca o insectă, dar extrem de silenţios, fără nici un sunet hidraulic, fără nici un şuierat de aer

comprimat. Polly se aşteptase să fie aruncată dintr-o parte în alta, dar compartimentul rămânea perfect echilibrat, tot timpul.

Femeia îi conduse afară din zona cu nisip şi peste un râu de lavă fragmentat. Nori portocaliu-maronii traversau acum cerul galben şi, în dreapta lui Polly, marea în care aproape se înecase reflecta acele culori. Valuri mici înspumau un recif cu stânci ascuţite, iar dincolo de acestea, unde ţărmul se curba, văzu o citadelă uriaşă în formă de floare, locul de unde fusese aruncată ea, mai înainte.

„Un simulacru de viaţă - cu excepţia lui Cowl şi a acestei fiinţe - şi nimic altceva. Se pare că ai ajuns în sfârşit la destinaţia ta.”

„Şi acum ce se va întâmpla?” întrebă Polly, în gând.

„S-a schimbat ceva? Trebuie să încerci să rămâi în viaţă.”

„Poate că numai atât nu mai este suficient. Poate că aş vrea să fac ceva în legătură cu ticălosul acela care şi-a bătut joc de mine.”

„Aş sugera că aceasta ar fi o acţiune fatală.”

Polly strânse din dinţi, cu o furie crescândă.

Pseudocălugăriţa lupta împotriva curentului cu o revărsare de energie şi Tack ştiu că acela era ultimul salt, aşa că se pregăti. Lumina ultravioletă care scălda Pământul nu era o problemă pentru el, căci o parte a îmbunătăţirii lui fusese o epidermă artificială, rezistentă la astfel de radiaţii. Însă lipsa de oxigen era o problemă. Îşi puse pe faţă masca pe care o ura atât de mult, înainte să-şi încheie rucsacul şi să şi-l pună în spate. Cu carabina prinsă în faţă, pe cureaua ei şi cu injectorul heliotan de ultrasunete strâns în mâna dreaptă, se concentră acum pe imaginea vorpală a interspaţiului. Capcana lui Cowl era probabil automată, aşa că, indiferent dacă Tack era sau nu aşteptat, avea să încerce să-l tragă rapid în reşedinţa lui, iar Tack nu trebuia să permită asta. Voia să facă o recunoaştere, să „ia pulsul” locaţiei prăzii sale şi apoi să-l atace dintr-o direcţie neaşteptată. Nu mai simţea acea nerăbdare de a-şi îndeplini sarcina, ci doar o hotărâre fermă, întărită de imaginea acelui cadavru elisabetan. Şi, mai presus de toate, Cowl trebuia să moară din pricina suferinţelor pe care le cauzase deja şi a intenţiilor pe care le avea.

Hipersferele şi suprafeţele infinite, liniile de lumină şi

distorsiunile imposibile apăreau în percepţia lui Tack şi acesta văzu, într-o reprezentare tridimensională, cum capcana cotea spre el, ca pâlnia unei tornade. Preluă controlul reţelei din interiorul lui, cu o voinţă fermă, şi forţă torul şi călugăriţa generată de acesta să se deplaseze în lateral faţă de pâlnia ce se apropia şi să revină în real. Reţeaua i se opuse, ca un cal care era îmboldit să execute o săritură prea înaltă, dar voinţa lui Tack era puternică, deoarece, fiind stimulat de concentratele de hrană, torul nu reuşise să-l slăbească cu acel parazitism mortal ce devenise obişnuit în acel ultim punct al călătoriei. Pseudocălugăriţa evită pâlnia, ieşi din interspaţiu şi ricoşă, scoţând scântei, pe un platou prăfuit. Zguduindu-se toată în jurul lui la al doilea salt, începu să se descompună, ca şi cum ar fi fost lovită de un catalizator molecular.

În timp ce construcţia se dezintegra, Tack ieşi din ea, rostogolindu-se. Apoi se ridică şi o luă la fugă, torul strângându-i atât de tare braţul, încât îi paralizase mâna. Se ascunse într-o albie săpată în stânca friabilă, apoi în lungul ei şi ieşi între picioarele unei stânci vulcanice negre. Aruncă o privire în spate şi văzu o flacără albă de rachetă, ce apăruse într-o traiectorie curbă de la orizont, propulsând un container poligonal negru. Racheta lovi în punctul în care sosise el şi explodă, ridicând o coloană de foc, în mijlocul norilor de praf.

Tack îşi permise un rânjet răutăcios. În paranoia lui, Cowl dezvăluise locaţia refugiului său. Tack nu trebuia acum decât să urmărească în sens invers traiectoria rachetei.

Tack îşi desfăcu rucsacul şi se lăsă jos, cu spatele lipit de stânca neagră, apoi îşi ridică mâneca şi studie torul. Era acum roşu ca un rac fiert, după ce se umpluse cu sângele lui şi absorbise energia necesară ca să ajungă la destinaţia dorită. Simţea cum reţeaua se întărea din nou în corpul lui. Apăsă injectorul pe suprafaţa tare a torului, simţi o vibraţie scurtă, iar când îl luă, văzu un strat subţire de pudră albă în jurul grupului de găuri de ac, prin care fusese injectată otrava catalitică. Torul începu să-şi schimbe culoarea, vinişoare negre întinzându-se pe suprafaţa lui, iar culoarea rubinie se schimbă în alb. Tack simţi că reţeaua murea în interiorul lui, retrăgându-se din extremităţile sale. În final, torul atârnă mort pe braţul său.

Tack îşi ridică din nou rucsacul şi porni prin norii de praf ridicaţi de explozie, în direcţia sursei rachetei. După o oră,

ajunse la marginea unui platou şi acolo îşi stabili tabăra, ascuns în spatele unui bolovan plin cu cristale mari de cuarţ. În cort, izolat bine de atmosfera exterioară, se opri să mănânce şi să bea, înainte să iasă din nou afară, cu masca de oxigen pusă pe faţă. Se îndreptă spre marginea platoului. În faţa lui se întindea o câmpie străbătută de râuri, mărginită într-o parte de o întindere de lavă îngheţată. Peste tot erau răspândite stânci sparte, resturi ale unui cataclism mai vechi.

Cu toate acestea, dedesubt se întindeau şi rămăşiţele unor structuri mai puţin naturale, pe care nu le-ar fi recunoscut fără învăţăturile Pedagogului. Căci acolo se aflau resturile unui întreg complex de cercetare, pe care Cowl îl adusese înapoi prin timp şi prin spaţiu, de pe Callisto. Văzând acea distrugere totală, Tack îşi aminti de navele spaţiale golite de echipament, care putrezeau lângă Pig City. Era clar că acelea fuseseră navele din flota umbratană pe care Cowl le trăsese înapoi prin timp.

Câmpia se îngusta, într-un final, într-o peninsulă ce se proiecta pe o mare aurie, în a cărei apă se reflecta cerul ca lămâia. Într-o parte a acelei peninsule se afla adevărata destinaţie a lui Tack - nu ruinele deasupra cărora se afla, căci Cowl construise un complex nou, în cele trei secole de la zborul lui.

Citadela era susţinută deasupra mării de o pădure de stâlpi şi avea forma unui crin de apă deschis. Structura era frumoasă şi uriaşă. Deşi se afla la zece kilometri de ea, estimă că vârful petalelor ei, pe care străluceau lumini, treceau probabil prin nori. Deci acolo trăia Cowl, şi acolo voia Tack ca acesta să moară.

Clădirea era plasată pe o placă din bazalt, înălţată în vârful unei pante ce cobora spre râul larg, dar puţin adânc, pe care îl traversau în clipa aceea. Avea formă de dom, arcuindu-se strâns în toate direcţiile, aşa încât numai câteva puncte înguste ale zidului exterior dintre aceste arcuri atingeau efectiv pământul. În cele mai multe arcade sclipeau geamuri, dar una dintre ele se deschidea direct spre interior. Prea obosită să întoarcă mereu capul ca să se uite, renunţă şi privi în direcţia din care veniseră. Realizând că acum mergeau sub lumina strălucitoare a lunii, Polly încercă să-şi amintească o parte din călătoria ce o adusese acolo, dar îşi pierduse şi îşi recăpătase cunoştinţa de atât de multe ori, încât totul era destul de înceţoşat.

— Cum te cheamă? reuşi în cele din urmă să o întrebe răguşit pe tovarăşa ei de călătorie.

— Înainte să mă nasc, mama mea m-a numit Amanita, pentru că am otrăvit-o când eram în uter, şi a fost necesar să fiu scoasă, completându-mi creşterea într-un rezervor amniotic. Imediat ce am putut, m-am redenumit Aconite.

— De ce?

— Pentru că aşa mi s-a părut potrivit.

Polly descoperi că nu mai avea energia necesară să continue cu acele întrebări, aşa că înclină din cap şi-şi pierdu cunoştinţa o secundă. Revenindu-şi, văzu că ajunseseră acum de cealaltă parte a râului şi se pregăteau să urce pe pantă, spre ceea ce părea a fi un fel de casă.

„Aconite este un cuvânt interesant.”

Nandru, care mergea alături de robot, se uită peste acesta la ciudata femeie, cu o expresie mirată.

— Cum aşa? întrebă Polly, cu voce tare.

„Este numele alternativ al unei plante otrăvitoare care se mai numeşte şi omag-galben.”

— Şi de ce este atât de interesant?

„Văd că tot nu înţelegi. Trebuie să te străduieşti mai mult. Acum eşti atât de strâns legată de biblioteca de referinţă a Gânditorului, încât informaţia îţi este disponibilă.”

— Tot nu înţeleg...

În clipa aceea, Polly pricepu.

— Nu ştiam înainte ce înseamnă Cowl. Înţeleg... „cowl” înseamnă glugă.

Observă că robotul ei transportor se oprise brusc. Se uită în cealaltă parte şi văzu că Aconite stătea pe loc şi o privea atent. Întorcând capul din nou, observă că iluzoriul Nandru dispăruse.

— Realizez acum că aceste cuvinte ale tale nu sunt în totalitate rezultatul delirului.

Uriaşa păşi în faţă şi întinse mâna, pe lângă Polly, în spatele robotului. Scoase o consolă pătrată şi o ţinu în mâna ei solidă, cu trei degete, în timp ce îşi trecea degetele mai agile ale celeilalte mâini peste display-ul calculatorului. După câteva clipe, ridică privirea, întinse mâna şi împinse la o parte gulerul murdar al bluzei lui Polly. Atinse scurt mai întâi dispozitivul gânditorului, după care ridică mâna spre cercelul lui Polly.

— Vorbeşte cu însoţitorul tău ascuns, îi spuse ea lui Polly.

„Oh, oh, se pare că am fost detectat.”

— Suficient, zise Aconite, înainte ca Polly să-i poată spune ceva lui Nandru. Deci *tu* eşti Al?

Polly încercă să depăşească starea de confuzie, dar creierul i se mişca parcă în cap, ca o apă murdară.

Vocea lui Nandru se auzi din consola lui Aconite.

— Ei bine, aceasta este o problemă discutabilă, spuse el. Presupun că asta sunt acum, dar nu am fost întotdeauna aşa. M-ai prins într-o zi proastă.

— Eşti un program descărcat cerebral, zise Aconite, în vocea ei simţindu-se dezaprobare. Da, înţeleg. Un computer militar logică-tactică, cu legătură de comunicaţii sigură şi setul necesar pentru descărcarea parţială a informaţiilor tactice, în caz de deces. Se pare că nivelul de redundanţă era excesiv şi tu ai profitat de asta. Care îţi este numele, soldat mort?

— Nandru. Şi nu-mi place să mi se adreseze cineva în acest mod. Este prea... funebru.

Aconite pufni şi închise consola, după care o introduse înapoi în compartimentul de lângă Polly. Se întoarse cu spatele, plesni din degete şi robotul începu din nou să o urmeze.

„Cred că mă place.”

Robotul nu se înclină nici o clipă, în timp ce urca panta. Îşi ţinea picioarele din spate întinse la maximum, iar pe cele din faţă, îndoite ca ale unui păianjen, aşa încât o menţinea pe Polly într-o poziţie perfect orizontală. După scurt timp, ajunseră la lespedea din bazalt şi, când Polly întoarse capul să privească în jur, porniră spre intrarea arcuită. De aproape, Polly realiză că acea clădire era uriaşă.

Trecură prin intrare şi traversară o cameră largă, cu ferestre arcuite de jur-împrejur, plină de sclipirile haotice ale metalului şi sticlei - sculpturi în formă de insecte sau maşinării obscure, nu-şi putea da seama prea bine. Se auzi un şuierat, când intrarea se închise în urma lor, apoi o adiere răvăşi părul lui Polly. Masca i se desprinse de pe faţă, cu un sunet ca de ventuză. Aconite, şi ea fără mască, o ridică pe fată din cutia robotului şi Polly văzu în treacăt nişte ochi aurii, în mijlocul unor trăsături strâmbe, dar nu neatrăgătoare. Apoi o lumină aseptică puternică şi o masă moale sub ea, hainele îi fură tăiate şi scoase, ceva rece pe piept, un junghi puternic şi o senzaţie de mişcare în interiorul pieptului ei. Leşină.

La trezire, după o perioadă lungă, descoperi că, în mod miraculos, avea din nou carne pe oase. Nandru îi spuse:

„El este fratele ei.”

Şi abia mai târziu află că era primul dintre eşantioanele lui Cowl care supravieţuise.

Lumina puternică, rece şi pătrunzătoare a lunii îl împiedică să doarmă, la fel ca mâncărimea de sub torul mort. Stând în cort, Tack trase de marginile torului, ca şi cum ar fi fost o coajă uriaşă şi, exact ca o coajă, acesta începu să se desprindă de pe pielea lui. Dar era casant şi se fărâmiţa ca mangalul. De dedesubt apăru un ţesut cicatrizat roz, care se refăcea atât de repede datorită îmbunătăţirilor aduse de heliotani corpului său. Continuă să rupă părţi din tor şi, bucată cu bucată, îl sparse de tot. Braţul lui arăta grotesc şi avea senzaţia că fusese ars, aşa că aplică repede un bandaj scos din rucsac. Braţul îl durea şi îl mânca, şi realiză că acum avea foarte puţine şanse de somn.

Tack îşi puse masca şi ieşi iar, apoi îşi strânse adăpostul şi-l puse în rucsac. Ridică rucsacul, ocoli bolovanul şi porni. Citadela lui Cowl sclipea acum atât datorită luminii interne, cât şi a luminii reflectate a lunii, părând şi mai frumoasă. Tack o privi cu evlavie o vreme, întrebându-se de ce se aşteptase la ceva urât. Apoi începu să coboare panta abruptă, spre câmpie.

După o oră ajunse la nivelul câmpiei şi pomi rapid în lungul unui râu care mergea în direcţia aproximativă a peninsulei. Îşi alegea ruta cu prudenţă, în eventualitatea că existau detectori de mişcare îndreptaţi spre câmpia de deasupra lui. Bănuia totuşi că acel Cowl, dacă luase vreodată în calcul posibilitatea ca heliotanii să ajungă la el, se aştepta la un atac masiv, nu la un asasin singuratic.

După alte două ore, Tack ajunse la un estuar îngust, care se desfăşura pe lângă umărul peninsulei. Aici se uită în jur, până găsi un şanţ format dintr-o crăpătură largă în granit, prin care curgea un râuleţ. Hotărându-se să urmărească şanţul atât cât acesta mergea spre destinaţia lui, fu încântat văzând că se întindea, şerpuit, până într-un punct aflat chiar lângă citadelă. Îşi ridică din nou cortul pe o stâncă plată din apropiere, apoi se urcă pe o margine a şanţului, ca să arunce o privire în jur.

Nu era nici o problemă să ajungă la citadelă. Marea îi putea oferi lui Tack o protecţie mai bună decât anticipase. Cum tot

echipamentul lui era impermeabil, putea ajunge acolo pe sub apă, purtând masca. Problema începea după ce ajungea înăuntru, căci acum, privind citadela prin monocular, văzu mai mulţi umbratani care lucrau pe structurile ce înconjurau suprafeţele exterioare ale petalelor crinului.

Cu excepţia celor care întemeiaseră Pig City, umbratanii se despărţiseră în celule, când fugiseră în trecut, de aici rezultând problemele obişnuite ale oricărei organizaţii de gherilă. Nu era vorba atât de răul pe care îl puteau produce - atacurile lor erau ca nişte înţepături de ţânţar pentru fiara imensă care era Dominionul Heliotan -, ci de consumul extravagant de resurse necesar pentru urmărirea lor. Saphothere sugerase că era posibil ca ţinta lui Tack să-i strângă în jurul lui, şi chiar aşa era. În consecinţă, pentru a-l găsi pe Cowl, Tack nu numai că trebuia să evite sistemul de securitate al citadelei, dar şi populaţia ostilă de umbratani.

Îşi coborî monocularul şi decise că, indiferent ce planuri făcea în acel moment, probabil că era necesar să le schimbe, o dată ce intra în citadelă. Dar programele de logistică pe care Pedagogul le încărcase în el erau foarte variate, iar talentele lui letale erau la nivel maxim. Trebuia doar să intre şi să facă ceea ce fusese trimis să facă. Se strecură înapoi în şanţ, deschise rucsacul şi începu să extragă acele articole care puteau să-l ajute la îndeplinirea misiunii.

Mai întâi îşi puse centurile pentru arme, cu toate peticele lipicioase şi buzunarele necesare pentru transportarea dispozitivelor. Îşi băgă carabina în tocul de la spate, lângă lansatorul de harpoane pentru ascensiune, îşi prinse un generator de energie suplimentar şi o altă cutie cu două mii de cartuşe pentru carabină, pe şoldul drept. Se gândi câteva momente lungi dacă să-şi ia şi o carabină de rezervă, dar apoi o lăsă deoparte.

Îşi prinse cei cinci catalizatori moleculari - fise din metal roşu de zece centimetri diametru, cu o consolă virtuală pe partea din faţă - apăsându-le pe peticele lipicioase, într-o linie ce cobora pe una dintre curelele de pe piept. Fiecare catalizator era setat să reacţioneze cu un material diferit, dar, totodată, fiecare putea fi reprogramat. Într-unui dintre buzunarele pantalonilor goli sacul cu minigrenade, iar în altul puse scanerul multispectru. Grenadele erau programate pentru o temporizare-standard de

trei secunde, numărătoarea inversă începând în momentul în care se aflau la o distanţă mai mare de un metru de transponderul din setul său de centuri pentru arme. Ataşă la curea trei grenade programabile mai mari. Acestea erau făcute din sticlă tare de fragmentare şi conţineau un exploziv faţă de care C4 părea o jucărie. Setă revolverul, care putea să tragă cu aceeaşi muniţie ca şi carabina, pentru funcţionare silenţioasă. Semăna cu armele mai primitive, cu un amortizor înşurubat pe ţeavă, dar acesta acţiona prin emiterea unei raze amortizoare de sunet în linie cu glonţul, rază generată de acelaşi alimentator de propulsie.

Apoi scoase din rucsac articolele mai puţin obişnuite. Ataşă cinci generatoare de câmp pe cealaltă curea de pe piept, sursa lor de putere fiind acţionată de o baterie termică ce se consuma în numai câteva secunde. Spera să nu fie nevoie să le folosească, deoarece asta ar fi însemnat, probabil, că în acel moment era urmărit. Cele două bombe nucleare tactice - identice cu cea folosită de Saphothere în Pig City - intrară într-un sac ataşat pe partea stângă a centurii. Pe acestea le putea folosi la discreţie. În sfârşit, scoase ultimul articol: arma lui autoghidantă. Conţinea douăzeci de cartuşe şi sistemul ei, prin intermediul înregistrărilor, îl *memorase* deja pe Cowl. O puse în buzunarul de pe coapsă, căci nu exista nici o poziţie specială pentru ea pe centuri. Acum era pregătit.

Când se căţără afară din şanţ şi porni spre mare, închizându-şi ermetic casca şi trăgându-şi mănuşile, Tack se întrebă în treacăt de ce nu i se dăduse un lansator de rachete cu rază mare de acţiune sau una dintre acele excelente carabine de asalt heliotane cu lunetă. Dar îndepărtă acest gând când intră în apă. Nu se întrebă nici măcar o dată cum avea să plece din acel loc şi din acel timp, după ce-şi îndeplinea misiunea. Programarea nu-i permitea această idee.

Capitolul 17

Inginer Goron:

Ştim că multe mii de purtători de tor au fost traşi în urmă prin timp spre Nod, dar nu avem idee câţi dintre ei au supravieţuit acestei călătorii. De asemenea, este discutabil dacă cei care au supravieţuit călătoriei au rămas în viaţă şi după întâlnirea cu Cowl. Dispreţul lui total faţă de viaţa umană face ca acest lucru să pară puţin probabil. Trebuie să recunosc că mă simt oarecum vinovat pentru contribuţia noastră la acest măcel, în cazul lui Tack, deşi este total justificată, ţinând cont de ceea ce este în joc. Dar asta mă face să pun sub semnul întrebării propria grijă faţă de supravieţuirea umană, de imperativele evolutive şi de tot ce implică acestea. Cowl nu este, de fapt, cumulul aspiraţiilor noastre? Iar atitudinea noastră faţă de el nu dovedeşte falsitatea vederilor lumii în care trăim?

Robotul nu avea un nume, aşa că Polly îl boteză Viespe şi îi modifică programarea, astfel încât să-şi dea seama când i se adresa. Iniţial, Aconite îl proiectase pentru un scop simplu: ca să verifice dacă eşantioanele lui Cowl care cădeau pe lespede erau încă în viaţă. Căci aripile Viespii nu serveau doar de capac pentru compartimentul din spate. Putea şi zbura. Polly sugerase că ar fi meritat construit şi un robot acvatic, care să-i recupereze pe cei care cădeau în mare, dar Aconite nu avea nevoie de aşa ceva. Femeii îi plăcea să înoate şi nu voia să înlăture motivul pentru care făcea asta. Ulterior, Polly învăţă şi ea să înoate, după scurt timp reuşind să acopere cei o sută de metri de la ţărm, la fel de repede ca Aconite. Dar nici ea, nici Aconite nu reuşiseră să recupereze supravieţuitori de atât de departe, aşa că acumularea de oase şi cadavre ce se descompuneau lent sub citadelă continuă să crească. Polly petrecu şase luni alături de Aconite, înainte ca lucrurile să se schimbe.

„Viespe îmi spune că Aconite a găsit unul viu.”

Polly se rostogoli imediat din pat şi se ridică în picioare. Intră goală în cubicului pentru duş, îl comută de pe jet de apă pe blocaj de raze ultraviolete şi închise ochii, în timp ce capul mişcător al duşului îi acoperea pielea cu o substanţă care o

proteja de arsura razelor ultraviolete de afară. Substanţa fu absorbită rapid şi fata ieşi de sub duş, îşi puse costumul mulat care servea atât de îmbrăcăminte, cât şi de costum de scafandru, îşi puse cizmele, al căror material din partea de sus se strânse imediat în jurul gleznelor ei, apoi îşi luă masca şi ieşi. Aconite urcă panta, urmată, ca de obicei, de Viespe, care era încărcată cu ceva greu.

— În sfârşit, spuse Polly, coborând spre femeia uriaşă, conştientă că media devenise acum de un om viu la două mii de morţi şi că fiecare moarte părea să mişte ceva în sufletul lui Aconite.

Polly ajunsese să înţeleagă că, încă din copilărie, scopul lui Aconite fusese întotdeauna să cureţe mizeria făcută de Cowl, să atenueze violenţa lui nemiloasă şi să încerce să-l protejeze de propriile impulsuri distructive. Ea fusese cea care îi găsise o poziţie importantă în rândurile heliotanilor şi tot ea fusese cea care venise cu el în trecut, ca să continue să-şi desfăşoare sarcinile din copilărie.

— A trebuit să-l pocnesc, ca să leşine, explică Aconite, ridicând în mâna ei mai puternică o sabie scurtă, ascuţită şi perfect întreţinută.

Polly îl studie pe bărbatul solid, cu părul cărunt, tăiat scurt şi recunoscu armura din piele purtată de acesta. Văzuse o armură similară pe un cadavru îngrămădit sub o trestie, într-un pârâu din Anglia lui Claudius. Al doilea om salvat era Tacitus Publius Severus.

După roman, care - cum aflară curând - întâlnise o echipă de interceptare heliotană la începutul călătoriei sale, veniră alţi trei, aproape succesiv. Unul era un băiat sălbatic, fără nume şi care nu ştia să vorbească, pe care Polly îl scosese din mare, iar Aconite îl identificase ca fiind din epoca întunecată a neurovirusului. Aconite îl vindecase de boală şi îi implantase chirurgical o îmbunătăţire cerebrală, pentru a compensa creierul său parţial distrus. Polly, fiind cea care dădea nume, îl numi Lostboy[3]. Viespea aduse pentru prima dată un bărbat care reuşise să se agaţe de lespedea de deasupra mării şi acesta ţipă tot drumul, ceea ce era de înţeles, lovindu-l pe robot cu o muschetă ruginită pe care o strângea încă în mâini. Identificându-l pe micul chinez, făcură greşeala, poate din cauza

---

[3] *Lostboy* = Băiatul Pierdut (n.t.)

muschetei, să creadă că provenea dintr-o epocă anterioară celei din care venea el, de fapt. Omul fusese hoţ în timpul Revoluţiei Culturale Chineze. Aflară de la el cum banda lui de hoţi fusese atrasă într-o ambuscadă şi măcelărită de Armata Poporului şi cum fiara torului venise să se hrănească cu morţii, înainte să-i lase lui torul. Muscheta o furase de la un soldat prusac dintr-o altă epocă, şi chinezul susţinea că împuşcase un dragon cu ea, după aceea. Omul de Neanderthal, Ygrol, zdrobise grupul de senzori ai Viespii cu o bâtă de os, căzuse douăzeci de metri în mare şi înotase la ţărm, unde fusese atacat cu strigăte de luptă de Tacitus şi Lostboy, în al căror schimb se întâmplase asta. Tacitus îl doborâse pe bărbat cu *gladius-ul* său, îl aruncase pe Viespe, apoi fusese nevoit să îl ghideze pe robot pe drumul de întoarcere ca pe un câine, când grupul de senzori arsese de tot.

— De ce sunt întotdeauna bărbaţi? întrebă Polly, nedumerită.

„Pentru că tu eşti o excepţie, Polly. Este aproape un miracol că ai supravieţuit. Bărbaţii au o construcţie mai puternică şi multe ere de pe Pământ sunt ostile faţă de femei. Numai în acel viitor îndepărtat din care vin Cowl şi Aconite, femeile sunt egale din punct de vedere fizic cu bărbaţii. Uită-te la aceştia patru. Ai un băiat care a fost sălbatic, un soldat roman care a servit cea mai mare parte a vieţii într-una din cele mai dure armate care au existat vreodată, un chinez hoţ şi, dacă nu mă înşel, uneori chiar criminal, şi un om din Neanderthal, care-şi bate masa următoare până o omoară, cu resturi din masa lui anterioară.”

Periculoşi oameni. Polly realizase asta o dată cu sosirea fiecăruia dintre ei. Dar, după ce primeau programele educative ale Pedagogului lui Aconite, învăţau curând cu toţii cât de dependenţi erau de heliotancă şi se comportau aşa cum trebuia.

— De ce eu? întrebă Polly - o întrebare pe care nu o mai pusese de o vreme.

„Supravieţuitorii din lagărele de concentrare întrebau acelaşi lucru: cum de am fost prins atât de târziu? De ce s-a blocat arma acelui soldat? De ce am fost eu ales să încarc cuptoarele? Cum de nu m-au văzut sub grămada de morţi? Noroc şi statistică, Polly. Noroc şi statistică.”

Polly ştia totul despre statistică. Aconite îi arătase, la numai câteva zile de la sosire. Făcându-i semn în tăcere lui Polly să o urmeze, femeia heliotană o condusese pe o scară în spirală, până în pivniţa casei ei.

— Sunt toţi în stare latentă, explicase Aconite. Programele lor au fost descărcate şi şterse în momentul în care Cowl a înlăturat informaţia genetică înregistrată.

În jurul fiecărui perete al camerei erau rafturi pline cu carapace netede de tori. Erau mii.

Polly se chinuise să găsească un răspuns potrivit.

— Dacă... nu vrea decât un eşantion genetic... de ce aduce aici omul cu totul? Ar putea lua doar un fir de păr, o bucată de piele.

— Ca să asigure hrana necesară pentru tor. Şi pentru că fratelui meu pur şi simplu nu-i pasă.

— De ce le aduni aici? întrebase Polly, realizând cu o tresărire că interesul lui Aconite faţă de eşantioanele lui Cowl era posibil să nu fie atât de altruist cât crezuse ea la început.

Oare Aconite voia cu adevărat să salveze vieţi sau să colecţioneze tori?

— Într-o zi, fiara torului se va cufunda în uitare, aşa încât legătura sa temporală cu aceştia se va întrerupe. Atunci, în acea zi, războaiele vor rămâne fiecare în era lui, explicase Aconite, arătând spre tori. Cei pe care îi recrutez vor avea grijă să se întâmple asta, căci îi voi folosi ca să protejeze erele.

„Visează la pace, la lege, la o justiţie dreaptă şi bună. Pariez că în fiecare eră există idioţi ca ea.”

Polly nu considerase că ironia lui Nandru merita un răspuns.

Fundul mării era plin de oase, iar deasupra lui plutea din când în când câte un cadavru mai uşor. Tack observă că oasele în majoritate, erau de la braţ şi din asta îşi dădu seama că mulţi purtători de tori nu ajunseseră acolo întregi. Totuşi, printre toate acele resturi, văzu doar câţiva tori şi se întrebă de ce. Numărul oaselor îl îngroziră chiar şi pe el. Rapoartele recente ale genocidului cauzat de acel monstru nu-l făcuseră să înţeleagă pe deplin lipsa de scrupule şi de inimă a lui Cowl, dar acele mii de cadavre reuşiră asta. Înaintă cu greu printre resturile scheletice, îngreunat de armament, şi ajunse în cele din urmă la un stâlp de susţinere al citadelei, în locul în care acesta intra în fundul mării. Remarcă nişte cabluri groase care coborau în resturile de pe fundul mării şi apoi mergeau în lungul acestuia, pierzându-se în depărtare. Scană stâlpul şi constată că era din bazalt solid. Trase în sus cu harponul de escaladare. Acesta se

înălţă, trăgând după el o coardă subţire din filament de carbon împletit şi se înfipse cu o străfulgerare chimică scurtă. Fără să se obosească să agaţe lansatorul la centură, căci apa suporta cea mai mare parte din greutate, porni motoraşul de rebobinare, începând astfel să urce.

La douăzeci de metri de fundul apei şi la cinci de suprafaţă, bazaltul se termina, iar restul stâlpului era metalic. După ce îl scană, constată că era de fapt o ţeavă din aliaj de aluminiu, plină cu apă de mare. Tack presă un catalizator pe stâlp şi fixă dispozitivul pentru dezintegrare limitată. Ştia că era puţin probabil ca acel loc să fi fost construit fără sisteme defensive anticatalitice, aşa că, dacă l-ar fi reglat la o setare nelimitată, nu ar fi dizolvat tot ce era confecţionat din acelaşi aliaj, deasupra, ci doar l-ar fi alertat pe Cowl de prezenţa lui. Se balansă în lateral pe cablu şi văzu dispozitivul aprinzându-se, apoi reacţia se răspândi din el, ca a magneziului pur cufundat în apă. Catalizatorul se desprinse, cenuşiu şi casabil, şi se sparse, în timp ce reacţia continua. Marea fu acoperită de aburi de oxizi şi la suprafaţă apărură bule de hidrogen pur. Când gaura ajunse la un diametru de un metru, reacţia încetă brusc. Tack se balansă în cavitate şi se ghemui pe marginea ei de jos, iar de acolo trimise un semnal de detaşare a harponului, pe care îl rebobină în lansator. Se aplecă spre gaura din picior şi trase direct în sus, văzu strălucirea din momentul prinderii şi se ridică din nou.

După scurt timp, ieşi din apă şi se trezi suspendat sub un tavan arcuit. Scană metalul de deasupra şi, spre surprinderea lui de moment, nu găsi nici o reţea de senzori. Dar era încă valabilă teoria că adversarul său se pregătise pentru un atac masiv, şi nu pentru un asasin singuratic. Al doilea catalizator îl ajută să treacă prin acel tavan, într-un spaţiu plin de conducte, sisteme optice vorpale, praf şi detritus căzute prin podeaua în formă de grătar de deasupra. Aici scoase una dintre bombele nucleare tactice şi o fixă pentru o temporizare de o oră, apoi o introduse sub o conductă şi urcă să verifice podeaua de deasupra lui. De data aceasta, nu avu nevoie să folosească un alt catalizator pentru acces, căci întreaga reţea de grătare era formată din panouri mobile. Se căţără printr-un coridor larg triunghiular, îşi scoase carabina şi revolverul - carabina fiind fixată pe impuls în microunde - şi înaintă, aruncând priviri laterale în camerele ce conţineau generatoare şi silozuri, amestecuri de ţevi şi console

de control sau alte dispozitive. Din profilul psihologic al lui Cowl ştia că acesta controla tot acel complex dintr-un punct central: nectarul florii. Acum, Tack trebuia să găsească acel punct şi cel mai uşor mod de a face asta era să prindă pe cineva care să-i spună. Norocul fu de partea lui, dar nu şi de partea celor doi umbratani pe care îi descoperi lucrând la un motor în formă de torpilă, aflat sub panourile podelei.

Femeia îi dădea unelte bărbatului, când Tack, mişcându-se cu grijă, îi spionă de după o cotitură a coridorului. Se trase în spate şi îi observă din ascunzătoare pentru o secundă, timp în care hotărî ce avea de făcut. După o clipă, ţinti cu grijă cu carabina, aşteptă până ce bărbatul îşi scoase capul deasupra plăcilor podelei şi trase un foc. Capul bărbatului se sparse cu o trosnitură şi un şuvoi de flăcări, aburi şi creier explodă în faţa femeii. În timp ce bărbatul se prăbuşea pe spate în spaţiile podelei, femeia se rostogoli înainte şi se ridică, bâjbâind după ceva prins la curea. Următoarele două focuri ale lui Tack explodară în bicepsul şi apoi în genunchiul ei, iar femeia se prăbuşi, cu un ţipăt. Tack ajunse într-o fracţiune de secundă deasupra ei, băgându-şi carabina în teacă, în timp ce ea îşi căuta cuţitul cu laser de la brâu. Tack îi spulberă cu revolverul cotul braţului nevătămat, îi smulse cuţitul şi apoi îi îndesă în gură unul dintre pachetele lui de raţii, ca un căluş. Se aşeză cu un genunchi pe pieptul ei, îi apăsă amortizorul într-unui din ochi şi se opri ca să cerceteze din priviri coridorul. Nici o mişcare. După o clipă, o trase pe femeia rănită într-una din camerele laterale şi, în spatele panoului protector izolat al unui generator, o supuse la tehnicile de interogare pe care le datora atât antrenamentului său anterior din timpul guvernării unioniste -, cât şi educaţiei heliotane ulterioare. Când termină, aruncă ceea ce rămăsese din ea sub podea, alături de camaradul ei mort, trimise după ei şi sculele cu o lovitură de picior şi apoi trase panoul la loc. După aceea, porni să găsească sfera centrală de control, despre care ea îi spusese tot ce-şi adusese aminte.

Peste tot erau numeroase podele de întreţinere şi conducte şi se părea că reconstrucţia era în toi. Următorul om pe care îl întâlni Tack supraveghea doi roboţi cu aspect de păianjeni, care sudau plăci peste o gaură lungă dintr-o conductă ce se întindea pe lateralul coridorului. Era coridorul principal care conducea la destinaţia lui Tack şi acesta ştia că, dacă ar fi încercat să-l

ocolească, s-ar fi pierdut în acel labirint. Se apropie, cu arma ridicată.

Bărbatul nu se uită în spate, dar spuse:

— Va dura două ore, nici mai mult, nici mai puţin.

Tack îl împuşcă în cap din spate, apoi îl ridică şi îl îndesă în gaura care rămăsese în conductă. Roboţii continuară să sudeze plăci deasupra cadavrului. Dar norocul de până atunci se terminase.

Un alt umbratan, care conducea un vehicul mic ce remorca un cărucior plin cu bare din sticlă vorpală, apăru de după un colţ, surprinzându-l pe Tack fără nici un loc în care să se ascundă. Tack îl lovi cu o rafală de impulsuri, aruncându-l pe spate în scaunul său. Vehiculul viră în zid, apoi alunecă în lungul acestuia şi se zdrobi de un stâlp, iar remorca se goli, cu un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Tack nu reperă pe nimeni în faţă, dar în spatele lui apărură trei umbratani, în fugă, dintr-un tunel lateral.

Şi atunci începu cu adevărat.

Tack aruncă din fugă o mână de minigrenade în spate. Pe zidul coridorului care cotea în faţa lui apărură mici fulgere şi simţi că plasa supraconductoare din costumul lui absorbea rapid căldura. Se aruncă la pământ, se rostogoli într-o parte, în duhoarea de plastic ars, şi trase în spate. Primul dintre ei ajunse în dreptul grenadelor chiar când acestea explodară, aruncându-l în aer, o dată cu nişte panouri din podea. Tack scoase apoi una dintre grenadele mai mari, programată deja pentru detonare la apropiere, o lipi de zid, la baza acestuia, şi o luă la fugă, după colţ. Acum, pentru că era posibil să nu mai prindă o astfel de ocazie, ridică un panou din podea şi aruncă a doua grenadă tactică dedesubt. Era programată tot pentru o oră. În faţa lui apărură alţi umbratani. Trase în ei cu carabina şi cu revolverul şi văzu cum unul dintre ei se transformă într-o zdreanţă însângerată zvâcnitoare, în timp ce celălalt se rostogolise la adăpost. Intră pe un coridor lateral, alergând, moment în care grenada mare explodă, trimiţând un val de foc în urma lui. În clipa aceea, se trezi acolo unde voia să ajungă: pe o platformă, cu faţa interioară a citadelei curbându-se sub el spre sfera centrală, care era susţinută de patru coloane cilindrice, fiecare dintre acestea aproape la fel de lată ca sfera, cu un amestec de ţevi groase ieşind ca o pânză de sub ea.

Tack se lăsă să cadă pe panta în curbă de sub el şi alunecă la vale pe ea. O siluetă apăru în stânga lui, pe o altă platformă. Tack se aruncă într-o parte, când metalul erupse într-o linie în lungul pantei, apoi se aruncă în faţă şi se rostogoli din nou în lateral. Din nou acea erupţie. Ajunse la una dintre ţevi şi se roti sub ea. Pe platforme ieşeau alţi umbratani. În timp ce aceştia coborau după el, lipi un catalizator de pantă, îl setă pentru rază de acţiune maximă şi avu satisfacţia să vadă că oamenii nu reuşeau să-şi frâneze coborârea, în timp ce gaura cu margini de foc se extindea spre ei. Dar nu avea timp să se umfle în pene. Lovi coloana cu un alt catalizator, păşi la adăpost în spatele unei ţevi şi începu să tragă în orice vedea mişcând, în timp ce dispozitivul îşi făcea treaba.

Acum se trăgea din toate direcţiile, gloanţele izbind ţeava şi podeaua de metal din spatele lui. Aşchii de metal treceau vâjâind şi şuierând pe lângă el. Era ţintuit pe loc, dar numai pentru moment. Aruncă un generator de câmp şi se repezi spre gaura care creştea în coloană, exact în clipa în care generatorul producea barajul electrostatic. Căzu în interiorul coloanei, se prinse de o şină pe care o zărise într-o fracţiune de secundă şi se ridică pe o scară de acces, înainte ca fusilada să-l urmeze înăuntru. Auzind mişcare dedesubt, lăsă să cadă ultima minigrenadă, apoi fixă un alt dispozitiv de proximitate pe perete, pentru a opri orice urmăritor. Continuă să urce repede şi intră pe un coridor care ajungea în sferă. Aici, fixă pe perete altă grenadă, aceasta pentru proximitate, cu temporizare. Apoi intră în sferă, unde nişte maşinării uriaşe se înălţau în întuneric, pasarele traversau în spirală peretele interior, iar altele conduceau la acele maşinării.

O siluetă întunecată stătea perfect nemişcată pe podeaua de dedesubt.

Cowl.

Tack simţi o împunsătură bruscă a unei emoţii nefamiliare şi avu nevoie de câteva clipe ca s-o identifice drept frică. Deschise focul cu ambele arme, transformând toată zona din jurul siluetei nemişcate într-un haos de explozii şi metal fumegând. Dar forma aceea rămase pe loc, cu striaţii de lumini multicolore peste tot în jurul ei. În clipa aceea, o mână neagră, mare, cu degete ascuţite, se întinse peste umărul lui Tack şi îi smulse carabina.

Tack se aruncă într-o parte şi continuă să tragă cu revolverul. *Cowl?*

Dar atacatorul lui dispăruse şi Tack trăgea numai în ceea ce rămăsese din carabina lui. Se uită şi văzu că silueta rămăsese nemişcată dedesubt. *Doppelganger,* fu primul lui gând, care apoi îl lovi ca o palmă năucitoare: *călătorie în timp.* De ce nu-l pregătiseră pentru asta? Dar acum nu avea timp pentru întrebări.

Mişcare sub pasarelă, un cap ca de gândac apărând lângă el. Trase şi capul dispăru. Aruncă o grenadă şi sări în direcţie opusă. Dar Cowl apăru brusc peste balustrada din faţa lui, *înainte* ca grenada să explodeze în spatele lui Tack. Trase din nou, dar nou-venitul urcă pe perete şi merse repede pe acesta, ajungând deasupra lui Tack. În timp ce-l urmărea cu rafale automate, Tack văzu cum cel de pe podeaua de dedesubt dispărea. Apoi o mână tare ca fierul îl izbi în spate, aruncându-l peste balustradă.

În clipa aceea, Tack ştiu că era mort. Cowl avea control total în acel loc, deoarece acolo avea suficientă energie ca să realizeze salturi scurte şi să evite un paradox de scurtcircuit. Tack se învârti pe loc şi trase din cădere. Observă lumina de avertisment de culoarea chihlimbarului aprinsă pe armă, dar continuă să tragă până când aceasta deveni roşie, anunţându-l că arma se golise.

De peste o balustradă de mai jos, se întinse o mână care îl prinse, îl trase înăuntru şi-l aruncă pe podeaua pasarelei. Cowl se apropie de el. Tack aruncă un generator de câmp, în acelaşi timp sărind pe spate în picioare, şi se întoarse să fugă. Scoase arma autoghidantă şi îi goli încărcătorul, trăgând *în faţă.* Un al doilea Cowl apăru peste balustrada din faţă, în timp ce celălalt ocolea cumva câmpurile protectoare, în spatele lui Tack. Gloanţele autoghidate se repeziră ca un roi de albine spre a doua creatură. Urmă o mişcare ameţitoare a mâinilor şi gloanţele cotiră spre pasarelă, unde explodară. Doar o rachetă, una singură, explodă în carapacea neagră.

Şi cu asta, jocul se termină.

O mână neagră îl prinse pe Tack de gât din spate şi-l izbi de perete cu atâta forţă, încât îi frânse oasele şi-i rupse pielea, în timp ce cealaltă mână îi smulgea centurile, costumul şi toate armele. Apoi, Cowl îl aruncă dezbrăcat pe podeaua de grătare.

Degetele ascuţite coborârâ, străpungând pieptul lui Tack înainte să se închidă, şi Cowl îl luă pe sus, ca şi cum ar fi ridicat un mănunchi de sticle de lapte goale. Tack încercă să riposteze, până când Cowl îl izbi cu capul de un perete, oprind orice încercare de rezistenţă. În timp ce-şi pierdea cunoştinţa, Tack îşi spuse că era timpul să moară. Dar moartea nu era un lux pe care Cowl avea să i-l permită.

Umbratanii veniră şi cercetară casa, în timp ce Aconite stătea cu braţele ei inegale încrucişate, privindu-i în tăcere. Când percheziţia se încheie, rapid şi eficient, conducătorul ieşi şi se opri în faţa lui Aconite. Makali era o femeie acră şi Polly presupuse că asta se datora faptului că avea ambele braţe protetice, ceea ce însemna că ea nu poseda gena regenerativă şi, în consecinţă, era un tip inferior de umbratan. În epoca lui Polly, ar fi fost privită drept o frumuseţe exotică, cu pielea ei perfectă şi albă, cu părul negru şi ochii de culoarea levănţicii. Şi totodată, un atlet deosebit, posedând viteza şi forţa oamenilor din viitor. Dar din punct de vedere umbratan, până şi Aconite îi era superioară genetic.

— Tu eşti inviolabilă, spuse femeia, în limba heliotană.

— Asta este ideea fratelui meu, replică Aconite.

Nandru îi spuse lui Polly:

„Acele explozii. Ceva le-a declanşat noaptea trecută, dar în mod sigur nu a fost un atac heliotan direct, altfel acum am sta într-un pustiu radioactiv.”

Polly spuse în gând, din locul în care stătea, cu genunchii strânşi la piept:

„Probabil un mic conflict de exterminare. Umbratanii vor mereu să stabilească clar care dintre ei urinează mai sus.”

Femeia îşi flutură carabina retezată spre Polly şi spre cei patru însoţitori ai ei, care stăteau într-un grup strâns.

— Dar ei nu sunt.

Aconite clătină încet din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Un asasin. Un om din secolul douăzeci şi doi, care a venit prin intermediul unui tor.

Femeia se întoarse şi o privi fix pe Polly, pentru o clipă.

— Dar un om cu îmbunătăţiri heliotane. Nu putem decât să presupunem că fragmentul de tor s-a regenerat, căci se ştie

unde sunt toţi torii activi.

— Dar torii viitori? întrebă calm Aconite.

Întrebarea păru să o descumpănească pe femeie. Faţa ei se înroşi şi păru gata să o lovească pe Aconite, însă îşi controlă impulsul.

— Ştii că asta este imposibil. Probabilitatea unui viitor paralel a intrat sub interdicţie temporală în momentul în care Cowl a făcut marele salt. Nu există suficientă energie în univers.

„Tu înţelegi ceva din toate astea?” întrebă Nandru.

„Trebuie să gândeşti superficial, aşa încât să nu te legi de amănunte. Încă nu sunt capabilă să gândesc în cercuri, dar este aşa cum a spus Aconite: trebuie aplicată întotdeauna regula actualităţii.”

„A actualităţii. Pur şi simplu nu are sens.”

„Dar suntem aici, nu?”

— A fost ideea lui Cowl să veniţi şi să-mi percheziţionaţi casa? o întrebă Aconite pe Makali.

Femeia păru stânjenită de întrebare.

— El nu ar obiecta niciodată la aceste precauţii.

— Deci nu a fost ideea lui...

Aconite se uită fix la ea, înainte să continue.

— Fratele meu, nefiind un monument de răbdare sau încredere, are un sistem automat programat să anihileze orice tor şi pe purtătorul acestuia, dacă ajung în afara capcanei. Am văzut racheta trasă de acel sistem, cu două zile în urmă. De obicei, asta înseamnă că torul era defect sau că a trecut cineva care nu ar fi trebuit să treacă. Am văzut şi exploziile recente din interiorul citadelei. Este evident că a sosit un asasin, care a intrat direct, ca să-şi execute misiunea. Şi atunci... de ce percheziţionaţi casa *mea?*

— Nu vei fi întotdeauna intangibilă. Într-o zi, Cowl se va sătura de intervenţiile tale şi acea zi va fi o bucurie pentru mine.

Femeia se întoarse brusc cu spatele, iar însoţitorii ei o urmară, când porni înapoi spre râu, unde aştepta o sanie plutitoare.

Aconite făcu semn spre cei patru oameni salvaţi, aşezaţi alături de Polly, indicându-le că puteau reveni la sarcinile lor. Pe Polly o chemă la ea.

— Du-te cu Tacitus şi supravegheaţi citadela. Dacă este aruncat cineva, nu am nici o îndoială că va fi mort şi posibil nici

măcar intact, dar vreau să aduceţi aici cât de mult se poate din cadavru.

— Ce te aştepţi să găseşti?

Polly îi adusese deseori cadavre lui Aconite pentru examinare post-mortem, căci sora lui Cowl căuta aceleaşi lucruri ca şi acesta, deşi din motive diferite.

— E posibil ca Makali să fi dezvăluit mai mult decât i-ar plăcea lui Cowl, atunci când a vorbit despre fragmente de tor regenerate şi despre îmbunătăţiri heliotane. Aceasta este o ocazie fantastică pentru mine să evaluez extinderea tehnologiei heliotane paralele şi eventual să aflu ce se poate întâmpla în anii ce urmează.

— Nodul? spuse Polly.

Startul acelui moment crucial se apropia şi, deşi valvele geotermice uriaşe ale lui Cowl îi asigurau acestuia cantităţi uriaşe de energie, ele nu ar fi reprezentat nici unu la sută din cantitatea necesară ca să-l ducă din nou în trecut, dincolo de Nod. Din câte înţelegea Polly, Cowl folosise fiara torului pentru generarea energiilor vorpale necesare ca să-l aducă înainte de Nod prima dată, iar în acest proces fusese necesară şi energia rezultată din distrugerea nucleară a lui Callisto, o lună a lui Jupiter.

— Exact, Nodul.

— La ce te aştepţi? întrebă Polly.

— Oraşul pe care l-ai văzut în timpul călătoriei tale. Aşa cum am discutat înainte, reprezintă, fără îndoială, punctul terminus al găurii de vierme şi, în consecinţă, va fi folosit ca sursă de energie pentru heliotani şi ca bază din care îşi vor lansa atacul împotriva fratelui meu. Acum este un moment critic. Până în prezent, nu a reuşit să descopere sursa paradoxului de omisiune şi să afecteze viitorul în vreun mod. La Nod, asta se poate schimba şi tot acela este momentul în care heliotanii îl consideră ca fiind cel mai periculos pentru ei. Vor folosi toate resursele de care dispun ca să-l oprească.

Thote îi spusese lui Polly că fratele ei încerca să distrugă viitorul, astfel avansând teoria că voia o linie temporală ocupată numai de cei ca el. Aconite pretindea că nu ştia dacă heliotanul credea asta cu adevărat sau dacă era o minciună care să scuze agresiunea lor. Polly aflase de la Aconite că adevăratul motiv al acţiunilor lui Cowl era mai complicat. O examină mai atent pe

femeia heliotană, realizând că ceva rămăsese nespus. Că Aconite ştia mai multe decât spunea.

— Înţeleg, răspunse Polly, apoi se duse să-l ia pe Tacitus.

În timp ce se îndepărta, realiză şi faptul că Aconite se referise întotdeauna la heliotani, ca şi cum ea nu ar fi fost o membră a acelei rase. Şi totuşi, după atâta timp, Polly tot nu ştia cu care tabără ţinea Aconite.

O dată cu dispariţia fluxului sporit de adrenalină, Tack începu să realizeze cât de rău era rănit şi să simtă durerea. Avea umărul drept dislocat, în mod sigur câteva coaste erau rupte, căci le simţea mişcându-se în timp ce Cowl îl căra ca pe o sacoşă cu cumpărături spre podeaua de dedesubt. Fiecare dintre degetele ascuţite ale preterumanului penetrase muşchiul intercostal al lui Tack. Glezna stângă plesnise când îi fuseseră smulse ghetele şi avea o fractură de craniu, din momentul în care Cowl îl izbise de perete. Dar nu-şi pierduse cunoştinţa, căci acesta era un lux pe care programarea lui heliotană nu i-l permitea. Pierderea cunoştinţei nu servea nici unui scop, căci ei îl voiau funcţional până în ultima clipă a vieţii. Cu toate acestea, nu consideraseră util să-i extirpe capacitatea de a simţi durerea, căci şi aceasta servea unui scop.

Când ajunseră la nivelul inferior, Tack văzu câţiva umbratani înarmaţi plecând, ca răspuns la un ordin tăcut al lui Cowl. Tack realiză că heliotanii, la fel cum nu-l dotaseră cu o armă potrivită ca să tragă un foc de la distanţă în acel monstru, nu-i oferiseră nici şansa de a-şi lua singur viaţa, în caz că era capturat. Ştia ce urma acum: ceea ce se întâmpla invariabil în toate situaţiile de acel gen. Avea să fie interogat, fără milă.

Cowl îl aruncă pe podea, apoi, pentru o clipă, păru să-şi piardă interesul faţă de el. Se duse la un panou de comandă vorpal şi îşi apăsă mâna în suprafaţa sclipitoare şi turtită a acestuia. Tack se uită în jos, la piept, şi văzu cum îi curgea sângele. Nu fusese secţionată nici o arteră, aşa că moartea binecuvântată nu avea să vină în acest mod. Poate că, dacă ar fi putut apăsa un deget în interior, să găsească o astfel de arteră..., dar gândul dispăru ca o ceaţă, aproape imediat ce apăruse. În loc de asta, începu să examineze camera.

Peste tot, în jur, erau uşi închise, dar se îndoia că ar fi reuşit să ajungă la vreuna şi cu atât mai puţin să o deschidă. Aproape

de el, podeaua cobora în pantă, spre un fel de ghenă de gunoi, tăiată în întuneric. Se uită fix la aceasta, nedumerit de impulsurile conflictuale din creierul lui. Posibilitatea de evadare apăruse, apoi se dispersă din nou. Cowl se întoarse, înălţându-se deasupra lui, iar într-o mână ţinea două obiecte: bombele nucleare tactice.

— Credeau că *tu* vei reuşi să mă ucizi?

Vocea era şuierătoare şi părea să provină din aerul din jurul creaturii întunecate. Apoi, Cowl se apropie, cu o mişcare atât de rapidă, încât nu putea fi urmărită din priviri. Îl prinse pe Tack cu o mână de gât şi-l ridică brutal în picioare. Tack gemu, simţind durerea produsă de oasele frânte şi organele rănite. Se uită în jos şi văzu cum cele două bombe ţopăiau pe podea, iar carcasele lor se deschideau. Ridică din nou privirea şi văzu chipul lui Cowl în faţa lui, sclipind negru şi extrem de neted, până când pe el apăru o linie despărţitoare. Apoi, gluga se desfăcu şi se deschise, într-o parte şi în cealaltă, dezvăluind coşmarul de dedesubt.

Ochii negri erau lipsiţi de pleoape şi un set dublu de maxilare se deschidea în faţa unei guri ce conţinea un şir de dinţi ascuţiţi. Între gură şi ochi, alte organe îşi întindeau tentaculele subţiri ca firele de păr, mici spatule şi solzi alunecători de chitină care dezvăluiră pentru o clipă nişte cavităţi roşii şi alte lucruri moi şi neidentificabile care tremurau nerăbdătoare.

Tack încercă să se tragă într-o parte, dar acelaşi succes l-ar fi avut dacă s-ar fi luptat cu o statuie de fier mişcătoare. Grozăvia aceea îl trase mai aproape, îi întoarse capul într-o parte şi coborî pe lateralul feţei lui. Simţi cum mandibulele îi sfârtecau gâtul şi obrazul. Împingând şi măcinând, ceva intră cu forţa în urechea lui, adăugând o nouă durere valurilor agonizante tot mai mari, care îi invadau corpul. Urlă şi încercă din nou să se lupte, dar o sondă tare atinse un nerv, producând o agonie atât de incandescentă, încât braţele şi picioarele îi paralizară. Tack urlă repetat, până când ceva pătrunse în ceafa lui, se cuplă la conectorul de interfaţă şi îi anulă această capacitate. Apoi groaza crescu şi mai mult, Tack simţind cum mintea îi era desfăcută bucăţi şi fiecare bucată era cercetată cu minuţiozitate.

Amintire după amintire apărea, pentru a fi examinată de Cowl. Tack retrăi momentul primei amintiri conştiente: un copil

cu minte de ucigaş şi o loialitate de neclintit. Se derulară misiune după misiune: asasinatele, înscenările, interogatoriile şi bătăile, dar pentru Cowl acestea nu meritară decât o examinare rapidă. Totuşi, toate evenimentele care aveau legătură cu torul fură cercetate minuţios şi Tack simţi amuzamentul acid al iui Cowl faţă de tot ce se întâmplase înainte de primul salt în timp al lui Tack. În timp ce acest studiu continua, Tack simţi cum Cowl începuse să sape prin programarea realizată de guvernul unionist şi apoi prin cea heliotană. Producea găuri mari prin ele, aruncând porţiuni mari ca fiind irelevante, studiind alte secţiuni şi desfăcându-le în cele mai mici elemente ale lor.

Cowl urmări foarte atent momentul în care Călătorul îl bătuse până la leşin şi evenimentele următoare. Fulgerări de umor negru invadară mintea lui Tack, când fu dezvăluită o parte din minciunile care i se serviseră. Tack începu să vadă cum fusese manevrat cu viclenie pentru acea misiune, încă de la început. Cât de întunecaţi fuseseră zugrăviţi umbratanii şi Cowl, şi cât de sfinţi păruseră heliotanii, în misiunea lor de a salva lumea. Tack fu străbătut de un acces de mânie, când se ajunse la distrugerea lui Pig City. Iar prelegerea de istorie ţinută de Saphothere după aceea se inversă în capul lui Tack, când acesta absorbi punctul de vedere al lui Cowl: heliotanii făceau presiuni pentru a obţine dominaţia, împotriva politicii independente a umbratanilor, Cowl fiind forţat să-şi folosească acele capacităţi imense în serviciul heliotanilor, sub ameninţarea de a fi distrus din cauza deformărilor sale genetice, chiar dacă acestea îl făceau să fie superior din punct de vedere fizic şi mental chiar heliotanilor, modul în care Cowl oferise umbratanilor o cale de scăpare şi propria evadare dincolo de Nod. Dar Tack nu înţelegea râsul găunos al creaturii întunecate, ca reacţie la presupunerea heliotană că el încerca să elimine istoria umană.

Mai târziu, în Sauros, Cowl derulă fiecare conversaţie, fiecare imagine, adunând date utile pentru atac, pentru mijloacele necesare ca să zdrobească. În New London, la fel, iar Tack simţi că ultimele elemente ale programării Pedagogului erau extrase din el şi erau studiate intens. O conversaţie dintre Tack şi Saphothere stârni un interes special din partea lui Cowl:

„...Valva şi gaura de vierme sunt legate în mod inseparabil şi nici una dintre ele, odată creată, nu mai poate fi oprită. De fapt, nu există nici un mijloc fizic prin care să poată fi oprită valva,

deoarece câmpurile antigravitaţionale care o menţin pe poziţie focalizează totodată fasciculul - aşa cum ţi-am spus. Dar, dacă ai opri-o, gaura de vierme s-ar prăbuşi în mod catastrofal, şi Sauros ar fi şters de pe faţa Pământului, din cauza efectului de recul. De asemenea, dacă gaura de vierme s-ar închide singură, impulsul de energie ar vaporiza New London. În consecinţă, proiectul presupune o conlucrare totală.”

Cowl petrecu apoi o veşnicie cu imaginea lui Maxell, înainte să renunţe furios la ea.

Întors în Sauros, Cowl urmări atacul fiarei torului din cealaltă parte.

În tot acest timp, elementele tot mai răvăşite ale minţii lui Tack căzură într-un fel de abis mental, golite chiar şi de ideile cu care orice om se naşte şi golite de programare. Şi apoi se reconectară, mai întâi cu imperativul supravieţuirii, apoi cu dorinţa nereţinută de a obţine libertatea adevărată.

Tack simţi la nivel subliminal o buclă generată de Cowl, care găsise ceva important într-o conversaţie şi o viziona iar şi iar.

Palleque: *„Dacă apărea cu trei ore mai devreme, Cowl ne-ar fi putut distruge de tot. Dar fiara torului nu va mai putea trece acum, când am revenit la putere maximă.”*

Saphothere: *„Saltul?”*

Palleque: *„Mda. E ca şi cum ai merge pe partea de sus a unei fântâni şi totul s-ar amesteca. Alimentarea constantă cu energie nu poate fi oprită, aşa încât condensatorii trebuie consumaţi la limită, înainte să putem opri şi să stabilizăm. De data aceasta, ne-a luat o oră, înainte să putem ridica din nou câmpurile energetice.”*

Apoi, amuzamentul răutăcios al lui Cowl, la răspunsul lui Saphothere: *„Cred că îmi ajunge cât am auzit”.*

Piciorul lui Tack lovi brusc podeaua şi durerea îl fulgeră din glezna ruptă, dar era prea secătuit fizic ca să urle. Se rostogoli pe o parte, simţind în gură gustul de sânge. Cowl se întorsese cu spatele, iar faţa i se închisese. Tack înţelese, la un nivel subconştient, că fiinţa avea acum ceea ce dorise, căci lăsă mintea lui Tack să cadă ca zăpada în întuneric.

Pentru Tack, evadarea era acum un obiectiv instinctiv, deşi înainte programarea nu-i permitea asta. Se împinse într-un cot. Îşi simţea interiorul capului plin cu nisip şi nimic nu avea vreo logică. Observă cu vederea înceţoşată cum Cowl se întorsese la

pupitrul lui de comandă vorpal şi că deasupra acestuia aerul tremură şi se desfăcu într-un peisaj viu, de coşmar. Acţionând la un nivel în totalitate animal, Tack se trase în spate, ajunse la panta din podea şi se uită lung la tunel. Se împinse peste margine şi începu imediat să alunece pe suprafaţa fără frecare a pantei, icnind de durere când lovi cu umărul buza tunelului în care fusese proiectat. O coborâre scurtă prin întuneric, urmată de o lumină galbenă strălucitoare şi de sclipirea aurie a mării de dedesubt. Tack căzu pe o lespede, încercă să se prindă de ceva, dar nu găsi nimic şi căzu mai departe, în cele din urmă lovind marea. Recunoscu durerea ascuţită din piept ca fiind produsă de o coastă ce îi perfora plămânul. În timp ce se scufunda, nu avea ce respiraţie să-şi ţină, aşa că inhală apă de mare. Singurul lui gând coerent, în timp ce se îneca, era unul triumfător *„Am scăpat.”*

Inginerul Goron se uită fix la semnalul „SECURITATEA CELULEI OPRITĂ” de pe una din sferele lui de control, până când acesta dispăru, apoi îşi luă mâinile de pe coloana de comandă şi privi în jurul camerei de control din Sauros, observând cât de mult fusese redus personalul lui. Pierderea lui Vetross, ucisă în mod iremediabil de Cowl, fusese neaşteptată, deşi Goron se aşteptase la pierderi. Doi dintre tehnicienii de legătură directă fuseseră traşi morţi din conexiunile lor vorpale, după atacul ulterior al bestiei. Iar acum Palleque, pe vremuri cel mai de încredere ajutor al lui, era într-o celulă, aşteptând un interogatoriu pe care se părea că Goron îl tot amâna. Cel puţin Silleck era încă alături de el, iar înlocuitorii lor păreau destul de competenţi. Îşi întoarse atenţia spre coloana de comandă.

Nivelurile de energie urcaseră deja la optzeci la sută din necesar şi calculă că în scurt timp urmau să fie gata să transfere Sauros. Toate frecvenţele de câmp la care avusese acces Palleque fuseseră schimbate şi după aceea toate sistemele de armament fuseseră mutate pe un circuit separat, aşa încât să nu fie dependente de valva de energie din gaura de vierme.

— Cât mai durează? o întrebă pe Silleck.

— O oră şi paisprezece minute. Vom face o extindere, de această dată? întrebă femeia, care era închisă în maşinăria vorpală.

— Da. O treime de an-lumină.

— Bine. Împingem pentru ultima dată.

Goron îşi întoarse acum atenţia spre omul care stătea la consola lui Palleque.

— Theldon, totul este stabil?

— Da, Inginerule, răspunse bărbatul, fără să ridice privirea.

— Şi toţi cunosc acum locaţia celui mai apropiat generator de transfer?

Acum, Theldon se uită în jur:

— Ne... vă aşteptaţi la probleme?

— Ultimul atac al fiarei torului a fost puţin cam prea aproape de timpul nostru vulnerabil. Cred că am reuşit să-l împiedicăm pe Palleque să spună că avem un astfel de timp vulnerabil, dar e mai bine să fim prudenţi.

— E în regulă pentru voi, mormăi Silleck. Voi nu trebuie să vă detaşaţi nodurile interfeţei vorpale, înainte să mergeţi la generator. Dacă se întâmplă ceva, mă îndoiesc că voi putea ieşi la timp.

Goron se strâmbă.

— Vei fi bine, zise el, încercând să pară cât mai încrezător. Şi acum, ţine lucrurile sub supraveghere pentru o vreme. Trebuie să fac ceva, dar nu voi lipsi mult.

Se întoarse de la coloana de comandă şi porni spre platforma liftului, conştient de privirile curioase ale camarazilor lui. În timp ce cobora din camera de comandă, se simţi ca un trădător.

Traversând nişte pasarele şi rampe mobile, ajunse repede la unul din centrele de aprovizionare care împânzeau Sauros, observând din mers diverşi cetăţeni ai oraşului care îşi vedeau de treburile lor. Avea un gust amar în gură, pentru că ceea ce pusese el în mişcare cu atât de mult timp în urmă acum se apropia de finalizare. Realitatea era acum mai dură.

Uşa centrului de aprovizionare se deschise când puse palma pe încuietoare, fără să mai ceară o altă confirmare a identităţii. Înăuntru, merse în lungul şirurilor cu piese de schimb, necesare pentru numeroase sisteme diferite din oraş, până când ajunse la un raft cu containere goale. Goale cu excepţia unuia. Acesta se deschise şi el, când îl atinse cu palma, iar în el se afla un singur mecanism. Era greu, avea forma unui transformator cu margini rotunjite şi îi încăpea perfect în palmă. Îl luă, cântărindu-l în mână, apoi îl băgă în geanta de la brâu şi ieşi din centrul de aprovizionare.

După o altă traversare a pasarelelor şi a rampelor, ajunse în secţiunea rezidenţială a oraşului. Uşa pe care o căuta era diferită de toate cele care se deschideau automat la apropierea locatarilor, fiind blindată şi având rama sudată recent. Ajuns la ea, îşi apăsă mâna pe încuietoare şi, spre satisfacţia lui, nu obţinu nici o reacţie. Scoase o cheie mică şi o introduse în încuietoarea manuală de lângă cea de siguranţă. O răsucire, şi uşa se desprinse şuierând. O trase spre el, păşi înăuntru şi o închise rapid în urma lui, înainte să se întoarcă spre unicul ocupant al apartamentului.

— Am observat că sistemul de securitate a fost oprit, spuse Palleque, lovind cu pumnul în plasa ce acoperea unica fereastră din apartament, pe care el se uita afară.

Doar cu o oră în urmă, încărcătura din plasă l-ar fi aruncat în capătul celălalt al camerei.

— Mă întrebam dacă te aşteptai să încerc să evadez. Palleque vorbea fără să se întoarcă spre Goron.

— Dacă aş fi încercat, mă îndoiesc că aş fi supravieţuit prea mult acolo, afară. Se pare că mulţi dintre camarazii mei heliotani mă urăsc şi se întreabă de ce amâni interogatoriul.

— În aparenţă, sunt prea ocupat cu organizarea saltului nostru în Triasic. Oricine nu e satisfăcut de această explicaţie va pune întârzierea mea pe seama unei anumite reticenţe.

Palleque se întoarse, în sfârşit, spre el.

— Saltul... este iminent?

— O oră, acum chiar mai puţin.

Palleque lăsă să-i scape un răsuflat încordat.

— Atunci, se va termina în curând.

— Nu şi pentru tine.

Goron scoase dispozitivul din geantă şi-l aşeză pe masa din faţa patului lui Palleque.

— Un generator de transfer. Ce locaţie?

— Aceeaşi cu a celorlalţi, răspunse Goron.

— Asta este riscant şi poate să ne trădeze jocul.

— Este un risc pe care sunt pregătit să mi-l asum.

— Dar eu sunt? Fiara torului a înhăţat-o pe sora mea ca şi cum ar fi fost un nimic şi eu sunt pregătit să mor, ca să obţin răzbunarea.

Goron îl privi direct.

— Da, îţi cunosc hotărârea.

Privirea lui alunecă spre braţul şi apoi spre mâna lui Palleque.

Palleque se uită la bandaj, apoi îşi ridică mâna acoperită într-o mănuşă chirurgicală.

— Trebuia făcută asta, pentru veridicitate, ca întotdeauna. Mă voi vindeca destul de repede, căci am gena regenerativă, deşi nu mă aşteptam să am ocazia să se întâmple asta. Să sperăm că nu ai stricat ceva, prin faptul că nu m-ai ucis de la început.

— Nu suntem departe de punctul în care toate aceste subterfugii vor fi irelevante. Nu am nici o îndoială că Cowl a extras deja toate informaţiile necesare de la purtătorul de tor. Acum, nu ne mai rămâne decât să ne îndeplinim sarcina până la capăt.

Palleque se apropie şi ridică generatorul de transfer.

— Sunt surprins că ai unul în plus.

— Am avut grijă să existe unul, răspunse Goron.

Făcu semn cu mâna spre apartamentul care aparţinuse lui Palleque şi care acum reprezenta celula acestuia.

— Meriţi mai mult decât să mori aici, zise el şi se întoarse să plece.

— Goron, zise Palleque, oprindu-l. Noroc!

— Să sperăm că nu avem prea multă nevoie de aşa ceva, replică Goron, ieşind din celulă.

Capitolul 18

Palleque:

Ca şi cum nu ar fi fost şi el dispus să-şi sacrifice viaţa pentru asta, fratele meu, Saphothere, consideră că eu caut cu prea mult fanatism răzbunarea pentru moartea surorii noastre, Astolere. El pune pe seama lui Coptic şi a lui Meelan faptul că am devenit agentul lui Cowl. Dar cei doi nu sunt acceptaţi cu adevărat de umbratani. Din fericire, fanatismul meu de faţadă îl împiedică să pună mai multe întrebări. Am fost întotdeauna spionul lui Cowl şi am rămas în legătură cu el. Războiul distrugător dintre umbratani şi heliotani este o irosire totală şi l-am considerat pe preteruman ca fiind candidatul ideal să ne conducă. Eu am fost cel care a transmis tehnologia transferului umbratanilor, ca să le permit să scape de opresiunea heliotană, şi am mai făcut şi multe altele. Cowl a fost bănuitor la început, dar, după ce a aflat că eu, aparent, nu ştiam ce s-a întâmplat cu sora mea, a lansat povestea că ea, împreună cu întreaga populaţie de pe Callisto, se află cu el dincolo de Nod. M-am înşelat: lui Cowl îi pasă prea puţin de viaţa umană, ca să ne conducă. Şi trebuie oprit sau chiar mai mult.

Când îl aduseră la ţărm, şi Tacitus începu să-i scoată apa din plămâni, Polly făcu un pas în spate, mâna îi coborî spre electrocutorul din geanta impermeabilă de la şold şi apoi alunecă spre cuţitul din teaca de alături. Tacitus nu observă această mişcare, căci cel pe care îl salvaseră începuse să tuşească apă de mare şi sânge din plămâni, iar romanul, aşa cum fusese învăţat, îl întoarse în poziţia de revenire.

— Este surprinzător că acest om este încă în viaţă, comentă romanul, în limba heliotană pe care o vorbeau cu toţii acum, după o şedinţă de instruire prin conectare la maşinăria Pedagog a lui Aconite.

Tacitus îl prinse apoi pe bărbat de mână, îşi plasă piciorul la subsuoara acestuia şi, trăgând şi rotind, îi deplasă la loc articulaţia umărului. Bărbatul salvat gemu, căzu înapoi în poziţia anterioară şi îşi ridică genunchii la piept.

— Numele lui este Tack. El este omul despre care ţi-am vorbit mai demult, ucigaşul pe care l-am tras după mine, timp de

câteva salturi, îi spuse Polly.

Nandru interveni, vorbind cu voce tare, printr-o legătură stabilită cu Viespea, la scurt timp după salvarea lui Polly:

— Şi acum lucrurile au devenit clare. Îţi aminteşti că o bucată din torul tău, încă în fază de creştere, a rămas înfiptă în încheietura acestui ticălos unionist?

— Tot nu înţeleg de ce merită să fie salvat, zise Polly.

— Lucrurile s-au schimbat şi acum ştim cu toţii atât de multe în plus, răspunse Tacitus, ridicând privirea. Acum şi aici, aş salva chiar şi duşmani ai Romei, dacă ar supravieţui tratamentelor lipsite de blândeţe ale lui Cowl.

— Ai auzit, Polly? întrebă Nandru. Sper că da, căci tocmai am informat-o pe Aconite că prietenul nostru Tack este încă în viaţă. Haide, ştii foarte bine că asasinii guvernului unionist nu sunt colegii mei de joacă preferaţi, dar vreau să aud ce are de spus acesta în apărarea lui.

Polly lăsă mâna să-i cadă de pe cuţit, fără să fie foarte sigură ce emoţii simţea. Era furie, da, căci omul acesta încercase o dată să o ucidă, dar acea furie nu mai era ceva sălbatic în sufletul ei. În definitiv, unde ar fi ajuns ea fără Nandru şi fără acel individ? Ar fi putrezit într-un pat şi poate ar fi recurs la ac, aşa cum procedase Marjae, făcând sex cu oficiali ai guvernului pe alei dosnice sau ţintuită de un perete, coborându-şi preţul pe măsură ce punctele ei de atracţie scădeau. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât sentimentele ei deveneau ambivalente.

— Haide, să-l urcăm pe Viespe, se hotărî ea brusc.

Nandru spuse, de data aceasta numai pentru Polly:

„Bineînţeles, nu cred că va trăi prea mult, dacă umbratanii sau Cowl află că este încă în viaţă. Iar dacă ei nu ştiu deja asta, o vor afla destul de curând”.

Polly şi Tacitus îl ridicară pe Tack şi-l aruncară în compartimentul din spate al Viespii. Examinându-l, Polly văzu că rănile lui erau numeroase. Avea în mod sigur o fractură externă a gleznei, căci acolo osul îi ieşea prin piele. Din rănile adânci din piept îi curgea sânge, iar scanerul medicinal pe care îl presase Tacitus pe gâtul lui arăta că semnele lui vitale erau extrem de neregulate. Dar era improbabil că avea să moară irecuperabil, căci, chiar dacă i se oprea inima, Viespea avea facilitatea de a se conecta la gâtul persoanei şi de a asigura un fluid hematic oxigenat, care să circule prin creier. Şi asta era tot ce-i trebuia

lui Aconite ca să menţină o persoană în viaţă. Restul reparaţiilor le putea efectua în laboratorul ei chirurgical.

Porniră înapoi spre casa gazdei lor, privind din când în când în urmă, ca să vadă dacă exista vreo activitate deosebită în citadela lui Cowl. Dar totul rămase liniştit pe mare, ca şi cum, după ce ar fi scuipat afară rămăşiţele indigerabile ale unei mese, locul se pregătea acum pentru masa următoare. Când ajunseră acasă, Aconite şi ceilalţi le ieşiră în întâmpinare.

— Un alt bărbat, pufni Cheng-yi, înainte să se întoarcă înăuntru.

Lostboy se uită lung şi atent la Tack, înainte ca ceva să percuteze în mintea lui. Îşi ridică brusc capul şi arătă spre mare.

— Fiara.

Se întoarseră cu toţii să se uite.

Polly se mirase de liniştea dinainte şi acum realiză de ce. Umbratanii îşi încetau de obicei operaţiunile constante de întreţinere a citadelei şi fugeau în camerele interioare sigure de câte ori Cowl folosea toată energia valvelor geologice, pentru a face legătura cu fiara. Acum, aerul din jurul citadelei părea plin de distorsiuni şi de întrezăriri ale unor forme de coşmar, acolo unde fiara pătrundea în real.

— Vine după *el?* întrebă Ygrol, îndreptând un deget spre Tack, care era inconştient.

Aconite negă din cap.

— Cowl nu ar consuma atâta energie pentru asta. Ar trimite-o pe Makali aici sau ar trage o rachetă direct, dintr-unul din tunurile citadelei.

Nandru spuse, prin Viespe:

— Dar sunt sigur că nu e o coincidenţă.

— Sigur că nu, răspunse Aconite. Fără îndoială, Cowl acţionează în urma informaţiilor obţinute de la acest nou-venit.

Îşi studie minicomputerul şi continuă:

— Prietenul nostru de aici are mintea făcută praf.

Îl duseră pe Tack înăuntru şi-l întinseră pe masa chirurgicală a lui Aconite. Polly părăsi camera ultima, în timp ce Aconite începuse să-şi pregătească maşinăriile medicale.

— El este cel pe care l-am tras după mine…, cel care a încercat să mă ucidă, zise ea.

— Nandru m-a informat, spuse Aconite. Fii sigură că nu mai este acelaşi individ. Cel care te-a atacat era un automat uman

programat de guvernul vostru totalitar. De atunci, dacă nu mă înşel, automatul a fost reprogramat de heliotani. Şi apoi, din nou, programele şi o mare parte a minţii lui au fost făcute bucăţi de Cowl. Nu ştiu cât a mai rămas din el. S-ar putea ca, atunci când voi termina, să fie doar un alt Lostboy.

Polly înclină uşor din cap şi părăsi camera.

Foamea ei era imensă, dar, de fiecare dată când se hrănea, se împingea şi mai departe în jos pe panta probabilităţii, şi totuşi ştia că, dacă ar fi reuşit cumva să se hrănească suficient de mult, lucrurile s-ar fi schimbat pentru ea. Gândind, ca întotdeauna, în cinci dimensiuni, era conştientă că dispariţia o aştepta la ambele capete ale acelei linii temporale. Dacă permitea conştiinţei sale să cadă în trecut, aceasta ar fi căzut la începutul ei secundar - din clipa în care se materializase, în Precambrian. Împingând în viitor, găsea o înfometare lungă şi lentă, într-o lume în care rămăsese singura formă de viaţă, la moartea ei rezultând o trunchiere a acelei realităţi paralele în vorpal şi, în consecinţă, în termeni temporali. Numai aici, menţinându-şi acea poziţie în ceea ce definise ca fiind *acum,* unde primea energia necesară ca să urce pe pantă, îşi putea menţine viaţa temporală. Acum, şi numai acum, energia pe care o primea era imensă. Şi continua să crească.

Creatorul voia ceva de la ea, aşa cum voia întotdeauna, dar fiara era mereu extrem de recunoscătoare şi adoratoare. De fiecare dată când el voia ceva, şansa de a se hrăni depăşea cu mult orice durere simultană. De multe ori, fiara pierduse părţi ale propriei mase, din cauza atacurilor inamicilor, dar hrănindu-se, primea masă biologică din realităţile alternative aflate mai jos pe panta probabilităţii, şi aceasta, deşi nu era proporţională cu cantitatea pierdută, îi satisfăcea nevoia nesfârşită de *hrană. Î*nsă de data aceasta era ceva diferit. Acum i se promitea o hrănire nereţinută cu inamici, posibilitatea de a elimina întreg sistemul de viaţă al unei realităţi paralele, fără nici o consecinţă - miliarde de vieţi umane şi o masă biologică uriaşă, cu care putea realiza... *totul.*

Sorbind din izvorul de energie, fiara torului îşi împinse masa peste acele realităţi alternative pe care le golise anterior şi care fuseseră cauza căderii ei în jos pe pantă. Se manifestă astfel pe cerurile Pământurilor goale, o străfulgerare de iad organic, înainte să facă saltul următor. Într-o lume în care marea era

ocupată numai de organisme monocelulare, pluti în jurul unui alt izvor de energie, bând tot ce era în el, la fel cum epuizase, cu milenii în urmă, primul izvor.

Substanţa fiarei se trase departe de punctul ei secundar de început şi din acel viitor al propriei morţi. Pluti într-un val de ţesut viu, de kilometri întregi înălţime, peste un continent gol, despărţind lanţurile muntoase şi distrugând câmpiile. Furtunile se opuneau înaintării ei, formaţiunile de nori fierbeau pe cer, deasupra ei, iar fulgerele îi brăzdau pielea. Apoi, ajungând la oceanul care înconjura continentul, acest val se desfăcu într-un haos de guri înfometate, ca nişte balene, care plonjară în apă şi creară în faţa lor un al doilea tsunami. Se întinse în ocean şi se hrăni, absorbind kilotone de masă biologică, digerând lacuri de mâl organic, provocând un apocalips global. Numai fierbinţeala gurilor vulcanice îi devia înaintarea, la fel ca aburul exploziei dintr-un lanţ de insule vulcanice, inundate acum de val. La izvor, substanţa curgea din ce în ce mai încet. Apoi, cu un tunet care provocă uragane peste masa agitată a fiarei, curgerea încetă. Dar acum fiara se întâlnise deja cu celălalt capăt al ei, în cealaltă parte a planetei şi ocupase total acest Pământ alternativ.

O femeie cu piele cenuşie se înălţa deasupra lui. O recunoscu, într-un fragment al minţii. La piciorul mesei văzu tentaculele cărnoase, ca de sepie, ce ieşeau din carapacea unui echipament chirurgical şi simţi atingerea lor umedă pe picior. În timp ce biomaşinăria îi întărea glezna, durerea îi recompuse pentru o clipă capacitatea de a răspunde la senzaţii şi găsi suficientă energie să urle şi să ţâşnească în sus. O mână grea cu trei degete îi linişti protestul prin simpla ei imagine, mai mult decât prin presiunea exercitată asupra pieptului său, ca să-l împingă înapoi pe spate.

— Mă surprinzi, spuse ea.

Tack îi privi mâinile inegale şi nu găsi la început nici un înţeles în cuvintele ei. Apoi ceva plesni în mintea lui şi înţelese.

— De ce? pronunţă hârâit.

Dar întrebarea nu îi era adresată ei.

„De ce exist? De ce se întâmplă asta? De ce există totul?”

— Văd că punctul tău de închidere este setat undeva deasupra celui produs de traumă. Cred că a fost o îmbunătăţire

deliberată, dar crudă.

Asta nu avea nici un înţeles pentru el. Clipi şi ascultă sunetul furtunii de afară.

— Eu sunt Tack, spuse încet, pentru sine, fără a fi sigur ce însemna asta.

Mintea lui era formată din monade deconectate, care acum se formau una faţă de cealaltă şi căutau conexiuni. La un anumit nivel realiză că se reconstruia singur, dar nu în acelaşi mod ca înainte. Era ca o casă demolată, reconstruită cu aceleaşi cărămizi, însă o casă în care cărămizile individuale nu se aflau în exact aceeaşi poziţie. Fundaţiile rămâneau, dar Tack avea amintiri ale unor lucruri care nu-l mai controlau, descoperi goluri şi căută structură. Cu toată furia şi dragostea unui om viu, el încercă să *existe* şi se temu şi simţi o dorinţă imensă.

— Iată. Anestezicul nu merge, dar asta, da.

Un întuneric interminabil, plin de structuri uriaşe care cădeau unele peste altele şi se contopeau. Apoi o sete teribilă şi o mână masivă care îi sprijinea capul, ca să atingă marginea rece a unui pahar lipit de buzele sale. Bău apa rece.

Mai înainte o văzuse pe fata folosită de Nandru Jurgens şi pe care Directorul lui de Operaţiuni îi ordonase după aceea să o ucidă, dar îşi spuse că fusese doar o halucinaţie. Însă existenţa acelei femei cu piele cenuşie, cu mâini ciudate şi ochi aurii pătrunzători nu o putea nega. Se uită la ea, în timp ce femeia retrăgea paharul şi acţionă o comandă de ridicare mai sus a spătarului mesei chirurgicale. Dar apoi se îndepărtă spre treburile ei din mijlocul maşinăriilor complicate care îl înconjurau.

Observă că avea corpul gol. Din piept ieşeau tuburi care mergeau la o maşinărie cu roţi din apropiere şi prin aceste tuburi curgeau fluide întunecate, clare, sângerii şi de un albastru translucid. Văzu că rănile din pieptul lui erau acum doar nişte dungi cicatrizate şi că chirurgul automat se retrăsese, lăsând în urmă o cizmă cu aspect organic, care îi învelea piciorul şi glezna.

— Ai fost inconştient timp de trei zile şi am reparat majoritatea rănilor tale interne. Lipiciul de oase este foarte eficient, dar nu te-aş sfătui să faci gimnastică, deocamdată, îl avertiză femeia, cu spatele întors la el.

Vocea era calmă şi modulată, ca a unui asasin profesionist, îşi

spuse Tack. Se întrebă dacă asta îl deranja la ea, dar nu, nu mai auzise vocea ei înainte. Apoi, realiză ce era familiar la ea. Deşi distorsionate, avea mult din fizionomia celuilalt.

Cowl.

Tack realiză imediat, cu un fior de teamă, că acum Cowl nu trebuia să vadă din nou în gândurile lui. Acum, când mintea lui era ordonată altfel, înţelese că, în nerăbdarea sa, Cowl nu săpase suficient de adânc. Fiinţa nu-l auzise pe cel numit Thote spunând: „Ca şi fata care a trecut pe aici acum cincizeci de ani, eşti doar o piesă de gunoi temporal. În cazul tău, înfrumuseţată şi umplută cu otravă, apoi trimisă mai departe.” Şi Cowl nu simţise nedumerirea ulterioară a lui Tack că nu i se oferiseră arme capabile să lovească de la distanţă şi că fusese atât de slab pregătit pentru o luptă ce implica posibilitatea călătoriei în timp.

Femeia se întoarse spre el.

— Acum poţi vorbi?

— Da.

— Bine. Joaca lui Cowl cu creierul nu lasă de obicei nimic uman, dar se pare că mintea ta, fiind atât de obişnuită cu programarea şi reprogramarea, şi-a menţinut capacitatea de autoorganizare. Bănuiesc că asta s-a întâmplat din cauză că el a pătruns prin interfaţa ta, lăsând astfel intacte multe structuri naturale, inconştiente.

— Ce îi eşti tu lui Cowl? întrebă el.

— Sunt sora lui.

Tack privi în jur, în căutarea unei arme potrivite. Deşi trădătoare, ea era totuşi o heliotancă, deci era puternică şi rapidă. Dar părea imperativ să scape, iar ca să facă asta, era necesar să o ucidă. Apoi, simţi cât de greşit ar fi fost să încerce să o ucidă pe acea femeie care îl îngrijise şi gândurile lui căzură într-o confuzie scurtă, din care se reînălţă, cu ură. Prima lui reacţie fusese cauzată de elemente emoţionale rămase din programarea lui heliotană, dar nu aşa trebuia să gândească. Acum ştia că nu fusese niciodată un asasin, că fusese manipulat din primul moment, cel în care îl găsise Saphothere. Scopul lui era acela al unui ţap ispăşitor. Nu le datora nimic heliotanilor.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta.

Pentru o clipă, Tack îşi spuse că ea îi citise gândurile, apoi îşi aminti conversaţia întreruptă.

— Fratele tău aproape că m-a ucis şi mi-a distrus mintea. Deci ar trebui să nu-mi fac griji?

— Nu, Tack. Ceea ce ţi-a făcut el a fost ca răspuns la atacul asupra lui. Nu-l voi numi atacul *tău,* căci ştim amândoi că nu aveai de ales. Oricum, rezultatul violenţei lui Cowl, intenţionat sau nu, este că acum eşti viu, într-un mod în care nu ai mai fost niciodată, înainte.

Era adevărat. Acum Tack putea să facă alegeri, să ia decizii şi, o dată cu toate acestea, apăruse şi confuzia. Poate că îi datora într-adevăr mai mult lui Cowl decât le datora heliotanilor? Dar nu, binele pe care i-l făcuse Cowl era din greşeală, iar dacă ar fi mers în acea direcţie, ar fi fost ca şi cum ar fi întins o mână prietenoasă unui crocodil. Încă de la începutul vieţii, Tack nu avusese niciodată posibilitatea de a alege de partea cui să fie, de a alege cu adevărat ceva. Dar acum poseda o voinţă liberă, aşa că trebuia să se întrebe ce tabără să aleagă sau dacă trebuia să aleagă vreo tabără. Pentru o clipă, îşi dori drumul mai uşor al programării externe. Însă numai pentru o clipă.

— Cowl ştie ce ai făcut? întrebă el.

— Nu. Eu nu împărtăşesc vederile fratelui meu şi nici ura sa.

— Tu de care parte eşti? A heliotanilor sau a umbratanilor?

— De partea mea, Tack.

Şi gata, Tack făcu alegerea.

Văzând atât de mult din ambele perspective, Tack realiză, într-o perspectivă care acum îi aparţinea total, că nu găsea *nimic* care să justifice ceea ce făcea Cowl, modul în care măcelărea cu indiferenţă pe purtătorii de tor. Şi era extrem de conştient că informaţia care se afla acum în posesia lui Cowl era exact ceea ce voiau heliotanii să ştie acesta. Totuşi, Tack nu putea ierta minciunile şi programarea forţată, şi nici lipsa de scrupule cu care heliotanii îi exterminaseră pe umbratani.

Întrebându-se de care parte era, găsi acelaşi răspuns ca al lui Aconite: *„De partea mea.”*

În interspaţiu, Saphothere îşi ucise călugăriţa, înfigând spinul unui tor în articulaţia ei senzorială şi rupând apoi spinul. La scurt timp după asta, Meelan făcu la fel şi apoi şi al treilea pasager, şi priviră cum cei trei spini se topiră, apoi îşi întinseră conexiunile fibroase în biomaşinărie. Prin asta, opreau procesul care făcea torii pe care îi purtau acum să-şi genereze propriile călugăriţe, şi

astfel să-i separe pe ei trei.

Sărind înapoi în timp, ajunseră într-o seară siluriană, îşi descărcară proviziile şi coborâră, înainte de dematerializarea călugăriţei. Apoi îşi ridicară tabăra într-un luminiş umbros, înconjurat de ferigi şi de copaci înalţi.

— Mă simt ca şi cum aş fi ucis un animal de casă credincios, spuse Saphothere.

— Era necesar, replică Meelan, privind cum al treilea membru al grupului lor se îndepărta cu recipientul de apă pliabil.

— Mă întreb *cât* de necesar. Noi suntem doar o diversiune faţă de spectacolul principal.

— Nu mă lua cu sentimentalisme, Saphothere. Ştii cât de importantă este, de fapt, diversiunea noastră. Pentru moment, Cowl nu cunoaşte adevărul, şi de aceea nu a reuşit până acum să influenţeze viitorul, dar încă ne poate trimite în jos pe pantă, în uitare, la aflarea adevărului.

— Chiar şi fără animalul lui?

Meelan nu răspunse imediat, căci îşi deschisese pachetul cu raţii şi-şi umpluse gura cu mâncare. Într-un târziu, spuse:

— Ştim că are o sursă de energie - a avut trei secole înaintea Nodului, ca să o pregătească - şi, în consecinţă, încă este periculos. Nu trebuie să uităm că ceea ce a făcut, poate face din nou, cât timp trăieşte.

— Mai există şi un al doilea aspect important, începu bărbatul solid, care se întorcea cu recipientul de apă plin, dar cuvintele îi fură întrerupte de tuse.

Începu din nou, cu o voce hârâită:

— Mai există un al doilea aspect important al misiunii noastre. Accesul la tori.

— În loc de „acces”, spune mai bine „speranţă”, sugeră Saphothere.

— Avem deja cinci de rezervă, observă Meelan.

— Din câte mii de care am avea nevoie? întrebă Saphothere.

— Ei bine, acum eşti optimist. Crezi că vor supravieţui atât de mulţi? întrebă Meelan.

— Cowl trebuie să aibă o rezervă, spuse al treilea membru al echipei.

— Vezi, ăsta da optimism, zise Meelan.

Bărbatul solid începu să spună ceva, dar fu întrerupt, de data aceasta de un acces lung de tuse.

— Încă te deranjează? întrebă Saphothere.

Bărbatul solid atinse zona de ţesut cicatrizat de pe gât, care ajungea până sub bărbie.

— Mă deranjează, recunoscu Coptic.

Acanthostega frumos colorată, un amfibian mic care se hrănise cu lăcomie din peştele cu cap osos din mlaştină, fugi cât putea de repede prin nămol şi prin vegetaţia încâlcită şi intră în pădurea din apropiere. Stânca ce se înălţa acum peste toate celelalte arunca o umbră pe domeniul mic al amfibianului şi în creierul său simplu, acesta simţi pericolul propriei morţi. În spatele lui, mlaştina fierbea şi tone de trestii erau absorbite, ca de o combină mare, dispărând rapid în despicăturile acelea roşii, care erau nişte stomacuri uriaşe. Apoi, aceeaşi stâncă monstruoasă atinse marginea pădurii şi ceva începu să smulgă giganţii pădurii din pământ şi să-i arunce în aer unde, ca şi pătura de trestii, erau înfulecaţi. Acanthostega urcă şerpuit pe panta unui copac în putrefacţie, ignorând termitele ce se agitau, deranjate din culcuşul lor de cutremurarea pământului. Altă dată, termitele ar fi reprezentat o masă gustoasă pentru ea. La capătul buşteanului, când mai avea doar foarte puţin drum de parcurs, îngheţă, reacţie impusă de instinct, acum, când zborul nu mai era o opţiune.

În timp ce stânca avansa, diverse lucruri începură să se împingă prin tufe, peste tot în jurul amfibianului. Nu departe de el, peşti alunecoşi erau smulşi din bălţile lor de mică adâncime de prelungiri în formă de şarpe ale aceleiaşi stânci. Numai că aceşti şerpi nu aveau ochi, ci numai guri, ca nişte despicături verticale, cu dinţi curbaţi în interior. Un astfel de şarpe se târa pe solul pădurii, spre micul amfibian. Ca răspuns, acanthostega îşi arcui mai mult spatele, ca să-şi expună coloritul otrăvitor. Gura despicată se ridică deasupra lui şi se deschise, apoi se închise rapid. Apoi, şarpele se retrase din pădure şi devastarea încetă imediat. Pământul se cutremura încă, iar stânca începu să se retragă. Simţind că pericolul trecuse, acanthostega coborî pe buştean şi începu să mănânce termite.

Amfibianul se întoarse într-un târziu la mlaştina lui mică, dar în locul ei găsi o gaură plină de noroi. Vederea lui nu era suficient de dezvoltată ca să vadă peisajul golit de mai departe, iar creierul lui nu era suficient de sofisticat ca să înţeleagă

concepte de genul „norocului”. Nu putea înţelege ce fiară imensă venise să se hrănească cu acea lume şi de ce acea devastare trebuia să fie limitată. Faptul că fiara trebuia să se oprească, înainte să fie împinsă în jos pe o pantă de neînţeles, ca rezultat al distrugerii *acelei* istorii.

— Nu sunt prea sigură că mă bucur să te văd sănătos.

Cuvintele fuseseră spuse de Polly, fata pe care încercase să o adauge listei sale de victime, cu milioane de ani în viitor. Deci nu fusese o halucinaţie, mai devreme, şi Tack se bucura că fata era vie. Deşi toţi ceilalţi dinaintea ei erau în mod sigur morţi. El îi ucisese. Amuţit din cauza acelor sentimente neaşteptate, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre una dintre ferestrele boltite. Se uită afară, în întuneric, încercând să şteargă din ochi acele amintiri ciudate. După o clipă, realiză că nu erau imagini din trecut. Chiar vedea sclipind forme de coşmar, ca nişte guri deschise şi corpuri de şarpe, dincolo de geamul pătat de ploaie.

— Ce este acolo, afară? întrebă el, într-un târziu, cu o voce spartă.

— Ceva cauzat de tine.

Tack se uită la ocupanţii acelei camere ciudate. Vocea aceea cunoscută nu era a soldatului roman, a chinezului sau a băiatului, căci aceştia erau cu toţii în cealaltă parte a lui. Primii doi lucrau ceva în interiorul părţii din spate a capului băiatului. Tack încercă să înţeleagă acea imagine: băiatul cu spatele capului deschis ca o trapă şi cei doi bărbaţi, care nu ar fi trebuit să aibă habar de aşa ceva, introducând în interior diverse scule fin şlefuite şi discutând cu voci scăzute ceea ce făceau. Poate că băiatul era un fel de android. Vocea nu era nici a omului de Neanderthal, care stătea şi sculpta diverse modele într-o bâtă făcută din coasta unui animal mare. Atenţia lui Tack se îndreptă atunci spre robotul Viespe care stătea ghemuit lângă sofaua ocupată de Polly.

Robotul vorbi din nou:

— Este surplusul incursiunii fiarei. Aşa se întâmplă mereu când Cowl o cheamă de la baza pantei şi stabileşte o legătură de comunicaţii, dar în mod normal nu atinge o astfel de amploare. Poate că tu, domnule *asasin* unionist, poţi *explica* exact ce nenorocire ai provocat.

Polly îi aruncă o privire rapidă Viespii, stând cu braţele

încrucişate, apoi se uită din nou la Tack.

— Trebuie să înţelegi că e posibil ca Nandru să fie şi mai puţin bucuros decât mine să te vadă.

Tack se holbă la robot, apoi din nou la Polly, care făcu semn spre Gânditorul 184 de pe gâtul ei.

— Nandru? repetă bărbatul, şi mai nedumerit.

Polly îl privi în tăcere, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Soldatul mort, încărcat în dispozitivul pe care îl poartă Polly şi care acum vorbeşte prin intermediul Viespii, explică Aconite, intrând în cameră. Dar, indiferent cum vorbeşte, întrebările lui sunt pertinente.

Tack nu era sigur că-i păsa, pentru că în fiecare clipă încă simţea elemente ale minţii sale continuând să se îmbine. Toate acele misiuni pentru guvernul unionist, toate acele *asasinate...,* nici măcar reprogramarea heliotană nu îl adusese la acel nivel de conştiinţă de sine.

— Deci, ce ai provocat aici? De ce reacţionează fratele meu aşa? întrebă Aconite.

Tack înghiţi în sec şi încercă să-şi îndepărteze din minte trecutul deformat. Se gândi să nu-i spună nimic lui Aconite, dar decise că nu datora tăcere celor care îl trimiseseră în acea eră. Indiferent de ce simţea pentru Saphothere, Călătorul îl trimisese pe Tack într-o misiune sinucigaşă.

— Cowl a găsit... În interiorul minţii mele, o metodă de a ataca Sauros, recunoscu Tack.

— Sauros? întrebă Aconite calmă, fără surprindere.

Tack se concentră asupra momentului actual şi descoperi că, făcând asta, putea controla ororile care îi creşteau între urechi. În timp ce ceilalţi trei din micul grup se apropiară, Tack le vorbi despre proiectul lui Goron, despre oraş şi gaura de vierme, despre modul în care aceasta asigura energia necesară pentru saltul precis cu călugăriţa şi despre felul în care heliotanii se întorceau în timp, ca să ajungă la Cowl. Apoi repetă, cuvânt cu cuvânt, acele fragmente de conversaţie care treziseră interesul lui Cowl şi care provocaseră acum acea reacţie. Totuşi, nu le spuse ce zisese Thote şi nici propriile gânduri referitoare la arme cu rază mare de acţiune şi ţapi ispăşitori. Acestea le ţinu pentru sine.

— Acest Sauros este ceea ce ai văzut tu, Polly, spuse Aconite, după o tăcere lungă.

Apoi, se întoarse iar spre Tack şi continuă:
— Mă îndoiesc că Goron sau Saphothere ar putea fi atât de neglijenţi, dar se pare că acest Palleque e posibil să nu fi fost în totalitate în slujba lor.
Îşi înclină capul, căzută pe gânduri, sprijinindu-şi bărbia cu mâna mai grea.
— Îmi vin în minte două posibilităţi, zise ea gânditoare. Dacă informaţia extrasă de Cowl de la tine este corectă, atunci Sauros va fi vulnerabil în momentul în care va executa saltul, iar fiara pe care o cheamă acum fratele meu va ucide pe toată lumea din oraş. Apoi, fiind imposibil să fie închisă gaura de vierme fără o catastrofă, fiara va înainta spre New London şi spre Dominionul Heliotan.
— Dar aceştia îi vor putea face faţă, nu? întrebă Polly.
— M-aş îndoi, răspunse Aconite. Fiara va ucide miliarde de oameni şi va distruge New London, asta provocând o cădere catastrofală. Cel mai probabil, vidul rezultat o va ucide, dar este destul de dură şi, dacă va supravieţui cât să ajungă pe Pământ sau în alte colonii solare, vor mai muri alte miliarde.
— Prima variantă nu sună prea bine, zise Nandru. Ai vreuna mai bună?
— Poate că aceasta este o capcană. Poate că, după ce au atras fiara, heliotanii vor folosi vreun gen de conflagraţie nucleară, ca să o distrugă. Chiar şi aşa, nu văd cum ar putea fi evitată distrugerea Sauros-ului, urmată de prăbuşirea tunelului, care la rândul ei va duce la distrugerea New London-ului, deci la acelaşi rezultat. Asta mă face să mă gândesc că prima variantă este singura. Nu există nici un complot heliotan, iar fratele meu va câştiga această bătălie.
Lui Tack, a doua variantă i se părea mai probabilă şi se întrebă de ce renunţase Aconite atât de uşor la ea.
— De ce s-ar întâmpla asta? întrebă Polly. De ce ar fi distrus New London?
Tack cunoştea răspunsul. Păstrându-şi controlul, răspunse:
— Îţi aminteşti că am menţionat cât de interesat a fost Cowl de ceea ce a spus Saphothere: „Dacă gaura de vierme s-ar prăbuşi singură, valul de energie rezultat ar vaporiza New London.” Valva solară şi gaura de vierme sunt legate în mod inextricabil, iar gaura absoarbe atât de multă energie, încât, dacă se prăbuşeşte, acea energie va trebui direcţionată în altă

parte. În acest caz, viaţa în New London va mai dura numai câteva secunde.

— Şi atunci, ce trebuie să facem? întrebă Polly.

— Nimic, răspunse Aconite, întorcându-se cu spatele. Nu este problema noastră.

Privind-o cum pleacă, Tack nu-şi putu explica urma de amuzament de pe faţa ei, dar ştia că Aconite se înşela total. Ceea ce nu îi spusese el confirma asta, dar Tack nu voia să-i spună acum. El spera că heliotanii aveau să reuşească în planul pe care îl urmau, măcar pentru că asta ar fi însemnat moartea acelui blestemat Cowl. Asta ar fi fost o răsplată pentru ceea ce îi făcuse el lui Tack, ar fi pus capăt măcelului purtătorilor de tor şi poate chiar ar fi dus la încheierea războiului. Tăcerea lui servea cel mai bine acelui scop şi oricum nu avea încredere într-un conflict frate - soră. Să te implici în vreuna dintre taberele unui astfel de război însemna să te trezeşti chiar tu catalogat drept inamic şi să îi ai pe amândoi împotriva ta.

Dar cea mai mare grijă a lui Tack avea prea puţină legătură cu toate acestea. Întorcându-şi privirea la furtună, simţi amintirile care continuau să-i cotropească mintea. Fiecare misiune pe care o îndeplinise, deşi avusese doar un impact emoţional limitat, îl pierduse de fiecare dată când fusese reprogramat. Totuşi, o dată dispărut tiparul, toate misiunile acelea negândite i se întorceau în cap şi începuse să *simtă* cu adevărat. Păcatele vechi se întorceau să-l urmărească.

Incursiunile deschiseră în peisajul din Triasic un şir de coloane sidefate, care se întindeau dintr-o parte în alta a orizontului. Dintr-o pădure de ferigi joase şi iarba-iepurelui, o turmă de prozauropozi la păscut se ridică pe picioarele din spate şi începu să dea alarma. Masculul cel mare atacă din grupul principal şi, lovind cu coada dintr-o parte în alta, începu să scurme pământul cu ghearele lui uriaşe şi mortale, mişcare ce, de obicei, alunga orice atacator insistent. Dar aceşti intruşi nu erau ca aceia pe care îi cunoştea el şi masculul începu să se tragă în spate, când ei avansară peste câmpie, ca nişte morişti. Până la urmă, se răsuci şi, cu coada sus în aer, o luă la goană după femelele mai prudente ale turmei. Nici unul dintre ei nu avea de unde să ştie că erau prinşi în interiorul unui cerc de astfel de coloane, un cerc cu un diametru de opt sute de

kilometri.

Capitolul 19

Raportul stadiului modificărilor:

Durere interioară. Băiatul creşte într-un ritm fenomenal şi scanările de început arată că această creştere este optimă. Simt carapacea lui tare în uter, atunci când se mişcă, şi a interfaţat deja de două ori prin măduva spinării. Privind-o pe Amanita cum îşi construieşte maşinile, cu lujerii mici mişcându-se pe faţa ei, mă întreb care va fi relaţia dintre ei doi. Vor fi prieteni? El o va considera inferioară, deşi numai studiind-o pe ea am putut să-l reuşesc pe el? Are o minte complexă şi este extrem de evident că inteligenţa ei este deosebită, dar seamănă foarte mult cu o fată umană. Când băiatul interfaţează cu mine, întrezăresc o minte la fel de complexă, dar înspăimântător de străină. Dar pun reacţia mea pe seama dezechilibrului hormonal. Nu ar trebui să mă tem de această perfecţiune pe care am obţinut-o.

Sauros, o sferă metalică ce trăgea o coadă de energie strălucitoare între suprafeţele cenuşii şi negre - inversată prin viziunea vorpală, era fixată în fisura unei pietre preţioase uriaşe, iar din ea coborau suprafeţe infinite, în timp ce era susţinută de o fântână arteziană de energie şi era cuprinsă între suprafeţele unei hipersfere. Dar Goron nu avea nevoie de această a doua imagine ca să ştie că se îndreptau spre dezastru. Imensul oraş plonja acum, ca un glonţ ajuns la capătul arcului balistic, într-o mare întunecată, în care aşteptau tiparele Mandelbrot organice ale straturilor infinite ale fiarei.

— Nu avem nici un fel de câmpuri! Ne va face bucăţi!

Era vocea lui Theldon, care îşi trecea mâinile peste consola lui, ca un virtuoz care descoperise că surzise brusc.

— Toate sistemele de arme sunt încă operaţionale. Acolo nu avem nici o pierdere de energie. Citesc masa organică în cealaltă parte, zise Silleck, mohorâtă, hotărâtă, fatalistă.

— Plasaţi bombe nucleare în faţa noastră, cât de aproape îndrăzniţi. Detonaţi-le de cealaltă parte a interfeţei! ordonă Gordon, aceea fiind singura comandă pe care o putea da în circumstanţele de faţă, deşi ştia că efectul ar fi fost al unei înţepături de ţânţar asupra unui elefant.

Lumea reală apăru rostogolindu-se în jurul lor, distorsionată

peste hipersuprafeţe. Fulgerarea triplă a exploziilor înnegri pentru moment toate ecranele, iar Sauros se aşeză, gemând, în mijlocul unei furtuni.

— Incursiune exact în interiorul nostru! urlă Silleck, înainte chiar ca Theldon, care era responsabil cu căutarea acestor incursiuni, să apuce să strige un avertisment.

Goron chemă pe ecran imaginea din camera contraforturilor şi văzu o fisură uriaşă deschizându-se, apoi pontoanele de apărare trecând la atac. Văzu cum apărea o gură deschisă, ca o cobră enormă în plin atac, gură care se închise peste pupa unui ponton. Un al doilea ponton deschise focul şi îi reteză gâtul. Dar apoi o altă gură se repezi, şi încă una... şi o a doua incursiune începu să se deschidă.

— Ticălosul! Era fauna locală - nu avem nimic! Mâinile lui Theldon rămăseseră acum nemişcate, pe consolă.

Goron aduse pe ecran o imagine exterioară, în timp ce cu un ochi continua să urmărească lupta din camera contraforturilor. Oamenii lui mureau acolo, şi numai din vina sa. Afară, văzu peisajul macabru al dinozaurilor pârjoliţi. Fiara torului împinsese creaturile în faţa ei, pentru ca ele să sufere efectul primelor măsuri defensive ale Sauros-ului. Lui Goron nu-i plăcea inteligenţa dezvăluită de acea manevră. Dincolo de carnagiu, văzu o linie de incursiuni închizându-se.

— Loveşte-i cu tot ce avem! ordonă.

— Pe toate? întrebă Silleck. Sunt peste tot în jurul nostru. Mai multe imagini, şi Goron văzu cum inelul se închidea.

— Fă ce poţi, spuse el, acţionând acum comenzile ce fuseseră setate în coloana de comandă încă de la construcţia Sauros-ului, dar nu fuseseră utilizate niciodată până atunci. Urmări cu privirea rachetele ce ţâşneau din oraş şi loveau incursiunile. Unele dintre acele vârteje sidefate se prăbuşeau, dar locul lor era ocupat mereu de altele.

— Am pierdut! Am pierdut, la naiba! protestă Theldon, întorcându-se de la consolă şi uitându-se la Goron.

Goron făcu semn spre partea din spate a camerei.

— Mergi la generatorul de transfer. Este setat să ne lase la zece kilometri depărtare, ceea ce înseamnă că am ajunge suficient de departe de locul de atac al fiarei. Oricum, mă îndoiesc că este prea interesată de noi. Există un premiu mai mare, la celălalt capăt al tunelului.

— OK! zise Theldon şi se întoarse spre consola lui. Ca o fulgerare, Gordon înţelese de ce Silleck reperase prima incursiune mai repede decât Theldon. Schimbă rapid comenzile virtuale şi văzu că Theldon reuşise cumva să obţină accesul, prin echipamentul proiectat pentru monitorizări externe şi interne şi pentru reglări ale sistemelor interne, la comenzile contraforturilor. Folosind un alt protocol de comandă, pe care nu i-l dezvăluise decât lui Palleque, Inginerul închise consola lui Theldon.

Acesta se întoarse spre el.

— Poate că dacă...

— Nu putem face nimic, îl întrerupse Goron, cu o faţă inexpresivă. Dacă aruncăm în aer contraforturile, New London dispare. Pleacă de aici!

Theldon se întoarse din nou spre consola lui, se uită fix la ea o clipă, apoi îşi plesni palmele, se ridică şi, fără să întâlnească privirea lui Goron, se îndreptă spre generator. Goron văzu cum sfera de transfer îl duse pe om departe de Sauros. Aruncarea în aer a contraforturilor ar fi închis în mod sigur gura găurii de vierme şi ar fi împiedicat fiara să ajungă la New London, dar, la fel de sigur, energia de feedback şi cea proiectată de valva solară ar fi prăjit în mod sigur oraşul. După plecarea lui Theldon, Goron îşi întoarse atenţia la preocupările mai importante din acele clipe.

— Sunt Inginerul Goron, spuse el, prin sistemul de difuzare public. Tot personalul să se îndrepte spre cel mai apropiat generator de transfer şi să plece de aici. Am pierdut Sauros.

Văzu că mulţi oameni nu răspunseră la ordinul lui. Unii se luptau cu gurile flămânde care ţâşneau ca nişte trenuri din coridoarele ce duceau în camera contraforturilor. Alţii păreau să nu facă nimic, preferând poate să moară în oraşul lor.

— Sunt Inginerul Goron. Părăsesc acum oraşul. Trebuie să veniţi cu toţii cu mine!

Asta îi motivă, în sfârşit, pe mulţi să se îndrepte spre poziţiile generatoarelor. Dar, în chiar aceeaşi clipă, cei mai mulţi fură trântiţi la pământ, când oraşul se cutremură.

— Ce naiba a fost asta?

— Nu pot să-i ţin afară! urlă Silleck.

O imagine din exterior îi arătă lui Goron o incursiune larg deschisă, în care focuri atomice ardeau şi erau inundate de

ruliul a megatone de carne. Din ea pornea un gât al gurii uriaşe care începuse să mestece zidul oraşului. Laserele ardeau canale adânci în el şi rachetele sfârtecau bucăţi de mărimea unei case. Gâtul se sparse, apoi se desprinse, iar gura ataşată de oraş se prăbuşi, greutatea ei făcând întregul Sauros să se cutremure. Dar atunci, un altul izbi din cealaltă parte a oraşului.

— Trage o rachetă tactică în ea, sugeră Goron, ştiind răspunsul lui Silleck, chiar înainte ca aceasta să răspundă.

— Nu pot. Nu ne-a mai rămas nimic.

— Sunt Inginerul Goron. Toată lumea să plece - plecaţi acum! Acest ordin îi include pe toţi tehnicienii interfaţaţi vorpal. Trebuie să abandonaţi acest loc! Nu merită să vă pierdeţi viaţa! Silleck, spuse el, pe un ton mai liniştit, e valabil şi pentru tine!

Un ecran de pe coloana de comandă îl informă că măcar acel ultim ordin fusese ascultat, în general. Celelalte comenzi de acolo, după ce trecuseră prin secvenţa de detaşare cu câteva minute în urmă, eliberaseră o porţiune a coloanei. Goron desprinse acea secţiune şi păşi în spate, ţinând în mână o sferă de control şi una de vizualizare, cu toate dispozitivele vorpale care le conectau. Băgă sub braţ acest obiect, care semăna cu capul tăiat al unei călugăriţe uriaşe confecţionată din sticlă, şi se întoarse spre locul în care se afla generatorul de transfer. Apoi auzi şuieratul zdrobitor al unei înaintări monstruoase, urcând prin puţul liftului. Se uită la cei care încă încercau să îşi desprindă interfeţele vorpale şi ştiu că nu mai aveau suficient timp.

— Silleck... spuse el, dar nu reuşi să mai continue.

Se întoarse brusc spre generator.

Sfera se închise instantaneu în jurul lui, îl transferă printre incursiunile de coşmar şi îl depuse pe un versant golaş de munte, alături de mulţi alţi cetăţeni ai oraşului pe care îl condusese. Îl văzu pe Palleque venind spre el, ceilalţi evadaţi fiind prea şocaţi ca să se simtă măcar motivaţi să-l atace pe bărbat. Când Palleque ajunse lângă el, se întoarseră amândoi să privească oraşul.

Acum, o parte din incursiuni se lărgea şi se contopea, în timp ce altele se închideau. Pe măsură ce alţi bărbaţi apăreau brusc în jurul celor doi, urmăriră cu toţii corpul fiarei plutind spre oraş, doborând pereţi şi găurind suprastructura. Cei care se transferau acum de acolo soseau răniţi, uneori morţi, până când

numărul lor începu să scadă, iar într-un final ajunse la zero. Fiara se vedea acum ca spatele unui gigant de mare ce se învârtea continuu, plonjând printre contraforturile găurii de vierme şi micşorându-se - dispărând ca o scurgere de ulei într-o pâlnie uriaşă invizibilă. Dar era o scurgere ce părea că nu se va termina niciodată.

— Palleque! Palleque, ticălosule!

Heliotanul care urca şchiopătând panta spre ei îşi scotea o armă de la şold.

Goron ridică mâna.

— Palleque şi-a făcut datoria.

Făcu semn spre fiară şi spre scheletul rămas din Sauros.

— Asta am vrut noi să se întâmple.

Veştile se răspândiră treptat, în timp ce tranzitul nesfârşit al fiarei continua. Trecură câteva ore şi alţi supravieţuitori se adunară în jurul lui Goron, să audă explicaţia acestuia.

— Dar asta înseamnă că acum suntem blocaţi aici, reuşi cineva să spună.

— Înseamnă supravieţuirea tuturor celor care ne sunt dragi şi asta este tot ce ar trebui să vă intereseze, replică Palleque.

Asta îi amuţi pe ceilalţi, în timp ce, mai întâi şocaţi şi apoi tot mai îngroziţi, văzură monstrul parcă infinit plutind prin casa lor temporară spre adevărata lor casă: New London.

Goron se aplecă mai aproape de Palleque.

— Ia nişte ajutoare şi găseşte-l pe Theldon.

Palleque ridică o sprânceană. Goron făcu semn cu capul spre heliotanul care vrusese mai devreme să-l ucidă pe Palleque.

— Ia-l cu tine pe el, şi pe alţii ca el.

— Aşadar, poziţia mea de trădător a fost modificată, zise Palleque. Ce să fac cu el, când o să-l găsesc?

Goron îl privi fix, fără să spună nimic.

Treisprezece ecrane se aprinseră, unul după celălalt, când fluxul tahionic din camera contraforturilor de pe Sauros făcu senzorii vorpali - plasaţi la diverse intervale pe toată lungimea găurii de vierme - să intre în fază. Discuţiile încetară imediat şi Maxell se gândi că puteai auzi şi căderea unui ac, în tensiunea care încorda aerul din Centrul de Control al Contraforturilor din New London.

— A intrat, spuse inutil unul dintre tehnicienii de interfaţă,

căci primul ecran afişă pentru o clipă o gură uriaşă ce ţâşnise dintr-o incursiune din camera contraforturilor de pe Sauros, înainte ca respectivul senzor din gaura de vierme să fie desprins şi aruncat prin aer.

Toţi cei din cameră văzură pentru o clipă corpul agitat al fiarei, tentaculele întinse şi cavernele roşii sclipitoare, şi prinseră o imagine trecătoare a unui ponton de apărare, cu partea din spate retezată, care cădea şi ardea, aruncându-i pe heliotanii de pe el într-un copac în care fiecare frunză era o gură.

— Vreo veste de la Goron? întrebă Maxell, mergând în spatele scaunului operatorului de senzori şi uitându-se la imaginea de pe primul ecran al acestuia.

— Nimic, răspunse Carloon, care se uita şi el la imaginea haotică şi încerca să recapete controlul asupra primului său senzor.

Primul ecran se stinse brusc şi omul înjură, împingându-şi scaunul în spate şi întorcându-se spre Maxell.

— Atacul i-a luat prin surprindere, aşa că e posibil ca el să nu fi scăpat, zise tehnicianul. Vom afla destul de curând.

Pe al doilea ecran, un punct micuţ începu să crească, devenind o zonă întunecată îndepărtată, în centrul tunelului triunghiular.

Deja?

Maxell făcu nişte calcule brute: zece mii de milioane de kilometri şi nici un semn de închidere dinspre Sauros. Bineînţeles, în interiorul găurii de vierme, distanţa pe care se întindea fiara torului prin el şi viteza acesteia erau funcţii de energie pe care fiara o putea consuma, totuşi...

— Ceva indicaţii de masă?

Tehnicianul de interfaţă care vorbise primul zise:

— Nimic încă, nu putem primi indicaţii decât după ce va intra în întregime în gaura de vierme, unde putem calcula, pentru a deduce nivelul de energie.

— Nemernica! scrâşni Carloon.

Acum, pe al doilea ecran, imaginea crescuse şi devenea mai clară. Maxell asemănă acea imagine cu cea pe care prada unui banc de piranha o putea zări în ultimele clipe. Gaura de vierme era plină cu un dop triunghiular imens de came, care era format aproape în totalitate din guri. Acesta era capătul de atac al fiarei

torului, esenţa ferocităţii şi voracităţii ei. Exista ceva crunt în acea masă de carne, din care se zăreau doar dinţi şi fălci dezgolite. Când vedeai aşa ceva, nu încăpea nici o îndoială că intenţiile fiarei nu erau paşnice.

— Presează puternic pereţii. Nu voi reuşi să-mi feresc senzorul din calea ei, zise Carloon.

— Poţi să-l defazezi?

— Da, dar de unde voi şti când să-l aduc din nou în fază?

— Îţi voi spune eu în ce moment.

Când fiara torului umplu complet ecranul, Carloon defază acel senzor cu o sută optzeci de grade, imaginea devenind neagră, punctată doar de fulgerările fotonilor generaţi de frontul de energie al fiarei.

Maxell îşi examină opţiunile. Dacă încercau să readucă senzorul în fază în ultima clipă şi apoi vedeau că fiara era în întregime în interiorul găurii de vierme, asta însemna că Goron dăduse greş. Dacă senzorul arăta, chiar şi numai pentru o clipă, că fiara continua să intre, putea să scadă alimentarea cu energie, în acest fel extinzând tunelul cu aproximativ încă o treime de an-lumină. După aceea, fără închiderea din Sauros, trebuia să acţioneze. Asta ar fi însemnat trimiterea unui feedback catastrofal spre Sauros şi moartea sigură a supravieţuitorilor de acolo, împreună cu cea mai mare parte a vieţii existente pe acel Pământ din trecut. Rămânea o problemă de conjunctură dacă asta avea să împingă Dominionul Heliotan în jos pe panta probabilităţii, la fel de mult ca orice încercare reuşită a lui Cowl.

Fiara apăru pe al treilea ecran, umplându-l, apoi dispăru, când Carloon scoase şi acel senzor din fază. Maxell simţi cum corpul i se umplea de transpiraţie.

La naiba! Douăzeci de mii de milioane de kilometri?

La cincizeci de mii de milioane de kilometri, sudoarea începuse să-i picure efectiv de la subsuori.

— Cât de mare e blestemata asta? întrebă Carloon.

Maxell nu încercă să formuleze un răspuns. Exista o teorie în mijlocul cronofizicienilor heliotani, care spunea că acea creatură era potenţial infinită. O teorie la care ea nu voia să se gândească.

— Voi aduce al treilea senzor înapoi în fază, spuse Carloon. Nu contează dacă-l pierdem pe acela.

Senzorul rămase funcţional mai puţin de o secundă. Carloon îngheţă imaginea, ecranul afişând o vedere înceţoşată, ca a strălucirii unei lanterne prin obrazul cuiva, din interior.

— A ajuns la numărul şapte, spuse Carloon.

Maxell observă că mâna bărbatului tremura, când apăsă un deget pe simbolul virtual care avea să scoată din fază următorul senzor. Alţi trei senzori avură aceeaşi soartă, iar când Carloon obţinu la numărul patru aceeaşi imagine pe care o obţinuse la numărul trei, Maxell ştiu că nu avea nici un rost să mai păstreze o parte din ei, în speranţa de a avea o vedere din spate a fiarei.

— Reduceţi alimentarea structurală la minimum acceptat, ordonă ea tehnicienilor de interfaţă.

Impulsul instantaneu de energie făcu podeaua să vibreze şi Maxell ştiu că populaţia heliotană simţea asta pe tot discul oraşului. Acum, proiectoarele cu microunde şi laserele terajoule pompau excesul de energie în spaţiu, dar aceasta era o emisie pe care oraşul nu o putea susţine prea mult. În cele din urmă, avea să ardă ceva, iar sistemele să înceapă să se deterioreze. Dacă se întâmpla asta, extinderea găurii de vierme trebuia întreruptă, altfel fasciculul de microunde transmis de valva solară ar fi creat o mare topită în centrul oraşului lor frumos.

— Ajunge la numărul unsprezece, spuse Carloon. Durează mai mult.

— Când va ajunge la doisprezece, o facem, spuse Maxell.

Se uită în jur şi văzu că cea mai mare parte a personalului din camera de control care nu avea treabă se strânsese în semicerc în spatele ei.

— Şi atunci vom vedea dacă supravieţuim.

Theldon aruncă o privire în spate pentru o secundă, spre locul în care supravieţuitorii de pe Sauros îşi pregăteau tabăra, pe versantul muntelui. După aceea se întoarse şi înaintă în lungul unei foste albii de râu, printre şirurile de vegetaţie pârjolită. Avea nevoie de o baltă adâncă, pentru a putea utiliza spaţiul de comunicare de urgenţă, iar acolo nu exista aşa ceva, căci apa fusese evaporată efectiv de arşiţa bătăliei.

Deşi diferenţele dintre heliotani şi umbratani erau minore şi doar de natură genetică, plus cele mai importante, legate de credinţe, lui Theldon îi fusese greu să se infiltreze în eşaloanele superioare ale Dominionului Heliotan. De fapt, fusese nevoie de

cincizeci din cei o sută douăzeci şi cinci de ani de viaţă, şi chiar când se afla în poziţia din care putea da o lovitură care să distrugă New London şi ameninţarea pe care o reprezenta acesta, Goron îi închisese consola. I-ar fi plăcut să fi putut acţiona mai devreme, dar numai în timpul haosului atacului putea trece neobservată pătrunderea lui la comanda contraforturilor. Se blestemă singur că nu-şi văzuse aşa cum trebuia de sarcina sa, astfel încât să îi anunţe de apariţia primei incursiuni, căci era sigur că acea eroare trezise suspiciunile lui Goron. Acum, cincizeci de ani de linguşeli erau irosiţi şi la fel cei zece ani de subordonare faţă de agentul principal al lui Cowl, pe care nu-l cunoscuse până atunci.

Palleque.

Îl aduseseră înapoi rănit, pentru interogatoriu. Theldon nu-şi făcuse griji că identitatea lui ar fi putut fi trădată de Palleque, pentru că nici unul dintre agenţii umbratani sau spionii lui Cowl nu cunoştea identitatea celorlalţi, exact din acest motiv. Ceea ce-l îngrijorase era perioada lungă care trecuse, fără ca acel interogatoriu să înceapă. Iar acum... acum Palleque era marele prieten al lui Goron şi un erou pentru heliotani. Palleque fusese tot timpul agent dublu şi Cowl trebuia să afle asta, iar modul fatalist în care Goron reacţionase la atacul fiarei torului îl făcea pe Theldon să simtă că întreaga situaţie mirosea urât.

În sfârşit, ieşit din raza vizuală a fiarei torului care curgea în gaura de vierme, Theldon zări sclipirea apei printre nişte stânci. Se îndreptă spre acel loc, scană disperat în căutarea unei bălţi adânci, dar nu depistă nici una. Apoi, din fericire, aceasta apăru chiar în faţa lui. O baltă adâncă, chiar lângă o grămadă de vegetaţie arsă, care probabil fusese adusă acolo de o inundaţie anterioară. Se grăbi spre ea, neavând nici o îndoială că oamenii lui Goron erau deja pe urmele lui. Poate Cowl putea cumva să devieze o excrescenţă a fiarei şi să îi lase unul dintre solzii ei activi sau poate că avea vreo altă metodă de recuperare a agenţilor săi loiali.

Ajuns lângă baltă, Theldon se lăsă în genunchi şi privi corpurile plutitoare ale unor salamandre cu piele albastră, printre grămezile de frunze şi rămurele arse. Introduse mâna în apă şi, văzând că era caldă încă, se gândi la celălalt gen de căldură care avea să existe în acea zonă. Era sigur că o parte dintre cetăţenii din Sauros aveau să dezvolte tumori în viitorul

apropiat, fiind totodată nevoiţi să-şi introducă ani la rând enzime anticancerigene în corp. Dar orice tehnologie ar fi avut, aceasta nu-i va mai fi disponibilă şi lui Theldon. Totuşi, Cowl trebuia să aibă şi el ceva şi Theldon, cu structura sa genetică puternică, rezultată din programele de împerechere umbratane şi din manipularea genetică directă, avea şanse să supravieţuiască oricăror tumori, chiar câţiva ani. Se ridică din nou şi îşi scutură apa de pe mână, apoi apăsă arătătorul şi degetul mare al mâinii drepte în antebraţul său stâng. Cocoloşul încastrat în muşchi deveni vizibil prin pielea întinsă şi, când menţinu presiunea, apăru o fistulă din care începu să curgă plasmă. Ciupi tare pielea şi un sferoid alb aplatizat, de un centimetru diametru, sări afară din braţul său. Îl examină o secundă, apoi îl aruncă în baltă.

În Jurasic, stabilise un spaţiu de comunicare permanent, fixat adânc în granit şi defazat, exact ca acela utilizat de Palleque, când se simulase surprinderea lui. Toate bune şi frumoase, căci dispozitivul îşi extindea straturi de cristal vorpalic prin stânca înconjurătoare, cu care să bruieze semnalul tahionic şi astfel să se protejeze de detectare. Singura problemă era aceea că, o dată ce oul fusese plasat, avea nevoie de câteva zile să se dezvolte şi să devină utilizabil. Creşterea unuia în apă era rapidă, dar riscantă, căci şansele de detectare se ridicau cu un ordin de mărime.

Sferoidul se scufundă cam o jumătate de metru sub suprafaţa apei şi acolo, cu o zvâcnitură, se extinse la de două ori mărimea sa anterioară. Apoi se destrămă pe margini şi toate mişcările din apă încetară în jurul lui, în timp ce dispozitivul se fixa singur într-un gel ce se propaga rapid. Apoi începu să formeze braţele tentaculare tari ale spaţiului de comunicare, ca nişte cristale de sulfat aruncate într-o soluţie de gelatină. În câteva secunde, deveni utilizabil şi Theldon îşi apăsă palma pe suprafaţa acum cauciucată a bălţii. Spaţiul de comunicare se înălţă ca o sepie în atac, şi se contopi cu mâna lui. După o clipă, faţa de cărăbuş a lui Cowl îl privi din adâncuri.

— Sauros a fost evacuat, spuse Theldon direct. Palleque a fost agentul tău principal?

— Da, răspunse Cowl.

— Atunci află că a fost agent dublu. Goron i-a dat un generator de transfer *înainte* de atacul fiarei torului, iar acum

par să fie cei mai buni prieteni.

Un fior de durere străbătu braţul lui Theldon dinspre spaţiul de comunicare şi descoperi că nu putea să-şi retragă mâna.

— E adevărat! protestă el. Se întâmplă ceva! Sunt sigur că Goron se *aştepta* ca lucrurile să decurgă aşa.

Durerea scăzu în intensitate şi Theldon inspiră nesigur, apoi continuă:

— Nu ştiu ce speră să realizeze, dar ai fost manipulat. Capul lui Cowl se întoarse într-o parte şi pentru o clipă Theldon zări forme de coşmar în adâncul bălţii.

— Fiara nu se va opri, spuse Cowl şi se întoarse din nou cu faţa. Asasinul... sora mea...

Legătura se întrerupse brusc, iar spaţiul de comunicare se scufundă şi se destrămă treptat. Theldon îşi retrase mâna şi se uită năucit la apa liniştită. Acum nu mai era nici o şansă de salvare. Cowl nu-i dăduse nimic, nici măcar ocazia să ceară ajutor. Theldon se întoarse şi se uită înapoi spre drumul pe care venise. Poate că mai putea salva ceva. Poate că, în timpul haosului atacului fiarei, ceea ce încercase el putea fi pus pe seama panicii..., a lipsei de experienţă.

Theldon ajunsese la jumătatea drumului în lungul albiei pârâului, când Palleque îl zări şi ridică luneta carabinei heliotane pe care o avea cu el. Theldon nici măcar nu văzu sursa glonţului care îi perforă o gaură de lăţimea unui deget în piept şi îi smulse şira spinării. În acest conflict nu exista niciodată „poate”, şi nici loc pentru îndoieli.

Deasupra citadelei lui Cowl, formele ciudate ale ororii incipiente îşi continuau dansul hidos. Cowl stătea perfect nemişcat în faţa comenzilor sale vorpale, cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp. Când Makali şi însoţitorii ei intrară în sferă, Cowl rămase în continuare nemişcat, până ce secundul lui Makali, Scour, vorbi, înainte ca şefa lui să îl poată opri.

— I-am ucis? Am reuşit? întrebă omul, nerăbdător.

Cowl se întoarse încet, apoi păşi spre ei. Se opri nemişcat şi tăcut, lângă Scour. Makali nu făcu nici cea mai mică mişcare, cunoscând pericolul acelui moment. Acei umbratani pe care Cowl îi adusese în citadela lui se aflau acolo prin îngăduinţa lui şi sub conducerea lui autocratică, fiind priviţi de conducătorul lor cu acelaşi dispreţ cu care acesta se uita la toată rasa umană.

Oricine stătuse acolo o vreme ştia când să-şi ţină capul plecat. Căci, în cazul în care Cowl primea vreo ripostă, se descărca pe cei din preajma lui.

Vocea lui Cowl se auzi, în sfârşit, parcă din aer:

— Asasinul a scăpat pe mare. Aduceţi-o pe Aconite la mine!

— Era şi timpul să ne ocupăm de căţea, zise Scour.

Makali se crispă. Când Cowl îl plesni pe Scour cu dosul palmei şi îl trimise la pământ, Makali îi transmise în gând secundului ei să rămână pe podea şi să nu mai facă nici o mişcare. Dar el era nou în acea parte a citadelei şi-şi păstrase încă mândria de umbratan. Îşi mişcă mâna spre patul revolverului, în timp ce pe faţă îi apărea un rictus, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva.

Nici unul dintre cei şapte umbratani nu-l văzu pe Cowl traversând spaţiul dintre ei. Dar el apăru acolo, îl smulse pe Scour de pe podea şi-l ridică în aer, rupând şi sfâşiind bucăţi din el. Apoi, Scour zbură într-un arc, pe urma propriilor intestine şi lovi un transformator luminat, înainte să alunece, arzând şi urlând, pe podea. Nici unul dintre ceilalţi şase nu se mişcă şi nu vorbi, în timp ce urletele lui Scour se transformau în gemete. Bărbatul ardea, incapabil să se tragă departe de câmpul termic din jurul maşinăriei. Cowl rămase în mijlocul lor total nemişcat, pe când un fum uleios plutea în interiorul sferei. Acea nemişcare continuă parcă la nesfârşit, până când Makali îşi relaxă încordarea care îi cuprinsese corpul şi-şi lăsă mâna să alunece spre curea, la o foarte mică distanţă de revolver. Cowl se roti imediat spre ea şi, pentru o clipă, femeia crezu că va avea aceeaşi soartă ca Scour.

Un şuierat sibilant pornit de la Cowl se auzi dinspre umbrele dintre maşini, exprimate de acolo în cuvinte:

— Eu nu dau un ordin de două ori.

Atrăgând atenţia tovarăşilor ei, Makali făcu semn cu capul spre ieşire şi cei cinci se retraseră afară din sferă, mergând cu spatele. Makali îi urmă, oprindu-se la ieşire.

— Fiara torului? întrebă ea, ştiind că în clipa aceea îşi risca viaţa.

Cowl şuieră din nou, în timp ce gluga de pe faţa lui începu să se deschidă.

Makali o luă la fugă.

Dacă ar fi fost întrebată în cine avea încredere, Polly l-ar fi

numit numai pe Nandru cu certitudine, căci soarta acestuia era legată de a ei. Şi poate pe Ygrol, pentru că acesta era complet nevinovat. Cuvântul „încredere” nu i se aplica lui Tacitus, deoarece romanul, deşi era întotdeauna onest şi extrem de direct cu ceilalţi, totodată îi informase cu răceală că-i era loial până la moarte lui Aconite şi nu-i păsa de ceilalţi dacă mureau sau trăiau. Pe Cheng-yi îl simţea ca pe un fel de câine căruia nu îndrăzneai să-i întorci spatele, iar pe Lostboy îl includea în părerea ei generală despre Aconite, căci cea mai mare parte a ideilor care se aflau în capul lui fuseseră puse acolo de femeie. Pe heliotană, Polly o considera o fiinţă prea complexă ca să aibă sau nu încredere în ea. În Tack avea chiar şi mai puţină încredere decât în chinez, iar atunci când îl observă pe fostul ei ucigaş strecurându-se în noaptea umedă, îşi scoase electrocutorul şi carabina heliotană pe care o primise de la Aconite şi porni pe urmele lui.

Ploaia curgea acum cu găleata din cerul întunecat, dar era o ploaie caldă şi Polly se bucură de ea, în timp ce-şi fixa masca şi-şi prindea părul la spate.

„Hei, hei. Oare domnul ticălos unionist a uitat să ne spună ceva?”

— Ei bine, Nandru, nu cred că a ieşit să miroasă trandafirii, răspunse Polly.

„Mă întreb despre ce e vorba: o trădare sau se duce iar după Cowl?”

— Vom afla curând.

Polly porni după silueta abia vizibilă. Roba uşoară pe care i-o dăduse Aconite lui Tack era mult mai lesne vizibilă decât hainele strâmte şi negre pe care le purta Polly, dar aceasta căuta totuşi să stea cât mai ascunsă posibil. Dar Tack nu întoarse capul nici măcar o dată, în timp ce înainta în noapte.

Polly îl urmări până la poalele unui deal, apoi pe malul unui râu. Când Tack se opri, la un moment dat, şi-şi întoarse faţa în sus, spre ploaie, fata se ghemui sub un bolovan mic. Observă că bărbatul ţinea pumnii încleştaţi pe lângă corp, apoi îl văzu plecându-şi capul, ridicându-şi pumnii şi apăsându-i cu forţă pe tâmple. Nici acum nu se întoarse să privească în spate, dar după câteva momente plecă mai departe.

„O migrenă?” sugeră Nandru.

Polly nu răspunse, pentru că în clipa aceea Tack coti brusc în

lateral şi ea nu-l mai văzu. Înaintând rapid spre locul unde îl pierduse din vedere, observă un pârâu îngust care se îndepărta de albia râului tăiat în stâncă. Urmând acest traseu, începu să-l zărească din nou pe Tack în faţa ei. Bărbatul dispăru pentru a doua oară, dar apoi o lumină slabă se aprinse undeva pe cursul apei şi Polly ajunse la un cort luminat din interior.

„Poate că nu-i place compania.”

Oricât aprecia faptul că Nandru o ajutase atât de mult, uneori îşi dorea să aibă un antidot pentru vorbăria lui. Studie cortul câteva minute lungi, dar în interiorul lui nu se vedea nici o mişcare. Tocmai când se gândea să se întoarcă acasă, auzi o înjurătură murmurată din interiorul cortului. Cu ţeava carabinei înainte, Polly se aplecă şi intră în cort.

Tack stătea cu picioarele încrucişate în fundul cortului, în spatele unei lumini chimice suspendate. În stânga lui era un pachet gol, iar pe pământ, în partea dreaptă, se afla o carabină heliotană. Bărbatul nu făcu nici o mişcare spre armă, la intrarea lui Polly. Când fata se apropie ca să-i poată vedea faţa mai clar, observă că Tack îşi scosese masca, dezvăluind o expresie rece şi inexpresivă. Îşi scoase şi ea masca şi încercă aerul, apoi văzu într-un colţ al cortului un dispozitiv de oxigenare în formă de insectă.

— Îmi pare rău că am încercat să te ucid, spuse Tack, fără nici o urmă de emoţie în glas.

„Îi pare rău. Ei bine, pentru mine asta nu valorează nici cât o ceapă degerată.”

„Pleacă, Nandru.”

„Scuză-mă.”

Polly simţi cum prezenţa lui Nandru dispărea, când acesta apelă la cealaltă opţiune care îi era acum disponibilă: îşi mută conştiinţa în Viespe.

— Chiar aşa? întrebă fata, pe un ton ironic.

Acesta păru nedumerit pentru o clipă, îşi apăsă palma pe frunte şi apoi continuă:

— I-am ucis pe ministrul LaFrange, pe Joyce şi pe Jack Tennyson, pe Theobald Rice şi pe Smythe. I-am tăiat degetele lui Lucian, unul câte unul, până când mi-a spus codul de acces la Motorul Verde şi apoi i-am scos maţele paznicului care a încercat să mă oprească să intru acolo.

Ridică privirea, uitându-se pe lângă ea, ca şi cum ar fi văzut

ceva dincolo de peretele cortului şi dincolo de acea eră.

— Bomba de la mitingul de protest împotriva guvernului unionist a ucis patruzeci şi opt de oameni şi a rănit doisprezece.

Rămase tăcut, şi ea ştiu că Tack va continua să enumere în minte alte asasinate şi torturi.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea, stânjenită de tăcerea care urmă.

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Trebuia să gândesc.

— Frumoase gânduri, observă fata.

Tack tresări.

— Cum ar putea fi altfel? Am dus o viaţă atât de frumoasă...

— Dar nu prea a fost vina ta, recunoscu Polly.

Tack privi din nou în gol.

— Da, recunosc că nu aveam un control absolut asupra acţiunilor mele, înainte de momentul când Cowl mi-a desfăcut mintea în bucăţi, ca pe a unei maşinării obişnuite. Dar asta nu mă ajută. *Eu* sunt cel care a pus bomba. *Eu* am violat fata adolescentă a unui terorist, ca să îl forţez să vină după *mine. Eu* l-am atras în cursă şi i-am spulberat rotulele, *eu* l-am interogat cu ajutorul scopolaminei, al unui scalpel şi cu nişte foarfece, până când am extras informaţia cerută. Şi tot *eu* am legat apoi un bolovan de el şi l-am aruncat de pe Bariera Noii Tamise.

— Omul o merita?

— Fata, nu...

Polly era uimită. Îl urmărise, aşteptându-se ca Tack să fie amestecat în ceva necurat şi poate să aibă satisfacţia de a plasa o rafală de gloanţe explozive în spatele lui, ca răsplată pentru intenţiile lui mârşave din trecut. Dar asta era altceva, ceva ce ea încă nu ştia. Poate că omul simţea cu adevărat remuşcări sau poate că asta voia Tack ca ea să creadă.

— Deci, dintr-o dată, ai devenit o fiinţă umană morală? îl întrebă Polly.

Tack pufni.

— Nu e vorba de moralitate. E empatie. Mă înfior când îmi amintesc lucrurile pe care le-am făcut. Încă pot auzi sunetul foarfecelor de tăiat sârmă când tăiau degetele lui Lucian şi sunetele scoase de el. Îmi amintesc teama fetei, apoi uimirea, apoi durerea, fiecare cuvânt pe care mi l-a spus în timp ce implora milă. Şi văd cum am distrus ceva esenţial.

Polly se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele, mirându-se de propria reacţie. Ea nu ucisese niciodată pe nimeni, dar putea să provoace durere, din cauza lipsei de empatie. Cât despre moralitate, înainte nici nu cunoştea sensul cuvântului.

— Aconite mi-a spus că aceasta este adevărata caracteristică a unui criminal, murmură ea.

— Cruzimea? întrebă Tack.

— Nu. Lipsa de empatie. Un adevărat criminal nu poate percepe experienţele victimelor sale. Nu poate să simtă durerea lor şi nici să le înţeleagă trauma. Asasinul adevărat nu este o fiinţă socială. Discutam de fratele ei, atunci.

Tack clătină din cap.

— În termeni ai guvernului unionist, eu nu eram un asasin. Eram doar agentul lor, mâna fără mănuşi a justiţiei lor.

— *Ei* erau criminalii, spuse Polly. Ceea ce ţi-au făcut ţie a fost, din multe puncte de vedere, la fel de grav ca relele ce ai făcut tu altora. Ţi-au suprimat umanitatea şi au făcut din tine sclavul lor absolut.

— Faptul că ştiu pe cine să dau vina nu mă face să mă simt mai bine. Există o zonă cenuşie... De ce nu l-am ucis direct pe acel terorist, în loc să-l las să se înece?

— Poate că ai considerat că acţiunile lui justificau această pedeapsă?

— Poate.

Polly se uită lung la el, în timp ce Tack îşi privea mâinile.

— Spune-mi, continuă ea. Spune-mi toate lucrurile pe care le-ai făcut.

El ridică privirea spre ea, cu un zâmbet slab pe faţă.

— Purificare?

— Poate.

Şi atunci, în propoziţii încordate şi încărcate de emoţie, Tack îi spuse. Când termină, Polly se ridică şi îşi apăsă mâna peste a lui.

— Şi acum, ce facem? întrebă Tack.

Nesigură pe ceea ce simţea, Polly se aplecă şi îl sărută pe buze. Pentru o clipă, Tack păru că nu ştia cum să răspundă, apoi întinse mâna şi o apăsă pe ceafă, răspunzându-i la sărut cu un fel de disperare.

„Îmi pare rău că trebuie să întrerup acest moment romantic, dar tocmai au apărut probleme.”

Polly îşi dorea uneori ca Nandru să aibă o faţă pe care să o poată plesni.

Capitolul 20

Raportul stadiului modificărilor:

Din nou acea durere. Poate că ar fi trebuit să-l scot în fază de fetus şi să continuu creşterea lui în rezervor, cum am făcut cu Amanita, dar în mine există un instinct permanent de a-mi proteja creaţia. Poate că ar fi trebuit doar să-mi fac unele modificări în uter, ca să suport frecarea carapacei lui tot mai dure. Testele de sânge au arătat că, spre deosebire de sora lui, băiatul nu mă otrăveşte. Sistemul lui imunitar dezvoltat prematur este atât de străin încât nu încearcă să-şi atace mama, în timp ce al ei era suficient de uman ca să recunoască vasul în care se afla. Dar este ceva... Nu vreau să efectuez o nouă scanare, căci acest proces poate fi dăunător pentru ţesuturile delicate şi, de fapt, nu vrea să aflu dacă ceva este în neregulă.

La naiba... numai că nu se opreşte... e tot mai rău... trebuie să scanez... trebuie...

În timp ce trecea cremenea pe tăişul *gladius-ulul,* Tacitus văzu că Cheng-yi era furios. Bărbatul era furios că Polly îl respingea în mod constant, furios că era privit cu dispreţ de Aconite, iar acum era furios că toată truda sa de a-l învăţa mahjong pe omul de Neanderthal dădea rezultate - căci Ygrol îl bătea. Dar chinezul nu voia să fie ofensiv direct - încercase deja o dată cu Ygrol şi suferise timp de trei zile din cauza contuziei. Omul de Neanderthal avea tendinţa de a reacţiona fie cu un zâmbet încântat, fie cu bâta. Nu exista nimic între acele extreme.

Meritându-şi numele, Lostboy stătea şi se uita în gol, iar Tacitus se întrebă dacă intervenţia lui şi a lui Cheng-yi în programarea băiatului fuseseră de ajutor. Pedagogul lui Aconite îi învăţase suficient ca să poată construi un program care să-i permită băiatului să înoate şi să încarce acest program în mintea băiatului, dar cunoştinţele lor nu erau atât de vaste ca ale femeii heliotane. Tacitus tocmai se gândea să şteargă ce instalaseră ei şi să o întrebe pe Aconite ce greşiseră, când uşile exterioare se deschiseră şuierând şi în cameră intrară umbratanii, care îşi scoaseră mantalele de ploaie şi măştile.

Makali înaintă spre centrul camerei, ţinându-şi carabina pregătită la brâu, iar cei cinci însoţitori ai ei se răspândiră în spatele ei, în timp ce femeia examina zona.

— Unde este asasinul? întrebă Makali.

Tacitus continua să-şi ascută spada, în timp ce Cheng-yi şi Ygrol îşi continuau în tăcere jocul.

— Foarte bine. Atunci spuneţi-mi unde este rahatul acela de heliotană, mârâi Makali în tăcerea din cameră.

Tacitus simţi imboldul familiar al furiei şi cremenea alunecă greşit. Îşi duse la gură degetul însângerat şi se uită la umbratană, care se îndreptă spre masa de mahjong şi mătură piesele pe podea.

— Am pus o întrebare!

— Cred că ai pus *două* întrebări, răspunse Cheng-yi, ironic.

Makali îl izbi cu latul palmei şi chinezul zbură din scaunul lui şi se întinse pe podea. Tacitus se ridică în picioare. Era de rău, nu din cauza comportamentului violent al lui Makali, ci din cauza expresiei ce apăruse acum pe faţa lui Ygrol. Acesta era gata să câştige jocul.

— Ygrol, murmură Tacitus un avertisment, păşind în faţă.

— Stai pe loc, romanule!

Tacitus nu-l văzuse pe bărbatul umbratan care ocolise camera şi ajunsese în spatele lui. Romanul îngheţă, simţind o mână pe umărul său şi ţeava unui revolver apăsată pe piept.

— Poate că nu credeţi că vorbesc serios.

Fără să se uite măcar în direcţia în care îndrepta carabina, Makali apăsă pe trăgaci. Capul lui Lostboy plesni, înflorind în jurul implantului cerebral, care căzu zăngănind pe podea, în timp ce băiatul aluneca din scaun.

— Vorbesc foarte serios.

Ygrol îşi aruncă masa de joc într-o parte şi se ridică urlând, cu bâta de os ridicată. Tacitus simţi cum i se usucă gura, când văzu cum doi dintre însoţitorii lui Makali ţâşnesc în faţa acesteia, unul dintre ei călcând pe capul chinezului în trecere, căci Cheng-yi încerca să se ridice. Primul care ajunse la omul de Neanderthal îi smulse bâta din mână, apoi amândoi umbratanii îl târâră pe scaunul lui şi-l obligară să se aşeze. Oricât se încordă, Ygrol nu reuşi să se ridice şi urlă din nou, când Makali se duse să apuce bâta de os şi o examină. Apoi, femeia se întoarse spre Tacitus.

— Unde este asasinul? Şi unde este Aconite?

Tacitus presupuse că Aconite ştia despre venirea acelor intruşi, dar probabil avea nevoie de timp ca să se pregătească. În consecinţă, romanul se decise să tacă. Fără să îşi ia ochii de la Tacitus, Makali ridică bâta de os, gata să-l izbească pe Ygrol peste faţă. Nevăzând nici o reacţie din partea romanului, se întoarse spre omul de Neanderthal şi începu să-l lovească. În timp ce sângele ţâşnea pe faţa femeii şi pe braţele ei prostetice, Tacitus realiză că orice răspuns ar fi dat, rezultatul ar fi fost acelaşi. Cowl îi dăduse drumul din lesă lui Makali.

Se termină într-un minut, capul spart al lui Ygrol legănându-se moale, într-o parte.

— Şi acum, cred că va trebui să vedem ce pot face cu acea spadă a ta, zise Makali.

— Sunt aici, spuse o voce nouă.

Aconite intrase în cameră, venind din zona de cercetare. Tacitus îi văzu mânia şi se pregăti pentru orice s-ar fi aşteptat de la el.

— Cred că ai întârziat puţin la această petrecere, comentă Makali, uitându-se la sângele care curgea de pe bâta de os din mâna ei.

Aconite pocni din degete şi un zumzet adânc umplu camera, împreună cu o rafală de aer. Viespea se înălţă vertical, cu aripile ca o ceaţă pe spatele ei, şi un ac sclipitor apăru la vedere. Se aruncă în faţă, în momentul în care unul dintre umbratani se întoarse spre ea. Omul se îndoi de la mijloc, când Viespea se lovi de el, iar acul ei îi pătrunse prin piept şi ieşi prin spate. Apoi acul se retrase şi îi dădu drumul. Tacitus îşi întoarse sabia invers, cu arma paralelă cu pieptul, şi o împinse în spate, în umbratanul din spatele lui, în acelaşi timp întorcându-se. Omul scoase un icnet înecat şi flacăra de la gura ţevii armei lui arse obrazul romanului. Bâta de os deveni o roată neclară în aer, înainte să fie prinsă şi zdrobită de mâna masivă a lui Aconite. Tacitus îşi scoase *gladius-ul* din inamicul muribund şi îl aruncă pe sub mână, ţintind spre spatele lui Makali. Un glonţ îl izbi în piept şi îl aruncă în spate. Romanul se împiedică de umbratanul pe care-l străpunsese. O văzu pe Makali învârtindu-se rapid, teribil de rapid, prinzând *gladius-ul* lui de mâner şi ridicându-l deasupra capului. Umbratana se ghemui şi îl ţintui pe chinez de podea, înfigându-i sabia în spate. Apoi femeia, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet, scoase un dispozitiv de la curea şi ţinti cu el Viespea.

Camera se albi de o lumină puternică pentru o secundă, apoi robotul căzu din aer şi se zdrobi de podea.

— Crezi că noi nu ştiam? şuieră Makali.

Din nou aceeaşi lumină puternică. Acum, Aconite se prăbuşi, ca un arbore retezat.

Tacitus alunecă la pământ, cu spatele lipit de zid. Se uită în jos, la corpul lui zdrobit. Făcuse tot posibilul.

Silleck era unul dintre puţinii tehnicieni de interfaţă care supravieţuiseră şi, ca şi ceilalţi, reuşise asta numai pentru că se smulsese din comenzile ei vorpale. Acum, cu rănile deschise din scalp şi cu conectorii de sticlă vorpală prinşi încă de craniu, ca nişte mici ferestre spre creierul ei, suferea de o durere de cap ce nu voia să dispară. Numai timpul putea vindeca asta, pe măsură ce ţesutul rănit al meningelor ei se vindeca în jurul fibrelor vorpale care îi intrau în creier. Dar nu avea să scape niciodată de capacitatea de a aluneca într-o percepţie ce ajungea cu o dimensiune dincolo de cea a tovarăşilor ei heliotani fără interfaţă. Privi în lungul versantului muntos, la supravieţuitorii care-şi pregăteau tabăra pentru noaptea ce se apropia. În acelaşi timp, alunecând în percepţia alternativă, îi văzu pregătindu-se să facă asta şi apoi tabăra deja aranjată. Privind şi scurgerea nesfârşită a fiarei în gaura de vierme, văzu imagini care o dezgustau, dar în acelaşi timp o fascinau.

Goron o asigurase că acea capacitate avea să se dovedească esenţială în anii care urmau, căci existau puţine pericole pe Pământ care să poată trece pe lângă nişte paznici capabili să vadă în viitor, chiar dacă şi numai pentru câteva minute. Datorită percepţiei sale extinse şi pentru că privirea i se întorcea mereu spre fiară, ea fu prima care văzu că se întâmpla.

Se ridică şi urcă pe pantă până la Goron, care stătea în poziţia lui Buddha, cu fragmentul din coloana de comandă în poală. Avea ochii închişi, fie dormind, fie meditând. Silleck se uită la Palleque, în care tot nu avea încredere, în ciuda celor spuse de Goron, întrucât nu avea niciodată încredere în fanatici.

— Se întâmplă, i se adresă ea lui Goron, până la urmă.

Inginerul deschise ochii şi se uită spre Sauros.

— Întotdeauna a existat posibilitatea să fie infinit, deşi nu şi pentru noi.

Silleck şi ceilalţi supravieţuitori se aşteptaseră la un cataclism de recul, care să-i măture de pe acel versant de munte, într-un

vânt de cenuşă. Asta nu avea să se întâmple acum.

Totul se termină la fel de brusc cum începuse. Scurgerea fiarei torului se atenuă, mugetul înaintării ei dispărând în depărtare. Se desfăcu în tentacule posterioare de carne şi fragmente de materie moartă putrezită. După care dispăru.

— Asta a fost, zise Palleque, ridicându-se în picioare. Goron întinse mâna în interiorul sferei de control şi făcu ce trebuia să facă. Exact în interiorul structurii distruse a oraşului, cele trei contraforturi începură să alunece spre un punct central, închizând intrarea în gaura de vierme. Pe măsură ce se apropiau, Goron îşi duse mâna deasupra ochilor, deşi lumina nu era chiar atât de intensă, căci se afla la capătul infraroşu al spectrului. Un tunet înfundat ajunse la ei şi ceea ce rămăsese din oraş se deformă, sub o explozie intensă de căldură.

Silleck simţi căldura pe faţă şi în ochii uscaţi.

Repetând ce-i spunea Nandru, Polly zise:

— Aconite şi Viespea erau în camera torilor, când Aconite a ieşit repede. Viespea a urmat-o în camera de zi, unde, brusc, un sistem din interiorul Viespii a tăiat legătura şi l-a aruncat pe Nandru afară. Dar el a avut timp să vadă că acel Ygrol era mort. Pentru că nu expui o parte atât de mare din creier la aer, fără să ai nevoie de un sac de cadavre, la scurt timp după aceea.

— Spune-i lui Nandru să descrie exact ce altceva a mai văzut, îi ceru Tack.

Polly îşi înclină capul într-o parte pentru o secundă, îngustându-şi ochii.

— Unul dintre ei ţinea o armă îndreptată spre capul lui Tacitus. Alţi doi îl ţineau pe Ygrol pe un scaun şi se pare că Makali tocmai îi scotea creierii afară. Totuşi, nu i-a văzut pe ceilalţi doi.

— Probabil că sunt toţi morţi, presupuse Tack.

— Dar, dacă nu e aşa, trebuie să facem ceva pentru ei, replică Polly.

Tack îşi sprijini carabina pe umăr şi o privi lung pe fată. Se săturase de acei umbratani şi heliotani care se omorau tot timpul unii pe ceilalţi, atrăgându-i şi pe alţii în conflictul lor. El era propriul stăpân acum şi nu mai voia război. De asemenea, nu voia să fie adus într-o situaţie în care să fie nevoit să ucidă din nou. Cu toate acestea, Aconite aranjase ca el să fie scos din

mare şi tot ea îl refăcuse din bucăţi, după aceea. Îi era dator. Şi, în plus, acum voia să câştige respectul lui Polly. Şi orice altceva era ea pregătită să ofere. În acel moment, simţi cum, cu un zvâcnet, viaţa lui începea din nou şi ştiu că nu putea să se ferească de noile lui responsabilităţi. *„Un erou blestemat”,* îşi spuse.

— Orice s-a întâmplat acolo, acum este prea târziu ca să mai intervenim. Dar hai să vedem ce putem afla, spuse Tack, simţind cum stomacul i se răscula, la acea afirmaţie atât de optimistă.

O luă înainte, pornind de la albia râului şi ocolind, ca să ajungă la casa lui Aconite dinspre munte. În timp ce urcau, ploaia se transformă în burniţă, apoi începu să bată vântul, care o îndepărtă. Norii începură să se împrăştie, deschizându-se spre stele şi spre primele raze ale răsăritului topaz din spatele munţilor. Când casa apăru în sfârşit sub ei, lumina galbenă a soarelui scălda deja ţărmul de dincolo de ea şi sclipea auriu pe mare. În stânga lor, citadela arăta la fel. În jurul punctelor ei înalte, distorsiunile fiarei continuau să umple cerul.

— De ce se întâmplă asta? întrebă Tack.

Polly răspunse, după o clipă de gândire.

— Aconite spunea că sursa de energie a lui Cowl vine din valvele termice care penetrează o fisură geologică ce porneşte de aici. Din acea sursă de putere, alimentează cu energie fiara torului, atunci când vrea ca aceasta să atace şi aceeaşi alimentare cu energie deschide o despicătură spre realitatea alternativă a fiarei. Fiara încearcă întotdeauna să ajungă aici, ca să acceseze sursa direct, iar ceea ce vedem este rezultatul acestui lucru.

— Dar Cowl nu o va lăsa să treacă.

— Nu. Nu înţeleg ce tehnologie foloseşte, dar împiedică fiara să intre total în fază. Este defazată cu numai câteva grade, dar atât ajunge ca acesta să fie singurul efect produs.

— Şi dacă ar trece?

— Cowl ar muri, la fel ca noi.

Tack îşi aminti cablurile grase care şerpuiau în apă. Judecând după ele, deduse că energia utilizată trebuia să fie imensă. Cu toate acestea, nu se putea compara cu cea transmisă de valva solară, căci nici un cablu nu putea transporta o asemenea încărcătură. Aruncând din nou o privire spre casă, o prinse brusc

pe Polly de umăr şi o trase în jos. Văzură cum un paznic umbratan ieşise din casă şi acum mergea în spatele acesteia, ca să urineze lângă zid.

— Iată cum vom face..., începu Tack.

Polly începu să urce încet de la râu spre casă, ca şi cum tocmai se întorcea de la o plimbare plăcută. Femeia umbratană de la uşă strigă înăuntru, şi un bărbat i se alătură imediat. Polly se uită direct la ei, neîndrăznind să privească mai sus. Ridică mâna şi o flutură, într-un semn prietenos. Când fata ajunse la cinci metri distanţă, Tack sări de pe acoperiş, izbind cu piciorul drept exact în capul femeii umbratane, care se prăbuşi. În acelaşi moment în care ea se prăbuşea, Tack lovi cu piciorul stâng, nimerindu-l pe bărbat sub ureche. Polly se aruncase deja la pământ, aşa cum fusese instruită.

Tack sări în faţă de pe femeie, căzu pe pământ şi se rostogoli în lateral, în timp ce gloanţele sfârtecau pietrele, în locul în care se aflase el cu o fracţiune de secundă înainte. Se ridică şi se învârti pe loc, piciorul lui ridicându-se într-un arc accelerat de greutatea ciudatei lui cizme chirurgicale. În ultima clipă, îşi îndreptă piciorul şi înfipse cizma în gâtul bărbatului. Spre groaza lui, o zări pe Polly ridicându-şi revolverul, într-o mişcare ce lui Tack i se păru derulată cu încetinitorul. Femeia, care căzuse la pământ cu umărul înainte, se ridica din nou şi-şi rotea arma spre Polly. Şi atunci, Tack realiză că nu avea să reuşească fără să ucidă.

Îşi roti carabina spre femeie, dar gloanţele trase de bărbat zdrobiseră ţeava armei sale. Femeia umbratană ezită o microsecundă, evaluând care pericol era mai mare. Începu să se întoarcă spre Tack, exact în clipa în care acesta îşi lăsa carabina să cadă şi se arunca în spate. O gaură apăru în fruntea femeii, care căzu. Bărbatul urlă şi se întoarse spre Polly. Dar de ce se mişca atât de încet? Atunci, Tack realiză că omul tocmai îşi văzuse iubita murind, probabil. Asta nu-l încetini pe Tack, când se aruncă înainte. Carabina se întoarse din nou spre el. Tack o prinse de ţeavă şi în acelaşi timp o răsuci spre el. Trase de armă, smulgând-o din mâinile bărbatului, apoi o roti pe la spate şi peste umăr. Prinzând-o cu cealaltă mână, trase, aruncându-l pe umbratan pe spate. Se terminase. Durase mai puţin de şase secunde. Destul de puţin timp, pentru stingerea a două vieţi.

— Frumos lucrat, o felicită Tack, când Polly se apropie de el.

Polly se opri, îşi băgă revolverul în teacă şi apoi se uită la cei doi umbratani morţi.

— *Mortuus est,* spuse ea. *Mortua est.*

Tack o privi întrebător.

— Sunt amândoi morţi, repetă Polly.

— Mda, de asta poţi fi sigură, replică el.

Polly ridică privirea, uitându-se la carabina din mâna lui Tack.

— Am cunoscut odată un jongler, pe care îl chema Berthold, şi care ar fi fost impresionat de modul în care te-ai mişcat.

Tack se uită la cele două cadavre şi nu găsi în el forţa de a fi atât de frivol. Când intrară în casă, găsiră alţi morţi acolo. Primul era chinezul.

Tack se aplecă lângă Cheng-yi, îi verifică pulsul la gât şi apoi încercă să scoată sabia. Arma era atât de adânc înfiptă în podea, încât nu s-ar fi clintit, fără implanturile lui Tack. Acesta aruncă arma într-o parte, întoarse corpul şi-l examină, înainte să îşi mute atenţia spre Ygrol. Nu era nevoie să verifice pulsul omului de Neanderthal. Ţeasta lui groasă era spartă şi cea mai mare parte a creierului era strivită.

— L-au împuşcat şi pe Lostboy, spuse Polly.

Tack se ridică şi se duse lângă ea. Rămăsese numai jumătate din capul lui Lostboy, iar pe podea, alături, se afla implantul lui cerebral. Polly îl ridică şi îl plasă cu grijă pe masă.

— Pesemne că Aconite poate salva ceva.

Tack o privi nedumerit.

Polly bătu cu degetul în dispozitivul murdar de sânge.

— Au ucis partea animală din el, dar mare parte din cea umană se află aici, înăuntru, explică ea.

Un sunet îi făcu să se răsucească brusc şi-l văzură pe Tacitus prăbuşit la perete, într-o baltă de sânge. Polly se duse repede la el şi îşi apăsă degetul pe gâtul lui.

— Este încă în viaţă, dar trebuie să-l ducem în sala de operaţii, spuse ea.

Când păşi peste umbratanul mort, Tack observă rana din partea superioară a pieptului bărbatului. Deci Tacitus nu căzuse înainte să ia pe unul dintre ei cu el. Îi întinse carabina lui Polly, se aplecă să-l ridice pe Tacitus şi porni spre sala de operaţii a lui Aconite. Polly ţâşni pe lângă el, ca să examineze Viespea căzută pe podea şi pe umbratanul mort de alături. Tack presupuse că

intruşii intraseră în acel loc cu aroganţa specifică neamului lor, dar avuseseră parte de câteva surprize neplăcute.

— Nu cred că este bine să stăm aici, zise el. S-ar putea să se ştie că suntem în zonă şi e posibil ca ăia doi de afară să fi trimis vreun semnal.

— Nu vreau să-l abandonez, replică Polly.

— Atunci, eu o să cercetez zona, spuse Tack, întinzându-l pe Tacitus pe masa chirurgicală. Ştii cum să operezi cu chestiile astea? întrebă el, arătând spre echipamentul din jur.

— Ce nu ştiu îmi poate spune Nandru. El a încărcat o mare parte din baza de date a Viespii.

Tack luă carabina întinsă de Polly şi se uită o clipă cum ea tăia hainele soldatului roman şi plasa un dispozitiv de monitorizare pe gâtul lui. Apoi, văzând că fata părea să ştie ce are de făcut, Tack se duse să cerceteze casa.

Polly presupunea că Aconite fusese dusă cu forţa la citadelă, dar Tack nu era atât de sigur. Părerea lui era că atacatorii umbratani veniseră acolo pentru a elimina o posibilă ameninţare. Casa era mare, aşa că era posibil să o găsească pe Aconite moartă, într-una dintre numeroasele camere. Începu din partea de sus a casei, din mansardă, cu meticulozitate şi prudenţă. Acolo, se întrebă care era scopul exact al substructurilor vorpale ale casei, care erau vizibile, cu toate acele maşinării şi cabluri de energie legate de ele. La etajul de mai jos, găsi multe camere încuiate, dar o uşă era deschisă, şi Tack privi gânditor rastelurile cu carabine, catalizatori, grenade şi alte arme pe care nu le cunoştea. La parter, verifică toate camerele de locuit, dar ignoră numeroasele camere încuiate. Laboratoarele şi zonele de cercetare nu prezentau nici un semn de devastare, aşa că nu petrecu mult timp în ele, ci doar verifică dacă nu mai erau şi alte cadavre. În pivniţă găsi torii şi acum înţelese de ce erau atât de puţini pe fundul mării, împreună cu oasele braţelor. Acolo, simţi controlul subversiv emanat de acele dispozitive parazite şi observă că multe erau căzute pe podea. Înţelese că ele îşi creşteau din nou spinii şi că acest proces le făcuse pe unele să cadă de pe rafturi. Dar Aconite sau cadavrul ei nu era nici acolo, aşa că închise uşa şi se întoarse la Polly.

— Trebuie să o salvăm, gemu Tacitus, când Tack se întoarse în cameră.

Tack observă că nişte ţevi şi cabluri îl legau acum pe roman

de câteva din maşinăriile din jur. Ridică o sprânceană, întrebător.

— Nu am nevoie decât de o carapace lipită şi legată intern, şi apoi voi putea să mă mişc…, hârâi soldatul.

Tack se întoarse spre Polly, care ridică din umeri, apoi întinse un deget şi atinse un dispozitiv ataşat la gâtul romanului. Tacitus închise ochii, cu un oftat, şi leşină.

— Ce a vrut să spună prin „carapace”? întrebă Tack.

Polly arătă spre cizma lui chirurgicală.

— Oferă suport atât intern, cât şi extern, în acelaşi timp executând reparaţii accelerate, dar nu poate fi folosită decât pentru răni minore. Am putea să-i fixăm una lui Tacitus pe piept, dar numai dacă ar fi pregătit să se mişte foarte încet, şi nu cred că aceasta este intenţia lui.

— Deci Cowl a luat-o pe Aconite, spuse Tack.

— Da.

— Ce facem?

— Trebuie să o salvăm. Avem nevoie de ea.

Tack se gândi. Ei nu ştiau cum acţionau mecanismele din acea casă şi deci nu puteau supravieţui acolo. Dar nu credea că aveau prea multe şanse împotriva numeroşilor umbratani şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l înfrunte din nou pe Cowl.

— Trebuie să plecăm de aici, afirmă Polly, privindu-l fix.

— OK, răspunse Tack, înghiţind în sec.

Călugăriţa tăia vârfurile valurilor, iar aburii rezultaţi îi dădeau un aspect de sticlă fierbinte, tocmai scoasă din cuptor. Se rostogoli pe suprafaţa mării şi se desfăcu, iar cei trei heliotani ieşiră ca şi cum ar fi fost aruncaţi dintr-o maşină distrusă. Îşi controlară totuşi coborârea la sfârşit şi fiecare intră în mare într-un plonjon perfect. Bucăţi din călugăriţă se împrăştiară pe suprafaţa apei şi începură să plutească, în timp ce ultimele străluciri de culoarea chihlimbarului se stingeau în ele. Unul dintre cei trei heliotani ieşi la suprafaţă, aruncă un pachet în faţa lui şi se uită cum se desfăcea, transformându-se într-o plută gonflabilă. Până să se desfacă în totalitate, ceilalţi doi ieşiră şi ei la suprafaţă şi urcară cu toţii în barcă.

— Nimic încă, spuse Meelan, prăbuşindu-se pe spate şi scuipând apă de mare, în timp ce-şi studia detectorul.

Saphothere porni motorul mic montat în interiorul părţii din spate a bărcii şi o puse în mişcare. Coptic desfăcu luneta

lansatorului de grenade pe care îl strângea în mâini şi se uită prin ea pe cer.

Imediat ce barca se puse în mişcare, Saphothere întrebă:

— Unde suntem?

— Cam la zece kilometri de citadelă şi la aproximativ o oră de Nod, răspunse Meelan.

— Uite! exclamă Saphothere, arătând cu capul în faţă.

Se uitară toţi trei la distorsiunea fiarei torului, care plutea pe cer ca nişte aburi de căldură. Sub ea reuşiră cu greu să distingă vârfurile ascuţite ale citadelei.

— Probabil că nu vor veni rachete din această direcţie, continuă Saphothere. Atacul lui Sauros este în desfăşurare, fără îndoială, şi probabil, Cowl nu va acorda atenţie unei probleme atât de minore cum este căderea unui tor prin capcana lui, în mare. Probabil că-şi spune că un alt purtător de tor tocmai s-a înecat, asta dacă a observat ceva. Apoi, când se va obţine închiderea capătului din Sauros, Cowl va fi în rahat până la gât. Nu va avea cum să mai facă salturi prin timp în citadela lui şi nici cum să evite gloanţele.

— Ce păcat că nu putem trage nişte rachete de aici, comentă Coptic.

— Ar fi detectate, spuse Saphothere, mai ales dacă au şansa să fie eficiente.

— Ca rachetele atomice, vrei să spui, zise Meelan, acidă.

— Mda, ca cele atomice. Cowl probabil le-a detectat pe cele două pe care i le-am dat lui Tack, atunci când acesta s-a apropiat la un kilometru de destinaţie. Şi nu mă îndoiesc că a fixat un câmp de deplasare dublu pe ele, tot timpul.

— Sărmanul idiot, zise Meelan. Dar măcar a murit crezând că tentativa lui de asasinat a avut ca scop să-l împiedice pe Cowl să distrugă istoria umană.

— Chiar a făcut-o, într-un mod ocolit, spuse Saphothere. Şi, de altfel, mulţi heliotani au murit crezând acelaşi lucru. Deci nu a fost singurul.

— Umbratanii cred şi ei că asta e intenţia lui Cowl, şi mor la fel.

— Mda, răspunse Saphothere.

— Saphothere! îi întrerupse Coptic. Nu suntem singuri.

Îşi întoarseră toţi trei atenţia spre cer şi spre obiectul care devenea vizibil acolo. La început în depărtare, apoi crescând, pe

măsură ce se apropia.

— Un alt motiv pentru el ca să nu trimită o rachetă împotriva noastră, observă Meelan.

— Atunci, asta este, zise Saphothere. Haide să mergem să-l ucidem pe ticălos, înainte să poată face ceva în privinţa asta.

— Mi se pare o idee bună, îl aprobă Meelan.

Cerul devenea tot mai întunecat şi efectul semăna cu ridicarea nămolului de pe fundul unui lac adânc. Val după val arunca dâre de umbră peste peisaj. Polly ridică privirea, simţind cum i se usucă gura. Aşa ceva nu se întâmpla acolo, de obicei. După o ploaie ca aceea din noaptea trecută, cerul rămânea senin timp de mai multe săptămâni, iar Polly nu întâlnise până atunci o vreme extremă. Însă, de data aceasta, vremea era ciudată: dungile de nori care se răspândeau din punctul central de fierbere păreau aproape solide. Şi nu se auzea nici un sunet, iar asta făcea ca totul să pară şi mai ameninţător.

— Ce se întâmplă? întrebă Tack, ieşind şi el din casa lui Aconite.

— Nodul, spuse Polly. Ştiam că este aproape.

„Într-un fel nebunesc, este logic că soseşte acum. Te face să te întrebi dacă heliotanii au înţeles chiar totul. Poate că sunt încă multe lucruri pe care nu le cunosc nici ei.”

— Cowl a dat greş sau este pe cale să reuşească? întrebă Tack.

Polly se întoarse şi se uită la el.

— Ce să reuşească?

— Să împingă istoria umană în jos pe panta probabilităţii şi să-şi creeze propria linie temporală, în vârful pantei, răspunse Tack, privind în continuare cerul.

— Încă mai crezi asta?

Tack îşi întoarse atenţia spre Polly, care continuă:

— Asta este doar marea minciună pe care au spus-o heliotanii ca să justifice continuarea exterminării umbratanilor. Să admitem că uciderea lui Cowl este justificată pentru ei, ţinând cont de numeroasele vieţi heliotane curmate de el. Dar asta nu înseamnă că nu este o minciună.

— Cum?

Tack părea confuz şi Polly realiză că trăgea încă un postament de încredere de sub el, dar trebuia să o facă.

— Cowl vrea să împiedice apariţia unui paradox de omisiune, explică ea.

— Şi eu care credeam că nu înţeleg nimic, făcu Tack, redescoperindu-şi simţul umorului, pentru care primise odată acea bătaie de la Saphothere.

— Cowl a scăpat de persecuţia heliotană şi a oferit şi umbratanilor o cale de scăpare. Energia pe care a folosit-o în marele salt l-a adus înainte de Nod, şi ştii ce a găsit aici?

— Spune-mi tu.

— A găsit viaţă fără ADN. A găsit o viaţă care nu avea nici o legătură cu tot ce cunoştea el, cu o probabilitate minimă de a se dezvolta în viaţa pe care o cunoaştem noi, în cele câteva secole pe care le avea la dispoziţie înainte de sosirea Nod-ului.

— Şi ce înseamnă asta?

— Trebuie să fii arogant ca şi Cowl ca să crezi că tu eşti sursa unui astfel de paradox critic de omisiune.

— Ai mai spus asta, dar tot nu înţeleg.

— Cowl crede că el este sursa Nod-ului. Că, dacă nu creează o viaţă pe bază de ADN în acest ocean, atunci nu va exista nici o formă de viaţă, aşa cum o cunoaştem noi, mai târziu. Că, prin omiterea acestei acţiuni, şi-ar distruge linia temporală şi va deveni fiinţa unică şi fără trecut, prinsă pentru eternitate în propria realitate alternativă.

— Deci el este tipul cu intenţii bune?

— Dacă poţi spune că un tip cu intenţii bune este unul care priveşte cu dispreţ orice altă viaţă în afară de a lui. Şi care, dacă i se dă ocazia, va distruge întregul Dominion Heliotan.

— Dar e clar că poate face asta, realizând ceea ce pretind heliotanii că face, nu?

— Nu. Aici nu are decât valve geotermice. Nivelurile de energie de care ar avea nevoie ar necesita cel puţin o valvă solară. Asta este încă o minciună heliotană.

— Şi atunci, ce naiba se întâmplă?

— Asta! spuse Polly, arătând spre cer.

Deasupra lor, adunându-se într-o roată mare, norii groşi şi negri se răsuceau şi se rostogoleau, iar din ei ţâşneau fulgere. O furtună puternică ajungea la ei chiar în clipa aceea. Şi în spatele acelor formaţiuni ciudate de nori, începu să se distingă o formă.

— O navă? se miră Tack.

— Poate. Sau poate o fiinţă vie. Sau o păstaie imensă cu

seminţe...

O sferă plată umplea acum un sfert din cer, marginea ei inferioară pierzându-se dincolo de orizont. Era translucidă, segmentată ca o portocală, iar straturile mai înalte de nori se vedeau prin ea ca prin nişte lentile deformatoare. Alţi nori se spărgeau deasupra ei, ca valurile mării peste o stâncă. Chiar în timp ce ei se uitau, obiectul se înclină şi apăru la vedere în întregime. Pământul începu să vibreze, în consonanţă cu acea înclinare. Apoi urmară străfulgerări imense, crăpături în ceruri care dezvăluiau o altă realitate şi zgomotul asurzitor al unui tunet.

— Ce se întâmplă? întrebă Tack.

— Însămânţează, răspunse Polly, aplecându-se mai aproape de el. Iar heliotanii ştiau asta, pentru că prima lor sondă interstelară a adus probe din altă parte, după plecarea lui Cowl. Nu ştiu cum a aflat Aconite şi de aceea trebuie să ajungem la ea. S-ar putea ca ea să aibă un mod propriu de acces în viitor.

— Dar ea de ce nu i-a spus lui Cowl?

— Pentru că, atâta timp cât el se chinuia să rezolve paradoxul acela de omisiune, nu avea să-şi întoarcă toate forţele împotriva heliotanilor. Aconite şi-a petrecut toată viaţa încercând să tocească ascuţişul furiei lui Cowl.

Nandru profită de acel moment ca să intervină:

„Mă bucur atât de mult că ai explicat toate astea, Polly. Mie mi se părea cam complicat.”

— Nandru, spuse Polly cu voce tare, cerându-i scuze din priviri lui Tack. Acum devine şi mai simplu. Pe măsură ce intrăm în Nod, şansele ca heliotanii să ajungă la Cowl cresc foarte mult. Iar când se întâmplă asta, noi trebuie să fim în cealaltă parte a planetei, cel puţin, dacă vrem să supravieţuim. Avem nevoie de Aconite şi trebuie să o găsim cât mai rapid posibil.

„Pot să te ajut, dar asta înseamnă că va trebui să ies din tine, iar de această dată nu voi putea să mai revin, căci va trebui să fiu atât programul, cât şi memoria.”

— Ce naiba ai de gând?

„Nu fi atât de neprietenoasă.”

— Îmi pare rău, dar lucrurile se precipită.

„Ei bine, la revedere, Polly.”

— Stai! Ce vrei să...?

Polly îl simţi plecând, la fel cum făcea când îşi transfera

conştiinţa în Viespe.

— Ce naiba? făcu Polly, scuturându-şi capul iritată.

Ridică mâna şi-şi trecu degetele prin păr, apoi o ridică în dreptul ochilor, ca să o examineze. În palmă avea cristale albe mici. Clipi şi ridică privirea. Ningea, numai că nu era o zăpadă pe care să o recunoască.

— Trebuie să ajungem la Aconite. Este singura care poate să ne ajute. Ea trebuie să ştie un mod de ieşire de aici.

Chiar în clipa aceea, se auzi un zdrăngănit şi un huruit puternic din interiorul casei şi cei doi oameni se răsuciră rapid, când ceva ţâşni pe uşă afară şi se opri deasupra lor.

— Bine v-am găsit! strigă Nandru-Viespe.

Tensiunea din Centrul de Comandă a Contraforturilor din New London era palpabilă. Maxell se uită la ecrane, întrebându-se cât putea să mai aştepte, în speranţa că va îndeplini acea sarcină de Hercule. Investiseră foarte mult şi aveau să piardă foarte mult, indiferent dacă reuşeau sau eşuau, încât nu voia să se gândească ce ar fi însemnat eşecul. Tensiunea atinse nivelul de vârf.

— Avem închidere! strigă un tehnician de interfaţă.

Maxell îngheţă, pentru jumătate de secundă. Aveau timp. Încă mai aveau timp.

— Ai o indicaţie a masei? întrebă el.

— Nu încă... calculează... O transfer pe un ecran secundar, răspunse tehnicianul.

Maxell îşi simţi gura uscându-se, când văzu cifrele. Ecranul secundar se deschise într-o bandă la baza ecranului mare şi se umplu de cifre. Apoi se contractă brusc, numărul fiind rotunjit şi afişat cu un exponent, pentru că era prea mare ca să încapă pe ecran.

— *Aşa ceva* nu poate fi exterminat..., gemu Carloon.

— Cu toate acestea, vom încerca, spuse Maxell.

Apoi adăugă, adresându-se tehnicianului de interfaţă:

— Trimite semnalul.

— Trimis, răspunse tehnicianul.

Acum nu mai puteau decât să aştepte. Semnalul tahionic avea să ajungă în momentul transmisiei, dar tranzitul fasciculului lui de microunde dura şase minute. Acum erau total implicaţi şi istoria avea să-i judece. Asta, dacă avea să urmeze vreo istorie.

— Cât mai este până ce fiara va ajunge la contrafortul nostru? întrebă ea.

— Păreau să mai fie vreo zece minute, dar acum accelerează, răspunse Carloon.

— Cum naiba e posibil să ştie? întrebă un tehnician de interfaţă.

Carloon aduse în fază senzorul cel mai îndepărtat, afişând secţiunea îndepărtată a găurii de vierme, părăsită de fiara torului. Asta nu le aduse liniştea. Capătul fiarei la care se aflau cele mai multe guri se apropia de ei, ca un tren accelerat.

— Ştie vreunul dintre voi să se roage? întrebă Maxell.

Primind doar răspunsuri negative, zise:

— Atunci, acesta ar fi un moment bun să învăţaţi.

Capitolul 21

Cowl:

Eu sunt apogeul evoluţiei darwiniene a speciilor umane, chiar dacă superioritatea mea a fost obţinută prin manipulare genetică. Am fost conceput să supravieţuiesc în condiţiile cele mai ostile pentru om, prin cele mai nemiloase mijloace. Astfel, eu sunt tot ceea ce dogmele umbratane şi heliotane doresc să devină oamenii. Dar atunci când o fiinţă este măsurată pe baza capacităţii ei de a supravieţui proceselor naturale de selecţie, această superioritate nu implică o capacitate deosebită de a distruge şi a ucide? Un astfel de sistem de evaluare nu scoate din calcul toată creativitatea, şi atât de multe altele? Capacitatea de a supravieţui şi a domina nu este totul. Eu sunt o fundătură, dar totodată sunt şi uman, şi ştiu că ceea ce am fost făcut să fiu nu este suficient. Sunt ceea ce sunt.

Nu-i mai făcuse niciodată asta până atunci, iar ea crezuse prosteşte că el nu ar face-o. Aconite era uluită de forţa nemiloasă a minţii fratelui ei. Mustăţile lui de legătură erau total dezvoltate, iar Cowl ştia cum să le folosească pentru a obţine efect maxim. Ale ei fuseseră ciuntite şi practic inutilizabile încă de la naştere, aşa că pusese un auto-chirurg să le îndepărteze şi să le acopere existenţa prin chirurgie estetică. Mustăţile lui pătrunseră cu o precizie de şarpe în urechea şi în craniul ei, divizându-se iar şi iar în conectori sinaptici, legându-se la diverse porţiuni ale creierului ei. Cowl nu se mai jucase niciodată cu mintea ei, dar acum o făcea.

Aconite alunecă imediat în lumea amintirilor, însă acum în prezenţa fratelui ei, care apărea ca un spectru ostil. Cowl stătea în spatele ei, în timp ce îl privea uimită pe surogatul de asasin, întrebându-se cum de Tack mai era încă în viaţă şi dacă să-i permită să trăiască în continuare. Un salt, şi Cowl ascultă explicaţiile lui, fratele ei ştiind că ea cunoştea deja adevărul. Tack fusese trimis acolo ca să dezvăluie o slăbiciune în sistemele de apărare ale lui Sauros, care erau de fapt fălcile unei capcane. Dar Cowl voia să ajungă la rădăcina acelor gânduri:

„Cei patru stăteau pe terasa cu vedere spre parcul Terţiar,

unde se plimbau paracerateriumi înalţi de şase metri. Deşi acele creaturi aveau pielea ca de elefant şi un aspect asemănător cu al unei lame, erau nişte animale distincte, ca toată fauna preistorică din parcurile din New London. Privindu-le cum rupeau frunze de palmier ca să ajungă la curmalele coapte, Aconite îşi spuse că, dintre toate proiectele heliotane, acela era cel mai merituos, iar posibilitatea de a putea recupera moştenirea genetică a Pământului era un dar adevărat. Era o ruşine că, în ansamblu, călătoria în timp era folosită în scopuri războinice.

— Cum ai reuşit să ajungi aici? întrebă Inginerul Goron.

Aconite îşi ridică braţul, arătându-le torul.

— Fratele meu mai are până să codeze total programarea. Eu am inversat-o pur şi simplu, şi o voi readuce la normal, ca să mă ducă înapoi.

Maxell se întoarse spre Goron.

— Goron, nu face greşeala să o priveşti pe Aconite ca aflându-se mereu în umbra fratelui ei. Capacităţile ei sunt cel puţin egale cu ale lui Cowl, chiar dacă nu şi intenţiile ei."

Cowl şuieră auzind asta, iar respiraţia lui ajunse ca un lichid pe obrazul lui Aconite.

— Credeai că nu pot să-ţi modific tehnologia? Chiar ai crezut că eu am fost eşecul otrăvitor sugerat de numele dat de mama noastră? întrebă Aconite.

Mustăţile se încordară în capul ei, transmiţându-i valuri de durere prin ţeastă şi în lungul coloanei vertebrale. Aconite ştia că fratele ei voia ca ea să se opună, dar îl lăsă să afle totul:

„— Aşadar, ce ai de spus? întrebă Goron, privind-o bănuitor pe Aconite.

— Fratele meu nu încearcă să vă distrugă modificând linia temporală. Dacă ar face asta, s-ar putea distruge şi pe sine. Cowl a descoperit că el este cauza Nod-ului. Istoria umană începe cu un paradox circular. Nu a găsit nici un fel de viaţă pe bază de ADN înainte de acest punct, aşa că aceasta nu putea fi produsă decât de el. Acum îşi foloseşte toate energiile ca să se oprească să provoace un paradox de omisiune, care ar putea distruge întreaga linie temporală, şi astfel pe proprii strămoşi.

Al patrulea membru al grupului izbucni în râs.

— Câtă aroganţă! aruncă Palleque, clătinând din cap.

Maxell îi aruncă o privire scurtă.

— Cu toţii ne facem vinovaţi de aşa ceva. Te rog să continui,

Aconite.

După o clipă de nedumerire, Aconite continuă:

— Fratele meu nu reprezintă cel mai mare pericol pentru voi, nu prin persoana lui.

— Fiara torului, zise Palleque, care acum nu mai râdea. Aconite aprobă din cap.

— Este deja imensă şi urcă în viitor ca să se hrănească. Cowl nu o poate împiedica total să facă asta, iar anomaliile pe care le creează forţează deja substanţa ei din viitor mult în jos pe panta generată din Nod.

— Atunci, probabil că acesta va fi soluţia problemei, spuse Palleque.

Aconite îl privi lung.

— Nu. Fratele meu are nevoie de fiară ca să plaseze tori activi, aşa încât el să poată testa viitorul şi să afle cum să evite paradoxul de omisiune. Să afle dacă experimentele lui cu protozoare au vreun efect. Aşa că o alimentează cu energie din valvele lui geotermice, ca să-i menţină poziţia pe pantă.

— Fiara serveşte şi unui alt scop, zise Palleque, printre dinţii încleştaţi.

Aconite se întoarse spre el şi-l privi fix.

— Atunci ştii că, în timp ce serveşte scopului lui Cowl, se şi hrăneşte.

Palleque se întoarse cu spatele la ea, cu o grimasă pe faţă.

— Eu nu înţeleg cum acest animal reprezintă o problemă mai mare, spuse Goron.

— Pe măsură ce se hrăneşte, creşte, răspunse Aconite. Structura lui este mai complexă decât a oricărei alte creaturi vii. Poate să-şi creeze singur maşini ale timpului organice. Trebuie să vă fac un desen?

— Oh! făcu Goron.

— Ce vrea să spună? întrebă Palleque, întorcându-se iar spre ei.

Maxell îi explică.

— Generează propriul câmp vorpal şi o dată ce va ajunge la o masă suficientă, acest câmp va fi destul de puternic ca să permită fiarei să se transfere singură oriunde pe panta probabilităţii.

— Şi să se hrănească, adăugă Aconite.

— Despre ce vorbim aici, mai exact? întrebă Aconite.

— Despre un devorator de lumi - al întregii vieţi, pe fiecare linie temporală generată de transferuri. Nu va mai rămâne decât fiara.”

Aconite simţi confirmarea acelei afirmaţii din partea fratelui ei şi înţelese, într-o străfulgerare, că el îşi trimitea fiara împotriva heliotanilor din două motive: să-şi ucidă inamicii şi totodată să-şi slăbească periculosul animal credincios. Cadrul temporal sări din nou:

„— Este singurul mod ca să o lichidăm, de tot, spuse Goron.”

De data aceasta, Aconite şi Inginerul mergeau împreună pe podeaua uneia dintre porturile de construcţie din New London, spre scheletul unei sfere gigantice. Numai că de data aceasta, umbra lui Cowl mergea alături de ei.

„— Aceasta a fost creată pentru extinderea Dominionului Heliotan prin timp. Ca o bază din care să ucidem şi ultimul umbratan şi din care, în cele din urmă, să-l terminăm pe fratele tău. Dar poate că acum poate servi unui scop onorabil. Mi-aş dori asta.

— Momeala pare... mică.

— Buturuga mică răstoarnă carul mare.

— Heliotan ii, ca ansamblu, vor suporta pierderea?

— Oraşului? întrebă Goron, arătând spre Sauros-ul în construcţie.

— Toată pierderea. Aţi petrecut două secole cu acest proiect şi aţi folosit jumătate din bogăţia Dominionului. Şi îl veţi pierde pentru a distruge o ameninţare pe care cea mai mare parte a cetăţenilor lui nu a văzut-o niciodată şi pe care mulţi nu o pot înţelege?

— Trebuie să o facem.”

Furia lui Cowl ardea ca nişte fire încinse în capul ei. Avea să o ucidă astfel, şi dacă nu o făcea acum, avea să o facă mai târziu.

„Torul îi chema pe toţi cei din laboratorul de cercetare antarctic, dar numai Aconite trebuia să răspundă acelui apel. Palleque se încruntă la vederea obiectului, dar avea mai multe motive să urască sursa lui decât oricine altcineva.

— Iată, am un cadou pentru tine, spuse el, întorcându-se spre Aconite şi întinzându-i un cilindru de sticlă mic, în care se vedeau nişte cristale albe. L-am găsit pe Marte, într-un strat cu o vechime de un miliard de ani, iar după aceea, pe toate planetele solide din sistemul solar, în roci cu aceeaşi vechime.

— Ce este?

— Te-ai întrebat de ce am râs când ai spus că fratele tău este cauza Nod-ului.

Făcu semn spre cilindrul care era acum în mâna ei şi continuă:

— Au existat sute de teorii despre sursa acestuia, până când sonda noastră interstelară a descoperit aceeaşi substanţă pe o planetă moartă ce orbita în jurul piticei roşii, Proxima Centauri.

— Tot nu mi-ai spus ce este.

— ADN cristalizat într-o matrice proteică. Imediat ce atinge apă lichidă, devine activ. Cam într-un milion de ani apar metazoarele, iar restul este istorie, cum se spune. În final, o singură teorie este corectă.

— Însămânţare.”

Cowl îşi eliberă strânsoarea, şi Aconite căzu în genunchi, cu sânge curgându-i din ureche şi strălucind pe zgârieturile din jurul gâtului. Ridică o privire încruntată spre fratele său şi încercă tăria cătuşelor groase care îi legau mâinile şi gleznele.

— Cât de mulţi credeai că o să te mai las să ucizi? întrebă ea, tăios.

Cowl îşi înclină capul, dar nu spuse nimic. Brusc, se întoarse pe loc şi porni spre comenzile lui vorpale. După o clipă, scoase un urlet de furie.

Pe cer, imaginea spectrală a fiarei torului se scutura şi dispărea în timp ce, fără a fi observată, o plută opri în umbra citadelei. Cu alimentarea cu energie tăiată în Sauros, dinspre oraş reacţia se întoarse ca o undă, instantaneu şi pentru totdeauna. Cowl îşi retrase degetele ascuţite din ovoidul vorpal şi păşi în spate, întorcându-şi capul să vadă străfulgerările dintre condensatorii temporali şi transformatoare. Marea începu să fiarbă, când circuitele de siguranţă încercară să devieze impulsul în apă. Era ca şi cum ar fi încercat să lipească un baraj crăpat cu bandă izolantă. Sub mare se aprindeau fulgere, care apoi mureau, într-un roşu mat, înaintând în zeci, apoi sute şi mii spre orizont, pe măsură ce generatoarele geotermice vaporizau şi topeau stânca din jur. La scurt timp după aceea, explozii, ca de la nişte mine de adâncime, urmară acelaşi traseu. În interiorul citadelei, întunericul era împrăştiat de maşinăriile incendiate, apoi se risipi total, când porniră generatoarele

auxiliare. Luminile de urgenţă se aprinseră peste tot şi umbratanii ieşiră din ascunzătorile lor.

Tack se agăţă de lespede, în umbra zidurilor ieşite în afară ale citadelei de deasupra, şi se uită la ceilalţi ocupanţi ai acesteia, care deveniseră numeroşi. Purtătorul de tor în armură fusese primul, greutatea lui făcându-l să cadă direct din gura toboganului. Cu ultimele puteri, omul îşi înfipsese pumnalul într-o crăpătură din punctul în care lespedea se unea cu stâlpul. Probabil că era deja mort, căci Aconite nu-l salvase, iar în timp rugina de pe armura lui îl lipise de lespede. După el, veniseră alţii: unul, care purta o robă lungă, căzuse, iar materialul se agăţase de una dintre zalele cavalerului. În jurul celor doi se adunaseră oase de la mâini şi alte schelete se lipiseră de lespede, din cauza substanţelor grase rezultate în urma descompunerii. Din loc în loc sclipeau bijuterii şi se vedeau arme ruginite. Tack observă o carabină heliotană arsă, căzută lângă o cutie toracică îmbrăcată într-o piele ca de pergament. Metalul negru şi plasticul armei se topiseră parţial şi deveniseră gri din cauza sării. Tack se întrebă care era povestea lor. Apoi, cu piciorul proptit bine pe mina adezivă, ridică lansatorul de harpoane pe care îl luase din sala de arme a lui Aconite şi trase în sus.

Capul harponului se lipi de buza superioară a toboganului, cu obişnuita străfulgerare chimică. După ce detaşă mina adezivă, Tack porni motoraşul de rebobinare, ca să se ridice la gura puţului. Acolo, lipi mina de podeaua toboganului, pentru a-şi putea propti piciorul pe ea, după care detaşă harponul şi-l bobină înapoi în lansator. Apoi ridică privirea spre întunericul de deasupra.

Având prea puţine amintiri de la coborârea pe acolo, Tack se consultase cu Nandru şi aflase că puţul cobora într-un arc de o sută de metri, din centrul de control sferic al lui Cowl. Era destul de uşor să urce, dar nu venise încă momentul. Aşteptă.

Cerul era întunecat de prezenţa acelui *lucru* şi din cauza furtunii produse de el. Dincolo de adăpostul întunecat al citadelei, Tack observă viscolul de substanţă cristalină care înnora suprafaţa mării şi atenua valurile. După câteva minute, îl reperă pe Nandru-Viespe, care venea în viteză spre el, din direcţia casei lui Aconite, ţinând-o pe Polly în gheare, ca pe o

pradă furată. Tack se răsuci şi trase în întuneric, apoi văzu sclipirea reacţiei chimice la douăzeci de metri deasupra lui. Întinse coarda, detaşă mina şi o agăţă de banda de pe umăr a centurii pentru arme. Dispunea de trei astfel de dispozitive, care aveau pe suprafeţele de contact un strat de peri microscopici, asemănători cu cei de pe piciorul unei şopârle gecko. Din nefericire, spre deosebire de piciorul şopârlei, minele nu erau făcute pentru utilizare repetată şi după o vreme îşi pierdeau capacitatea adezivă. De aceea erau necesare trei pentru acea ascensiune. Tack nu avea intenţia să le utilizeze ca să arunce ceva în aer.

Nandru-Viespe zbură în umbra citadelei, apoi coborî şi pluti lângă gura puţului. Polly, prinsă bine sub robot de cele patru picioare ascuţite ale acestuia, îşi şterse pulberea albă de pe faţă şi ochi, după care întinse o mână spre Tack. Cu cizma pe marginea toboganului, Tack folosi controlul de fricţiune al motorului de bobinare al harponului, ca să aibă suficientă libertate să se aplece şi să prindă braţul fetei.

— Ai prins-o? întrebă Nandru. Nu vreau să-i dau drumul prematur.

— Am prins-o, răspunse Tack încordat.

Nandru-Viespe dădu drumul fetei, apoi se înălţă rapid, datorită micşorării bruşte a greutăţii. Polly sări înăuntru, punând piciorul pe buza toboganului şi prinzându-se cu cealaltă mână de centurile cu arme ale lui Tack.

— OK? întrebă el.

— OK.

Tack porni motoraşul care îi ridică pe pantă. Ar fi preferat să facă asta singur, din cauza riscurilor, dar nu avea voinţa necesară să o îndepărteze pe Polly. Gândul de a se despărţi de ea trezea în sufletul lui un sentiment pe care nu-l simţise prea des, dar pe care îl recunoscu cu uşurinţă. Dar acesta era un alt fel de teamă.

Ajungând la punctul de ataşare al harponului, Tack plasă două dintre minele adezive, ca puncte de sprijin pentru picioarele lor. Apoi auzi zdrăngănituri şi zumzete în puţ, când Nandru-Viespe încercă să-i urmeze. Văzu că robotul reuşise, în cele din urmă, să se stabilizeze, apoi începu să urce panta, cu cele patru picioare ascuţite. Înaintă patru metri, pentru ca apoi să alunece înapoi, cu un scrâşnet al metalului cojit de picioarele

lui ascuţite. Asta nu făcea parte din plan.

— Rămâi pe loc, Nandru. Zgomotul pe care îl faci s-ar putea să fie auzit de sus, şopti repede Tack.

Nandru reuşi să-şi înfigă picioarele în metal şi să rămână pe loc. Tack detaşă harponul şi-l lansă din nou în sus, pe pantă.

Cowl se întoarse de la studierea comenzilor lui vorpale, cu o faţă absolut indescifrabilă. Aconite se uită spre locul în care stătea Makali, apoi îşi plimbă privirea prin cameră, spre poziţiile subalternilor ucigaşi ai femeii. Cum îşi pierduse sursa de putere pentru a manipula timpul în interiorul sferei, paranoia lui Cowl începuse să se manifeste. Aconite se uită la puţul în care Cowl aruncase rămăşiţe umane în cea mai mare parte a secolului. Cu cătuşe la încheieturi şi glezne, nu avea nici o şansă să ajungă la acea portiţă de evadare, dar era sigură că auzise ceva...

Aconite îşi îndreptă apoi toată atenţia asupra fratelui ei.

— A fost un conflict stupid şi distructiv. Heliotanii şi umbratanii s-au ucis unii pe alţii secole întregi, în sistemul solar şi acum prin timp, spuse ea, împingându-se în spate, aşa încât să se odihnească pe genunchi. Nu ştiu care tabără poate fi considerată mai vinovată, căci cei mai mulţi dintre ei s-au născut în timpul acestui conflict şi nu au cunoscut altceva. Dar eu ştiu cine este responsabil pentru cele mai multe crime, şi acela eşti tu, frate dragă.

— Războiul nostru a fost de apărare! obiectă Makali, păşind în faţă.

— Da! şuieră Aconite. Am văzut câteva dintre mişcările voastre defensive. Am văzut exact cum te-ai apărat, ucigând în bătaie un om preistoric. Ce ameninţare reprezenta Ygrol pentru tine?

Cowl se opri în faţa lui Aconite şi-şi încrucişă braţele. Vocea lui se auzi, ca de fiecare dată, din aerul din jurul lui.

— Unde sunt ceilalţi doi?

— Ce crezi că vei obţine de la ei? Un mod de recuperare a creaturii tale? Un mod de a-ţi reface instantaneu sursele de energie? înfruntă adevărul, frate! Fuga ta s-a încheiat şi acum e timpul să te duci în singurul loc care va rămâne sigur pentru tine.

— Unde sunt ei? mârâi Cowl.

— Ce este? Ai vrea ca Makali să mai ducă un mic război de

apărare pentru tine? Nu ai produs deja destulă moarte? Atunci când te-a creat pe tine, mama noastră a crezut că a obţinut o fiinţă umană de neegalat. De fapt, a creat doar un ucigaş de oameni. Eu te *cunosc,* frate.

Braţele lui Cowl se desfăcură şi căzură pe lângă corp. Acum avea să se întâmple, simţi Aconite. Acum avea să o ucidă. În clipa aceea, luminile se stinseră brusc şi strălucirea unui catalizator se aprinse sus, într-una dintre sferele laterale. Pe partea opusă o explozie produse o gaură, aruncându-l pe un umbratan de pe pasarela alăturată, cu hainele în flăcări. Apoi se aprinseră alţi doi catalizatori, strălucirea lor întinzându-se dintr-un punct central, praful incandescent umflându-se de pe marginile arzânde. Pentru o clipă se văzu un bărbat solid care intra prin gaură, o rafală de foc, şi doi umbratani care se chinuiau să-şi pună măştile fură izbiţi cu spatele de resturile în flăcări. O altă explozie şi unul dintre transformatoarele tubulare masive ieşi din suportul său şi începu să se încline. Cowl se mişcă repede, aproape într-un plonjon, spre comenzile lui vorpale, şi Aconite simţi o teamă adâncă. Apoi, cu o singură flacără puternică, un catalizator cu acţiune rapidă deschise o gaură în podea şi sus, în sferă, apăru sclipirea de lipire a unui harpon de ascensiune. Ridicându-se din podea pe cablul harponului, apărură Meelan şi Saphothere, spate în spate, fiecare dintre ei cu câte două carabine în mâini, împroşcând interiorul sferei cu gloanţe. Aconite se uită îngrozită la găurile tot mai mari din sfere şi realiză că zăpada care cădea nu era rezultatul catalizei, ci o pudră albă pe care o recunoscu. Şi ştiu ce voia să facă fratele ei.

— Opriţi-l! strigă Aconite. O să ne termine pe toţi!

Câteva gloanţe se înfipseră în piciorul lui Cowl, doborându-l înainte să ajungă la comenzi. Saphothere şi Meelan se desprinseră de cablu la cinci metri deasupra podelei, apoi săriră şi se rostogoliră la adăpost, în timp ce gloanţele celor care ripostau loveau în urma lor. Saphothere se aruncă în spatele transformatorului căzut, trăgând în spate fără măcar să se uite. Gloanţele lui îl învârtiră pe unul dintre oamenii lui Makali într-o roată de carne desprinsă. Un generator de câmp aruncat de Saphothere se activă în spatele acestuia o secundă mai târziu şi absorbi toate rafalele inamicilor. Meelan se opri ca să doboare un umbratan care-l ţintea pe Saphothere şi nu văzu sursa

proiectilului care o izbi în ceafă, doborând-o la pământ, neînsufleţită.

— Meelan! se auzi urletul furios al lui Coptic.

Încă o explozie separă o pasarelă de zidul care se dizolva şi aceasta începu să se balanseze. Coptic stătea într-un capăt al ei, trăgând în umbratani cu carabina şi cu lansatorul de rachete. O rafală îi reteză un picior şi Coptic zdrobi sursa gloanţelor, de pe podeaua de dedesubt. Alte gloanţe îl izbiră în piept, dar bărbatul continuă să tragă. Umbratanii mureau unul după altul, exploziile smulgându-i de pe pasarele şi aruncându-i în fragmente din locurile în care reuşiseră să se adăpostească. Coptic menţinu acel baraj de foc până ce amândouă armele i se goliră. Atunci, cei doi umbratani rămaşi ieşiră de la adăpost şi îşi concentrară focul asupra lui. Solidul bărbat se prăbuşi în cele din urmă, apoi căzu de pe pasarela care se zdruncină puternic, oprindu-se la capătul arcului pe care îl descria.

Aconite îşi ţinea capul jos şi se trăgea spre panta care ducea la tobogan, dar o mână o prinse de spatele jachetei şi o ridică în picioare. Un braţ prostetic îi încercui gâtul şi ţeava unei carabine i se lipi de obraz. Cu acest scut uman în faţă, Makali se uită spre locul în care se ascunsese Saphothere.

— Saphothere, eşti terminat acum! strigă ea.

Privind în jur, îi văzu pe cei doi camarazi ai ei îndreptându-şi armele spre transformatorul căzut.

Aconite îşi îndreptă atenţia spre fratele ei şi văzu găurile de gloanţe care îi străpunseseră carapacea. Cowl era în picioare, lângă comenzile vorpale, târându-şi piciorul rănit. Într-o mână ţinea o cheie cu telecomandă mică, pe care o îndreptă acum spre Aconite şi o activă. Apoi azvârli cheia şi băgă mâna în sfera strălucitoare.

— Nu! exclamă Makali, atenţia ei întorcându-se spre Cowl.

Aconite simţi încuietoarea magnetică deschizându-se. Ridică privirea în ninsoarea de pulbere albă, apoi, când cătuşele îi căzură, o lovi tare cu cotul pe Makali. Umbratana se încovoie, iar Aconite îi smulse arma şi o aruncă pe podea. Acum cineva trăgea din puţul toboganului şi unul dintre cei doi umbratani se prăbuşi într-un genunchi, cu fum ieşindu-i din piept. Saphothere se ridică şi-l urmări pe al doilea, care alerga pe o pasarelă, zburând bucăţi din el, aşa încât umbratanul nu reuşi să ajungă la adăpost. Aconite se întoarse şi o lovi cu genunchiul în faţă pe

Makali, aruncând-o pe spate, cu faţa distrusă. Apoi se întoarse spre fratele ei.

Din aerul din jur, vocea lui se auzi ca o şoaptă şuierată, în timp ce între el şi Saphothere se activau câmpurile protectoare.

— Pleacă!

Aconite văzu mâna lui în sferoidul vorpal, manipulând, mişcând. Se întoarse spre locul unde stătea Tack, lângă tobogan, cu spatele lipit de perete şi cu arma îndreptată spre Cowl. De cealaltă parte a găurii era Polly, cu revolverul îndreptat spre Makali. Aconite o lovi cu dosul mâinii mai mari pe Makali, aproape fără efort, trimiţând-o la pământ, apoi coborî spre pantă. Se lăsă să alunece şi se agăţă de margine, mâna ei mare prinzând buza ca o menghină.

— Trebuie să plecăm repede! strigă ea. Cum aţi ajuns aici?

— Nandru-Viespe, răspunse Polly.

— Poate căra greutatea a doi oameni, fără nici un efort, murmură Aconite.

Tack examină scena din acel moment: Makali se târa pe podea, rănită, Cowl era la comenzile vorpale, acţionând generatoarele de scuturi din podea, Saphothere mergea în faţa scuturilor care se înălţau, apoi înainta, când generatoarele acestora se consumau. Numărul lor trebuia să fie finit şi Tack ştia că Saphothere era un ucigaş tenace.

— Voi două, mai întâi, spuse Tack, făcând semn în spate, spre tobogan.

Aconite nu-i dădu timp lui Polly să protesteze. Întinse mâna, o prinse de gleznă şi o trase spre ea pe fata care ţipa, apoi o trimise în jos, pe tobogan.

— Avem la dispoziţie cel mult douăzeci de minute, apoi acest loc va dispărea, spuse Aconite. Îl voi trimite pe soldatul mort înapoi, după tine.

Şi se lăsă să cadă pe tobogan, după Polly.

— Saphothere! urlă Tack. Nu mai este timp!

Omul care vânase şi ucisese umbratani aproape toată viaţa şi care, realiză Tack, probabil că visase la acest moment cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu întoarse capul.

— La naiba! zise Tack, trăgând cu harponul în podeaua de la picioarele lui.

Se lăsă să cadă pe tobogan, motorul de bobinare con-

trolându-i coborârea. Ajunse la deschizătura de deasupra mării, la timp ca să-l vadă pe Nandru-Viespe cărându-şi încărcătura grea spre ţărm, uneori atingând suprafaţa apei, apoi ridicându-se din nou.

„Douăzeci de minute înainte de ce?”

Tack presupuse că preterumanul plasase nişte dispozitive distructive în interiorul citadelei, probabil atomice şi suficient de puternice ca să vaporizeze citadela până la stânca de dedesubt. Nebunii îşi pregăteau întotdeauna o astfel de retragere. Tack stătea acum în echilibru pe două mine adezive, cu harponul strâns înapoi în lansator, întrebându-se dacă robotul-viespe avea să se întoarcă după el. În clipa aceea, Makali alunecă în jos pe tobogan şi se izbi de el.

O mină cedă şi zbură prin aer, învârtindu-se, dar asta fu suficient ca să absoarbă inerţia lui Makali, aşa că, atunci când căzură, nimeriră pe lespedea de sub ei. Se zbătură să se agaţe de ea, făcând oasele să cadă în mare. Tack îşi lăsă lansatorul de harpoane să cadă şi încercă să-şi ridice carabina spre femeie, dar Makali reuşi să i-o împingă într-o parte şi-şi repezi degetele spre ochii lui. Tack se feri şi-şi roti un picior, lovind-o în tibie. Femeia se prăbuşi, dar spre el, lovindu-l cu capul în nas. Tack îi repezi un upercut în stomac, dar Makali îl atacă cu braţele ei prostetice, demonstrându-le forţa mecanică. Tack simţi cum carabina îi era smulsă din mâini şi, printre lacrimile care îi umpleau ochii, văzu că lansatorul lui de harpoane aterizase lângă un craniu pe jumătate zdrobit. Makali încercă acum să întoarcă puşca spre el, dar piciorul îi alunecă şi se prăbuşi spre Tack. Se lovi cu umărul de stâlp, aşa încât gloanţele perforară o linie de găuri în armura ruginită de lângă bărbat. Tack se rostogoli, înhăţă lansatorul şi trase cu el din mişcare. Harponul o străpunse pe femeie şi se lipi cu o străfulgerare de coloana din spate. Dar Makali încercă în continuare să-şi ridice carabina spre el. Tack dădu drumul lansatorului, care se autobobină până la pieptul ei, iar ţeava lui plată se înfipse în rana deschisă pe care o făcuse deja harponul. Femeia urlă, fiind aruncată în spate, spre perete, dar reuşi să mai tragă o rafală cu carabina. Tack se rostogoli de pe lespede, gloanţele ei ţiuind prin aer deasupra lui. Nu avu timp să-şi transforme căderea într-un plonjon, căci nişte picioare metalice ascuţite se înfăşurară în jurul lui, când era încă în aer.

Polly se uită în spate, alergând pe ţărm, dar, nereuşind să-l vadă nici pe Nandru-Viespe, nici citadela, se grăbi să o prindă din urmă pe Aconite. Pulberea cădea acum din cer atât de deasă, încât forma grămăjoare. Polly aruncă o privire spre mare, privi rostogolirea lentă a valurilor ce loveau plaja şi, în confuzia momentului, avu nevoie de o secundă să înţeleagă că era ceva ciudat cu acele valuri. Păreau prea mici şi produceau prea puţină spumă. Parcă nu erau valuri din apă de mare, ci bule într-o supă care se îngroşa. Pe mal se acumulase deja o movilă de fragmente gelatinoase.

— Ce este asta? întrebă ea, arătând cu degetul, când ajunse lângă Aconite, care nu părea într-o formă prea bună.

— Efect hidroscopic, răspunse Aconite, oprindu-se ca să-şi apese o mână pe urechea din care îi curgea sânge.

Înţelesul cuvântului pluti uşor spre Polly din biblioteca de referinţă a Gânditorului 184 şi fata îl accesă, ceea ce descoperise de curând că era mult mai uşor, fără Nandru. Se aplecă, ridică o mână de praf, îşi ridică masca şi scuipă în substanţa nisipoasă. Praful îi absorbi rapid saliva. Câteva firicele de nisip se extinseră în picături gelatinoase, mai mari de o sută de ori decât mărimea lor iniţială.

— Ce este asta? întrebă.

— Bazele vieţii metazoice şi ale noastre, în final, răspunse Aconite, pornind din nou.

În scurt timp, ajunseră la estuar şi alergară în lungul malului râului, spre locul în care apa acestuia era cel mai puţin adâncă. Acolo traversară printr-un flux de gelatină până pe celălalt mal, îndepărtând stropii de substanţă gelatinoasă care se agăţau de hainele lor. Când reuşiră să urce dealul, Nandru-Viespe trecu bâzâind pe deasupra lor, cu noua lui încărcătură.

— Ce... ce vrea Cowl să facă? întrebă Polly, gâfâind.

Aconite nu-şi revenise suficient cât să poată răspunde. Se întoarse spre Polly şi se prăbuşi în genunchi. După ce fata o ajută să se ridice, continuară să înainteze greoi. Atunci, o siluetă apăru din furtuna de praf. Tack nu ezită nici o clipă. O prinse pe Aconite, o aruncă pe un umăr, se întoarse şi o luă la fugă spre casă. Polly se strădui să îi prindă din urmă şi, ajungând imediat după ei la uşă, se întoarse şi se uită în spate. Prinse o imagine scurtă a citadelei, de sub care se aprinse o străfulgerare, care

apoi începu să se extindă.

Ajuns înăuntru, Tack o aşeză pe Aconite pe picioare şi ea se duse, clătinându-se, să se sprijine de o masă.

— Închide uşa, spuse femeia, cu o voce răguşită.

Polly ascultă comanda şi apoi îşi scoase masca. Tack şi Aconite îşi scoaseră şi ei măştile.

Aconite se întoarse spre Nandru-Viespe, care stătea pe vine în mijlocul dezordinii din casă.

— Poţi găsi codul de pornire a generatorului?

— Cred că da, răspunse Nandru.

— Atunci porneşte blestematele de generatoare!

După o pauză, o vibraţie şi un zumzet scăzut cuprinseră întreaga casă.

— Acum porneşte alimentarea vorpală.

Tonul zumzetului se schimbă, urcând treptat până depăşi banda audibilă pentru urechea umană. Polly simţi din nou acea senzaţie din timpul salturilor în timp. O amintire a ultimelor etape ale călătoriei ei în trecut, un rest al reţelei torului în carnea şi oasele ei şi în aerul din jur.

— Asta este tot ce putem face, spuse Aconite, mergând spre o canapea, pe care se lăsă să cadă. Îşi sprijini capul pe spate şi închise ochii.

— Ce face fratele tău? întrebă Tack.

Aconite răspunse, cu ochii încă închişi:

— Fratele meu voia să înceapă din nou, de pe un teren virgin, atunci când încerca să evite paradoxul de omisiune. A şters toată viaţa de pe Pământ dinainte de Nod, distribuind o reţea de motoare catalizatoare moleculare pe fundul oceanului. Acestea nu se autodistrug, ca versiunea lor pentru armament, aşa că acea reţea încă există.

— Cum ne afectează asta pe noi? Nu înţeleg, zise Polly, care era sigură acum că vedea linii strălucitoare prin pereţii exteriori ai casei.

Ochii lui Aconite se deschiseră brusc.

— Unde mai poate merge acum fratele meu? Dincolo de Nod, ar fi vânat de heliotani. Aceştia nu ar renunţa niciodată, indiferent cât de imprecise ar fi salturile lor vorpale. El e prea periculos. Singurul loc bun pentru el este să ajungă în josul pantei, atât de departe încât să nu poată fi ajuns. Aşa că a pornit aceste motoare şi reacţia lor va ucide orice viaţă

incipientă, care există în fiecare strop de apă de pe Pământ. Acţiunea nu ar fi avut nici un efect temporal, *înainte* de acest moment. Nu va pune capăt vieţii incipiente, pentru că praful va zbura de pe pământ în mare. Dar va fi distrusă o parte suficient de mare din el, şi pentru suficient de mult timp, încât Cowl să fie împins la baza pantei probabilităţii, în punctul care începe aici, în Nod.

— Dar atunci, ce înseamnă asta pentru el.... pentru Saphothere? întrebă Tack.

— E posibil că acolo această realitate paralelă a lui va dispărea în uitare sau poate se va dezvolta o nouă linie temporală, distinctă, care va crea propriile pante. Forţa paradoxului pe care îl creează ne va trage şi pe noi în jos, o dată cu el, dar aici, scheletul vorpal al acestei case transportă o încărcătură temporală uriaşă şi s-ar putea ca noi să rezistăm.

— Îşi împuşcă tatăl, înţelese Tack.

— Exact, răspunse Aconite.

Făcu semn spre fereastră, de la care se putea zări citadela lui Cowl. Polly se duse la fereastră, urmată de Tack. Prin valurile de praf căzător văzură citadela sclipind, strălucirea de sub ea înflorind şi extinzându-se spre orizont, şi simţi tensiunea în aer, ca şi cum o întreagă lume încerca să dispară. Casa începu acum să se cutremure, şi Tack întinse mâna şi o prinse pe Polly de talie. Apoi, dintr-o dată, o lumină străfulgeră prin citadelă şi începu să o transforme într-un interspaţiu inefabil. Casa se zgudui, ca răspuns la această transformare, apoi se cutremură, ca şi cum ar fi fost lovită de o rachetă. Fragmente din materialul zidurilor căzură cu zgomot pe podea. O altă zguduitură violentă îi aruncă pe Polly şi pe Tack pe podea şi se auziră alte lucruri spărgându-se în interiorul casei.

Apoi, nemişcare.

Tack o ajută pe Polly să se ridice şi se duseră iar la fereastră. Citadela lui Cowl dispăruse, strălucirea din mare dispăruse. Furtuna de praf începuse să se linişească.

La un miliard de ani în viitor, într-un viitor posibil, un semnal tahionic porni instantaneu mii de generatoare de deplasare, plasate pe scuturile ceramice a mii de motoare antigravitaţionale. O secundă, doar de atât fusese nevoie. O secundă în care *totul se* mişcă: soarele, sistemul solar, galaxia...

Sfere deplasate formate din componente complexe din compuşi ceramici, bobine din metal pur şi dispozitive optice, matrice de control al siliconului - toate apărură la exteriorul motoarelor, unde temperatura lor crescu cu câteva mii de grade. Metalele arseră în culori primare strălucitoare, siliconul se topi, componentele se sfărâmară şi sferele se despărţiră. Pereţi de foc porniră din acele explozii gazoase şi coborâră pe conductele suficient de late ca să înghită luna Pământului. Din exterior, valva solară clipi cu un milion de stele, când flacăra din cromosferă se uni cu *acel* foc.

Cum motoarele lui antigravitaţie nu mai concentrau şi transmiteau energiile incandescente în jos, uriaşul dispozitiv suferi acum adevărata povară a proximităţii de acel infern de fuziune. Materialele ceramice ale construcţiei erau create să reziste la temperaturi uriaşe, dar nu la aşa ceva. Partea de jos a valvei începu să se topească şi să se desprindă. Câteva minute lungi, patină pe aburii propriei distrugeri, ca o picătură de apă căzută pe o farfurie încinsă. Acum strălucea cu o intensitate la fel de imposibil de privit cu ochiul liber ca aceea care o înconjura. Apoi se deformă, şi farfurii structurale de mărimea unor continente se zdruncinară şi se desprinseră. Furtuni de foc ţâşniră prin găuri, când componentele de mărime planetară, care nu mai erau protejate, simţiră muşcătura sălbatică a cuptorului solar. În clipa următoare, ca şi cum natura ar fi obosit să se joace cu acel exemplu al aroganţei umane, gravitatea îşi închise pumnul şi trase valva solară în jos, într-o flacără şi mai puternică. Singura urmă rămasă fu o pată de un roşu mai rece pe suprafaţa soarelui, şi aceasta dură numai câteva minute. Dar, până atunci, ultima parte a fasciculului de microunde transmis de valva solară ajunse la New London şi acea sursă uriaşă de putere se întrerupse.

În Camera Contraforturilor din New London, soldaţii heliotani priveau îngroziţi din spatele scuturilor de căldură ale pontoanelor lor de atac cum partea din faţă a fiarei torului se revărsa din interfaţă şi se scurgea spre ei: mii de guri deschise, care abia aşteptau să se repeadă şi să se hrănească. Apoi lumina se stinse, când energia care ţinea depărtate contraforturile se întrerupse. Dură mai puţin de o secundă ca cele trei dispozitive uriaşe să se izbească unul de celălalt într-un punct central, tăind acea fracţiune a monstrului care apăruse şi

incinerând o mare parte din ea, în fulgerarea de căldură care urmă. Fragmentul se prăbuşi, zvârcolindu-se şi arzând, dar conţinând încă viaţă, iar pontoanele heliotane atacară, retezând gâturile şi zdrobind gurile, ucigând orice mai mişca.

Ultimul generator de câmp se stinse, aşa că acum nu mai rămăsese nimic între Saphothere şi Cowl. Ucigaşul heliotan îşi îndreptă calm arma spre pieptul lui Cowl şi aproape că se aşteptă să simtă o lipsă de satisfacţie, în acel moment. Dar se simţi extrem de mulţumit de ceea ce avea să facă.

— Ai văzut şi ai simţit transferul, îi spuse Cowl. Acum suntem atât de jos pe panta probabilităţii, încât nu vei mai călători niciodată în timp, dacă nu fac eu ceva pentru asta.

Saphothere ridică din umeri. Văzuse interspaţiul prin găurile din acea sferă de control şi, bineînţeles, simţise saltul. Nu ştia sigur ce făcuse Cowl, dar părea puţin probabil ca acesta să mintă sau ca ceea ce se întâmplase să poată fi reparat. Saphothere era fatalist în astfel de cazuri şi, în adâncul inimii, nu se aşteptase niciodată să se întoarcă din acea ultimă misiune. Aruncă o privire spre cadavrul lui Meelan şi apoi spre rămăşiţele zdrobite ale lui Coptic.

— Şi cum ar trebui să răspund la asta? întrebă el.

— Poţi supravieţui aici. Trebuie să mai fie umbratani în viaţă în această citadelă. Putem construi ceva.

„Mda, sigur”, îşi spuse Saphothere. Cowl minţea. Ştia asta.

— Problema este că eu m-am priceput întotdeauna mai bine să distrug, spuse Călătorul.

Cu o viteză nebănuită pentru cineva atât de grav rănit, Cowl se aruncă spre el. Saphothere apăsă pe trăgaciul carabinei, lovind forma întunecată în plin salt şi apoi făcu un pas în lateral, când aceasta trecu pe lângă el, fumegând şi cu fragmente din carapace zburând în toate părţile. Cowl lovi pământul şi se întoarse pe loc, ridicându-se pe vine. Îşi deschise faţa, şuierând. Saphothere îşi concentră următoarele focuri în acea direcţie şi-l ucise pe loc.

Călătorul savură câteva clipe momentul, apoi se duse şi-şi ridică a doua carabină din spatele transformatorului căzut. Atinse suprafaţa transformatorului şi văzu că era doar caldă, aşa că se aşeză pe ea, cu carabinele alături. Scoase o ploscă în care se afla ultima lui provizie de whisky din secolul nouăsprezece şi

sorbi din ea. Apoi aşteptă sosirea umbratanilor.

Gaura de vierme se prăbuşi, atât din Sauros, cât şi din New London. Asta dură un an şi două treimi, dură o eternitate şi nu dură deloc. Ca un fir de păr ars la ambele capete de flăcări de brichetă, se contractă, forţe uriaşe închizând-o în nonexistenţă. În interiorul acelui tub care se contracta, fiara torului se zbătea împotriva suprafeţelor impenetrabile, total îngrădită în acel univers unic, fără lumi alternative din care să se hrănească, fără timp. Şi, în acel moment infinit, forţele uriaşe ale acelui univers în prăbuşire se închiseră peste masa de gigant a fiarei. Dar planul heliotan de a zdrobi monstruozitatea şi de a o ucide eşuă, până la urmă, căci masa şi forţa îşi găsiră echilibrul.

Pentru percepţia umană, în interspaţiu rămase o sferă neagră perfectă, de un kilometru diametru, absolut nemişcată.

În interiorul ei, fiara urla.

Pentru totdeauna.

Epilog

Sauros era o ruină radioactivă, iar zona din jurul lui era de nelocuit. Numai trei călugăriţe supravieţuiseră bătăliei, stând în apropiere, defazate cu o sută optzeci de grade. Una dintre ele murea, cea mai mare parte a lucrăturilor interne complexe fiind distrusă de impulsul electromagnetic produs de o bombă nucleară tactică trasă împotriva fiarei torului. Şase supravieţuitori fură aleşi să le ducă pe cele două rămase în viitor şi, cu ceva noroc, să se întoarcă în New London. Călătoria lor avea să fie lungă şi periculoasă căci, fără alimentarea cu energie de la gaura de vierme, salturile lor trebuia să fie scurte, iar ei şi călugăriţele aveau nevoie de pauze lungi pentru odihnă. Erau necesare peste douăzeci de salturi în timp. Cu toate acestea, ei erau invidiaţi de ceilalţi supravieţuitori, şi de aceea Goron făcu selecţia absolut la întâmplare, fără să se includă pe sine şi pe Palleque. Cei care rămaseră pe loc trebuiră apoi să se mute într-un loc mai sigur.

Marşul printre munţi, pentru găsirea unui mediu mai curat, costă viaţa pe opt dintre supravieţuitori, dar Inginerul era sigur că aceia ar fi murit oricum, atât de grave erau rănile lor. Nu muri nimeni din cauza faunei locale, datorită lui Silleck şi a celorlalţi tehnicieni de interfaţă, care supravegheau viitorul imediat. De fapt, avusese loc un singur atac, al unui grup mic de carnozauri, şi majoritatea reptilelor suferise soarta pe care o pregătiseră prăzilor lor umane. Creaturile aveau gust de pui.

În timp ce introducea în cârlig un vierme mare, Goron se uită la oraşul de corturi care ocupa acum valea de râu pe care o aleseseră. Se bucură să vadă că se transforma în ceva permanent, ceea ce spera că va însemna că cei mai mulţi supravieţuitori îşi acceptaseră soarta, să trăiască şi să moară acolo, deşi unele lucruri pe care le auzise de curând îl făceau să se îndoiască de asta.

Palleque reuşise să adapteze un catalizator astfel încât să topească nisipul scos de la baza râului şi, folosind matriţe din lemn, producea blocuri de construcţie şi dale. Reuşise chiar să producă foi de sticlă brută şi spunea că în scurt timp avea să facă şi altele. Inventivitatea lui ajutase mult la eliminarea lipsei de încredere a heliotanilor faţă de el. Alţii prospectau terenul în

căutare de minereuri care să poată fi catalizate în metale pure. Unii vânau, în timp ce alţii pregăteau pământul pentru plantarea de culturi, după ce adunaseră seminţele necesare acestui scop.

— Energie generată în maximum o lună, promise Palleque, fără să-şi ridice privirea de la plutitorul pe care îl aruncase în lacul adânc lângă care stăteau.

— Eşti optimist, replică Goron.

— Imediat ce vom obţine metalele rare necesare, voi putea să folosesc catalizatorul ca să produc celule fotovoltaice. Probabil suficient de multe ca să acoperim acoperişurile caselor pe care le vom construi.

— Credeam că te referi la energie adevărată, spuse Goron.

Palleque se întoarse spre el.

— Va mai trece cam un an până ce vom putea construi generatoare, iar acestea vor fi alimentate doar de aburi, vânt sau apă.

— Aşadar, până atunci, ar trebui să avem aici o minicivilizaţie viabilă.

— Nu pari prea entuziast.

— *Sunt* entuziasmat de asta, dar nu şi de alte lucruri pe care le-am auzit. Că vom construi o bază pentru tehnologie vorpală şi, în final, vom reuşi să mergem acasă.

— Oamenii au nevoie de speranţă.

— Nu mă deranjează speranţa, dar, când aceasta trece în zona credinţei oarbe, încep să devin cam nervos. Ştii la fel de bine ca şi mine, cu rata actuală de progres, vom avea nevoie cam de un secol ca să construim baza tehnologică necesară pentru orice formă utilizabilă de călătorie în timp. Dar, până atunci, construirea unei astfel de baze ne va duce atât de jos pe panta probabilităţii, încât oricum nu vom avea niciodată sursele de energie necesare ca să putem călători.

— Există şi alte motive de speranţă, interveni Silleck, care tocmai urcase pe aceeaşi ieşitură de stâncă.

— Şi care ar fi acestea? întrebă Goron, întorcându-se să o privească.

Era îngrijorat puţin de acea femeie, cum era şi de ceilalţi tehnicieni de interfaţă. Toţi deveneau destul de ciudaţi, cu viziunea lor constant tetradimensională asupra lumii.

— Ca să aflaţi asta, vă sugerez să vă daţi repede jos de pe această ieşitură, înainte să fiţi zdrobiţi, spuse Silleck.

Goron se uită pe lângă ea şi văzu că alţi tehnicieni de interfaţă se adunau la mică distanţă, în spatele lor, iar alţi heliotani ieşeau din oraşul de corturi, ca să li se alăture. Goron şi Palleque activară motoraşele de bobinare ale undiţelor, apoi coborâră repede de pe lespedea de stâncă, pe urmele tehnicianului. Când Silleck sugera ceva, era mai bine să 6 asculte repede, pentru că ştiau că ea vedea consecinţele neascultării.

— Ce se întâmplă, Silleck? întrebă Goron.

— Am descoperit că putem să simţim şi să vedem lucruri... mai adânc, mai departe... şi am simţit de ceva timp că asta se apropie. La început nu am putut să fim siguri, căci există multe ecouri şi reculuri care tulbură interspaţiul. Dar acum suntem siguri.

Goron considera acea explicaţie cel puţin vagă, dar îşi întoarse atenţia spre lespedea de stâncă de pe care plecaseră şi asupra căreia se concentrau acum toţi tehnicienii. Silleck zâmbi brusc şi mulţi dintre camarazii ei începură să râdă. Asta era problema cu ei. Nu puteai niciodată să spui o glumă în prezenţa lor, căci ştiau întotdeauna poanta, înainte să o spui. Un minut după aceea, o linie de lumină coborî în centrul suprafeţei lespezii şi din ea se desfăcu o casă mare în formă de dom, cu pereţii şi acoperişul crăpate şi desfăcute în straturi, expunând suprastructura vorpală. Pe o poartă în formă de arcadă ieşi mai întâi un robot-insectă mare, pe care Goron îl recunoscu imediat, aşa că bănui cine avea să iasă pe urmele lui. A doua siluetă era păzită îndeaproape de un soldat roman, care îşi ţinea mâna pe mânerul *gladius*-ului, în timp ce îi privea pe spectatori.

— În sfârşit, v-am găsit, Inginerule, spuse Aconite.

— Aşa se pare, replică Goron.

Aconite se uită în jur.

— Am mijloacele necesare ca să-i transport pe cei care doresc înapoi în New London. Dar mai am şi o altă propunere.

— Te ascult, zise Inginerul Goron.

În timp ce Polly se uita în sus, la vehiculele aeriene din depărtare, de deasupra Insulei Maldon, Tack examina împrejurimile.

Urzicile erau moarte şi uscate în zidurile cavităţii, iar iarba era maronie şi casantă, sub picioarele lor. Fusese o inundaţie şi

pe iarbă erau răspândite carapace de crab, ca nişte confeti. O echipă de curăţenie guvernamentală fusese acolo, să înlăture cadavrele şi epava Fordului Macrojet pe care îl distrusese Nandru. Acum, singura dovadă a ceea ce se întâmplase erau vegetaţia arsă şi nişte copaci distruşi. Tack închise ochii şi simţi reţeaua temporală din interiorul lui, localizând poziţia lor în timp şi poziţia lor pe panta probabilităţii.

— Acum suntem la o săptămână după momentul plecării noastre, spuse el. Eşti sigură că aici vrem să fim?

— Aconite a vrut ca noi să stabilim o bază în această eră, replică Polly, cu o expresie distantă.

Tack se întoarse spre ea.

— Când a spus „în această eră”, s-a referit la o perioadă de aproximativ o mie de ani. Ea gândeşte la o scară diferită.

— *Acum* este suficient de bine, spuse Polly.

Tack o văzu plimbându-şi mâna pe torul ei cel nou. Călătoria lor cu ajutorul torilor fusese plină de pericole, pe care acum le cunoşteau amândoi. Totuşi, *puteau* călători în timp.

— Nu văd ce este atât de grozav la acest... *acum,* zise Tack.

— Este convenabil, răspunse Polly. Nandru mi-a dat nişte coduri bancare şi locurile unde putem găsi carduri. Cu cincizeci de milioane de euro la dispoziţie, crearea bazei lui Aconite nu va fi atât de dificilă.

Tack aprobă din cap. Atunci când o întâlnise prima dată, fata ar fi fost în extaz, dacă punea mâna pe o asemenea sumă. Acum, părea doar gânditoare.

— Ce este? întrebă el.

Polly făcu semn spre ceea ce îi înconjura.

— Este aici. Şi va fi întotdeauna aici. Straturi peste straturi din ea, milioane peste milioane de ani. Suntem atât de mici...

— Asta se numeşte perspectivă, răspunse Tack şi făcu semn cu capul spre Insula Maldon. Să mergem!
